

Giới thiệu Quá Sớm

Mùa Xuân Không Ra Hoa chính là tác giả của truyện Quá Sớm! Bởi đúng như tiêu đề tình yêu của hai họ đến với nhau thật sự rất bất ngờ, chính hai người cũng chưa thể khẳng định đó là tình yêu!

Với nội dung truyện nói về anh chàng Tần Triều Ca với nhiều tình tiết khiến cho người đọc cảm thấy phải suy nghĩ. Những thuận lợi, khó khăn luôn đi kèm, liệu anh và các lớp nhân vật có cùng thực hiện với nhau để tạo ra cái gì đó hay ho?

Vì tình yêu là một thứ không thể diễn tả được bằng lời, dù không gian, thời gian hay vũ trụ đều tồn tại danh từ đó như một định nghĩa về tình yêu trưởng thành!

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

[Tôi cùng Cẩn Du có lẽ đã yêu từ thời điểm tôi còn nhỏ, tự nhận là dải nắng dầm mưa mới có thể quang minh chính đại cùng anh ở một chỗ nào ngờ đâu cùng lúc ấy lại nảy ra một con đường rẽ, hơn nữa con đường rẽ này để vượt qua kỳ thật có điểm bất đắc dĩ.]

.

.

.

Tôi và Cẩn Du quen biết nhau từ rất sớm, đại khái bắt đầu từ bốn năm sáu tuổi gì đó. Ngoại trừ sơ trung, tôi và anh đã đi cùng nhà trẻ, học cùng tiểu học và trung học.

Sau đó cả hai còn dự định cùng lên đại học nhưng tôi bởi vì có việc nên đành trì hoãn mà sau đó nữa thì chúng tôi đã bước vào con đường rẽ.

Lúc trước rất nhiều người đều nghĩ tôi và Cẩn Du là thanh mai trúc mã. Kỳ thật không phải, nhà tôi ở thành tây, nhà anh ở thành đông. Từ nhà tôi đến nhà anh, cần phải đi qua một con đường ven sông thật dài, mà nếu đi xe bus, cần ít nhất là hai giờ. Con đường hồi đó không thể so với đường cái rộng rãi bây giờ. Khi đó hai bên đường còn chưa xây vỉa hè, hai bên bờ sông cũng mọc đầy một loại cây du to lớn, trên cây chứa đầy văn hóa của thành phố Z bởi vô cây treo đầy biển quảng cáo, tỹ như số điện thoại liên lạc, hoặc là thầy thuốc nào đó chuyên trị liệu bệnh đặc biệt...

Thành phố Z nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ nhưng giống như tôi và Cẩn Du, một người thành đông một kẻ thành tây còn có thể học chung một nhà trẻ, không thể không kể đến hai chữ “duyên phận”.

Nhà trẻ chúng tôi học ở thành tây, cho nên tôi mới hỏi Cẩn Du, một tên thành đông như cậu, chạy đến thành tây làm gì. Cẩn Du mỉm cười nói, mẹ tôi vẫn luôn cho rằng con gái thành tây rất xinh cho nên bà đã tôi tới thành tây.

Trường tiểu học của chúng tôi ở thành đông. Đáp án của Tần nữ sĩ cho tôi là, ở nơi tôi học tiểu học có một khách sạn bà mới mở, vì tiết kiệm tiền mà bà để tôi ở trọ tại đó.

Đến khi lên sơ trung, nhóm người lớn bắt đầu chú trọng thành tích học tập của chúng tôi mà bắt đầu có ý thức quan tâm. Vì để con mình có thể vào trường trọng điểm tốt nhất, có thể cống hiến mồ hôi và tiền bạc, nói chung là cống hiến phong phú chồng chất đủ thứ. Khi đó thành tích học tập của tôi cũng không cần Tần nữ sĩ quan tâm, rất thuận lợi đã có thể vào một trường trọng điểm, mà Cẩn Du càng lợi hại hơn tôi. Gia thế của anh so với nhà tôi mạnh hơn nhiều, đương nhiên cũng dễ dàng được vào trường sơ trung trọng điểm của tỉnh. Bởi người nhà gia thế của mình mà anh ở trường đó học hết ba năm sơ trung.

Sau đó là trung học. Lúc ấy ở thành phố Z cái gì cũng không nhiều, chỉ có số lượng học sinh là kinh người. Thời điểm chúng tôi thi vào, số lượng thí sinh nhiều vô cùng cho nên khi đó thi vào trường trung học tốt nhất thành phố Z trình độ khó khăn không thua gì thi vào trường đại học nổi tiếng.

Tần nữ sĩ đối với việc tôi có thể thi đỗ vào trường trung học Z vô cùng ngạc nhiên, ngược lại nếu tôi chỉ đỗ vào một trường bình thường, tựa như là trường trung học hạng 2 hoặc mấy hạng thấp thấp nữa, có lẽ bà mới tiếp nhận được.

Không có gì ngoài ý muốn, tôi và Cẩn Du lại cùng học chung một trường trung học, còn được xếp vào cùng một ban.

Lúc còn học chung trong vườn trẻ, tôi không bao giờ để ý đến Cẩn Du. Ngược lại, tôi luôn cảm thấy Cẩn Du thường vụng trộm chú ý tôi, thậm chí mượn cơ tiếp cận tôi. Ví như khi thảo luận bài học thường thích cùng tổ với tôi, chơi trò chơi cũng phải chọn tôi, đến cả khi ngủ trưa anh cũng muốn nằm cạnh tôi.

Tuổi còn nhỏ thường có tâm lý phản nghịch, tôi còn nghiêm trọng hơn. Cho nên có thể tưởng tượng, khi đó tôi có bao nhiêu chán ghét Cẩn Du. Mặc dù còn nhỏ, tôi vẫn biết rõ đạo làm người, cho nên mặc kệ tôi có chán ghét Cẩn Du biết bao nhiêu nhưng tôi đối với anh vẫn luôn hiền hòa, lúc ăn cơm trưa còn có thể cho anh cà rốt tôi ghét nhất.

Suy nghĩ của Cẩn Du cực kỳ đơn giản. Anh từ thành đông tới, trẻ con trong nhà trẻ hơn phân nửa là người thành tây cho nên khi đó anh cảm thấy tôi rất “sần sộc” anh cho nên càng thêm yêu thích tôi.

Bởi vì bộ dáng Cẩn Du rất đẹp nên khi cần biểu diễn tiết mục, cô giáo thường để anh lên biểu diễn, ví dụ như hát mấy bài hát thiếu nhi, hay là người múa đầu tiên...

Cho tới bây giờ, tôi còn nhớ rõ bộ dáng khi anh múa đầu trong lễ tốt nghiệp sáu tuổi. Anh mặc tây trang màu đen bên trong là áo sơ mi trắng, đeo cái nơ con bướm màu đỏ bằng lụa ở cổ, người được xịt thêm nước hoa thơm ngào ngát, kiểu tóc là năm năm chia đều, trên trán còn điểm một chấm màu đỏ. (kiểu năm năm chia đều chắc là kiểu quẩy vớ ấy)

Không biết vì cái gì, rõ ràng khi đó tôi không hề để ý đến Cẩn Du nhưng vẫn nhớ rõ hình ảnh anh khi đó. Còn nhớ hơn cả so với bộ dáng của chính tôi, trừ khi nhìn lại ảnh chụp trước đây, nếu không tôi cũng không nhớ rõ trước kia mình có bộ dáng gì.

Mà Cẩn Du đối với bộ dáng của tôi thì ấn tượng khắc sâu hơn nhiều. Bởi vì sau đó có lần anh giễu cợt tôi: rõ ràng trước kia nhìn rất xinh, bây giờ có phải là càng lớn càng kém cỏi không?

Có phải càng lớn càng kém cỏi hay không tôi không biết. Nhưng tôi tự biết bộ dáng mình cũng rất được. Da trắng, mắt to, cảm nhơn, tuy không đến mức mỹ nữ nhưng ngay cả Tần nữ sĩ coi trọng diện mạo cũng phải công nhận tôi tạm thời vẫn chưa cần đến thẩm mỹ viện.

Ồ, tôi chưa nói sao, Tần nữ sĩ chính là mẹ tôi. Luôn tự xưng mình là nữ cường nhân tài năng kiệt xuất thành phố Z. Khổ nỗi Tần nữ sĩ cũng là một người theo chủ nghĩa khoa trương, tuy tôi cũng hiểu một người phụ nữ đơn thân có thể đem một nhà trọ bình thường trở thành một khách sạn ba sao là khó khăn cỡ nào. Thế nhưng thành phố Z nhân tài đông đúc, Tần Bạch Liên nhiều nhất cũng chỉ là một người phụ nữ khá mà thôi. Mà Tần Bạch Liên lại nói, tài năng của bà không phải ở chỗ đem khách sạn của mình lên ba sao mà là việc nuôi lớn được tôi.

Trước 18 tuổi, tôi không hề đồng tình với quan điểm này của Tần Bạch Liên. Tôi cảm thấy bản thân mình nuôi rất dễ, thành tích học tập chưa khi nào khiến bà phải lo lắng, giấy khen cần có cũng không bao giờ thiếu, chuyện nên làm đều làm được nếu không có thể đi đường vòng, mà dễ hơn nữa là không đi. Ừm, trừ bỏ chuyện tôi và Cẩn Du yêu sớm vì có chút vi phạm nội quy trường học.

Nhưng sau 18 tuổi, Tần Bạch Liên nói vì tôi mà tóc bà bạc đi không ít. Tuy bà đã làm tóc xoăn khiến tóc mình có màu đen rậm rạp nhưng Tần Bạch Liên nói cũng không sai.

(đen rậm rạp = màu nâu nâu ấy)

Khi học xong nhà trẻ rồi tiến vào tiểu học, quan hệ của tôi với Cẩn Du hơi có chút bất hòa. Tôi hiểu khi đó hẳn đang sống trong tâm trạng mâu thuẫn, xa cách người khác. Rõ ràng người không cao bằng tôi nhưng đầu lại cổ tình ngẩng cao hơn tôi, cả người đều giống như chiến sĩ cách mạng nhỏ.

Tuy hiện giờ Cẩn Du đã cao hơn 1m8 nhưng ba năm về trước của tiểu học đều là tôi cao hơn anh.

Bộ dáng anh lúc đó thực gầy còm, quần áo ăn mặc rất sạch sẽ, túi áo bên trái còn hé ra một chiếc khăn tay nhỏ nhỏ.

Nhà trẻ thì không tính, một đường đến trung học, Cẩn Du học tập đều tốt hơn tôi, về phần giỏi hơn bao nhiêu cũng không thể nói chính xác. Bất quá, về cơ bản, toán anh có thể làm tốt hơn tôi vài phần, có đôi khi điểm văn còn cao hơn tôi mà tiếng anh lại là môn anh học rất giỏi. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bỏ qua một hai môn đơn giản đến... không cần suy nghĩ.

Tôi vẫn rất kiêu ngạo. Dùng lời nói của Tần Bạch Liên mà nói, là ánh mắt rất cao. Cho nên đối với chuyện Cẩn Du học giỏi hơn tôi, tôi không phục. Anh chính là chăm chỉ học tập, nếu chỉ bàn về đầu óc, tôi khẳng định so với anh giỏi hơn.

Bất quá, về sau sự thật chứng minh, tôi không thể. Vì vậy, Hạ Chính Văn nói rất đúng a, chưa thấy qua người nào ngốc như vậy, mộ phần nhà cậu có phải thường xuyên hương khói cho nên đời này mới xuất hiện một đứa kỳ tài như tôi.

Hạ Chính Văn là bạn trung học của tôi, lúc còn đi học thì vẫn là một cô bé đơn giản, cho đến khi ra ngoài xã hội đánh lộn vài năm, đã tu luyện đến trình độ rắn độc.

____ ^ ^ ____ ^ ^ _____

Lần đầu tiên tôi nắm tay Cẩn Du là vào dịp năm nhất tiểu học lên bậc trao khăn quàng đỏ. Bởi vì là nhóm đứng đầu, số lượng không có nhiều, mười mấy cô bé tay cầm dải khăn quàng đỏ bay bay đã chờ sẵn trên bậc.

Mấy đàn chị lên đeo khăn quàng đỏ cho chúng tôi. Tôi liếc mắt để ý nhìn đàn chị đeo khăn quàng đỏ cho Cẩn Du. Bộ dáng người này so với tôi thì không xinh đẹp bằng nhưng đáng người cũng khá tốt.

Sau khi lễ thường thì chúng tôi đứng trên bậc tuyên thệ, đọc lời thề, hát quốc ca. Cẩn Du đứng bên cạnh tôi, giọng nói nhỏ nhỏ tình tình, giọng hát trẻ con bên tai tôi tựa như là đài phát thanh đang phát. Hiện tại nhớ lại, Cẩn Du khi đó, thật sự đáng để hoài niệm.

Nhớ có lần nói chuyện với em họ, con bé hỏi tôi và Cẩn Du ở tiểu học đã xảy ra chuyện gì chưa, tôi lắc đầu nói không có. Em họ làm ra vẻ thực đáng tiếc, nói tôi và Cẩn Du vẫn chưa tính là yêu sớm.

Bây giờ mấy đứa trẻ con học tiểu học nói chuyện yêu đương mới coi là sớm, chị cùng anh ấy không đáng nói.

Hồi tiểu học tôi cái gì cũng yêu thích quá độ, cả ngày điên đến điên đi mà Tần Bạch Liên cũng không cách nào quản tôi. Bà cho rằng để trẻ con tự mình trưởng thành là vô cùng quan trọng, cho nên từ tiểu học đến trung học, bà đối với tôi luôn rộng rãi mà dung túng. Ví như năm hai tiểu học nổi lên con sốt “lộc đỉnh kỳ”. Tôi thường trốn học về nhà sớm. Tần Bạch Liên biết chuyện này còn chân thành khuyên bảo tôi trốn học là không đúng, cho dù làm chuyện gì cũng phải tìm cho mình lý do.

Sau đó bà chuẩn bị cho tôi một tờ giấy chứng nhận của bác sĩ, để cho tôi mỗi ngày đều có thể đưa lên giáo viên cho đến khi “lộc đỉnh kỳ” chiếu hết.

Bởi vì việc này, bạn học cùng lớp đều cho rằng tôi sinh bệnh nặng, ân cần hỏi thăm quan tâm không ngừng. Ngay cả Cẩn Du cũng cho rằng tôi bị bệnh khó chữa, bắt đầu nói với tôi những lời kỳ lạ.

Trăm ngàn lần đừng nghĩ sai lệch, Cẩn Du nói mấy lời kỳ lạ với tôi, tuyệt đối không phải mấy lời lúc sinh ly tử biệt trong ti vi hay nói. Khi đó anh nói nhiều hơn bình thường nhưng bộ dạng đối với tôi vẫn luôn xa cách.

Anh nói với tôi, mọi người khi sinh bệnh nặng rồi sẽ tới một nơi khác nhau. Mà bà anh là ở chỗ này. Ý của anh tôi hiểu được, đó là chuyển cho tôi một tin tức, nói anh rất nhớ bà.

Trẻ con hồn nhiên, lời nói cũng hồn nhiên a, nhớ bà chứ gì, được a, nhớ thì bảo bà anh mang anh đi đi, mà rốt cuộc thì mang anh đi đâu?

Năm thứ năm tiểu học có một môn học mới, gọi là giáo dục sinh lý. Nam nữ phải tách ra, chủ yếu là kiến thức về cơ thể, ví như phía trên của nữ sinh khi dậy thì, nam sinh khi dậy thì sẽ ra sao. Dù sao thì vẫn chính là đem khóa giáo dục sinh lý kết hợp với thể dục.

Rõ ràng không có chuyện gì nhưng bởi vì trường học đặt ra quy tắc có vẻ thần bí nên khiến lũ học sinh hiếu kỳ tột cùng, cho dù là nam hay nữ ai ai cũng muốn biết đối phương học cái gì.

Mà tôi liền hỏi Cẩn Du, các cậu học về cái gì?

Cẩn Du nói không có gì, chính là như vậy thôi.

Tôi lại hỏi: “Chính là như vậy là cái gì?”

Cẩn Du bị tôi ép đến phiền, đôi mắt phượng mở to trừng tôi: “Vậy cậu nói trước, các cậu học cái gì, có phải là mấy cái không ra hình người đi?”

Tôi cười nói: “Chúng tớ mới không có mấy cái không ra hình người đó, cậu không tin thì đến cùng chúng tớ học đi.”

Sắc mặt Cẩn Du chuyển màu đen, về sau dù tôi có chọc bứt máy vào anh, đầu anh cũng không ngẩng lên chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

[Con gái không phải bởi vì xinh đẹp mà đáng yêu, mà là bởi đáng yêu nên xinh đẹp, Tần Triều Ca, hy vọng chúng ta có duyên, sau này còn có thể gặp lại.]

.

.

.

Cẩn du người này học cái gì cũng rất tốt. Ba năm học thủ công thêu thùa, anh thêu cái gì cũng đều đẹp hơn tôi. Đến bây giờ, ở chỗ tôi vẫn còn giữ con cá đỏ anh thêu.

Tôi thêu một con mèo nhưng Cẩn Du nói đó là một con hổ, bởi trong trí nhớ của anh thì không bao giờ có con mèo xấu như vậy.

Năm thứ năm, lớp chúng tôi có một bạn mới chuyển đến, tên là Hà Tiểu Cảnh, nữ sinh, bộ dáng rất đẹp, chỉ có điều hơi đen. Nhóm nam sinh bên Cẩn

Du đặt cho bạn đó biệt danh gọi là Hắc tử.

Quan hệ của tôi và Hà Tiểu Cảnh đặc biệt tốt, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì cô ấy nhảy ô vuông, đá cầu, kéo co đều rất giỏi. Vốn tôi cũng rất am hiểu những trò chơi này, ở trong lớp cũng xếp số một số hai nhưng từ khi Hà Tiểu Cảnh đến đây, tôi như con ếch ngồi đáy giếng mới hiểu được sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân (núi cao có núi cao hơn người tài có người tài hơn).

Đối với Hà Tiểu Cảnh giữa chúng tôi không hề tồn tại vấn đề kiểu Chu Du Gia Cát mà ngược lại, chính là anh hùng trọng anh hùng.

Hà Tiểu Cảnh chỉ học nửa học kỳ sau đó lại chuyển đi. Nhà cô ấy rất giàu có nên trước khi đi đều tặng cả lớp quà chia tay, cho nên chúng tôi lại càng thêm luyến tiếc cô ấy.

Hà Tiểu Cảnh tặng tôi một hộp bút nước hình gấu trúc, tổng cộng có 12 cái. Hà Tiểu Cảnh tặng cho Cần Du một chiếc bút máy. Có bạn trong lớp nói, đó là của hãng Pike nổi tiếng, đặc biệt quý giá, ba bạn đó cũng chỉ có một cái.

Mà Hà Tiểu Cảnh ngoài việc tặng cho Cần Du một chiếc bút máy “ngoại” còn thêm cả một phong thư. Phong thư màu hồng nhạt bên ngoài dán một con tem in hình thủy thủ mặt trắng.

Lá thư này tôi không được đọc, sau đó tôi có hỏi Cần Du, trong thư rốt cuộc viết cái gì?

Cần Du suy nghĩ thật lâu sau đó mới trả lời: “Chính là như vậy đi.”

Tiểu học xảy ra rất nhiều chuyện, thú vị có, không nhớ cũng có mà tôi với Cần Du cũng chẳng có xảy ra chuyện gì lớn. Cứ thế cho đến khi viết lưu bút tốt nghiệp, Cần Du viết lời nhắn cho tôi thế này: “Con gái không phải bởi vì xinh đẹp mà đáng yêu, mà là bởi đáng yêu nên xinh đẹp, Tần Triều Ca, hy vọng chúng ta có duyên, sau này còn có thể gặp lại.”

Nói thực lòng, lúc ấy tôi cũng không hề hài lòng với lời nhắn của Cần Du. Cái gì mà không vì xinh đẹp mà đáng yêu, anh là đang mắng tôi không xinh đẹp hay là châm chọc tôi không đáng yêu a.

Lúc đó tôi còn ép Cần Du, bắt anh viết lại cái câu xinh đẹp đáng yêu kia đi nhưng anh không đồng ý, sống chết cũng không đồng ý.

Nếu Cần Du không sửa lại cho tôi, tôi sẽ chờ đến khi anh nhờ tôi viết vào lưu bút của mình sau đó tôi sẽ không hề chần chừ viết lên bốn chữ “Tạm biệt không tiễn”. Nhưng mà Cần Du không có lưu bút, anh còn nói trò này rất nhảm chán.

Tôi vẫn cho rằng bởi vì anh không có tiền tiêu vật nên mới không mua nổi một cuốn sổ. Sau đó còn bí mật hỏi anh: “Có phải không có tiền mua không, nếu không tớ cho cậu vay, cậu cho tớ mượn bút máy ngoại của cậu viết vài ngày?”

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, tôi và Cần Du sẽ lên học sơ trung. Anh học ở trường sơ trung trọng điểm của tỉnh, tôi học ở trường sơ trung trọng điểm ở đây.

Cuộc sống học sinh sơ trung của tôi cũng không có gì khác lạ, trên cơ bản cũng không tiếp thu được gì nhiều. Ngược lại với tôi là Tần Bạch Liên, mấy năm tôi học sơ trung đều phát triển rực rỡ, tiền vào đến tuổi sáng mặt mày. Bà không chỉ đem khách sạn làng nhàng của mình lên thành một khách sạn quy củ, mà còn thành công để khách sạn lên ba sao nữa.

Tần Bạch Liên nói khách sạn kia căn bản không thể xin được cấp ba sao, bởi ngay cả tiêu chuẩn cơ bản nhất nó cũng không đạt được. Ví dụ như khách sạn ba sao thì phải có ít nhất 50 phòng nhưng khách sạn của bà dù có nâng cấp cải tạo thì cũng chỉ có nhiều nhất 30 phòng, huống chi Tần Bạch Liên vì để lo tiền cải tạo khách sạn mà đã bán nhà, sau đó để tôi với bà cùng chiếm hai căn phòng trong khách sạn.

Bất quá có tiền không chỉ có thể sai khiến được cả ma quỷ mà còn có thể phù phép a. Hơn nữa ủy ban cũng không quá chặt chẽ cho nên được cấp ba sao cũng không khó, dù sao Tần Bạch Liên cũng không có tâm tư lên tới năm sao hoặc bổ sung thêm sao nào nữa.

Sau khi học sơ trung, tôi với Cần Du cũng không có cơ hội gặp mặt nào nữa. Thế nhưng mùa hè năm hai sơ trung, anh đột nhiên liên lạc với tôi mời tôi đến nhà anh dự sinh nhật.

Tôi không từ chối rồi ôm tâm trạng không yên mà đi.

Ngắm lại thì đúng là không yên a, không yên bởi vì lần đầu tiên tôi có kinh nguyệt lại là ở nhà anh.

Chuyện này kể ra thì thực xấu hổ. Năm ấy, khi đến nhà Cần Du tôi cũng chuẩn bị ăn mặc đặc biệt hơn thường ngày một chút, áo trắng ngắn tay quần dài xanh lá, màu xanh non mướt như lá mới mọc.

Ngoài tôi ra Cần Du còn mời một số bạn bè, mà hơn phân nửa đều là bạn tốt ở sơ trung của anh hoặc là bạn chơi từ nhỏ. Tóm lại, ngắm một vòng, ngoại trừ Cần Du, ai tôi cũng không biết.

Tôi đứng bên cạnh Cần Du không rời một bước: “Minh sợ người lạ, cậu đừng có rời khỏi a.”

Khi đó Cần Du so với tôi đã cao hơn nửa cái đầu, khung xương to dài, màu da không còn trắng như trước, mặt mày tuấn lãng, chính là một cậu thiếu niên a.

Cần Du buồn cười nhìn tôi: “Được, mình sẽ không đi, Tàn Triều Ca.”

Cần Du bình thường đều gọi cả họ và tên tôi, không thể như tôi cứ Cần Du Cần Du gọi anh. Nhưng giọng nói của anh mềm mại mát lạnh, thời điểm gọi tên tôi, có một loại hương vị đặc biệt khác lạ.

Cần Du đưa tôi tới giới thiệu với bạn học của anh, bọn họ lập tức ồn ào tra hỏi quan hệ của tôi và anh.

Cần Du nói: “Đừng tưởng bỏ, là bạn học tiểu học thôi.” Tôi đứng bên cạnh Cần Du mỉm cười, cười đến ngại ngùng.

Cắt bánh ngọt xong, Cần Du đưa tôi đến xem phòng của anh. Có lẽ anh sợ tôi không thể hòa nhập được với bạn bè anh, cho nên liền lác lác mang tôi tới nơi khác.

Phòng của một nam sinh hơn phân nửa đều không có gì đẹp cả. Nhà Cần Du đại khái cũng có tiền cho nên làm thêm bên ngoài phòng anh một gian phòng khách nho nhỏ. Tôi ngồi trên sofa đọc tạp chí anh đưa cho, nhằm chán đến mức chỉ muốn về nhà.

Cần Du hỏi thành tích học tập của tôi, lúc nói xong câu ấy trông anh cực kỳ giống thầy giáo của tôi.

Tôi không thèm che giấu trả lời: “Trung học Z thì không dám nói, nhưng mà trung học hạng 2 hay mấy hạng thấp thấp hơn thì không thành vấn đề.”

Cần Du: “Vẫn nên thi trung học Z, có mục tiêu vẫn tốt hơn.”

Tôi không có chí lớn nói: “Không có việc gì, thi vào đâu với mình đều được.”

Đối với một kẻ không có chí tiến thủ như tôi, Cần Du thấy thực thất bại. Anh đứng lên hỏi tôi có muốn uống gì không, tôi cũng đứng lên nói không cần, khách khí như vậy làm gì.

Mà lúc này, tầm mắt Cần Du dừng ở phía sau tôi, vẻ mặt khiếp sợ như thể sau lưng tôi là báu vật ấy.

Sau đó tôi kêu lên “ai nha “ một tiếng, sắc mặt biến thành trái cà chua.

Trên mặt Cần Du cũng nhiễm một tầng sắc hồng, định quay đầu bước đi, sau đó lại quay lại hỏi tôi: “Lần đầu tiên?”

Tôi trả lời hần bằng một từ ngữ chuyên ngành, cũng không biết nên dùng từ nào khác hay hơn, đành gật đầu nói: “Ừm, hình như mình có kinh lần đầu.”

Thật sự là xấu hổ a. Cần Du gọi mẹ anh tới. Vậy là lần đầu tiên tôi có kinh, hướng dẫn tôi không phải là Tàn Bạch Liên mà là mẹ Cần Du. Tuy nói loại chuyện này tôi cũng không cần hướng dẫn lắm, vô sự tự thông là hoàn toàn có thể, hơn nữa ở trường học tôi đã học qua lý thuyết, chỉ còn thiếu mỗi chưa có khảo sát tình hình thực tế.

Lúc Cần Du đưa tôi về nhà đã là 8 giờ tối, đi xe bus số 211. Thời này, xe bus cực kỳ vắng người, hoàn toàn không có chuyện chen chúc toàn người là người, mà ngược lại, một người có thể chiếm hai chỗ, cho dù nằm ngủ cũng không có vấn đề gì.

“A, còn quà tặng!” Tôi đột nhiên nhớ ra mình còn chưa đưa cho Cần Du quà sinh nhật, vội vàng cho tay vào túi lấy ra một đĩa trò chơi cho anh.

“Ồ, cảm ơn.” Cần Du nhận lấy đĩa trò chơi, “Mình rất thích.”

Tôi mỉm cười: “Không biết cậu thích cái gì nên mình chọn bừa.”

Thực ra quà tặng là Tàn Bạch Liên chuẩn bị cho tôi. Bà nói tặng quà là một chuyện cần chú ý, xử lý

không tốt còn có thể khiến người khác hiểu lầm, cho nên bà chuẩn bị cho tôi một đĩa trò chơi. Vừa không quý giá, lại tiết kiệm tiền, hơn nữa cũng không có hàm ý gì đặc biệt, dùng để tặng bạn học nam thì không còn gì tốt hơn. Lúc Tàn Bạch Liên nói đến ba chữ “bạn học nam” thì đặc biệt nhấn mạnh, cười đến ý vị sâu xa.

Cần Du đưa tôi về nhà. Anh ngẩng đầu nhìn biển hiệu khách sạn phía trên, lo lắng hỏi tôi: “Cậu ở đây sao?”

Tôi: “Đúng vậy, nhà mình bán rồi, chỉ có thể ở đây.” Ngừng một chút, “Ồ đây cũng tốt, nếu có cơ hội cậu cứ ở đây, mình có thể giảm giá cho cậu.”

Cần Du cười, nụ cười như xuân về băng tan, hoa nở cây tốt tươi.

“Tốt.” Anh trả lời thực sáng khoái, sau đó vẫy tay chào tạm biệt tôi.

Trường tôi học về mặt phúc lợi cũng khá tốt. Mỗi khi đến dịp lễ tết nào đều phát thiệp chúc mừng.

Gần tết nguyên đán, tôi viết cho Cần Du một tấm thiệp, lời chúc rất đơn giản, đại khái là “nguyên đán vui vẻ, chúc cậu có thể thi đỗ trường trung học như ý.”

Rất nhanh sau đó, tôi nhận được một phong thư, từ trường Cần Du gửi tới, bất quá người viết thư không phải là Cần Du mà là một nam sinh tên Hạ Ngang.

Hạ Ngang, tôi có chút ấn tượng. Lần trước Cần Du có giới thiệu với tôi, là một nam sinh rất cao, diện mạo sáng sủa, sau đó ... không còn gì nữa.

Bức thư Hạ Ngang dùng tiếng anh để viết. Tiếng Anh của tôi khá tốt nhưng bức thư này từ mới nhiều lắm cho nên khi xem vẫn có chút lao lực.

Tóm lại đây là một phong thư kỳ quặc. Không nói đến chuyện dùng tiếng anh để viết, hơn nữa nếu trong thư có từ nào khó hiểu, người viết thư còn chủ động viết một từ tiếng trung giải nghĩa phía sau rồi dùng dấu ngoặc đánh dấu lại.

Xem xong thư, cảm giác của tôi cũng không nhiều lắm. Bất quá có thể thấy được, Hạ Ngang là một người rất chu đáo, sợ tôi không đọc được tiếng anh mà không hiểu rõ nội dung.

Tôi vẫn nghĩ Cần Du sẽ không hồi đáp cho tôi, nhưng hai tuần sau, vào lúc tôi thi môn cuối cùng, Cần Du gửi đến cho tôi một phong thư, hai tờ giấy chỉ chít chữ, tôi đếm đếm, tổng cộng có hơn hai nghìn chữ.

(tưởng tượng cái cảnh chị tí mĩ đếm từng chữ thư người ta mà chỉ muốn ngất)

Khi đó kỳ thi viết văn của chúng tôi cũng chỉ yêu cầu viết 600 chữ, cho nên phong thư 2000 chữ của Cần Du thực sự khiến tôi rất kích động. Tôi run run cẩn thận đọc hết bức thư, cuối cùng phát hiện kỳ thật đây chính là một bài văn nghị luận.

Mở đầu, Cần Du giải thích cho tôi biết lí do anh hồi đáp muộn cho tôi bởi vì thời gian đó, anh đá bóng bị ngã gãy chân, nên đến mãi về sau anh mới biết tôi gửi cho anh một bức thiệp mừng.

Sau đó, anh khuyên tôi nên thi vào trung học Z. Về sau gần 1500 chữ chính là nêu lí do cho tôi biết thi trung học Z sẽ có lợi như thế nào. Tôi cảm thấy đây thực sự là một bài văn nghị luận rất hay, thể hiện đầy đủ mục đích kết cấu của văn nghị luận: từ phân tích lí lẽ cho đến dùng lí lẽ đó để thuyết phục người đọc.

Thời gian như thời đưa, tôi nhanh chóng tiến vào kỳ thi tuyển sinh trung học, phát huy khả năng thần kỳ mà thi đỗ trung học Z. Mà Cần Du chính là đứng trong top ba người đứng đầu kỳ thi.

Sau khi thi xong, Cần Du gọi cho tôi một cuộc điện thoại. Trong đó, anh nói rất vui vẻ vì tôi có thể thi vào trung học Z. Tôi cũng rất vui vẻ vì anh đạt điểm cao như vậy.

Cần Du nói không có gì, còn khiêm tốn bảo rằng thực ra anh đã có thể đứng thứ nhất nhưng bởi vì khi thi môn toán cuối cùng đang làm bài mà bút bị tắc mực không ra, cho nên đành để đó không làm nữa.

Tôi nói: “Cậu ngốc à, hết mực sao không nói với giáo viên?”

Cần Du cười cười nói không sao cả: “Dù sao cũng không kém đi bao nhiêu điểm, vẫn có thể thi đỗ được.”

Bởi vì tôi thi đỗ trung học Z, Tần Bạch Liên chấp thuận cho tôi tới Thanh Đảo đến nhà bà ngoại ở vài ngày. Tôi vui vẻ đến phát điên rồi, ở bên đó chơi hơn mười ngày mới trở về.

Hôm trở về, Tần Bạch Liên nói cho tôi biết mấy ngày trước có một nam sinh đến tìm tôi.

Tôi đoán người đó là Cần Du, kết quả là buổi tối tôi gọi điện cho anh.

Nhận điện thoại là một người khác, giọng nói thô khan, sau đó mới đưa điện thoại tới tay Cần Du.

“Vừa rồi là ai vậy?” Tôi tùy miệng hỏi.

“Trong nhà mới mời một di đến nấu cơm.” Cần Du cũng thành thật trả lời.

Sau đó tôi lại hỏi: “Có phải hôm trước cậu tới nhà tìm mình không, lúc đó mình đang ở nhà bà ngoại ở Thanh Đảo.”

Cần Du nói đúng vậy, tôi hỏi anh có chuyện gì, anh ngập ngừng một chút rồi nói: “Tối mai có nguyệt thực, đi ra ngoài xem đi.”

Cần Du hẹn tôi ở dưới trung tâm thương mại. Lúc tôi đến, anh đã sớm đứng đợi ở bên ngoài, anh mặc áo sơ mi trắng bình thường cùng một cái quần bò đơn giản.

Hồi ấy lưu hành một quần bò bó sát người. Nhưng Cần Du không thích mặc loại quần này, anh nói mặc như vậy trông thật khó coi, nhìn giống lưu manh không đứng đắn.

Dáng vẻ lưu manh không đứng đắn, nếu một tên con trai nói ra câu này hẳn hơn phân nửa là giả đúng đắn nhưng ngoài ra cũng có một ít trường hợp là thật sự không hề giả.

Chương 3

Cần du đưa tôi lên tầng cao nhất của trung tâm thương mại, dọc theo đường đi tôi không ngừng nhắc nhở anh rằng tầng cao nhất đã bị khóa rồi, chúng ta căn bản là không thể đi lên. Cần Du lại bảo tôi cứ yên tâm, nói là anh có biện pháp.

Tôi sợ Cần Du nói thế vì muốn thể hiện với tôi cho nên đành ôm tâm trạng xem kịch vui cùng anh đi lên.

Mà ngoài dự kiến của tôi là, Cần Du thật sự có chìa khóa của cánh cửa sắt tầng cao nhất.

Tôi kinh ngạc không thôi: “Trung tâm thương mại là do nhà cậu mở sao?”

Cần Du lắc đầu: “Là nhà bác tớ, cái chìa khóa cũng mượn từ chỗ bác ấy.”

Tôi hiểu rõ gật gật đầu. Có thể suy ra nhà anh không phú thì quý thôi.

Trên mái nhà gió rất to, gió lạnh thổi từng trận, thổi tan toàn bộ khô nóng trên người. Cần Du chạy đến lắp kính thiên văn, còn tôi thì quan sát biển quảng cáo trên mái nhà, ở trong lòng dự tính không biết mỗi tấm biển này cần bao nhiêu phí quảng cáo.

“Lại đây.” Cần Du ngoắc tôi.

Gió mạnh khiến mái tóc anh bị thổi đến lộn xộn, áo sơ mi trắng rộng thùng thình trên người cũng phấp phật bay theo.

“Có thể nhìn chưa?”

Cần Du nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Nghe nói là 20 giờ 10 phút, còn kém 5 phút nữa.”

Tôi qua kính lọc nhìn về phía chân trời, chỉ cảm thấy ánh sáng như ngọc lấp lánh một phương, đẹp đến không thể diễn tả.

“Đẹp không?” Cần Du cúi thấp đầu, khoảng cách giữa tôi và anh trong khoảnh khắc trở nên thật gần. Hơi thở ấm áp của anh phả lên bên trái khuôn mặt tôi. Tôi cảm thấy mình sắp rồi loạn trận tuyến rồi, đáy lòng nóng lên như nước được đun nóng, xì xì sôi trào.

“Cậu tới xem đi...” Tôi rời khỏi chỗ đứng, đem vị trí nhường cho Cần Du.

Cần Du ghé mắt vào, vẻ mặt chuyên chú. Qua một lát sau, anh vui vẻ chạy tới kéo tôi: “Bắt đầu rồi.”

Thực ra tôi đối với việc xem nguyệt thực cũng không có hứng thú gì lớn lao, không thể so với Cần Du là một kẻ say mê thiên văn học. Nhưng đến khi tôi trông thấy hình ảnh toàn bộ mặt trăng tròn trịa từ từ biến mất, nội tâm cũng tràn đầy kích động.

Mái nhà khá sạch sẽ, tôi và Cần Du ngồi trên chiếu, trăng tròn nhanh chóng hiện ra trở lại, cùng cái đầu và khuôn mặt của người nào đó ở một bên, hết sức hòa hợp.

“Tần Triều Ca.”

“Ừm.”

“Tần Triều Ca...”

“Đang ở đây mà.”

“Tần Triều Ca, mình muốn nói với cậu một việc.”

Tôi xoay đầu qua, trong lòng mơ hồ như có cái gì đang phá kén chui ra, tôi không dám nhìn vào đôi mắt Cần Du, cho nên tầm mắt chỉ chuyển đi chuyển lại từ trên cổ áo sơ mi anh xuống dưới.

“Tần Triều Ca, thực ra mình vẫn luôn thích cậu.”

“...”

Tôi chưa từng nhìn ngắm mây vì sao quá ư là dư thừa trên trời, tôi nghĩ đêm nay tôi bị hocmôn làm cho hoa mắt rồi, cho nên mới thấy mọi thứ đều hỗn loạn.

“Tần Triều Ca, thực ra mình vẫn luôn thích cậu.” Rất nhiều năm sau, tôi thường nhớ tới buổi đêm mùa hè năm ấy, có một nam sinh nói cho tôi biết hẳn vẫn luôn thích tôi.

Cũng không phải là lời tâm tình động lòng người lắm, có lẽ ngay cả lời tâm tình cũng không phải, chỉ là tôi cảm thấy lời nói đó chân thành tha thiết khiến người ta rung động. Tôi nghĩ, khi đó Cẩn Du là thật sự thật lòng.

Khi đó lòng của chúng tôi đều thực mềm mại, tín niệm cũng đơn giản, không muốn nhiều lắm, chỉ biết nhìn ngóng thứ mình trân trọng nhất. Sau đó em họ nói với tôi, đây không phải mềm mại, đây là lừa đảo, con bé hỏi tôi chị sẽ không chỉ vì câu này mà gật đầu đồng ý với anh ta chứ?

Tôi mỉm cười nói đúng.

Khi học trung học tôi và Cẩn Du đều xin trọ ở trường. Tần Bạch Liên rất vui vẻ khi tôi có thể ở lại ký túc xá. Bà cho rằng trọ ở trường có thể khiến tôi rèn luyện khả năng tự lập.

Ngày khai giảng hôm đó, Tần Bạch Liên đưa xe đi mua cho tôi một đồng hồ dùng.

Tôi rất lo lắng tới cuộc sống cá nhân của Tần Bạch Liên: “Nếu cô đơn thì tìm một người bầu bạn, con không ngại đâu.”

Tần Bạch Liên tức giận không nhỏ, hùng hùng hổ hổ vút tôi xuống xe: “Nuôi không con, thật sự là nuôi không con, lại còn chân ngoài dài hơn chân trong.”

Tôi thờ dãi xuống xe, nhìn Tần Bạch Liên lạnh lùng rời đi. Không rõ rốt cuộc bà còn chờ đợi cái gì, chờ đợi một người đàn ông còn có thể trở về bên bà, hay là chờ đợi một ngày tôi có thể nhận tổ quy tông?

Tần Bạch Liên nói cho tôi biết, thực ra họ của tôi không phải họ Tần mà là họ Tống, Tống Triều Ca.

Tần Bạch Liên còn nói cho tôi biết, tên của tôi là do người đàn ông đó đặt, vui vẻ triều khởi, kinh đào chụp ngạn (mình không hiểu ý câu này lắm nói chung là mong ước bạn trẻ Tần sẽ luôn vui vẻ)

Bà còn nói, nếu tôi có oán hận thì hãy oán hận bà, vì lúc trước là chính bà cố ý muốn sinh ra tôi.

Tần Bạch Liên một chút cũng không hề giấu diếm tôi, nhưng mà tôi không thích nghe. Bao nhiêu vớ vẩn khúc như vậy, tôi ghét nhất chính là chuyện về Trần Thế Mỹ.

Mặc dù trong miêu tả của Tần Bạch Liên, ông ta rõ là một Trần Thế Mỹ có nỗi khổ riêng.

Tôi nghĩ, tôi không phải chúa Jesus, vì sao mẹ tôi lại là thánh mẫu?

Ký túc xá của trung học Z cũng khá tốt, giường tầng, một phòng có tám người ở, diện tích ban công cũng lớn, đứng ở ban công có thể nhìn thấy ban công ký túc xá nam sinh đối diện đang phơi quần lót, có màu trắng, xanh đen, có in chữ mà cũng có in họa tiết hoạt hình.

Hạ Chính Văn là bạn cùng phòng đầu tiên tôi quen. Cô ấy mới vào ký túc xá đã mắng chửi, sau đó chúng tôi từ nội dung mắng chửi của cô ấy mới biết được một tin tức cực kỳ quan trọng.

Bởi vì phòng ký túc của trường có hạn, số lượng nam sinh lại nhiều hơn nữ sinh nên để tiết kiệm và sử dụng hợp lý tài nguyên, phòng trống của nữ sinh sẽ được để lại cho nam sinh.

Đương nhiên, nhà trường vẫn phân chia ra, không thể để nam nữ cùng ở lộn xộn được mà là áp dụng một phương án. Ký túc xá có năm tầng, tầng 1,2 thuộc quyền nam sinh sử dụng, tầng ba bốn năm vẫn cho nữ sinh ở như trước.

Thực không may nhà trường chọn 2 phòng giao nhau của khu nữ sinh, mà tôi cũng ở một trong số đó.

Tôi đem việc này nói cho Cẩn Du, Cẩn Du còn tức giận hơn so với tôi, anh mắng trường học tới mức mắng chó chó chảy máu đầu, sau khi mắng xong, anh nói muốn xin để anh ở lầu này.

Tôi mắng: “Cậu muốn đi ra oai với người ta ư?”

Cẩn Du kéo tay tôi tránh ra chỗ không có người, “Mình là sợ bọn họ muốn chèn ép trước.”

Tôi: “Yên tâm đi, ở tầng này có nhiều phòng như vậy sao có thể chọn trúng mình a, mình không xui xẻo đến thế đâu.”

Cẩn Du vỗ gáy tôi: “Nói cái gì đâu.” Sau đó anh chạy đi xin thật.

Tôi không biết làm sao quản lý ký túc có thể đồng ý lời cầu xin vô lại này của anh nhưng mà Cẩn Du thật sự làm được. Anh đổi phòng ngủ, buổi chiều tôi chạy đi giúp đỡ, giúp anh mang chậu rửa mặt cũng mấy đồ vật nhẹ.

Nhóm bạn cùng phòng đều cảm thấy tôi và Cẩn Du quá mức thân thiết. Hạ Chính Văn còn hỏi tôi có phải là bạn gái của Cẩn Du không, tôi nói dối, nói với bọn họ là không phải, tôi với anh chỉ là quan hệ bạn bè thân thiết.

Hạ Chính Văn nói khi đó tất cả bọn họ đều tin, bởi vì các cô ấy cho rằng học sinh gương mẫu giống như Cần Du sẽ không bao giờ yêu sớm.

Trước khi nhập học, tôi và Cần Du đã bàn bạc kỹ càng. Chúng tôi muốn duy trì mở mức tình cảm lưu luyến, tuy là gan của tôi và anh đều không nhỏ nhưng để có thể đặt chuyện yêu sớm lên trên mặt bàn cho người ta nhìn, vẫn có một độ khó khăn nhất định.

Huống chi, Tần Bạch Liên hẳn cũng không thích tôi yêu sớm. Tôi một bên ôm ấp náy với Tần Bạch Liên, một bên hưởng thụ ngọt ngào do tình yêu sớm mang lại. Tâm trạng lúc nào cũng mâu thuẫn, lo sợ bất an nhưng tôi vẫn không muốn vứt bỏ.

ở thời điểm đó, tôi với Cần Du đều là những kẻ tự phụ, đánh giá năng lực của mình quá cao. Chúng tôi cho rằng cái gọi là yêu sớm sẽ ảnh hưởng đến thành tích học tập, lời này thực vô nghĩa. Ít nhất đối với tôi và anh, chúng tôi đều cảm thấy năng lực không chế của mình tốt lắm, học tập cũng không phải giống như cuộc sống khổ hạnh của cao tăng, học tập là một chặng đường trong cuộc đời, tình yêu cũng vậy, nếu hai người trong lúc đó không có mâu thuẫn thì có thể cùng nhau đi.

Trung học Z là một nơi ngoa hồ tàng long, tỷ như nam sinh đứng trước tôi ngày đầu tiên xếp hàng đi ăn, ngày hôm sau Hạ Chính Văn chỉ cho tôi bảo đó chính là trạng nguyên kỳ thi tuyển vừa rồi.

“Trước kia học cùng một trường với tớ, kiêu căng đến đòi mạng.” Hạ Chính Văn cũng không thích bạn trạng nguyên này lắm, lúc giới thiệu còn cười mỉa.

Tôi nhìn vị trạng nguyên này kỹ vài lần, cậu ta quả thật có bản chất kiêu ngạo trong người.

Một nam sinh, dáng người cao ngất, khuôn mặt đẹp trai, hơn nữa còn nổi trội xuất sắc về mặt học tập, lúc ấy may mắn còn đậu trạng nguyên, có kiêu ngạo cũng là việc đương nhiên.

Nghĩ đến đây, tôi lại càng thêm vừa ý Cần Du. Cần Du không phải không kiêu ngạo nhưng cách anh kiêu không khiến người khác phản cảm, ít nhất sẽ không giống như bạn trạng nguyên này, để cho người ta ở sau lưng chỉ chò bàn tán.

Cần Du muốn giới thiệu với tôi một nam sinh, nói đó là bạn chơi từ nhỏ của anh. Hôm đó chúng tôi hẹn nhau ở một quán đối diện với cổng trường trung học Z gặp mặt.

Kết quả đi vào tôi liền hoảng sợ, người Cần Du muốn giới thiệu cho tôi đúng là Hạ Ngang.

“Đây là Hạ Ngang.” Cần Du nói với tôi.

“Xin chào.” Tôi mỉm cười.

Hạ Ngang gật đầu, xem như chào hỏi.

Trong lòng tôi buồn bực cảm giác Hạ Ngang mang lại cho tôi không giống như người sẽ viết bức thư đó. Khuôn mặt Hạ Ngang thuộc loại anh tuấn, không thể so với ngũ quan tuấn nhã của Cần Du. Thân hình Hạ Ngang cao to, hơn nữa sống mũi cao thẳng khiến ngũ quan của anh rất sắc bén, tôi cảm thấy trông anh rất giống con lai.

Sau Cần Du nói cho tôi biết, Hạ Ngang đúng là có một phần tư dòng máu nước ngoài, bà nội anh là người Bangkok Thái Lan.

Tôi nói: “Khó trách bạn ấy đen như vậy.”

Hạ Ngang mang lại cho người ta cảm giác quá mạnh mẽ, không thích nói chuyện. Nếu ba chúng tôi ở cùng một chỗ, trên cơ bản đều là Cần Du và tôi nói chuyện, anh ở bên cạnh nghe.

Tôi từng vụng trộm hỏi qua Cần Du: “Cậu có cảm thấy Hạ Ngang rất chán ghét mình?”

Cần Du khẳng định với tôi là không phải, còn nói lúc trước Hạ Ngang từng nói rằng tôi là một cô gái rất tốt.

Tôi thờ dãi nói: “Xong rồi, vậy khẳng định là cậu ấy thích cậu rồi.”

Cần Du: “Cũng không có khả năng.”

Tôi: “Đừng trả lời khẳng định như vậy, mọi việc đều có thể, chính cậu nên chú ý a.”

Cần Du cười, tiến lại gần nói nhỏ bên tai tôi: “Hạ Ngang thuộc phái hành động, nếu tên ấy thực sự đối với mình có tâm tư, đã sớm xuống tay rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Ở cùng với nam sinh cho nên khu ký túc của nữ sinh trung học Z chính là nơi ồn ào náo nhiệt nhất trường. Loại náo nhiệt này càng về sau khi giờ tự học kết thúc càng được thể hiện đầy đủ, tóm lại là có rất nhiều sự kiện truyền kỳ xảy ra.

Mà trong sự kiện truyền kỳ thường sẽ nổi lên một nhân vật truyền kỳ.

Ở tầng dưới có một nam sinh tên là Trần Tề, đứng nhìn vào cái tên không đặc sắc của cậu ta, bất quá khuôn mặt của anh bạn này cũng khá có sắc thái, người so với tôi còn thấp hơn một chút, chỉ có 1m60, cân nặng đã vượt qua mốc 100kg, tóm lại chính là một quả bóng, nhìn xa chẳng khác nào quả địa cầu di động. Đương nhiên sự đặc sắc của Trần Tề không chỉ dừng lại ở dáng người của cậu ta mà bởi vì cậu bạn này là một vị thiếu niên cực kỳ yêu thích còi trần. Trong những ngày mùa hè nắng chói chang, thì rất thích mặc quần đùi đi bộ ở hành lang.

Cho nên khi nữ sinh lên lầu thường xuyên có thể nhìn thấy vị huynh đài này ở ngoài hành lang dài, dưới ánh trăng rằm tròn vành vạnh, tản bộ, thậm chí còn ở dưới ngọn đèn hành lang thực hành một loạt động tác ném bóng rổ.

Lúc mới bắt đầu tất cả nữ sinh đối với việc có một loại sinh vật như vậy tồn tại trong ký túc xá thực vô cùng phản cảm nhưng qua một thời gian, dù có là cô gái thận thùng cũng trở nên mạnh bạo. Có mấy bạn học lá gan to to một chút mỗi lần đi qua lầu 2 nhìn thấy Trần Tề còn có thể gọi to: “Trần Tề à, cái quần đùi kia cậu mặc được ba ngày rồi đấy, khi nào thì cậu mới thay a.”

Trần Tề ở trung học Z vô cùng nổi tiếng, cho dù là giáo viên về hưu ở trung học Z khi nhắc tới chuyện về cậu ta cũng có thể thao thao bất tuyệt, nhưng sợ đi Trần Tề khiến cho người ta nhớ kỹ nhất chính bởi vì nhiều năm sau hẳn đã có thể đưa công ty của mình ra thị trường. (nghĩa là đưa công ty lên sàn chứng khoán)

Đây là quái vật a, khi bạn cho rằng sự tồn tại của cậu ta chính là lãng phí đồ ăn xã hội mà chỉ cần cậu ta xoa người lắc mình một cái đã trở thành tinh anh xã hội rồi.

Khả năng đá bóng của Cẩn Du thực sự rất tốt. Anh cùng với Hạ ngang, một người tấn công một người trung vệ, phối hợp vô cùng ăn ý. Mỗi khi có thời gian rảnh tôi đều chạy đến sân bóng.

Cẩn Du đá bóng xong sẽ cùng tôi chạy vài vòng ở sân thể dục. Lúc này màn đêm đã buông xuống, ngoại trừ tôi và Cẩn Du, cũng có mấy cặp đôi trong trường đang đi bộ.

Nếu mọi người vô tình gặp nhau, đều mỉm cười sâu xa hiểu rõ, sau đó tiếp tục thông thả dạo bước dưới ánh trăng.

ở trung học Z có hai sân thể dục, một cái ở trong trường, một cái ở bên ngoài. Tôi và Cẩn Du thường hẹn nhau ở sân thể dục bên ngoài, bao quanh nơi này là những cây hòe cổ thụ xanh um tươi tốt. Sân thể dục bên ngoài nằm trong một khu dân cư, vào buổi tối còn có thể nghe thấy tiếng con chó nhỏ sủa.

Thềm đá bước vào sân thể dục có sáu bậc thang, bình thường chúng tôi rất thích ngồi ở bậc trên cùng nói chuyện. Anh nói cho tôi biết ngôi sao bóng đá anh thích nhất cùng với mấy chuyện xấu của họ, sau đó tôi nói anh cũng thích ngôi sao bóng đá. Tôi còn oán giận với anh về cách phát âm của giáo viên tiếng anh, Cẩn Du gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó anh học theo giọng điệu nói chuyện của vị giáo viên kia khiến tôi cười đến đau bụng.

Sau kỳ thi cuối năm, trường học bắt đầu đề mắt tới vấn đề yêu sớm của học sinh. Khi đó tình cảm của tôi và Cẩn Du cũng đã bắt đầu tiến triển, nhưng bởi vì công tác phòng vệ của chúng tôi rất tốt, hơn nữa thành tích học tập của tôi và Cẩn Du cũng rất tốt cho nên các giáo viên không hề hoài nghi chúng tôi. Thế nhưng các bạn trong lớp trên cơ bản ai cũng biết tôi với Cẩn Du là một đôi. Trong đám bạn bè của Cẩn Du, người lớn tuổi hơn anh đã bắt đầu gọi tôi là em dâu, người nhỏ tuổi hơn thì gọi tôi là chị dâu.

Cẩn Du là một người rất đào hoa. Nữ sinh trong lớp không thiếu người vụng trộm thích anh. Nhưng vì biết anh là hoa đã có chủ nên cũng không làm mấy việc ngoặc ngoặc như liếc mắt đưa tình hay viết thư nhưng vẫn thường xuyên có nữ sinh hỏi anh bài tập, bất kể là toán lý hóa anh am hiểu hay là chính trị, thậm chí cả phim hot thời đấy là “Thần điêu đại hiệp” cũng phải thảo luận với anh.

Chỗ ngồi của tôi cách Cẩn Du khá xa, cách xa đến bốn năm bàn. Từ chỗ tôi nhìn về chỗ anh, vừa vặn là một góc 45 độ. Cẩn Du đối xử với bạn học vô cùng tốt, tuy bên ngoài có vẻ lạnh lùng nhưng nếu có người hỏi anh bài tập anh cũng rất kiên nhẫn giải thích. Sau đó anh ý thức được một chuyện, liền yên lặng hướng vấn đề hỏi của mấy nữ sinh sang cho bạn khác.

“Bài này à, mình còn chưa làm, cậu qua hỏi Hạ béo đi, cậu ấy chắc đã làm rồi đó.”

“Bài này mình vừa mới giảng cho Tiểu Bạch, cậu qua hỏi Tiểu Bạch đi, thuận tiện có thể giúp cậu ấy ôn lại.”

“...”

Sau kỳ thi cuối năm, đại hội thể dục thể thao cũng theo đó mà bắt đầu. Trung học Z vì muốn thể hiện mình là trường trung học trọng điểm hàng đầu của tỉnh mà ở trong đại hội thể dục thể thao hàng năm thường đầu tư rất nhiều tiền, tóm lại là vô cùng lớn.

Lúc khai mạc cần có một đội cổ vũ, nhà trường muốn chọn trong các lớp chừng 30 nữ sinh. Lúc lập danh sách, thầy giáo thấy tôi thân thể khỏe mạnh

nên liền viết tên tôi vào.

Cần Du cũng không muốn tôi vào đội cổ vũ, bởi vì anh cảm thấy nhà trường may đồng phục cho đội cổ vũ quá mức tiết kiệm. Tôi vô cùng đồng ý với quan điểm của Cần Du, nên lấy việc học tập ra làm lí do từ chối gia nhập đội cổ vũ.

Thầy giáo đối với việc tôi không có tinh thần tập thể thì đau lòng sâu sắc nhưng đồng thời đối với ý chí học tập của tôi thì cảm thấy rất vui mừng.

Sau đó thầy để cho một nữ sinh khác thay thế tôi. Nữ sinh ấy tên là Chu Ti Lợi Táp, chính là người địa phương chính gốc thành phố Z. Nghe người ta nói, bạn học này vốn tên là Chu Tư Lệ Tới, sau lại tự mình đổi tên thành Chu Ti Lợi Táp. Tôi đối với bạn học này không có ấn tượng gì lớn, chẳng qua chỉ cảm thấy tên của bạn học này cực kỳ khó quên nên mới nhớ mà thôi.

Bởi vì số nữ sinh trong lớp chúng tôi ít đến thăm thương cho nên đại hội thể dục thể thao trên cơ bản là nữ sinh nào cũng phải tham gia. Mà tôi chính là ủy viên trong ban tổ chức nên đành đi đầu đăng ký hạng mục chạy dài 3000m và chạy 100m nữ vượt rào.

Đầu tiên là chạy dài 3000m, bởi vì thể lực tôi không đủ nên chỉ giành được vị trí thứ hai đếm ngược, còn về phần người đạt vị trí thứ nhất đếm ngược thì mới chạy được nửa đường đã bỏ cuộc.

Cần Du đã sớm ở vạch đích chờ tôi. Anh mới từ sân nhảy cao đến đây, mặc áo màu xanh trắng của thí sinh, cao ngất tuấn tú.

Lúc thấy tôi thở hồng hộc chạy tới, anh một bên đỡ lấy tôi, vừa nói: “Sớm biết vậy, tớ đã cùng Hạ Ngang chạy chậm chậm thôi. Ở vạch đích đợi cậu lâu như vậy, người khác đều lục tục về hết rồi, kết quả tớ chỉ nhìn thấy có mình cậu đang chậm chạp chạy từ chỗ cách đây 200m.”

Tôi ngẩng đầu trông Cần Du, lại nhìn thấy đôi con ngươi tối đen trước mặt, tôi mỉm cười với Hạ Ngang: “Cảm ơn cậu tới đón mình.”

“Là tớ đem Hạ Ngang kéo tới, kết quả là khiến cậu ấy bị bộ dạng dọa người của cậu dọa sợ.” Cần Du gõ gõ đầu tôi rồi đưa cho tôi một chai nước, nắp đã được mở sẵn.

Buổi chiều đến lượt 100 m nữ vượt rào, tôi tự tin mười phần. So với chạy dài 3000m, 100m vượt rào là hạng mục mà tôi am hiểu nhất. Tôi cảm thấy mình mà không đứng thứ nhất cũng phải là thứ hai. Mà Cần Du lại rất lo lắng cho tôi. Trước trận đấu anh còn dặn dò tôi: “Đội lát nữa, đừng chạy quá nhanh, cậu không cần xấu hổ, không bị ngã là tốt rồi.”

Tôi trịnh trọng gật đầu: “Cậu mau đến vạch đích đợi tớ đi, tớ sẽ cho cậu dài mặt mà nhìn.” Cần Du cười, sau đó ngồi xổm xuống thay tôi kiểm tra xem dây giày có bị buộc lỏng không.

Tôi ngược ngừng đẩy Cần Du ra: “Bao nhiêu người, thầy giáo và bạn học sẽ nhìn thấy.”

Cần Du ngửa đầu nhìn tôi: “Dù sao bọn họ cũng đều biết quan hệ của chúng ta rồi.”

Tôi: “Không phải giáo viên còn chưa biết sao?”

Cần Du không trả lời câu hỏi của tôi, anh chỉ cúi đầu mỉm cười. Anh thắt chặt dây giày của tôi, sau đó buộc chặt. “Tốt rồi, bây giờ sẽ không tuột ra nữa.”

Cần Du chỉ cười mà không nói thực sự khiến tôi lo lắng.

Thời điểm tôi chuẩn bị vượt qua rào cản thứ tám, một chân bị vướng vào rào cản, trọng tâm không vững liền ngã xuống đường băng.

Thực sự rất rất đau a, nhất là cảm thấy lại va xuống đất, nên càng thêm đau đớn.

Trong khi mấy bạn học đều chạy đến nâng tôi dậy, tôi mở mắt nhìn về phía trước, Cần Du đang chạy tới, khuôn mặt anh tái nhợt, nhìn rất dọa người.

Cần Du cõng tôi tới phòng y tế. Tôi cảm thấy anh rất dọa người cho nên không dám nói lời nào, chỉ ghé vào vai anh, nghe tiếng anh thở dồn dập. Ngày hôm đó mặt trời chiếu gay gắt, phía sau lưng Cần Du đều là mồ hôi, áo của anh không khác gì mới nhúng qua nước. Dán sau lưng anh, tôi cảm thấy đòi lựa chọn của mình thực đúng quá, tôi quyết sẽ không đổi người.

Bởi vì sự cố khi vượt rào cho nên trên cảm tôi xuất hiện thêm một lỗ hồng. Bác sĩ bảo phải khâu ba mũi nhưng tôi sống chết không chịu. Cần Du vốn định để tôi khâu bởi cảm thấy miệng vết thương để hở như thế sẽ không tốt nhưng cuối cùng cũng không lay chuyển được tôi nên đành phải xin bác sĩ kê cho tôi mấy loại thuốc kháng sinh linh tinh.

Vượt rào bị ngã, việc này tôi không dám nói với Tần Bạch Liên. Tuy tôi với Tần Bạch Liên thường xuyên tranh cãi nhưng trong lòng tôi hiểu được, bà rất yêu thương tôi.

Năm 16 tuổi ấy, tôi từng viết một câu trong nhật ký: Tần Triều Ca yêu nhất hai người, một người là Tần Bạch Liên, một người là Diệp Cần Du.

Sau đại hội thể dục thể thao, hầu như toàn bộ giáo viên trong trường đều biết Diệp Cần Du có bạn gái. Tôi đoán các giáo viên đều biết chuyện bất quá tạm thời còn chưa có người nào tới tìm tôi nói chuyện, nhưng thật ra Cần Du vẫn thường xuyên bị gọi lên văn phòng.

Tôi hỏi Cần Du thầy giáo nói gì vậy.

Cần Du nhẹ nhàng ở lòng bàn tay tôi捏o một cái, rồi nghiêng đầu hỏi tôi: “Triều Ca, cậu sợ sao?”

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu một ngày nào đó pháp luật đưa ra luật lệ cấm yêu sớm, mình nhất định sẽ sợ hãi nhưng___” Tôi dừng lại, “Bây giờ còn chưa có luật lệ này cho nên... sợ cái gì?”

Cần Du xoa xoa đầu tôi, không thể nhìn cười ra tiếng. Anh cười rộ lên thật đẹp mắt, lúc cười còn lộ ra hàm răng trắng tinh như trong quảng cáo thuốc đánh răng.

“Mình hứa với thầy giáo, nhất định sẽ giúp cậu đạt điểm thi lọt vào top 50 người cao nhất, thầy ấy có thể mở một mắt nhắm một mắt.” Cần Du thẳng thắn nói với tôi.

Top 50 toàn trường, tôi ngẫm lại năng lực của mình, cảm thấy vẫn rất có hi vọng. “Vậy còn cậu?” Tôi lo lắng hỏi, “Thầy giáo có đưa ra yêu cầu quá đáng gì với cậu không?”

Cần Du thờ dãi: “Thầy ấy bảo mình phải vượt qua tên đáng ghét kia.”

“Tên nào đáng ghét?”

“Trần Tử Minh, lớp 8.” Cần Du bỏ thêm một câu, “Chính là bạn trượng nguyên hơn mình ba bậc đó.”

Thành tích cuộc thi cuối kỳ sau khi kỳ nghỉ đông bắt đầu được tám ngày thì được công bố, tôi thuận lợi lọt vào top 50, tuy tổng điểm của Cần Du chỉ cao hơn Trần Tử Minh 0.4 nhưng vẫn là vượt qua cậu ta.

Cần Du thường ở trước mặt tôi khen ngợi khả năng toán học của Trần Tử Minh, nói anh từng nghe thầy giáo kể về bài thi của cậu ta, bởi cậu ta không những nghĩ ra cách giải khác mà còn rất hay.

Tôi nói: “Mình ghét nhất loại người thích đi theo cách đặc biệt, cứ như thể cả nước chỉ có mình mình biết vậy.”

Cần Du hỏi tôi: “Sao cậu đối với Trần Tử Minh lại có thành kiến lớn như vậy?”

Tôi cười hi hi nói: “Ai bảo cậu ta là đối thủ cạnh tranh của cậu, mắt mình rất nhỏ, không dung nổi cậu ta đâu.”

Cả kì nghỉ đông, tôi và Cần Du mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho nhau. Tần Bạch Liên ở ngay phòng bên cạnh, vì sợ bà biết được nửa đêm tôi còn gọi điện thoại nên tôi liền kéo dây điện thoại ra, đem điện thoại chuyển vào trong ổ chăn. Dây điện thoại trong phòng bởi vì bị tôi tra tấn thường xuyên như vậy nên chỉ trong một kỳ nghỉ đông mà đã hỏng đến ba cái dây rồi.

Thời điểm kỳ nghỉ đông chấm dứt, Cần Du báo cho tôi một tin tức, Hạ Ngang chuẩn bị phải đi Pháp. Trước khi đi, Cần Du đưa tôi đến tham gia tiệc chia tay mà bọn họ tổ chức cho Hạ Ngang.

Tiệc chia tay tổ chức ở nhà Hạ Ngang. Tôi thấy thật kỳ lạ, căn nhà lớn như vậy mà chỉ có một mình anh ở.

Trong bữa tiệc chia tay, Hạ Ngang đặc biệt uống nhiều, nhưng càng uống đôi mắt lại càng trong trẻo, chớp mắt anh tuần ẩn hiện một chút mờ hồ.

Sau ba tuần rượu, mọi người cơ bản đều say hết, một nam sinh từ trong lòng lấy ra một đĩa phim âm ỉ nói muốn xem phim.

Tôi rất muốn ở trước mặt bạn bè của Cần Du biểu hiện mình là một người hiền lương thực đức nên chủ động bật cho cậu ta.

Không ngờ tới, tôi mới tiếp lấy đĩa phim từ trong tay nam sinh kia, một đôi tay khác đã xuất hiện mạnh mẽ đoạt lấy nó, tôi chấn kinh, nhìn về phía Hạ Ngang lắp bắp nói: “Tôi chỉ muốn giúp cậu ấy bật...”

Hạ Ngang không nói lời nào, trừng mắt nhìn cậu nam sinh kia.

Tôi từ phản ứng của họ thì hiểu được đĩa phim này có cái gì, tầm mắt nhìn chăm chú vào chiếc đĩa, quả nhiên đĩa phim này có nội dung rất lừa đảo.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chia tay

“Này...” Tôi vò đầu nhìn về phía Cẩn Du.

Cẩn Du lại gần nắm tay tôi rồi nói: “Trong nhà Hạ Ngang có mấy bảo bối rất hay ho, để tớ đưa cậu đi xem.”

Cứ như vậy, tôi bị Cẩn Du kéo đi xem bảo bối nhà Hạ Ngang. Thực ra đầu phải là đi xem bảo bối gì, từ phòng khách lầu một leo đến phòng nghỉ lầu 2, tôi mới phát hiện Cẩn Du chỉ thuần túy bịa ra lí do để cách tôi khỏi nơi thị phi này.

Trong phòng nghỉ đặt hai cái sofa cùng một bàn trà, cửa sổ được làm bằng loại cửa chớp hiểm gấp, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào khiến mặt sàn xuất hiện những văng sáng hình thù kì lạ.

Tôi đứng ở bên cửa sổ nhìn hoa cỏ cây cối bên ngoài, sau đó xoay người hỏi Cẩn Du: “Cái loại đĩa lừa đảo vừa rồi, cậu đã từng xem chưa?”

Hai gò má Cẩn Du hiện lên nét ứng đo: “Trước kia có xem qua với bọn họ.”

Tôi: “Đẹp không?”

Cẩn Du: “Chính là như vậy.”

“Chính là như vậy”. Đây là câu cửa miệng của Cẩn Du. Khi anh gặp phải vấn đề khó mở miệng hoặc vấn đề không muốn trả lời, anh sẽ dùng chiêu này với người hỏi, nói chung là đem cho người đó một phỏng đoán đi.

Tôi đáp “ừm”, đáy lòng chợt hiện lên một suy nghĩ. Tôi còn đang suy nghĩ là không nên làm như vậy thì đã nói ra trước rồi.

“Cẩn Du, mình muốn hôn cậu.”

Cẩn Du run rẩy.

Hai tay tôi đặt sau lưng, run run rồi hỏi tiếp: “Cậu làm được không?”

Cẩn Du phản ứng chậm một nhịp, gật gật đầu: “Hắn là được.”

Một giây hai giây ba giây, thời gian trôi càng ngày càng chậm. Cẩn Du chỉ cách tôi có vài bước chân, tôi thoáng ngẩng đầu lên là có thể thấy nốt ruồi màu nâu bên khóe mắt anh.

Cẩn Du giữ lấy đầu tôi, hai tay anh dùng sức, bàn tay anh ép chặt khiến vành tai tôi hơi đau.

Tôi khản trương đến đổi mạng, còn ra vẻ thể hiện hỏi anh: “Diệp Cẩn Du, rốt cuộc anh có làm được không?”

Cẩn Du đen mặt, cái gì cũng chưa nói liền cúi đầu xuống lấy tốc độ không kịp che tai bịt miệng tôi.

Nụ hôn đầu tiên cứ như thế mà cắn, “Cắn” đến nỗi môi tôi phát đau, tôi hít vào một hơi, hé miệng để cho đầu lưỡi Cẩn Du tiến vào.

Nụ hôn này không có kỹ xảo, chỉ dựa vào cảm giác và bản năng mà tiến tới. May mắn là chúng tôi ở phương diện này đều có bản lĩnh vô sự tự thông, rất nhanh đã có thể tiến hành trơn tru, ngoại trừ việc có chút khó thở.

“Cảm giác thế nào?” Cẩn Du hỏi tôi, ngực anh dính sát vào tôi, tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực cả hai dường như đang hòa cùng một nhịp.

“Có chút đau.” Tôi thành thật trả lời, môi tôi hẳn đã bị răng nanh của Cẩn Du cắn nát ra. Tôi dùng đầu lưỡi khẽ liếm, quả nhiên có chút xước da.

Trong mắt Cẩn Du hiện lên một ngọn lửa, không nói hai lời lại tiếp tục cúi đầu cắn miệng tôi.

Sau bữa tiệc chia tay, ngày hôm sau Hạ Ngang liền xuất ngoại. Đoàn người đưa anh đến sân bay, đại khái có chừng mười người đi, trên mặt đều có chút lưu luyến không rời.

Tuy tôi và Hạ Ngang quen biết chưa được bao lâu nhưng trong lòng vẫn có chút sầu não. Cảm thấy thanh xuân tựa như một cuộc gặp gỡ bất ngờ, sau đó đến vội vàng mà đi cũng vội vàng.

Mọi người đều ôm Hạ Ngang, bạn bè thân thiết thì nắm tay thành đám rồi đám ngực chụp lưng.

Đến phiên tôi, tôi nghĩ rồi, nắm tay Hạ Ngang thì không thích hợp, cũng không thể đám ngực được cho nên liền tiến lên vỗ vai anh.

“Thuận buồm xuôi gió.” Tôi nói.

Hạ Ngang hơi sững sốt, sau đó xuất phát từ lễ phép đáp với tôi một câu thường thấy: “Về sau nếu Cẩn Du bắt nạt cậu thì cứ nói với tớ.”

Cẩn Du bước lên ôm vai tôi, mỉm cười đắm vào ngực Hạ Ngang: “Mình làm sao có thể bắt nạt cậu ấy.” Dừng một chút rồi nói tiếp, “Thời gian cũng không còn nhiều, vào đi thôi, có cơ hội sẽ đến Pháp thăm cậu.”

Sau khi Hạ Ngang rời đi, học kỳ mới cũng bắt đầu. Khi tôi đã sắp xếp đầy đủ hành lý chuẩn bị đến trường học, Tần Bạch Liên đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Ca, học kỳ này đừng ở ký túc, về nhà ở đi.”

Tôi: “Chương trình học càng ngày càng nặng, con cảm thấy ở ký túc tiện hơn.”

Đôi mắt hạnh của Tần Bạch Liên đảo quanh mặt tôi, sau đó bà hít sâu một hơi rồi nói: “Có thật là bạn học không?”

Lòng tôi thấp thòm, cúi đầu cười: “Đương nhiên, mẹ không thấy thành tích của con tiến bộ lên sao?”

Tần Bạch Liên cười lạnh sau đó trực tiếp hỏi tôi: “Con với thằng bé đó khi nào thì bắt đầu?”

“Cái gì nha!” Tôi vốn định tiếp tục nói dối nhưng nhìn thấy ánh mắt đã hiểu rõ tường tận của Tần Bạch Liên, tôi đành trả lời: “Từ lúc vào trường.”

Tần Bạch Liên đập mạnh xuống mặt bàn làm việc, hỏn hển nói: “Tần Triều Ca, thật sự là phản rồi, nhỏ như vậy mà con đã học được cách quyến rũ đàn ông a.”

Tôi khóc: “Mẹ, mẹ đừng nói khó nghe như vậy được không?”

Khuôn mặt Tần Bạch Liên bình tĩnh lại nhưng vẫn không nhìn tôi, bà lấy một điều thuốc từ trong ngăn kéo. Tôi giằng lấy điều thuốc từ trong tay bà, nhỏ giọng khuyên bảo: “Đừng hút, không biết thứ này không tốt cho sức khỏe sao?”

Tần Bạch Liên xoay đầu lại trừng tôi: “Con còn quản mẹ làm gì, đi mà quản tên bạn trai bé nhỏ của con đi, đi đi, đi đi a! Còn ở trong này làm cái gì, không thấy mình chướng mắt lắm sao.”

“Mẹ, mẹ đừng nóng giận, con sẽ chia tay với cậu ấy, con sẽ đi mà.” Nước mắt của tôi lăn xuống, một mực cam đoan với Tần Bạch Liên.

Qua thật lâu sau, sắc mặt nặng nề của Tần Bạch Liên mới dịu lại: “Mẹ là vì tốt cho con. Hiện tại tâm tư của mấy nam sinh rất dễ thay đổi, con không hiểu...” Bà vốn định nói nữa nhưng cuối cùng lại vẫy vẫy tay ra hiệu cho tôi rời đi.

Lúc ấy tôi còn muốn nói với Tần Bạch Liên, Cẩn Du không như thế. Nhưng chúng tôi đều giống như những cô gái mới sa vào tình yêu, chúng tôi đều đối với người mình yêu quá mức tín nhiệm, dường như đây là một loại chấp niệm. Tôi chấp niệm rằng Cẩn Du của tôi không giống người thường, chấp niệm rằng anh không những là người đối xử tốt với tôi nhất mà còn là người hiểu tôi nhất. (chấp niệm tương tự với cố chấp trong suy nghĩ nhưng mình thấy dễ chấp niệm hay hơn.)

Tôi cảm thấy con mắt của mình rất tốt, tôi tin tưởng tình yêu tin tưởng anh, cho dù ngày nào đó không tin tình yêu, tôi vẫn tin tưởng anh.

Nếu tôi đã đồng ý với Tần Bạch Liên sẽ chia tay với Cẩn Du thì tất nhiên đây không phải là lời nói dối.

Hôm đó tôi kể với Cẩn Du chuyện này, đúng như dự đoán, Cẩn Du nói vậy thì chia tay đi, anh chờ tôi.

Tôi cười cười nói: “Sao tớ có thể không biết xấu hổ như vậy, không phải sẽ làm lãng phí thanh xuân của cậu sao?”

Cẩn Du ôm tôi, hai tròng mắt lấp lánh ý cười, giọng nói lại chứa đầy phần trang trọng: “Trung học rất nhanh sẽ trôi qua, tốt nghiệp xong chúng ta sẽ thi lên đại học, sau đó cả đời đều ở cùng một chỗ, được không?”

Cả đời đều ở cùng một chỗ, được không? Về sau, khi nhớ lại lời thề này tôi không biết rốt cuộc nó sai ở chỗ nào, có lẽ nguyên nhân nằm ở tôi, là tôi đem lời thề anh nói coi là thực sự.

—— ^^ —— ^^ ——

Tôi và Cẩn Du đã thực sự không còn ở cùng một chỗ nữa. Ít nhất ở trong mắt người khác chúng tôi đã tách ra rồi. Bạn học trong lớp đều có chút thổn thức, cảm thấy tình yêu thời dậy thì đúng là không thể tin được.

Sau khi Tần Bạch Liên biết tôi và Cẩn Du đã chia tay, bà liền cho tôi trở về trường học. Tôi hoài nghi bà có cơ sở ngầm bên người tôi nhưng bởi vì không có căn cứ nên không thể biết được là ai.

Bạn cùng phòng thường hỏi tôi nguyên nhân tôi và Cẩn Du chia tay. Các cô ấy rất ngạc nhiên tại sao tôi có thể cùng Cẩn Du chia tay, rõ ràng chỉ mới qua một kỳ nghỉ đông thôi mà.

“Là do tính cách không hợp.” Tôi bịa một lí do.

Nhóm bạn cùng phòng lo lắng hỏi tôi: “Triều Ca, trong lòng cậu nhất định rất khó chịu?”

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Vừa bắt đầu thì rất khổ sở nhưng hiện tại thì tốt rồi, con người chính là phải luôn hướng về phía trước.”

Lời nói của tôi khiến nhóm bạn cùng phòng cảm thấy tôi vô cùng phóng khoáng. Ở trong mắt bọn họ, tôi là một tấm gương của con gái dù thất tình vẫn thoải mái như không.

Trước thời gian tự học thường có một thời gian nghỉ rất dài. Bình thường các nam sinh trong lúc này thường ở sân thể dục đánh bóng rổ. Từ khi Hạ Ngang đi Pháp, Cần Du thiếu người đá bóng cùng, anh hiện giờ càng thích chơi bóng rổ hơn.

Khả năng bóng rổ của anh không giỏi như bóng đá nhưng vóc dáng cao chính là một ưu điểm lớn khi đánh bóng rổ, anh mới chỉ chơi được hai tháng đã dường như được một đám fan hâm mộ.

Đối diện lớp tự học của chúng tôi là sân bóng rổ cho nên mỗi khi chạng vạng, trừ khi trời đổ mưa gió nếu không chắc chắn các nữ sinh đều đang đợi bên ngoài sân xem các nam sinh chơi bóng. Có bạn học nữ lá gan hơi to một chút, sẽ trực tiếp chạy vào sân thể dục cổ vũ các nam sinh.

Sau khi Chu Ti Lợi Tập biết được chuyện tôi và Cần Du đã chia tay thì đối với Cần Du càng ngày càng mạnh bạo. Lần trước còn nghe người ta nói bạn ấy đã thổ lộ với Cần Du nhưng Cần Du lấy lý do học tập nên từ chối.

Chu Ti Lợi Tập thường đặt một bình nước ở trên bàn của Cần Du, chờ khi Cần Du đánh bóng rổ xong thì uống. Cần Du đánh bóng rổ xong, nhìn bình nước rồi lại nhìn tôi, lộ ra biểu tình cậu hiểu mình mà, sau đó mở bình ra uống hết nửa bình.

Lúc đầu tôi còn cảm thấy rất hài lòng nhưng sau đó lại có điểm tức giận. Trong lòng vẫn biết có nữ sinh thích anh thì đâu phải lỗi của anh nhưng lại tức giận anh thật đào hoa.

Đến thời điểm tự học, thầy giáo tìm tôi nói chuyện nên gọi tôi ra ngoài hành lang. Chủ nhiệm lớp tôi mới tốt nghiệp sư phạm được hai năm, bởi vì tuổi còn trẻ nên chúng tôi đều gọi thầy là thầy giáo nhỏ. Chúng tôi là lớp đầu tiên mà thầy chủ nhiệm, vì thế thầy rất nghiêm túc dạy bảo chúng tôi nhưng lại có phần hòa mình với chúng tôi.

Thầy cười hỏi tôi: “Em và Cần Du hiện tại thế nào?”

Tôi: “Tách ra rồi.”

Thầy bày ra bộ dáng đáng tiếc: “Tại sao lại tách ra?”

Tôi: “Trước kia chúng em là không hiểu chuyện, bây giờ đã nghĩ thông, sẽ lấy học tập làm trọng.”

Thầy sờ sờ cằm, tựa hồ đang tự hỏi tính chân thật trong lời nói của tôi, sau đó thầy nhìn về phía cửa sổ, không thấy Cần Du thì chợt hỏi tôi: “Tiểu tử kia chạy đi đâu rồi?”

“Thầy giáo nhỏ, thầy nói thật hay nói đùa vậy, em với Cần Du bây giờ so với người xa lạ còn xa lạ hơn, cậu ấy ở đâu em làm sao biết được.” Tôi theo tầm mắt của thầy nhìn ra, quả nhiên nhìn thấy chỗ ngồi của Cần Du không có ai.

Thầy không đồng ý với lời nói của tôi: “Tách ra thì vẫn có thể làm bạn bè mà.”

Tôi lắc đầu: “Còn làm bạn bè gì nữa a, thực xấu hổ.”

Thầy cười cười, vỗ vỗ bả vai tôi ra hiệu cho tôi trở về lớp.

Không khí trong phòng học không thoải mái, nhất là mùi hương trong phòng, từng luồng mùi chân thối vọt tới vượt quá năng lực thừa nhận của tôi. Cho nên tôi không có vội vã trở về lớp học mà đứng ngoài hành lang hưởng thụ không khí trong lành khó có được.

Đối diện sân thể dục là phòng thí nghiệm vật lý. Tôi vô tình hướng ánh mắt sang phía bên kia, chợt nhìn thấy một bóng dáng đang từ ngoài cửa đi ra.

Cần Du chính là đại biểu môn vật lý của trường tôi. Giáo viên vật lý trong trường ai ai cũng yêu quý anh. Trước kia, chuyện Cần Du và tôi quen nhau bị các giáo viên biết được, rất nhiều giáo viên vật lý cho rằng tôi không xứng với Cần Du.

Mà môn ngữ văn của tôi rất tốt, tuy không thể đồng ý với việc chúng tôi yêu sớm nhưng các giáo viên ngữ văn vẫn cho rằng tôi và Cần Du rất xứng.

Cần Du đang cầm một tập sách băng qua sân thể dục. Bên cạnh sân thể dục có một vườn hoa nho nhỏ, ở đó còn trồng mấy cây hương chường. Khi Cần Du đi qua cây hương chường đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó liền nhìn thấy tôi đang đứng ngoài hành lang.

Có đôi khi thật kỳ lạ. Khi ta có người trong lòng thì chợt có một vài thứ xảy ra mà không thể lường trước, ví như tâm linh tương thông. Mà trong nháy mắt khi Cần Du ngẩng đầu lên, tôi chắc chắn điều này là thực.

Cần Du mỉm cười với tôi, bởi vì đang là ban đêm hơn nửa ánh đèn bên đường chỗ anh có hơi tối nên tôi nhìn thấy cũng rất mơ hồ nhưng không hiểu sao tôi vẫn cảm thấy nụ cười đó như chiếu sáng cả lòng tôi.

Sau khi hết giờ tự học, tôi và Hạ Chính Văn ăn khuya xong, một mình tôi vụng trộm tiến vào sân thể dục. Tôi cầm một chiếc đèn pin bước vào trong vườn hoa, đi đến bên cạnh cây hương chường. Tôi ngồi xổm xuống tìm trong hốc nho nhỏ ở dưới một tờ giấy.

Tôi chiếu đèn pin vào tờ giấy, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Tuy mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cậu nhưng thực ra vẫn rất nhớ cậu, còn có không cần nói chuyện nhiều với bạn ngồi đằng trước như thế.”

Tôi đang nghĩ tới nên đáp lại Cẩn Du thế nào thì trên mặt cô đột nhiên truyền đến tiếng kêu xì xì, chờ đến khi tôi có phản ứng lại, thì đã té ngã trên mặt cỏ sẵn rồi.

Ngày hôm sau tôi kéo lê một chân đi học, tôi than thở với bạn đằng trước là trong vườn hoa sân thể dục có rấn, bạn ngồi đằng trước oán giận với tôi rằng sách bài tập vật lý của cậu ta bị người ta xé rách một mảng.

Tôi liếc mắt nhìn vào sách bài tập của bạn ngồi đằng trước, phát hiện mảnh giấy bị xé vừa vặn với mảnh giấy Cẩn Du viết cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chân trái của tôi bị rấn cắn một cái, tuy không phải rấn độc nhưng cũng sưng to lên. Cẩn Du đối với việc tôi bị rấn cắn thì cực kỳ áy náy, anh nhờ người mang mấy giỏ hoa quả đến phòng của tôi.

Cậu nhóc đưa hoa quả tên là Tiểu Bạch, bình thường đều đi sau Cẩn Du gọi anh to anh nhỏ không ngừng. Lúc Tiểu Bạch khiêng hoa quả đến liền thừa dịp không người chú ý vụng trộm nói với tôi một câu: “Chị đâu, chuyện của anh chị em đều biết hết. Chị yên tâm, em Tiểu Bạch này sẽ không bao giờ nói ra.”

Quả là đứa nhỏ hiểu biết nhiều, tôi vui mừng liếc mắt nhìn Tiểu Ảnh: “Đến, lấy mấy quả lê ăn trên đường.”

Học kỳ cuối năm thường đến một cách lặng yên không một tiếng động, rõ ràng bạn cảm thấy mình còn có vài tuần lễ nhưng giai đoạn ôn tập khẩn trương cuối kỳ đã bắt đầu rồi. Mà trong thời điểm tôi đang gấp rút ôn tập, Tần Bạch Liên hoa nở lần hai, cũng lặng yên không một tiếng động. Chờ đến lúc tôi biết, bà với người đàn ông kia về cơ bản đã xác lập quan hệ.

Tần Bạch Liên nói người đàn ông kia đối với bà rất tốt nên ngoại trừ cách lấy thân báo đáp, bà không còn cách nào khác để báo đáp.

Đối với lí do của Tần Bạch Liên, tôi vẫn bảo trì thái độ hoài nghi. Nhìn cách bà đối xử với ông ấy và đứa con trai, tôi mới hiểu được nửa đời người của Tần Bạch Liên trở về sau sẽ đều tự mình dối lừa mình.

Đối tượng này của Tần Bạch Liên rất giống một người, tuy người kia tôi cũng chỉ mới gặp vài lần nhưng trong ấn tượng mơ hồ của tôi, chú Trần này có bộ dạng thực sự rất giống Tống Lê Minh.

À, quên chưa nói, Tống Lê Minh chính là người ba sinh ra tôi mà không nuôi tôi.

Chú Trần mất vợ sớm, tự mình lập nên một công ty quy mô nhỏ và nuôi dạy đứa con thành tài. Khi ông nhắc tới đứa con của mình, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, sau khi biết tôi cũng học ở trung học Z, chú Trần càng thêm vui vẻ.

“Trần Tử Minh trung học Z cháu hẳn có biết, là nó đấy, con chú.”

“Trạng nguyên đầu vào, tấm gương để mọi người học tập, sao có thể không biết.”

“Ha ha.” Chú Trần vỗ vỗ bả vai tôi, “Nghe mẹ cháu nói thành tích của cháu cũng rất tốt, tranh thủ với Tử Minh thi vào cùng đại học, về sau anh em hai đứa cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Tôi cười: “Cháu sẽ cố gắng, chú Trần.”

Tôi đoán Trần Tử Minh chính là cơ sở ngầm của Tần Bạch Liên, mà đúng là sự thật. Sau buổi tự học thứ hai trước văn phòng giáo viên hóa, tôi gặp Trần Tử Minh. Cậu ta chủ động bắt chuyện trước: “Nghe nói cậu đã gặp ba mình rồi, cảm giác thế nào?”

Tôi: “Bộ dáng chú Trần bảo dưỡng thật tốt, nhìn qua thực trẻ tuổi.”

Trần Tử Minh ngoài cười nhưng trong không cười cong khóe miệng, cậu ta chủ động nhắc tới một việc: “Mấy lần trước mẹ cậu hỏi mình chuyện của cậu ở trường, mình liền chân thật phản ánh một chút.”

Tôi: “Cậu vất vả rồi.”

Trần Tử Minh hơi sùng sốt, sau đó cười vài tiếng: “À, không có gì, về sau mọi người đều là người một nhà, một chút việc nhỏ này không cần phải khách khí xa lạ.”

Thời điểm cuối cấp chia ban, Cẩn Du học tự nhiên, tôi học xã hội, nên một ngày cả hai cũng không thấy nhau được một lần. Bây giờ nhớ lại, mặc dù khoảng thời gian đó không thường xuyên ở cùng tôi nhưng tôi và Cẩn Du vẫn vô cùng ăn ý, không hề có chuyện sợ không có cái gì nói.

Chuyện này xảy ra trong một học kỳ, ở học kỳ trung học cuối cùng, chúng tôi lại xuất hiện vấn đề mới.

Sau khi Tần Bạch Liên và Trần Úc Lâm kết hôn, bà liền chuyển đến biệt thự Trần gia ở. Tuy tôi không chuyển đến Trần gia nhưng cuối cùng vẫn phải đến đó ăn cơm.

Khoảng thời gian đó, tựa hồ Trần Tử Minh đã thực sự coi tôi là người trong nhà, mỗi khi đến ngày nghỉ cuối tuần sẽ đứng trước cửa lớp học chờ tôi cùng nhau về nhà. Cứ chờ như vậy, đương nhiên là chờ được chuyện xấu đến.

Chuyện xấu có tác dụng giải tỏa tinh thần đang bị đè nén, cho nên năm cuối cùng của cấp 3, chuyện xấu của tôi và Trần Tử Minh càng truyền bá ầm ĩ, hơn nữa, lúc trước còn có mối quan hệ giữa tôi và Cẩn Du.

Cứ thế không bao lâu, nhân viên thông tin Tiểu Bạch lại tới đây tìm tôi.

Tiểu Bạch ghé vào cửa sổ hỏi tôi: “Chị dâu, chuyện của chị với Trần Tử Minh rốt cuộc là làm sao?”

Tôi: “Chị cùng tên đó căn bản không hề có quan hệ, em nhắc Cẩn Du đừng suy nghĩ nhiều.”

Tiểu Bạch: “Em hiểu rồi, là Trần Tử Minh theo đuổi chị?”

“Làm sao có thể.” Tôi nghĩ một lát rồi trả lời, “Nhà chị chuyển đi, lại ở gần nhà Trần Tử Minh cho nên thỉnh thoảng thuận đường cùng nhau trở về.”

Tiểu Bạch gật gật đầu: “Thì ra là thành hàng xóm a.” Ngừng một chút, “Nhưng mà anh Cẩn Du vẫn rất lo lắng, anh ấy dặn tôi nay sau khu nhà sáu tầng anh ấy chờ chị.”

Cuối cùng, Tiểu Bạch nhún nhún vai rồi đi.

Buổi tối, tôi đứng hẹn đi đến phía sau khu giảng đường 6 tầng nhưng Cẩn Du lại muốn cho tôi chơi trò leo cây. Tôi ở đó được gió mát thổi đến tay chân rét run, nhưng ngay cả một bóng người cũng không

thấy.

Tôi nhặt một nửa viên phấn viết vạch lên tường một vạch, mỗi lần chờ Cẩn Du thêm năm phút tôi liền vạch một vạch. Cuối cùng tôi ngây ngốc nhìn đủ bảy vạch viết trên tường rồi rời đi.

Ngày hôm sau tôi cảm mạo phát sốt. Tuy cả người đều không còn chút sức lực nào nhưng một hơi lại có thể liên tục hít xì ba cái.

Trần Tử Minh biết tôi bị cảm nên tôi dắt tôi đến phòng y tế nằm. Mà càng khéo hơn, người tôi chờ mãi ở sau khu giảng đường 6 tầng cũng không thấy lại đang ở đây.

Bác sĩ đang để anh truyền dịch trong phòng, Cẩn Du chỉ có thể sử dụng một bàn tay, bàn tay còn lại cầm một quyển tạp chí, bộ dáng không chút để ý.

Thấy tôi cùng Trần Tử Minh bước vào, anh đầu tiên là kinh ngạc sau đó tiếp tục không chút để ý chỉ chăm chú vào tạp chí.

Trần Tử Minh hỏi: “Gần đây xuất hiện dịch cảm mạo sao, tại sao lại có nhiều người cảm mạo như vậy?”

“Quý mới biết.” Tôi chọn giường cách xa Cẩn Du nhất ngồi xuống, chờ y tá đến cầm kim truyền nước.

Sau đó tôi cảm thấy Trần Tử Minh đứng ở trước mắt cũng rất chướng mắt nên nói. “Cảm ơn cậu đã đưa mình đến đây, cậu mau trở về học đi, đừng lãng phí thời gian.”

Trần Tử Minh quét mắt qua Cẩn Du ở phía đối diện tôi, không nói gì bước đi.

“Y tá, tôi cần đổi bình.”

Đây là giọng nói của Cẩn Du, bởi vì cảm mạo mà còn mang theo chút khàn khàn bệnh trạng.

Một y tá đến cầm bình truyền dịch rồi ghim kim vào cho tôi, sau đó nhìn cái bình treo trên đỉnh đầu

Cẩn Du, thản nhiên nói: “Làm gì nhanh như vậy, còn một lúc nữa.”

Y tá ghim kim vào cho tôi rồi rời đi. Trong phòng truyền dịch ngoại trừ tôi và Cẩn Du còn có vài nữ sinh khác. Tôi nhìn biển tên dính trên ngực mấy nữ sinh đó, hóa ra đều là nhóm đàn em trong trường.

Tôi khi thì ngẩng đầu ngắm trần nhà khi thì xuyên qua cửa sổ thủy tinh quan sát người qua đường, cảm thấy bình truyền dịch cứ từng giọt từng giọt chảy xuống thật sự là một việc cực kỳ tốn thời gian.

“Sao lại sinh bệnh?” Cẩn Du nhìn về phía tôi, rồi cuộc không nhận được mở miệng hỏi tôi, đôi mắt đẹp của anh hằn lên tơ máu, “Tôi hôm qua không đến là bởi vì sinh bệnh sao?”

Tôi ngẩng mạnh đầu lên, hỏi lại: “Tôi hôm qua cậu chờ mình ở chỗ nào?”

Cẩn Du: “Nhà thí nghiệm 6 tầng.”

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Ngu ngốc.”

Cẩn Du nhìn về mặt tôi vài lần, hẳn đã hiểu được. Miệng anh chậm rãi cong lên, sau đó học theo ngữ điệu của tôi nắn một câu y xì

“Ngu ngốc.”

Cẩn Du lấy lí do ánh mắt trời chiếu vào chói mắt nên yêu cầu y tá đổi vị trí, sau đó tự mình cầm bình truyền dịch đi đến bên cạnh tôi.

“Tôi hôm qua mình ở sau khu nhà giảng đường đợi cậu 35 phút.”

Cẩn Du cười cười.

Tôi trừng mắt liếc anh một cái: “Không tin à, mình có chứng cứ.” Trên tường vẫn còn 7 nét gạch đỏ.

Tôi lại hỏi: “Cậu thi sao. Chờ mình bao lâu?”

Cẩn Du: “Cũng không bao lâu, bất quá so với cậu vẫn lâu hơn.”

Tôi: “...”

Tay tôi bị giữ chặt, tay trái Cẩn Du ở dưới chần lạng lẽ nắm lấy tay phải tôi. Tôi xoay qua nhìn anh, Cẩn Du cũng quay sang nhìn tôi, sau đó một mím nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tôi động động tay, hỏi anh: “Không đổi bình?”

Cẩn Du: “Đừng âm ỉ, còn một lúc nữa.”

Học kỳ sau, không biết vì sao, việc kinh doanh khách sạn của Tần Bạch Liên càng ngày càng không tốt. Việc kinh doanh bắt đầu phát sinh tình huống nhập vào nhưng không xuất được, tuy Tần Bạch Liên đã kết hôn với Trần Úc Lâm nhưng về kinh tế vẫn độc lập với nhau.

Tôi không dám xin tiền của Tần Bạch Liên cho nên chi tiêu trong cuộc sống có thể tiết kiệm liền tiết kiệm triệt để.

Hơn một tháng không xin tiền Tần Bạch Liên, kết quả là Tần Bạch Liên đến trường học tìm tôi. Ngày đó trông bà trẻ tuổi xinh đẹp khác hẳn ngày thường, đôi mắt hạnh tỏa ra thần thái sáng láng.

Tần Bạch Liên cầm mấy trăm đồng dúi vào túi tôi sau đó chọc chọc trán tôi: “Sao lại không xin tiền, là cảm thấy mẹ không nuôi nổi con hay là không còn cần tiền của mẹ nữa?”

Tôi: “Bây giờ học tập suốt ngày làm gì có thời gian tiêu tiền, tiền lần trước mẹ đưa còn chưa có tiêu hết đâu.”

Tần Bạch Liên giật giật miệng, sau đó hỏi tôi: “Bạn trai nhỏ lúc trước của con đâu, mẹ muốn nhìn xem nó thế nào?”

“Thực nhàm chán.” Tôi tức giận nhìn Tần Bạch Liên, nói lảng sang chuyện khác, “Vàng may mắn của mẹ đâu, sao không thấy mẹ đeo?”

“Bán.” Tần Bạch Liên lắc lắc đầu: “Không có gì, về sau sẽ mua cái tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Trong lần thi trung khảo vào trường cao đẳng, tôi đứng thứ 25 trong khoa văn trung học Z. Chủ nhiệm lớp nói với tôi, nếu tôi có thể duy trì thành tích này khi thi vào trường đại học thì khả năng đỗ đại học Z là không có vấn đề. Ông khuyên tôi nên thi vào các trường đại học phương bắc, dù sao ở đó nhân

tài cũng đông đúc hơn.

Tôi với Cẩn Du bàn luận chuyện thi vào đại học, Cẩn Du nói tùy theo tôi. Mặt khác anh cũng cho rằng các trường đại học phương bắc rất tốt, chỉ có điều môi trường sống ở đó rất khô hanh.

Ngày trôi qua nhanh như gió thổi, phần phật thổi bên tai. Cách ngày thi đại học hai ngày, Cẩn Du hẹn tôi gặp nhau ở chỗ cũ.

Trời vào đầu hạ, cây hòe mọc ở sân thể dục bên ngoài trường lá xanh tươi màu mạ, những chùm hoa hòe trắng muốt điểm xuyết trên tán cây, đại khái bởi vì ngày hôm qua trời mưa, thêm đá của sân thể dục rơi đầy một tầng hoa hòe, khi chiếc dép cao su màu vàng dẫm lên trên bề mặt đó, sẽ cảm giác thấy sự mềm mại đến diệu kỳ.

ở dưới tàng cây, Cẩn Du ôm chặt tôi, đã lâu rồi tôi không có cảm nhận quan sát anh, lại phát hiện khuôn mặt anh trở nên tuấn lãng thêm vài phần.

“Triều Ca, mình vẫn rất nhớ cậu.” Cẩn Du nói ở bên tai tôi.

“Mình cũng vậy, rất nhớ cậu.”

“Sau khi kỳ thi đại học kết thúc chúng ta đi chơi đi, mình đọc vài quyển sách du lịch mà vẫn chưa có chỗ sử dụng.” Cẩn Du đề nghị.

“Được.” Trong lòng tôi đặc biệt vui vẻ, đối với lần thi vào đại học hai ngày sau vô cùng tràn ngập chờ mong.

“Sau thì sao?” em họ nhìn nét mặt tôi, do dự hỏi tôi, “Hai người có đi du lịch không?”

Tôi lắc đầu: “Không có.”

Có đôi khi tôi cảm thấy, có phải từ trước tới giờ mình đều trôi qua quá thuận lợi, có phải mình đã hưởng tới một tình yêu quá đẹp để cho nên ông trời nhìn tôi không vừa mắt, bắt đầu xoay ngược số phận của tôi.

Sau khi kì thi vào trường đại học kết thúc, ba mẹ Cẩn Du mua cho anh một ngôi nhà mới làm quà tốt nghiệp. Hôm đó Cẩn Du và đám bạn bè của anh chuyển ba thùng bia Thanh Đảo và một thùng rượu vào mừng nhà mới.

Ngoài tôi, ngày đó tổng cộng có 5 anh chàng và 3 cô gái. Đoàn người cùng nhau xuống siêu thị dưới lầu mua đồ ăn và hoa quả. Sau đó con trai thì ở phòng khách chơi điện tử, nhóm con gái thì ở trong bếp vội vàng xào rau nấu cơm.

Khi đó tôi còn chưa biết nấu cơm, Tần Bạch Liên có thói quen đưa tôi đến nhà hàng ăn cơm, cho nên đến tận tám tuổi tôi vẫn chưa biết phòng bếp là khái niệm gì.

Tôi ở phòng bếp hỗ trợ nhặt rau rửa rau. Cẩn Du đi tới xoa xoa đầu tôi, tôi ngẩng đầu trừng anh: “Đừng làm loạn tóc tôi.”

Thời điểm ấy các cô gái lưu hành kiểu tóc để mái, tôi cũng để một kiểu tóc mái lượn sóng, tóc mái tôi cắt chính là kiểu tóc mái các cô gái ưa thích nhất, nhưng Cẩn Du đối với tóc mái của tôi vô cùng không hài lòng. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy mái tóc mới của tôi, anh đã phát biểu một câu: “Vừa ngắn vừa dần.”

Cẩn Du ngồi xổm bên cạnh tôi oán giận: “Mình rất đáng thương.”

Tôi: “Làm sao đáng thương?”

Cẩn Du mỉm cười nói: “Trương Khản, Chu Nguyên, hai người đó đều có vợ xuống bếp được, còn vợ mình thì sẽ không.”

Tôi già mồm át lễ phài: “Không phải mình vẫn đang ở phòng bếp sao, lát nữa đồ ăn cậu ăn đều do mình rửa sạch đó.”

Cẩn Du gật gù đầu: “Nói cũng đúng, nhưng mà mình vẫn hy vọng cậu có thể nấu cơm cho mình ăn, dù là mì tôm cũng được.”

“Không nói sớm.” Tôi nói, “nấu mì tôm rất dễ mà? Cậu thích gà hầm nấm hau là sườn kho tàu?”

Cẩn Du đánh nhẹ lên gáy tôi, làm bộ bất đắc dĩ: “Tại sao mình lại yêu cậu cơ chứ?”

“Hối hận à?” Tôi le lưỡi với anh, “Muộn rồi.”

Ngày đó chơi đùa thật vui vẻ, các bạn nam uống rượu kể chuyện cười, các bạn nữ, vừa than vãn vừa cười tươi vui vẻ.

Tuy Cẩn Du đã uống rất nhiều nhưng nhất quyết không để cho tôi uống. Anh nói với đám huynh đệ của mình: “Triều Ca không phải không muốn uống, mà cậu ấy không uống được. Như vậy đi, phần của cậu ấy cứ để mình nhận.”

Tay tôi ở dưới bàn kéo tay anh, không hiểu vì sao Cẩn Du không cho tôi uống. Cẩn Du nắm tay tôi, cười mà không nói. Sau này tôi mới biết suy nghĩ của Cẩn Du, anh sợ sau khi mình uống rượu sẽ làm chuyện xấu nên cố ý để tôi tỉnh.

Bất quá, anh vẫn không ngăn được, chúng tôi vẫn làm ra chuyện xấu.

Bạn bè của Cẩn Du và bạn gái của họ đến 12 giờ đêm còn ầm ĩ đòi đi hát, Cẩn Du lắc đầu nói mình không thể đi được, anh tựa đầu vào bả vai tôi, thật nóng.

Đám người ra về hiểu rõ cười cười: “Đi, chúng mình đi đây, để Tiểu Ca ở lại chăm sóc cậu, buổi tối nhớ phải chú ý, đừng hung mãnh quá.”

“Phải dịu dàng, nhớ kỹ đấy.” Trương Khản cười đến bí ối, nói xong cậu ta còn nháy mắt với tôi một cái, ôm bạn gái vào lòng rồi rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, tôi bắt đầu tiến hành kiểm tra xem Cẩn Du say đến thế nào rồi.

Tôi giờ ba ngón tay lên hỏi anh: “Đây là mấy?”

Cẩn Du nhìn thoáng qua: “Hai.”

Tôi chưa bao giờ chứng kiến Cẩn Du hồ đồ như vậy, cho nên cảm thấy lúc này trên đầu anh là một việc cực kỳ thích thú. Tôi lại giờ một ngón tay lên hỏi tiếp: “Đây là mấy, biết không?”

Cẩn Du không đáp lại, anh đột nhiên trầm mặc cúi đầu nhìn tôi, trong mắt anh như có lửa, nóng đến mức thiêu đốt lòng tôi.

Anh bắt lấy đầu ngón tay tôi ngậm vào miệng, lòng tôi như bị cái gì vỗ mạnh vào, chỉ cảm thấy nhiệt độ trong miệng Cẩn Du nóng đến mức có thể hòa tan tay tôi.

Sau đó chúng tôi bắt đầu hôn môi, mọi chuyện diễn ra sau đó, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Thời điểm tiến vào, đầu Cẩn Du chôn trong ngực tôi không ngừng nói yêu tôi.

Tôi nói: “Đau.”

Cẩn Du không nói lời nào, chỉ không ngừng hôn tôi, trong mắt anh có đau lòng, có tình yêu cũng có một tia hối hận.

Sáng sớm ngày hôm sau, điện thoại tôi reo không ngừng, tôi liếc nhìn cái tên hiện lên trên điện thoại, là Tần Bạch Liên gọi tới.

“Đang ở đâu?” Tần Bạch Liên đi thẳng vào vấn đề hỏi tôi.

“Nhà bạn.”

Tần Bạch Liên hiếm khi nào không vặn hỏi tôi là nhà bạn nam hay nữ, chỉ một mực thúc giục tôi mau trở về, ngừng lại một chút, bà nói tiếp: “Không cần tới khách sạn Hoa Sen, còn nhớ căn nhà trước bảy tuổi con vẫn ở không, phía sau nhà trẻ thành tây, mẹ ở đó chờ con.”

Tôi lạng lẽ rời giường mặc quần áo, nhìn ngắm Cẩn Du vẫn đang ngủ say, để anh ngủ tiếp, tôi rời đi trước.

Tôi cảm thấy mình thực may mắn khi thời điểm mình tỉnh dậy thì Cẩn Du vẫn còn ngủ say.

Lúc chúng tôi làm chuyện xấu đó là dựa vào lúc đầu óc không tỉnh táo, nhưng đến khi đã làm xong chuyện xấu rồi, đầu óc vận hành bình thường, thì cảm thấy thực xấu hổ, thực bất an.

Đã mười năm nay chưa lần nào trở về căn nhà cũ, trong lòng tôi dâng lên dự cảm không tốt. Giác qua thứ sáu của tôi rất kỳ quái, chuyện tốt thì không linh nhưng chuyện xấu lại cực kỳ linh nghiệm.

Tôi gõ gõ lên cánh cửa sắt đã tróc sơn.

“Ài?” Trong phòng truyền đến tiếng nói tràn đầy cảnh giác của Tần Bạch Liên.

“Là con.”

Cửa rất nhanh được mở ra, Tần Bạch Liên quan sát bên ngoài cửa, sau đó kéo tôi vào nhà.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Tần Bạch Liên u ám, bà tựa hồ do dự không biết có nên nói với tôi không. Rất lâu sau, bà mới tùy tiện nói vài câu: “Mẹ vay nặng lãi, không còn cách nào trả, buổi tối sẽ đưa con rời khỏi thành phố Z.”

“Không có khả năng.” Tôi không thể tin nhìn bà, “Mẹ không có khả năng vay nặng lãi, không có khả năng...”

“Tại sao lại không có khả năng.” Tần Bạch Liên đánh gãy lời nói của tôi, “Người phụ nữ kia hận mẹ không thể chết đi, cô ta thiết kế để mẹ nhảy vào, bây giờ mẹ đã rơi đến tan xương nát thịt rồi, cô ta hẳn sẽ rất vui vẻ.”

Người phụ nữ kia, tôi biết, chính là người vợ hiện giờ của Tổng Lê Minh, là chủ trung tâm thương mại.

“Mẹ, nói cho con biết, tổng cộng mẹ nợ bao nhiêu?” Tôi giữ chặt tay Tần Bạch Liên, phát hiện tay bà cũng giống như lòng bà đều toát mồ hôi, tôi cố trấn định lại, nói: “Không phải chú Trần cũng có tiền sao, trước tiên chúng ta cứ tìm chú ấy mượn trước, hai người là vợ chồng, chú ấy nhất định sẽ đồng ý...”

Tần Bạch Liên “Phì” một tiếng, trong mắt bà tràn đầy chế giễu, sau đó bà hút một điếu thuốc, nói nhỏ: “Mẹ trộm tiền công ty ông ấy trả nợ, ông ấy cũng đang nguy hiểm.”

Tôi không hỏi Tần Bạch Liên cầm của chú Trần bao nhiêu tiền, không cần nghĩ, con số nhất định cực kỳ lớn. Tần Bạch Liên trải qua biết bao sóng to gió lớn, nhìn bà hiện giờ sợ hãi như vậy ắt hẳn sự việc đã không xong rồi.

Rõ ràng là giữa hè, vậy mà tay chân tôi vẫn lạnh như băng, lồng ngực tựa như có gió bão, tôi nghe thấy tiếng gió gào bão thét.

Tôi nói: “Con không thể rời khỏi thành phố Z, con còn phải thi đại học, địa điểm thi là ở đây, con sợ con không thể rời khỏi.”

“Ở lại đây?” Tần Bạch Liên tát tôi một cái, “Tần Triều Ca, con muốn mẹ con ngồi tù sao?”

Tôi với Tần Bạch Liên là tám giờ tối rời khỏi thành phố Z, lúc ngồi trên tàu, điện thoại tôi reo không ngừng, tôi biết là Cẩn Du gọi tôi, nhưng tôi không dám nhận.

Tần Bạch Liên gắng lấy điện thoại của tôi sau đó bà vứt điện thoại vào thùng rác.

“Không được dùng.” Tần Bạch Liên quát.

Tôi cúi đầu: “Con biết.”

Hai ngày hai đêm ngồi trên tàu hỏa, chúng tôi đã tới một thị trấn nhỏ phía tây bắc. Tôi chưa bao giờ ngồi xe lửa lâu như vậy, lúc xuống xe tôi nôn đến không biết trời đất.

Tần Bạch Liên đưa cho tôi chút nước: “Có khá hơn chút nào không?”

Tôi lau miệng: “Thực ra chúng ta có thể đến Thanh Đảo tìm bà ngoại.”

“Ngu ngốc.” Tần Bạch Liên quan sát đám người đang qua lại, sau đó xoay đầu nhìn tôi, “Tần Bạch Liên là từ đâu tới đây, chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể biết được. Tần Triều Ca, chỉ một vấn đề đơn giản như vậy con cũng không thể nhìn ra sao?”

Tôi mím môi, ngẩng đầu dõi mắt nhìn bầu trời, cảm thấy bầu trời thị trấn này trong xanh đến lạ thường.

Tàu hỏa lại từ từ rời đi, tôi muốn khóc nhưng nước mắt không thể nào rơi xuống, trong lòng chỉ nghĩ đến mình đã đến một nơi thực sự xa lạ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Tần Bạch Liên thuê một căn phòng cũ ở nơi này, một căn nhà riêng hai tầng độc lập, phòng ở đã tu sửa rất nhiều lần, tuy trên mặt tường loang lổ dấu vết của năm tháng nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự sạch sẽ thoải mái của căn nhà.

Căn nhà ở bên ngoài thị trấn, tuy vị trí địa lý không tốt lắm nhưng khung cảnh xung quanh lại rất đẹp.

Trong phòng khách có một bộ sofa cũ, Tần Bạch Liên lập tức chuẩn bị đi mua bộ mới, tôi can bà: “Dù sao trong nhà cũng không có khách tới, sofa không cần mua đâu.”

Tần Bạch Liên cũng không đồng ý ngay. Bà vốn chính là người như thế, rõ ràng hiện giờ còn đang lẩn trốn nhưng bà lại làm như đang đi du lịch vậy.

Tần Bạch Liên đối xử với mình vô cùng tốt nhưng tôi vẫn không rõ, vì sao một người phụ nữ luôn đối xử tốt với mình như Tần Bạch Liên, rõ ràng năm đó Tống Lê Minh đã lựa chọn không cần bà, vậy vì sao bà lại lựa chọn sinh ra tôi?

Tần Bạch Liên mua một bộ sofa màu trắng sọc vàng, phối cùng với rèm cửa sổ màu vàng, toàn bộ phòng khách tuy trang trí đơn giản nhưng tràn đầy ấm áp.

Tần Bạch Liên than thở với tôi: “Cái nơi nhỏ bé này không mua được thứ gì tốt, ngay cả hàng hóa có thương hiệu một chút cũng không có.”

Tôi ngồi ngoài ban công lật xem từ điển tiếng anh, đáp lại: “Ở thành phố Z có nhiều lắm, mẹ trở về mua đi.”

Tầm mắt Tần Bạch Liên quét qua quyển từ điển trong tay tôi, đột nhiên hỏi: “Triều Ca, con oán mẹ phải không?”

“Không có.” Tôi đáp.

Câu nói đó là nói thật, tôi không oán bà. Bà là mẹ của tôi, cho dù bà có sai lầm, tôi cũng vẫn có thể cho bà “tình cảm nguyên vẹn”.

Tần Bạch Liên không nói gì ngoài nở một nụ cười, bà nói lảng sang chuyện khác: “Buổi tối muốn ăn cái gì? Mẹ đi mua đồ ăn.”

Tôi hoài nghi ngẩng đầu: “Mẹ biết nấu cơm sao?”

Tần Bạch Liên nghịch ngợm những ngón tay trắng trẻo ngọc ngà của mình, từ tốn nói: “Đương nhiên, hơn nữa hương vị còn rất tuyệt.”

Tôi là một người vô cùng kén chọn, thường chỉ ăn ở những nhà hàng có sao ở thành phố Z, vừa tới nơi này vài ngày, ngoại trừ nhớ người ở thành phố Z, tôi còn vô cùng nhớ đến đồ ăn ở đó.

Mấy hôm trước, tôi mơ một giấc mơ. Tôi mơ thấy Cẩn Du đưa tôi đến một tiệm ăn, anh gọi rất nhiều đồ ăn ngon, tôi ăn đến vô cùng vui vẻ, còn cong niêng ngây ngô cười với anh. Nhưng trên đường về, đột nhiên anh đưa ra yêu cầu chia tay, anh nói bởi vì tôi thích mất tích cho nên anh không yêu tôi nữa.

Tôi hốt hoảng, sau đó nghĩ ra một ý: “Nếu không thì vậy đi, mình sẽ đem mình ép vào trong sách, trở thành một trang giấy, như thế sẽ không mất tích nữa.”

Cẩn Du lắc đầu, anh nói tôi to quá, sách vở anh lại nhỏ, không ép được.

Tôi đầu đầu bứt tóc, càng suy nghĩ lại càng không ra ý kiến hay ho nào, chợt một cô bán hàng xinh đẹp xuất hiện chèo kéo tôi mua thuốc.

Tôi ngẩng đầu tìm Cẩn Du nhưng anh đã biến mất rồi.

Tay nghề nấu bếp của Tần Bạch Liên quả nhiên tuyệt vời, không chỉ có hương vị thơm ngon mà vẻ ngoài cũng mười phần hoàn hảo, mà tôi lại không hề ủng hộ chút nào, chưa ăn được nửa bát đã bắt đầu buồn nôn.

Từ phòng vệ sinh quay lại, nhìn thấy nét mặt nghiêm trọng của Tần Bạch Liên, tôi hỏi bà: “Làm sao vậy?”

Tần Bạch Liên hỏi lại tôi: “Có phải cái kia lâu rồi vẫn chưa tới?”

Tôi lấy thìa chọc chọc vào bát cơm “Mẹ cũng biết, cái kia của con vẫn hay thất thường mà.”

“Con với nó làm rồi sao?” Tần Bạch Liên tiếp tục hỏi.

Tôi gật đầu, không nói lời nào.

Tần Bạch Liên im lặng nhìn tôi, qua rất lâu sau, tôi nghe thấy bà nói: “Ngày mai, mẹ đưa con đi kiểm tra.”

Tôi vẫn nghĩ, Tần Bạch Liên nhất định sẽ mắng tôi không biết giữ gìn, nhưng bà không có.

Buổi tối, tôi nằm trên ghế ngoài ban công nhìn ngắm sao trên trời. Sao ở đây rất đẹp, bóng đêm mượt mà như nhung lấp lóe lên một vài ngôi sao, nhưng tôi lại cảm thấy những ngôi sao đó mờ mờ ảo ảo, giống như từ trong mơ bước ra.

Sau này, dù có nhìn rất nhiều vì sao trên bầu trời thành phố, tôi vẫn cảm thấy nhưng ngôi sao năm ấy cùng ngắm với Cẩn Du trên tầng thượng trung tâm thương mại vẫn đẹp nhất, nhớ lại, chỉ cảm thấy ánh sáng đó lấp lánh như ngọc, sáng đến nỗi khiến mắt tôi đau đớn.

Tần Bạch Liên không thể đưa tôi đến bệnh viện chính quy để kiểm tra, nên bà hỏi thăm đến phòng khám tư nhân dành cho con gái có tên là “phụ nữ đẹp”. Chờ trước cửa phòng khám là một dòng người rất đông. Vài năm này cả nước cực lực tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình cho nên rất nhiều cặp vợ chồng đã đủ số lượng thì đều chạy đến đây phá, vì vậy đây chính là ngành nghề đem lại tiền lời lớn cho thị trấn này.

Lúc chờ lấy kết quả xét nghiệm, tôi vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn có chút chờ mong. Có lẽ khi đó tôi còn quá ngây ngô, chỉ cảm thấy nếu từ nay về sau đều cùng Tần Bạch Liên sống ở đây, vậy tôi tình nguyện nuôi nấng đứa con của tôi và Cẩn Du.

Tôi tưởng tượng đứa con của mình nhất định sẽ rất thông minh đáng yêu, nếu là con trai, tôi hy vọng nó sẽ giống Cẩn Du, nếu là con gái, tôi cũng hy vọng nó giống Cẩn Du.

Kết quả xét nghiệm là Tần Bạch Liên lấy về. Lúc đi về, bà mua một con gà mái già, con gà mái bị Tần Bạch Liên ném thẳng vào trong bếp.

“Buổi tối cho con bồi bổ, ngày mai chúng ta đi xóa sạch đứa nhỏ này.”

Tôi đứng ở cửa phòng ngủ không nhúc nhích, tôi không muốn thỏa hiệp nhưng lại không thể nào tìm ra lý do không thỏa hiệp, tìm thế nào cũng không thấy lý do để tôi sinh ra đứa bé này.

“Mẹ, con muốn sinh nó ra.”

Tần Bạch Liên trân trân nhìn tôi, một lúc sau, bà lẩm bầm lâu bầu một câu: “Cái tốt không học lại đi học cái xấu.”

Đầu lưỡi của tôi run run, không cẩn thận bị răng nanh cắn cho một cái, đau đến không còn cảm giác, tôi nhỏ giọng nói: “Con muốn sinh nó, ba người chúng ta sau này sẽ cùng nhau sống không phải tốt lắm sao?”

“Con có tiền không? Tần Triều Ca?” Tần Bạch Liên lại hỏi tiếp, “Con cảm thấy sinh một đứa con cũng đơn giản như gà mái đẻ trứng sao? Kêu vài tiếng nhỏ nhỏ là có thể xong việc sao?”

Tôi: “Mẹ, tuy không có ba ba nhưng không phải mẹ vẫn nuôi con được đấy thôi?” Dừng một chút, “Còn về tiền, con nhất định sẽ kiếm được, con có tay có chân, sẽ không để con của con phải đói bụng.”

Tần Bạch Liên nghe xong thì mỉm cười châm chọc: “Ai ô ô, Tần Triều Ca, con muốn mẹ con cười chết sao? Con kiếm tiền nuôi con hả? Con lấy cái gì kiếm tiền nuôi đứa bé, tay con, chân con hay là cái óc heo của con?”

Tôi lại bất động, nhìn những giọt mưa nhỏ xuống bên ngoài cửa sổ, mưa quất vào lá cây bạch dương, tí tách tí tách, giống như tiếng tằm ăn lá vậy.

Thị trấn nhỏ này một năm cũng không được mấy trận mưa, qua một lúc sau, bên ngoài ngã tư đường truyền đến tiếng đám trẻ con đang chơi đùa ầm ĩ.

Sau một lúc lâu, Tần Bạch Liên ngoài ý muốn thỏa hiệp, “Được, vậy con sinh nó đi, hy vọng về sau con không phải hối hận.” Bà nói gần từng tiếng, giống như muốn đem lời nói của mình găm thật sâu vào lòng tôi, “Tiểu Ca, về sau con trăm ngàn lần đừng oán mẹ, mẹ đã ngăn cản con rồi.”

“Không oán.” Tôi lắc đầu, “Ai con cũng không oán.”

Tần Bạch Liên không liếc mắt nhìn tôi dù chỉ một cái, bà quay vào phòng bếp bắt đầu xử lý con gà mái già kia. Tôi đi đến bên cạnh hỗ trợ bà giết gà, sau đó tôi nhỏ giọng hỏi bà một vấn đề tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi.

“Mẹ, mẹ có hối hận vì đã sinh ra con không?”

Tần Bạch Liên: “Đương nhiên là hối hận, thời điểm sinh ra con, mẹ đã hối hận đến mức chỉ hận không thể nhét con trở vào trong bụng.”

Tôi cười ha ha: “Nhưng con thì không hối hận vì là con của mẹ.”

Tần Bạch Liên cứng đờ: “Không thấy mẹ rất hung dữ với con sao.”

Tôi: “Con biết là mẹ muốn tốt cho con.”

“Tốt sao?” Tần Bạch Liên cũng cười.

Thời điểm đứa nhỏ được ba bốn tháng, phản ứng mang thai của tôi đặc biệt nghiêm trọng, rõ ràng đứa nhỏ mới chỉ to bằng hạt đậu tương vậy mà đã có thể hành tôi đến mức này.

Tần Bạch Liên nói dựa vào kinh nghiệm của bà khi mang thai tôi thì trong bụng tôi bây giờ tám phần là con gái.

Tôi nói: “Con gái cũng tốt, làn da của Cẩm Du rất đẹp, nếu con bé giống anh ấy, khi đến tuổi dậy thì trên mặt sẽ không có mụn.”

Khỏe miệng Tần Bạch Liên gật gù: “Làn da của con cũng rất đẹp, khuôn mặt trắng ngần.”

Tôi cười nhẹ: “Da của con rất dễ dị ứng, trăm ngàn lần đừng nên giống con.”

Sau khi mang thai, tôi bắt đầu viết nhật ký. Có lẽ bởi vì quá nhàm chán, có lẽ bởi vì mỗi ngày đều vô cùng chờ mong cục cưng lớn lên, cũng có lẽ bởi vì quá nhớ một người nên tôi bắt đầu có thói quen ghi vào nhật ký từng việc nhỏ nhất.

Có khi viết rất nhiều, cũng có khi chỉ ngắn gọn một hai câu.

Tôi tìm được công việc thu ngân trong siêu thị, 6 tệ một giờ, mỗi ngày hai giờ. Vốn Tần Bạch Liên không hề đồng ý, bà nói bà có thể kiếm tiền nhưng rốt cuộc vẫn không thể nào lay chuyển được tôi, đành phải theo ý tôi.

Vì muốn để cho mình nhìn trông già dặn một chút, tôi bỏ thói quen buộc tóc đuôi ngựa thật cao, mà thay bằng một kiểu tóc của người lớn. Có đôi khi nhìn vào gương, tôi đều suy nghĩ, nếu như bây giờ Cẩm Du nhìn thấy bộ dạng này của tôi, liệu anh có nhận ra không?

Nghĩ nghĩ nghĩ, tôi thật sự rất muốn biết bây giờ anh đang làm gì, khóa quân sự của anh chắc đã xong rồi, anh lại đẹp trai như vậy, lúc học đại học nhất

định sẽ có rất nhiều nữ sinh thích, nhiều người con gái xinh đẹp vây quanh như vậy, anh có thể...sẽ quên tôi không?

Thời điểm cực cung được năm tháng, bụng tôi đã bắt đầu lộ rõ. Mà khí hậu ở vùng này cũng càng ngày càng lạnh, gió lạnh ở đây thật sự khiến tôi biết được cái gì mới gọi là gió lạnh tê tái.

Ngày sinh dự tính của cực cung là ngày mùng 6 tháng 3. Tôi xé lịch chờ đợi từng ngày một, mỗi ngày đều chăm chú nhìn bụng mình, hận không thể giống như thổi bóng bay mà nhanh chóng thổi to lên.

Tần Bạch Liên mắng tôi không được gấp, ngược lại bà rất lo lắng cho tôi. Bà cho rằng cực cung ở trong bụng tôi âm ỉ như vậy khẳng định không phải không có nguyên do.

Vào lần xét nghiệm tháng thứ bảy, cực cung bị phát hiện là có hai vòng cuống rốn quấn quanh gáy, bác sĩ an ủi tôi hiện tượng này cũng thường gặp, chỉ nhắc nhở tôi nên chuẩn bị sẵn sàng mổ đẻ.

Tôi không chán ghét việc mổ đẻ nhưng trong lòng vẫn luôn hy vọng là có thể đẻ tự nhiên bởi vì Tần Bạch Liên nói đẻ tự nhiên thì con sẽ thông minh hơn.

Tuy bác sĩ bảo hiện tượng này không gây nguy hiểm cho cực cung nhưng thời thời khắc khắc tôi đều lo sợ không biết việc quấn vào gáy có ảnh hưởng đến tuần hoàn máu của cuống rốn hay không, cực cung của tôi có thể vì vậy mà nhận được ít dinh dưỡng không?

Sau đó thực tế nói cho tôi biết không nên làm một người phụ nữ mang thai u buồn. Sau này, tôi vẫn luôn cho rằng cực cung sinh non là tại tôi mỗi ngày đều suy nghĩ quá nhiều.

Cực cung sinh sớm hơn ngày sinh dự kiến chừng hai tháng. Nhóc con này cũng thật giỏi chọn ngày, lại nhằm ngày 30 cuối năm để bác sĩ bế ra khỏi bụng tôi.

Tôi còn chưa kịp nhìn cực cung lần nào, nhóc con đã bị y tá ôm đến lồng ấp.

Ngày hôm sau tỉnh lại, phòng bệnh cách vách truyền đến âm thanh từ chương trình mừng năm mới tết âm lịch được phát lại, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng cười đùa từ ti vi.

Tần Bạch Liên đưa cho tôi một bát canh gà: “Thằng bé tuy còn nhỏ nhưng may mắn là khỏe mạnh.”

Tôi hỏi Tần Bạch Liên: “Con có thể đi thăm nó không?”

Tần Bạch Liên tức giận quát: “Thằng bé bây giờ không thể rời khỏi lồng ấp được, nếu bây giờ con thật sự có thể xuống giường như con nói, vậy thì đi thăm nó đi.”

Tôi cười ngây ngô: “Mẹ, mẹ nói cho con cực cung trông như thế nào đi.”

“Làm gì ra thế nào, xấu kinh khủng, mũi nhỏ mắt nhỏ, mặt nhăn nhó giống y như con chuột.” Tần Bạch Liên nhìn nét mặt của tôi, lại bỏ thêm một câu, “Thực ra mẹ cũng không nhìn thấy rõ, cách xa quá.”

Trong ngực giống như được bao bọc bởi ấm áp, ấm áp đến mức cảm thấy thế giới xung quanh mình cũng ấm áp hơn nhiều, tôi mỉm cười với Tần Bạch Liên nói: “Cực cung của con với Cần Du không thể nào xấu được, có lẽ còn phải đợi cực cung lớn thêm chút nữa.”

Tần Bạch Liên cũng nở nụ cười, một bên nhắc tôi uống canh gà, một bên lại than thở mình chính là bà ngoại trẻ nhất bệnh viện này.

Tôi nghĩ, thực sự thì Tần Bạch Liên vẫn còn rất trẻ. Bà 20 tuổi sinh tôi, bây giờ mới có 38. Lần trước tôi đi siêu âm còn gặp một sản phụ lớn tuổi hơn so với bà.

Bốn mươi tám giờ sau khi phẫu thuật, rốt cuộc tôi cũng có thể xuống giường. Sản phụ cùng phòng nói với tôi: “Y tá không cho vào phòng giữ ấm, cô nên thừa dịp y tá không để ý mà lên vào.”

Tôi nói cảm ơn.

Cô ấy nhìn tôi đánh giá, do dự hỏi: “Cô còn rất trẻ.”

Tôi gật đầu, không nói gì thêm, bước ra khỏi phòng bệnh.

Đi vào phòng giữ ấm, tôi thừa dịp y tá không để ý mà lên vào. Tần Bạch Liên nói đúng, cực cung rất nhỏ, màu da hồng hồng, nếp nhăn cũng rất nhiều khiến cực cung trông như một tên nhóc bị già vậy.

Tôi lau đi nước mắt ướt đầm trên mặt, ngồi xổm xuống bên cạnh cực cung nghẹn ngào thành tiếng.

Cần Du, anh biết không, con của chúng ta sinh ra rồi, nếu anh có thể nhìn thấy nó, nhất định sẽ rất bất ngờ vì sao nhóc con này vừa nhỏ vừa xấu như vậy. Nhưng tôi nghĩ, nếu anh biết đến sự tồn tại của tên nhóc này, nhất định cũng sẽ coi nó như châu báu vậy.

“Sao lại khóc?” Tần Bạch Liên đi đến bên cạnh tôi.

“Bởi vì thật sự rất xấu...” Tôi ngẩng đầu, cố gắng đem nước mắt đã tràn ra hốc mắt chảy ngược vào trong.

Tôi Bạch Liên không chịu được trừng tôi một cái, sau đó nhìn cục cưng nằm trong lòng ấp: “Lúc con sinh ra cũng xấu không kém gì nó, bây giờ không phải bộ dáng cũng rất đẹp sao. Không cần lo lắng, trẻ con mới sinh ra kiêng kị nhất là thấy nước mắt của mẹ đẻ, xui xẻo.”

Tôi háp háp cánh mũi, khoe miệng cong lên mỉm cười nói: “Mẹ, mẹ đặt cho nó một cái tên đi.”

Tần Bạch Liên: “Mẹ không đặt được, lần sau tìm một thầy tướng số rồi tìm cho thằng bé một cái tên, thuận tiện xem qua bát tự cho nó.”

ở bệnh viện ngày người hai tuần lễ, Tần Bạch Liên tới đón tôi và cục cưng xuất viện. Bởi vì cục cưng sinh non nên còn rất nhiều đồ dùng trẻ sơ sinh còn chưa kịp chuẩn bị, vậy mà chỉ trong thời gian ngắn Tần Bạch Liên đều đã chuẩn bị thỏa đáng hết rồi, không có một chút thua thiệt nào với cháu ngoại của bà cả.

Tần Bạch Liên nói: “Hộ khẩu của thằng bé sẽ rất khó làm, may mà đây chỉ là một vùng xa, dùng tiền là có thể làm xong.”

Tôi hỏi bà chúng ta còn có bao nhiêu tiền, nhưng Tần Bạch Liên không nói. Trong lòng tôi mơ hồ hiểu được số tiền Tần Bạch Liên lấy từ công ty của chú Trần có lẽ không phải là con số mà bà cho tôi biết.

Thế nhưng tôi cũng không nói gì, bởi vì hiện tại, sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Tôi hầu như không có sữa, cho nên cục cưng chỉ có thể uống sữa bột. Thành thạo Tần Bạch Liên sẽ đưa thằng bé tới nhà hàng xóm bên đường cũng có trẻ nhỏ uống nhờ mấy ngụm sữa.

Thằng bé rất ngoan ngoãn, mỗi ngày đều không khóc không náo. Có đôi khi tôi còn hoài nghi rốt cuộc thằng bé có phải là do tôi sinh ra không. Nhưng mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt cục cưng càng ngày càng giống Cẩn Du, trong lòng tôi càng thêm khẳng định, đây nhất định là do thời gian mang thai tôi đều nhớ về anh cho nên hại cục cưng của tôi sinh ra đã u buồn.

Tần Bạch Liên mua cho tôi một cái điện thoại di động, còn có chức năng chụp ảnh. Thời đó, điện thoại di động là một món đồ rất quý giá, đầu tiên tôi còn oán thán Tần Bạch Liên tiêu xài lãng phí nhưng sau đó lại không rời tay chụp ảnh cho cục cưng.

So với khi mới sinh ra, trẻ con sau một tháng lớn lên rất nhiều, có đôi khi cục cưng còn nhoẻn miệng cười.

Tần Bạch Liên nói: “Thằng bé rất thông minh, còn nhỏ như vậy đã biết cười rồi.”

Tôi vuốt ve làn da mềm mại của cục cưng, nói: “Giống ba nó.” Sau đó tôi lại nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nhóc, trong lòng ấm áp đến tận tột độ.

Tần Bạch Liên sững sờ một lát, sau đó bà hỏi tôi: “Thật sự không muốn gọi điện thoại cho ba thằng bé sao, thực ra chỉ cần không nói ra nơi ở của mẹ, các con vẫn có thể ở chung một chỗ.”

“Không cần, ba người chúng ta cùng ở chung một chỗ là tốt rồi.” Tôi ôm cục cưng vào trong ngực, cúi đầu đáp.

Tần Bạch Liên nhún nhún vai: “Tùy theo con, không gặp nó cũng được, mẹ cũng không cần lo lắng bạn trai con sẽ báo với bác của nó.”

Tết âm lịch qua đi, thời tiết bắt đầu ấm trở lại, tôi không thường xuyên ra ngoài, chỉ thỉnh thoảng ôm cục cưng ra bên ngoài hít thở một chút.

Ngã tư đường cách đó không xa có một cửa hiệu cắt tóc, cứ 9 giờ sáng cho tới 12 giờ đêm sẽ bật nhạc rất to, có lần chỉ bật duy nhất một bài hát, hình như tựa đề là “Nhớ nhung cũng là một loại bệnh”.

Thời điểm tôi nghe bài hát này liền suy nghĩ, nếu nhớ nhung thật sự là một loại bệnh thì tôi nhất định đã nặng đến nguy kịch rồi. Nhưng bệnh lâu ngày cũng sẽ thành thói quen mà thói quen rồi cũng sẽ trở thành một phần của cuộc sống, tựa như hô hấp vậy.

Sau đó một thời gian, cục cưng sẽ nhếch miệng cười thành tiếng. Tôi phát hiện thời điểm thằng bé mỉm cười thật sự rất giống với Cẩn Du nhưng Tần Bạch Liên lại nói thằng bé giống tôi hơn, bất kể là cái mũi hay cái miệng.

“Đôi mắt có thể giống ba nó nhưng lông mi vẫn giống con, bạn trai con có hàng mi dày hơn một chút.” Ngày đó Tần Bạch Liên đến trường cũng có gặp qua Cẩn Du cho nên vẫn còn chút ấn tượng.

Thời điểm cục cưng được ba tháng, Tần Bạch Liên cho tôi biết bà đã liên hệ được với một thầy tướng khá nổi tiếng. Bà đang chuẩn bị đưa tôi với cục cưng đến gặp thầy tướng đó, thuận tiện đặt cho cục cưng một cái tên thật hay, bởi vì không thể nào cứ gọi cục cưng cục cưng mãi được.

Ngày hôm sau rời khỏi nhà, đứng chờ xe bus lại phát hiện quên mang ô, Tần Bạch Liên dặn tôi chờ ở đó, để bà trở về lấy.

Nhưng tôi không đợi được Tần Bạch Liên, đến khi tôi trở về nhà, bà đã bị đưa đi rồi.

Tôi biết rồi cũng sẽ có ngày này, Tần Bạch Liên cũng biết nhưng bà nói không việc gì, cảnh sát sẽ không tìm đến địa phương hẻo lánh này. Nhưng trên thực tế, tôi và bà đều đã sơ sót. Buổi tối hôm 30 đó, khi tôi đau bụng, Tần Bạch Liên không dám đưa tôi đến phòng khám tư cho nên bà dùng chứng minh thư của mình đăng ký ở bệnh viện công.

Tần Bạch Liên cứ như vậy bị mang đi. Lúc trước bà từng nói với tôi, bà rất sợ cô đơn, không muốn phải ngồi tù. Nhưng Trần Úc Lâm nhất định phải kiện bà, chỉ có như vậy ông ấy mới thoát tội.

Trong phòng khách còn có hai cảnh sát đang đợi tôi, bọn họ muốn đưa tôi về thành phố Z, lúc nhìn thấy đứa trẻ trong lòng tôi thì không nhận được hỏi một câu: “Đứa trẻ này là?”

Tôi cúi đầu: “Các anh nói nhỏ chút, đừng đánh thức con tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ngồi trên xe cảnh sát hơn hai ngày tôi mới về tới thành phố Z. Trước đó, có nằm mơ tôi cũng hy vọng mình có thể trở về thành phố Z, nhưng trong vô vàn dự đoán của tôi cũng không hề có cách trở về như bây giờ.

Trên đường, hai người cảnh sát mang tôi về không hề làm khó tôi mà ngược lại, họ còn rất quan tâm tới tôi. Trong số đó có một nữ cảnh sát, không biết là tại bệnh nghề nghiệp hay bởi vì thấy hứng thú với tên nhóc trong lòng tôi mà dọc đường đi rất hay hỏi cái này cái kia.

“Thằng bé thật xinh đẹp, nó được bao nhiêu tháng rồi?”

“Cô còn rất trẻ phải không? Tôi thấy cô chính là người mẹ trẻ tuổi nhất tôi từng gặp.”

“Ba của thằng bé đâu?”

...

Ba của đứa nhỏ, trong lòng tôi luôn nhớ kĩ cái tên của Cẩn Du nhưng vẫn trầm mặc không nói lời nào.

Lúc lên xe tôi đã từng gọi một cuộc điện thoại cho Cẩn Du, số điện thoại của anh là thứ mà tôi quá quen thuộc, đến mức nhắm mắt cũng có thể bấm ra, nhưng thời điểm đó, khi bấm nó, vậy mà tôi lại bấm sai đến ba lần.

Tôi run run đợi Cẩn Du tiếp điện thoại, nhưng khi cuộc điện thoại được thông lại là một giọng nữ dễ nghe vang lên bên tai tôi.

Yết hầu như bị cái gì đó chèn vào, tôi chỉ biết há mồm, dù thế nào cũng không thể phát ra tiếng gì được.

“Hà Tiểu Cảnh, cậu giành điện thoại của mình làm gì?” Là giọng nói của Cẩn Du, tuy là giọng điệu chất vấn nhưng lại không hề tức giận, thậm chí còn mang chút chiều chuộng.

Tôi vội vàng nhấn nút kết thúc cuộc gọi, trong đầu tôi đột nhiên hiện lên hình ảnh hồi Cẩn Du mới mua điện thoại, tôi cũng rất thích giành lấy điện thoại từ tay anh nghịch, khi đó anh cũng nói với tôi:

“Tần Triều Ca, cậu giành điện thoại của mình làm gì?”

Chú Trần lấy hai tội danh chiếm đoạt tài sản phi pháp và lừa đảo để khởi tố Tần Bạch Liên. Tôi đi tìm luật sư cố vấn nhưng bởi vì tội danh rất nặng, trường hợp của Tần Bạch Liên chắc chắn ít nhất cũng sẽ bị phán mười năm tù, mà đây vẫn còn là mức án lạc quan nhất.

Trở lại thành phố Z, nhờ cảnh sát sắp xếp, tôi mới được gặp Tần Bạch Liên.

Tần Bạch Liên cũng không nói nhiều, chỉ có một điều duy nhất bà nói đó là cầu tôi không được đi tìm Tống Lê Minh giúp đỡ. Bà nói bà không muốn để Tống Lê Minh biết hiện giờ bà đã thành cái dạng này, bà còn nói bà thà chết cũng sẽ không để Tống Lê Minh nhìn thấy bộ dạng này của bà.

Tôi thuê một người phụ nữ họ Hà trông cực cung, mỗi ngày 80 tệ, tôi đếm lại toàn bộ số tiền trên người, nếu cứ ở đây ngồi chờ, tôi với cực cung chỉ có thể sống trong một tuần nữa.

Tôi đi tìm chú Trần, hy vọng ông ấy có thể hủy bỏ khởi tố nhưng người đến tiếp tôi lại là Trần Tử Minh.

Một năm không nhìn thấy cậu ta, cả người Trần Tử Minh đều trở nên già dặn rồi, mà cậu ta dường như nhìn thấy vẻ thay đổi của tôi cũng kinh ngạc không kém, chỉ chăm chú đánh giá kiểu tóc người lớn trên đầu tôi.

“Cô tới làm gì? Nếu là xin tôi hủy bỏ tố tụng, vậy ngay bây giờ tôi có thể trả lời cho cô, chuyện này không có khả năng.” Trần Từ Minh nhìn tôi, mở miệng sau một quãng dài trầm mặc.

Tôi nói: “Tôi muốn gặp chú Trần.”

“Chú Trần?” Trần Từ Minh cười ra tiếng, “Ba tôi một năm trước bị mẹ cô làm cho tức giận đến mức xuất huyết não, cô còn muốn gặp ông ấy sao? Tàn Triều Ca, cô còn có mặt mũi gặp ông ấy sao?”

“Thực xin lỗi...” Tôi nhỏ giọng nói khó, “Mẹ tôi nợ nhà các anh bao nhiêu tiền tôi sẽ đền, van cầu anh đừng kiện bà ấy được không?”

“Nợ?” Trần Từ Minh lạnh lùng nhìn tôi, “Không hổ là học sinh giỏi khoa văn, dùng từ rất hay a, nhưng mà Tàn Triều Ca, cô hình như còn chưa rõ tình huống lắm thì phải. Nhà các cô không hề vay tiền nhà chúng tôi, có lẽ cô nên hỏi mẹ cô đi, hỏi xem bà ta làm thế nào để lấy tiền từ ba tôi, làm sao mà ba tôi có thể uất giận đến nằm viện, làm sao có thể hại công ty nhà tôi sụp xuống không giường dậy nổi?”

Tôi: “Thật sự không có cách nào thương lượng sao?”

Trần Từ Minh: “Không có.”

ở thành phố Z này số người tôi quen biết cũng chẳng có bao nhiêu. Lúc trước Tàn Bạch Liên gặp gỡ kết giao bạn bè cũng không hề dẫn tôi theo, mà bạn học đại học của tôi thì cũng đều đi tới các trường đại học khác nhau rồi, ngay cả Cẩn Du cũng đã đến một trường đại học phương bắc xa xôi rồi, đi cái trường mà trước đó tôi với anh đã hẹn với nhau.

Trong lòng tôi tự nhắc nhở chính mình, tôi không thể oán anh, làm người thì phải phúc hậu, đột nhiên biến mất là tôi, lỡ hẹn cũng là tôi: Tàn Triều Ca, cô không được không phân rõ phải trái mà oán Diệp Cẩn Du vì sao không có ở bên cạnh cô.

Tôi tìm một gian phòng trọ một ngày hết chừng 30 tệ để ở, có ti vi nhưng không có điều hòa. Mùa hè thành phố Z năm ấy oi bức đến khó chịu nhưng tôi lại cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Em họ nghe tôi kể đến đây thì không nhịn được khóc, con bé hỏi tôi làm thế nào mà chống đỡ được.

Tôi nói: “Nếu chị không có thằng bé, có lẽ chị sẽ tìm một chỗ chấm dứt luôn mạng sống này nhưng chị còn có thằng bé, chị có trách nhiệm. Trách nhiệm là cái gì, chính là thứ khiến ta cho dù muốn chết cũng không thể chết.

__ ^ ^ __ ^ ^ __

Tôi lại đi tìm Tàn Bạch Liên, tôi nói với bà: “Con thật sự không có cách nào nữa rồi, con sẽ đi tìm Tổng Lê Minh.”

Tàn Bạch Liên khóc, bà quay đầu đi lau nước mắt. Đó là lần đầu tiên Tàn Bạch Liên khóc ở trước mặt tôi.

Cho tới nay, ở trong ấn tượng của tôi, Tàn Bạch Liên và nước mắt chính là hai chuyện hoàn toàn cách biệt nhau. Có đôi khi nhìn tôi bà lại than thở nói vài câu theo kiểu thời tuổi trẻ của bà vậy là đã hết rồi, lúc ấy tôi cảm giác bà còn muốn nói thêm điều gì nữa, nước mắt làm sao có thể nhịn cho được. Nếu một người thật sự muốn khóc vì sao lại không khóc được? Cho đến sau này tôi mới biết, nếu một người muốn khóc mà không khóc được, vậy thì tôi hiểu đó là do nước mắt trong lòng đã chảy xuống quá nhiều đến mức lòng đã hóa băng, lòng đã hóa băng rồi thì làm sao còn có xúc động nào để chớp mắt rơi lệ đây.

Tôi hỏi Tàn Bạch Liên số điện thoại của Tổng Lê Minh. Tàn Bạch Liên đưa cho tôi số điện thoại của khu ủy thành phố.

Tôi hỏi bà: “Rốt cuộc mẹ có muốn ra ngoài không?”

Tàn Bạch Liên ngẩng đầu lên nhìn tôi, cách khung cửa sổ có ngăn song sắt của phòng thăm hỏi, giọng nói của bà không hề có chút tức giận nào, chỉ bình thản như không.

Bà nói: “Tàn Triều Ca, con đừng có tự rước lấy nhục.”

Tôi cúi đầu nhìn đôi dép cao su đã sắp đứt của mình, trầm mặc một lúc lâu, tôi nói: “Mẹ, mẹ để con thử xem, con sẽ gọi ông ta là ba, con có thể chọc cho ông ta cười, con có thể nịnh nọt ông ta...”

Tàn Bạch Liên: “Tàn Triều Ca, con làm vậy là không muốn chữa cho mẹ chút mặt mũi nào ư?!”

“Giữ lại mặt mũi thì có thể làm gì?” Tôi hỏi lại bà, “Giữ lại mặt mũi có thể giám hình phạt cho mẹ xuống vài năm không?”

Tàn Bạch Liên không hề để ý tới tôi. Tuy bà không muốn cho tôi biết phương thức liên lạc với Tổng Lê Minh nhưng cuối cùng bà vẫn phải thỏa hiệp. Tôi cảm thấy Tàn Bạch Liên không muốn cho tôi biết phương thức liên lạc với Tổng Lê Minh là bởi vì bà cảm thấy tôi có thể tìm được Tổng Lê Minh. Sự thật chứng minh, bà đã quá xem trọng tôi.

Trước kia bà cũng có nhắc tới phương thức liên lạc với Tổng Lê Minh nhưng tôi dù thế nào cũng không thể đoán được, có một ngày tôi lại cần tới ông ta, vì vậy nên không hề để tâm nhớ tới tin tức gì của ông ta cả.

Phụ nữ bình thường đều có hai mặt cảm tính và lí tính. Tuy Tần Bạch Liên là một người rất khôn khéo nhưng trong vấn đề tình cảm thì lại rất hồ đồ, ví như thời điểm cần bà cảm tính thì bà lại lí tính, còn khi đến lúc cần lý tính rồi thì bà lại cảm tính.

Không có số điện thoại riêng của Tống Lê Minh, tôi muốn tìm Tống Lê Minh giống như muốn xin tiền ông chủ vậy, đều không có biện pháp. Tống Lê Minh là bí thư khu ủy thành phố Z, là quan rất to. Một người dân bình thường như tôi nếu muốn gặp ông thì phải hẹn trước với thư ký của ông chừng một tuần, sau đó còn phải đợi thư ký xét xem tôi có tư cách gặp ông ta hay không.

Tôi không có năng lực cũng như may mắn có thể để cho thư ký của Tống Lê Minh sắp xếp cho tôi gặp mặt ông ta, cũng như tôi không thể chờ thêm một tuần nào nữa.

Hồi học tiểu học một bạn học của tôi cũng có ba làm chức to, mỗi ngày đều đưa đón bạn học đó. Ba ruột của tôi cũng làm quan nhưng tôi lại không thể nhìn thấy mặt ông ta.

Cho nên mới nói, có rất nhiều chuyện không hề giống nhau, dù là con của quan to cũng đều không giống nhau.

Tôi nói tình huống hiện tại của mình cho một chị người Tứ Xuyên tên là Đỗ Mỹ Mỹ. Lúc trước Đỗ Mỹ Mỹ từng làm người phục vụ ở khách sạn của Tần Bạch Liên. Sau khi biết Tần Bạch Liên gặp chuyện không may, chị ấy là người duy nhất tới tìm tôi. Lúc Tần Bạch Liên còn là chủ từng giúp chị ấy với đầu bếp Triệu Hải kết duyên, chị ấy vẫn luôn nhớ kỹ ơn này.

Sau khi gặp Tần Bạch Liên, Đỗ Mỹ Mỹ biết tôi có con nên chủ động đề nghị giúp tôi trông thẳng bé. Tôi không có từ chối nên mang thẳng bé đến giao cho chị ấy.

Lúc Đỗ Mỹ Mỹ nhìn thấy cục cưng của tôi liền khen thẳng bé rất đáng yêu. Đã lâu rồi tôi vẫn chưa cẩn thận nhìn con trai mình, ngắm đôi mắt quá giống với Cẩn Du của nó. Tôi cảm thấy vận mệnh thực mẹ nó trên người cùng không thể tin được.

Tôi không thể tin nổi vì sao mình có thể sinh ra thẳng bé, càng không thể tin nổi chính mình lại không hề có một chút hối hận nào. Người khác còn để cho mình một chỗ để quay đầu, mà Tần Triều Ca lại trực tiếp đập vỡ chỗ này luôn.

Đỗ Mỹ Mỹ còn đề nghị tôi học tập Tiểu Yến Tử trong Hoàn Châu Cách Cách, mỗi ngày đều canh trước cửa khu ủy, chờ đến khi gặp được Tống bí thư liền lập tức chạy đến nói với ông ta: “Bí thư Tống, ông còn nhớ Tần Bạch Liên năm đó gặp ở ven hồ Thanh Đào không?”

Ý kiến này của Đỗ Mỹ Mỹ không có tí kĩ thuật nào nhưng tôi vẫn đành thử biện pháp này, dù sao tôi cũng không thể nghĩ ra cách nào khác.

Sau đó, Đỗ Mỹ Mỹ lại hỏi tôi: “Em có biết bí thư Tống trông như thế nào không?”

Tôi rất bất ngờ vào lúc này rồi mà mình vẫn có thể đùa giỡn: “Hắn là rất giống em, nghe nói con gái đều rất giống ba.”

Tôi đã từng gặp Tống Lê Minh, ngoại trừ nhìn hình trên báo, mấy lần còn lại đều vào lúc tôi còn học ở nhà trẻ. Một lần là lễ tốt nghiệp năm thứ sáu mòi ông đến tham dự, còn các lần khác là khi ông đến đón Cẩn Du tan học. Đương nhiên, khi đó tôi còn chưa biết quan hệ của ông với tôi, chỉ về sau này tôi mới biết.

Trên đời này có rất nhiều chuyện không đúng như dự đoán, ví như lúc tôi biết mình có một người ba ruột trên đời nhưng Tống Lê Minh lại không nhất định biết ông ta còn có một đứa con gái. Lúc trước, Tần Bạch Liên nói tên tôi là do ông ấy đặt, cho nên trong lòng tôi vẫn cho rằng Tống Lê Minh biết đến sự tồn tại của tôi, bằng không cũng sẽ không có đủ thứ chuyện thế kia.

Nhưng mấy ngày hôm trước nói chuyện với Tần Bạch Liên tôi mới biết được cái tên này là bà tự mình đặt, tôi cảm thấy có lẽ Tống Lê Minh căn bản không hề biết tôi có một người như tôi tồn tại.

Tóm lại là tôi tự mình đa tình.

Ngày hôm sau tôi bắt xe đến tòa nhà khu ủy cắm chốt. Mà xem ra tôi cũng khá may mắn, vừa chờ ngoài cửa chưa được bao lâu đã thấy Tống Lê Minh.

Mỗi lần nhớ đến lúc ấy, tôi đều cảm thấy rất may mắn, may mà ngày đó bên người Tống Lê Minh không có nhân viên bảo an, bằng không tôi không thể nào dễ dàng gặp được ông như vậy.

Tôi ngăn ông lại trước cửa thang máy, trước khi thư ký của ông đuổi người đi, tôi nhanh chóng nói với ông: “Bí thư Tống, tôi là con gái của Tần Bạch Liên, tôi có chuyện muốn nói với ông.”

Nét mặt của Tống Lê Minh ngay lúc đó tuy rằng cũng có thay đổi, thay đổi đến mức tôi không tìm thấy từ nào có thể hình dung. Nói tóm lại là vô cùng khiếp sợ, khiếp sợ cùng vui mừng hợp lại biến thành sắc mặt y hệt như bức tường bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tổng Lê Minh đưa tôi đến một nhà hàng, khung cảnh nơi này vô cùng thanh nhã, rất thích hợp để nói chuyện.

Tôi quy củ ngồi đối diện ông, tùy ý để ông nhìn tôi từ trên xuống dưới.

“Cháu thật sự là con gái của bà ấy?” Tổng Lê Minh thờ dài. Có lẽ người trên chôn quan trường đều am hiểu kỹ thuật che giấu cảm xúc, so với sắc mặt thất thường lúc mới gặp, giờ đây ông ấy đã khôi phục lại bộ dáng gió thoảng mây trôi của mình.

Tôi gật đầu: “Cháu tên là Tần Triều Ca. Tần Bạch Liên là mẹ của cháu.”

“Ừm.” Tổng Lê Minh đáp nhẹ, sau đó lại hỏi tôi: “Mẹ cháu đâu, bà ấy có khỏe không?”

“Bà ấy không tốt.” Tôi nhìn ông ấy, nói nhanh, “Mẹ cháu gặp rắc rối, lần này cháu tìm đến bác, hy vọng bác có thể giúp đỡ bà ấy.”

“Ừm.” Tổng Lê Minh không gọn sóng cũng không chút sợ hãi uống một ngụm trà, “Rắc rối gì?”

Tôi kể cho ông ấy tình huống Tần Bạch Liên gặp phải. Vì có thể để Tổng Lê Minh đồng ý giúp đỡ, tôi cố gắng đem khúc mắc giữa Tần Bạch Liên với Trần Úc Lâm trở thành tranh cãi buôn bán bình thường.

Có vẻ Tổng Lê Minh đối với án kiện này không có hứng thú, lúc nghe cũng chỉ gật đầu cho có lệ.

“Nói như vậy, lúc cháu ba tuổi đã cùng bà ấy rời Thanh Đảo đến thành phố Z?” Tổng Lê Minh hỏi tôi.

Tôi nói đúng.

“Năm nay cháu 19 tuổi phải không?” Tổng Lê Minh hỏi tiếp, “Sinh nhật là tháng 6?” Ngực khí của ông vô cùng chắc chắn, rõ ràng là câu nghi vấn nhưng lại giống như câu trần thuật khẳng định hơn.

Tôi không nói lời nào, chỉ yên lặng gật đầu.

Đây là một cuộc nhận mặt cha con không có chút thú vị nào cả, một người thì làm như không có việc gì uống trà, một người thì luôn luôn yên lặng không nói lời nào.

Qua một lúc lâu, Tổng Lê Minh nói: “Chuyện của mẹ cháu bác sẽ hết sức cố gắng, cháu không cần lo lắng.”

Tôi cảm kích đáp: “Cám ơn bác.”

“Không cần.” Tổng Lê Minh nói, “Bây giờ cháu ở chỗ nào?”

Tôi đáp: “Khách sạn.”

“Như vậy đi.” Tổng Lê Minh suy nghĩ một chút rồi nói, “Bác có một căn nhà, cháu cứ chuyển đến đó ở đi.”

Tôi cúi đầu: “Thực ra bác có thể giúp mẹ cháu, cháu đã rất cảm kích rồi.”

Tầm mắt Tổng Lê Minh quét qua mặt tôi, “Thực ra cháu hẳn cũng biết bác là gì của cháu phải không?”

Tôi do dự đáp: “Mẹ cháu nói bác là ba cháu.”

Tổng Lê Minh ngừng một chút, ông cũng không hề nóng lòng nhận đứa con gái là tôi này, mà vội vàng sắp xếp ổn thỏa cho tôi: “Căn nhà đó cháu cứ đến ở luôn đi, đây là số điện thoại thư ký của bác, cậu ta sẽ liên hệ lại với cháu.”

Tôi nhận lấy dãy số Tổng Lê Minh đưa cho tôi, cảm kích không thôi.

Em họ không hiểu nổi thái độ của tôi đối với Tổng Lê Minh. Em ấy cho rằng Tổng Lê Minh phải xin lỗi tôi với Tần Bạch Liên, tôi hoàn toàn có thể lấy tư thái người bị hại mà đàm điều kiện với Tổng Lê Minh.

Nhưng tôi không dám, thật sự không dám. Trừ bỏ quan hệ huyết thống, tôi với Tổng Lê Minh chẳng khác nào hai người xa lạ, tôi có thể bày ra tư thái gì trước ông đây, tôi làm sao dám lấy thời hạn thi hành án của Tần Bạch Liên ra làm điều kiện với ông ấy?

Xấu xí thì thế nào, người muốn sống thì xinh đẹp có là gì? Tư thái có thể làm cơm ăn sao, khoan dung có thể làm cho Tần Bạch Liên giảm hình phạt xuống còn năm năm thì sao?

Tôi chuyển đến ngôi nhà Tổng Lê Minh cho tôi, mà ngôi nhà này thật ngoài ý muốn. Nếu tôi nhớ không lầm, Cần Du cũng ở trong này.

Tuy cùng một tiểu khu với Cẩn Du nhưng khác nhà cũng khác tầng, nhà trọ của tôi cách nhà anh một vườn hoa. Khi tôi chuyển vào, khóm hoa dâm bụt trong vườn hoa đang nở rất đẹp, những đóa hoa cùng nhau nở rộ, giống như dùng hết thầy sức sống của nó để nở rộ.

Tôi xem lịch trên tường, mùa hè năm nhất cũng sắp tới rồi, Cẩn Du hẳn cũng sắp trở về?

Tôi cảm thấy mình rất sợ hãi, tâm trạng chưa bao giờ mâu thuẫn đến thế. Tần Triều Ca cho tới bây giờ luôn là một người quyết đoán và dứt khoát, quyết đoán tha hương cùng Tần Bạch Liên, quyết đoán đi tìm Tống Lê Minh, từng quyết định đều được tôi làm rất dứt khoát nhưng có nên cho Cẩn Du biết sự tồn tại của cục cưng hay không, tôi chưa bao giờ mâu thuẫn đến thế.

Tống Lê Minh không biết tôi đã có con, cho nên khi ông đến nhà trọ, nhìn thấy tôi đang ôm cục cưng, bộ dáng ông lúc ấy thật sự khiếp sợ.

“Đứa bé này là?”

Tôi đáp: “Là của cháu.”

Về mặt Tống Lê Minh như thế không tài nào tin nổi: “Cháu còn nhỏ như vậy.”

Tôi: “Cháu đã trưởng thành rồi.”

Tống Lê Minh nhìn cục cưng trong lòng tôi, nói: “Cháu còn chưa đi học đại học phải không?”

“Không.” Tôi cúi đầu, ra vẻ không sao cả, đáp: “Không, không có cơ hội.”

Tống Lê Minh: “Đã tham gia kỳ thi vào trường cao đẳng chưa?”

“Tham gia rồi.” Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cục cưng, ngẩng đầu lên nhìn Tống Lê Minh, “Mẹ cháu bên kia sao rồi, ngày mai sẽ mở phiên tòa.”

Tống Lê Minh: “Sự việc có chút khó giải quyết. Bên Trần gia có một người chú ở bên viện kiểm sát tỉnh, ngày mai chủ tọa nói như thế nào cũng phải nể mặt người đó.”

Tôi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Tống Lê Minh nhìn tôi: “Tài liệu cháu cung cấp rất có ích, hơn nữa bác cũng quen biết người trong bồi thẩm đoàn, sự việc sẽ không đến mức quá tệ.”
Ngừng một chút ông hỏi tôi, “Bà ấy kết hôn với Trần Úc Lâm, thực sự bị bạo hành sao?”

Tôi lắc đầu: “Không, tài liệu cháu cung cấp cho luật sư chính là giấy tờ của bệnh viện chứng nhận năm đó bà ấy bị phỏng nước sôi, không phải là chứng cứ bạo hành gì cả.”

Tống Lê Minh hiểu rõ gặt đầu, sau đó đề tài lại chuyển đến cục cưng trong tay tôi.

“Ba của đứa nhỏ này là?”

Tôi: “Là bạn trai trước của cháu, bây giờ đã chia tay.”

Tống Lê Minh đối với lời nói của tôi rõ ràng khó có thể chấp nhận nhưng ông cũng chỉ đành thờ dãi, cái gì cũng không nói. Con gái phạm lỗi, là do ba không giáo dục tốt, ông ấy còn không tính nhận đứa con gái này, thì sao có thể nói gì.

Sáng hôm phiên tòa của Tần Bạch Liên xét xử, cả đêm hôm đó tôi không hề nhắm mắt, một là vì lo kết quả phiên tòa ngày mai, hai là do cục cưng cứ khóc mãi không thôi.

Lúc đầu tôi nghĩ là do cục cưng phát sốt nhưng khi đo nhiệt độ cơ thể, thì thấy hoàn toàn bình thường.

Tôi mệt mỏi ôm cục cưng nằm ở trên giường. Tiếng khóc của cục cưng khiến tôi cảm thấy rất mệt mỏi, tôi cảm thấy như mình bị mất trí rồi, một lần lại một lần cầu xin: “Cầu xin con đừng khóc, mẹ cầu xin con đấy...”

Tiếng khóc của cục cưng vẫn không ngớt đi, khiến tôi cảm nhận được thế nào là sức cùng lực kiệt, loại mệt mỏi này giống như đêm tối không có điểm dừng khiến người ta vô cùng tuyệt vọng, không muốn giãy dụa, không muốn phản kháng bởi vì quá đói mệt mỏi nên chỉ có thể mở mắt mà thờ.

Đến tận hừng đông, cục cưng mới nặng nề ngủ trong lòng tôi, tôi hôn lên cái trán mềm mại của thằng bé sau đó gọi điện thoại cho Đỗ Mỹ Mỹ, nhờ chị ấy đến giúp tôi trông cục cưng.

Khi phiên tòa được mở, tôi nhìn thấy Trần Từ Minh, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng và quần dài khiến cho thân mình cậu ta trông cao ngất. Cậu ta đang nhũn nhũn nói chuyện với luật sư, lúc nhìn thấy tôi thì lộ vẻ mặt trào phúng.

Tôi đi đến bên cạnh cậu ta, cậu ta giữ chặt tay tôi: “Tần Triều Ca, cô thật sự khiến người khác phải ghê tởm, rốt cuộc cô có còn chút lương tri nào không!”

Tôi vỗ vỗ lên tay cậu ta: “Nơi này là tòa án, mời anh tôn trọng người khác một chút.”

Đột nhiên Trần Tử Minh nở nụ cười: “Quả nhiên là em gái tốt của anh, làm giả bằng chứng cũng rất giỏi a.”

Tôi không quan tâm tới vẻ mặt châm biếm của Trần Tử Minh, trực tiếp lướt qua cậu ta.

Tần Triều Ca, cô thật sự khiến người khác phải ghê tởm, rốt cuộc cô có còn chút lương tri nào không!

Lương tri? Trong lòng tôi không ngừng vang lên hai chữ này. Sau này tôi chợt phát hiện ra một điều, trên đời này quả thật có báo ứng.

Bởi vì mạng lưới quan hệ của Tổng Lê Minh, hơn nữa luật sư lại xoáy mạnh vào bằng chứng Trần Úc Lâm bạo hành Tần Bạch Liên cho nên bản án 12 năm tù của Tần Bạch Liên được giảm xuống còn 5 năm.

Tôi đối với kết quả xét xử trên cơ bản là vừa lòng. Lúc Tần Bạch Liên chuẩn bị được đưa đi, tôi nói với bà: “Mẹ, năm năm không lâu đâu, lúc mẹ ra ngoài mới có 43 tuổi, vẫn là bà ngoại trẻ tuổi...”

Tần Bạch Liên: “Xin Tổng Lê Minh một chút tiền, sống thật tốt, chờ mẹ đi ra, sẽ làm thức ăn ngon cho con.”

Tôi gật đầu: “Mẹ ở trong nhớ cố gắng chăm sóc cho mình thật tốt, đối xử tốt với người ở chung với mình, đừng gây loạn.”

“Lo lắng cho mẹ làm gì.” Tần Bạch Liên khoát tay, kinh ngạc nhìn tôi vài lần, nói, “Chờ ba thằng bé trở về, nói cho nó biết đi, sau đó để nó đặt cho thằng bé một cái tên hay vào. Bây giờ nó đã là sinh viên rồi, có đặt tên cũng không sao.”

Tôi đem nước mắt chực chảy xuống nén trở về: “Mẹ cũng không cần lo lắng cho con, cục cưng ngoài trừ con còn có cụ ngoại, còn có bà ngoại, con sẽ không để cho thằng bé phải chịu khổ...”

Cho đến khi Tần Bạch Liên đi vào, Tổng Lê Minh cũng chưa hề xuất hiện. Dù lúc trước Tần Bạch Liên ảm ỉ không muốn gặp Tổng Lê Minh nhưng nhìn vào mắt bà có thể thấy, bà hy vọng Tổng Lê Minh có thể đến đây nhìn bà một lần.

“Bà ấy có khỏe không?” Tôi đi ra ngoài thật ngoài ý muốn lại gặp Tổng Lê Minh ở một góc, ông cầm một điều thuốc lá trong tay, ngẩng đầu hỏi tôi, “Bà ấy oán bác phải không?”

“Không biết.” Tôi nói, “Nếu bác muốn biết, bác có thể tự vào xem.”

Tổng Lê Minh không nói chuyện, sau một lát mới đáp: “Bác đưa cháu về.”

Ngồi trên xe Tổng Lê Minh quay lại nhà trọ, dọc theo đường đi ông chỉ trầm mặc không nói, cho đến khi xuống xe, ông nói: “Bác đã chuẩn bị tiền cho cháu, nếu cháu muốn tiếp tục ở lại thành phố Z thì cứ ở lại đây, còn nếu không muốn, cháu cũng có thể bán căn phòng này đi.”

Tôi: “Cháu ở lại đây.”

Tổng Lê Minh “ừm” một tiếng sau đó đưa tôi đến tận lầu dưới.

Mỗi ngày trở về nhà trọ, tôi đều đi đến nhà trọ của Cần Du xem vài lần. Có một ngày Đỗ Mỹ Mỹ đến đây cùng tôi nấu cơm tối, chị ấy ở phòng khách giúp tôi trông cục cưng còn tôi ở phòng bếp rửa rau.

Đột nhiên tôi nhìn thấy ngôi nhà đối diện đèn đã sáng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Cần Du đã trở lại, nhìn ngôi nhà đối diện ánh lên ngọn đèn màu xanh nhạt, tôi cảm thấy trái tim mình run lên, giống như có một dòng máu chảy một đường từ lòng bàn chân chảy ngược lên trên, sau đó vọt thẳng vào tim, vòng quanh trái phải trái tim rồi lại lặp lại quá trình đó...

Rõ ràng máu trong người tuần hoàn thẳng đường như thế, trôi chảy như thế nhưng đầu óc tôi lại như thiếu đường khí. Thực ngoài ý muốn, tôi không có lập tức chạy đi tìm Cần Du, ngược lại còn giặt sạch quần áo mới chạy đến buồng vệ sinh chải đầu.

Tóc của tôi rất dài, không còn tóc mái như trước, lộ ra cái trán trơn bóng. Trước kia Cần Du nói trán của tôi rất đẹp, còn vuốt tóc mái tôi lên khiến chúng đều dựng ngược ra đằng sau.

Đỗ Mỹ Mỹ nói chất tóc tôi rất tốt. Bây giờ đang thịnh hành làm tóc xoắn, chị ấy còn nói nữ sinh viên bây giờ hơn phân nửa đều uốn tóc, rất có phong cách tây.

Lúc Đỗ Mỹ Mỹ nói chuyện này khiến tôi nhớ đến Cẩn Du. Tôi cảm thấy anh sẽ không thích tôi uốn tóc.

Trước kia anh thích nhất là xoa xoa đầu tôi, nói cảm xúc đó không khác gì được vuốt ve con mèo nhà anh nuôi.

Tôi coi bỏ tập đề rồi ra ngoài, Đỗ Mỹ Mỹ ôm cục cưng hỏi tôi đi đâu.

“Đi gặp một người, em sẽ mau trở về.” Tôi nhìn cục cưng trong lòng Đỗ Mỹ Mỹ, do dự không biết có nên mang cục cưng theo không nhưng lại cảm thấy rất độ ngọt. Tuy năng lực chịu đựng của Cẩn Du cũng tốt nhưng nếu đột nhiên để anh nhận ra chính mình đã có con trai, nhất định sẽ rất khó khăn.

Sau đó tôi nghĩ đến cảnh tượng tôi ôm cục cưng đến tìm anh, lại càng cảm thấy không ổn, bởi vì hình ảnh kia giống như đi đòi nợ vậy.

Đi qua vườn hoa ở giữa sau đó leo lên hai tầng lầu, hoa dâm bụt trong ánh nắng chiều như càng rực rỡ hơn, ánh nắng chiều phía chân trời tường như đều đang tụ lại đặt trên khóm hoa dâm bụt.

Tôi nắm chặt tay rồi giấu nó bên trong túi. Tôi nghi ngờ không biết có phải mình mắc phải chứng bệnh run không, mỗi lần đi qua một tầng lầu nó lại càng thêm nặng. Tôi mắng mình thật không có tiền đồ, tôi nghĩ lát nữa gặp Cẩn Du nhất định phải cười cho thật đẹp. Tôi vô duyên vô cớ mất tích hơn một năm, anh nhất định sẽ tức giận, sau đó tôi lại nghĩ, tôi có thể chấp nhận anh tức giận tôi ba ngày. Bây giờ anh đã làm ba rồi, sẽ không thể giống như trẻ con mà tức giận thật lâu, bằng không cục cưng của chúng tôi sẽ chê cười anh.

Đôi giày không cẩn thận bị tuột ra, tôi ngồi xồm xuống đi vào nhưng bởi vì tay vẫn luôn run nên không thể đi giày được.

Sau đó tay tôi đột nhiên không còn run nữa, tôi suy nghĩ về nguyên nhân của nó, nhớ đến thầy giáo sinh vật hồi trung học từng giảng qua một chuyện, nếu một người trong nháy mắt bị đóng băng thì người đó sẽ giữ nguyên tư thế lúc trước khi đóng băng.

Tôi cảm thấy mình cũng giống như trong nháy mắt bị đóng băng vậy, thật sự là một chuyện quá kỳ quái, lòng của tôi khi lên đến lầu hai vẫn còn đang thấp thỏm nháy nhót không thôi nhưng vì sao vừa lên lầu 3 đã biến dạng rồi?

Nó tựa như không còn thấp thỏm mà lạnh lẽo tỏa ra khí lạnh, tựa như đang ở trong một hầm băng, đông lạnh toàn bộ hô hấp của tôi.

“Cẩn Du công, công Cẩn Du, Cẩn Du công...” Thật sự là một giọng nói rất êm tai, nhất định đó là do một cô gái yêu kiều khả ái nói.

“Đừng náo, còn muốn mình công cậu xuống dưới lầu không?”

Đó là giọng nói của Cẩn Du, tôi không có nghe lầm, nhưng tôi nghi ngờ không biết mình có nghe lầm không, bởi vì trong trí nhớ của tôi, Cẩn Du chỉ biết nói với một người loại giọng điệu yêu chiều này. Lần trước gọi điện thoại tôi còn cố chấp cho rằng thính lực mình có vấn đề cho nên hiểu lầm Cẩn Du nhưng lần này thì sao?

“Cẩn Du, cậu giúp mình bài tập đồ họa CAD đi, mình luôn không làm tốt.”

“Tự cậu làm đi, luyện tập nhiều một chút là có thể làm được.”

“Không được a, bài tập toán học lần này còn...”

“Được rồi, quay lại mình sẽ giúp cậu xem.”

“...”

Tôi cắn môi, mí mắt sắp không mở ra được, làm sao có thể biến thành như vậy? Cảnh tượng này kém tương tượng của tôi nhiều lắm, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?

Bọn họ đang nói cái gì vậy? Cái gì là CAD? Tôi không biết cái gì gọi là CAD, bây giờ tôi chỉ biết làm thế nào để thay tã khi cục cưng tiểu ra, sữa của cục cưng bao nhiêu nhiệt độ là có thể uống được...

Có lẽ hai người họ nói chuyện rất chuyên chú cho nên không hề để ý đến tôi đang ngồi xồm trong một góc đi giày. Tôi cúi đầu nhìn thấy đôi giày màu trắng từ từ rời khỏi tầm mắt mình.

Tầm mắt tôi mơ hồ. Từng bước một, mỗi bước Cẩn Du đi đều như đang dẫm nát ngực tôi, từng bước một đâm lên, máu không ngừng chảy.

“Cẩn Du, cậu công minh cả đời đi.” Cô gái ghé vào đầu vai anh, đột nhiên nói một câu như vậy.

“Cậu giảm béo đi rồi nói sau.” Giọng nói của Cẩn Du nghe thực vui vẻ.

Tôi ngẩng đầu nhìn hai người họ biến mất ở chỗ rẽ của cầu thang, không nhìn được khóc òa. Tôi lấy tay túm tóc, khuôn mặt chôn vào đầu gối.

Vì để đề nén tiếng khóc, mỗi tôi hẳn đã bị cắn nát, khoang miệng tràn đầy vị mặn, tôi ôm đầu, tuyệt vọng khóc.

Lòng ngực đau đến không thể nào thở nổi, dạ dày cũng theo đó co rút quặn đau. Lần đầu tiên tôi có thể cảm nhận thấy loại đau đớn dày đặc thế này, giống như chỉ muốn khóc đến chết đi.

Tôi sống chết cắn chặt răng, đau đớn từ trong xương tràn ra ngoài. Tôi dùng hết sức vẫn không thể nào đứng dậy, chỉ có thể dán lên tường chậm chạp đứng thẳng.

“Cháu, cháu, cháu làm sao vậy?” Một người phụ nữ trung niên đi từ trên lầu xuống, bà bước nhanh đến bên người tôi, tay lục lọi túi áo tôi.

“Là bệnh tim phải không, có mang theo thuốc không, mau nói cho bác biết cháu để thuốc ở chỗ nào?” Bà sốt ruột ngẩng đầu hỏi tôi.

Tôi nhìn bà, lắc đầu.

“Cháu không bị bệnh...” Tôi nói. Giọng nói khàn khàn, giống như đang chà sát vào đá.

“Cháu thực sự không có việc gì chứ, sắc mặt cháu không tốt đâu, là đau dạ dày sao?” Thật sự là một người phụ nữ nhiệt tình, tôi lại lắc đầu, cánh tay ở trên vai bà vội vàng rút xuống, dường như đang chạy trốn xuống dưới lầu.

Tôi cảm thấy mình giống như một truyện cười. Tôi tự giấu sao mình lại có thể ngây thơ đến thế. Tình yêu của tôi với Cẩn Du đã sớm kết thúc rồi, sao tôi lại có thể ngây thơ cho rằng anh sẽ ở một chỗ chờ tôi.

Tần Triều Ca à, cô đúng là một đứa con gái khờ khạo.

Trở lại nhà trọ, Đỗ Mỹ Mỹ hỏi tôi sao đi lâu vậy, tôi ôm cục cưng trong tay chị, mỉm cười: “Gặp lại một

người bạn cũ, nên nói chuyện hơi lâu.”

Đỗ Mỹ Mỹ: “Bạn học của em đều đang học đại học à?”

Tôi đáp: “Đúng vậy, hiện tại ai ai cũng đều giỏi.”

Đỗ Mỹ Mỹ tiếc nuối nhìn tôi: “Thành tích của em tốt như vậy, thật sự đáng tiếc.”

Tôi cười đến có chút khoa trương: “Đáng tiếc cái gì, chờ đến khi bọn họ tốt nghiệp rồi lại lấy chồng có con thì lúc đó con của em đã sắp đi thi rồi, khi đó ai phải hâm mộ em còn chưa nói chắc...”

Đỗ Mỹ Mỹ kinh ngạc nhìn cảm xúc trên mặt tôi. Chị là một người lương thiện, chưa bao giờ nhẫn tâm đã kích tôi, cho nên cũng an ủi tôi: “Đúng vậy, thằng bé là phúc khí, cả đời cũng sẽ phúc khí.”

Lúc ăn cơm chiều, Đỗ Mỹ Mỹ nói muốn ôm cục cưng đi xuống dưới một chút, chị hỏi tôi có muốn cùng đi xuống không.

Tôi ngừng lại một chút: “Quần áo cục cưng thay ra ngày hôm qua còn chưa giặt xong...”

Đỗ Mỹ Mỹ hôn lên trán cục cưng sau đó bế thằng bé ra ngoài.

Đỗ Mỹ Mỹ vô cùng yêu quý cục cưng, chị bảo cục cưng là đứa bé đẹp nhất mà chị đã gặp, cho nên rất thích ôm thằng bé đi bộ quanh tiểu khu. Loại hành vi này khiến dần dần người trong tiểu khu đều tưởng lầm Đỗ Mỹ Mỹ chính là mẹ của cục cưng, mà không phải tôi. Có lẽ ở trong tiềm thức của mọi người, Đỗ Mỹ Mỹ thoát nhìn trông còn giống một người mẹ hơn tôi.

Sau khi Đỗ Mỹ Mỹ trở về, tôi tiếp lấy cục cưng từ trong tay chị sau đó thuần thực cho thằng bé uống sữa rồi dỗ nó đi ngủ. Đỗ Mỹ Mỹ đứng bên cạnh tôi nói chuyện, câu chuyện vẫn giống như mọi ngày, ví như ai lại cho rằng chị chính là mẹ của cục cưng, ví như ai khen bộ dáng cục cưng xinh đẹp.

“Vừa rồi chị còn gặp một cặp đôi trẻ tuổi, hai người thoát nhìn vô cùng xứng đôi.”

Tôi cười: “Phải không?” Cặp đôi yêu nhau trong tiểu khu có rất nhiều, tôi cũng không suy nghĩ xem đó có phải là Cẩn Du với bạn gái mới của anh không, chỉ có lẽ đáp lại lời nói của Đỗ Mỹ Mỹ.

Đỗ Mỹ Mỹ tiếp tục nói: “Cô gái nhìn thấy thằng bé trong tay chị thì vô cùng vui vẻ, còn xin chị cho ôm một lần.”

Tôi hôn lên trán cục cưng: “Thật không?”

Đỗ Mỹ Mỹ gật đầu: “Nhưng mà chị không đồng ý, mấy cô gái trẻ tuổi đều vụng tay vụng chân, sao chị có thể yên tâm để cô ấy ôm thằng bé.”

Tôi: “Đúng vậy.”

Đỗ Mỹ Mỹ: “Nhưng mà cô bé này đúng là một người thú vị, còn dám nói cục cưng rất giống bạn trai của mình, chộc bạn trai của cô ấy dờ khóc dờ cười, ai...”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Tôi còn tưởng, nếu ngày nào đó tôi với Cẩn Du gặp lại nhau, nhất định phải chọn một buổi chiều nắng đẹp, hai chúng tôi cùng ngồi trên một chiếc ghế dài, sau đó tôi cẩn thận kể lại chuyện xảy ra trong một năm vừa rồi cho anh, có sung sướng, có đau khổ, còn có rất nhiều nhưng nhớ.

Nhưng mà tôi đã quên mất tất cả điều đó chỉ có thể thực hiện khi thỏa mãn một điều kiện, đó là Cẩn Du phải đợi tôi. Nhưng cũng đâu có thể trách anh, là tôi đơn phương tự cho là đúng, đơn phương tín nhiệm anh, đơn phương tin tưởng. Nếu muốn cho cái “đơn phương” này của tôi có kết quả thì hiện tại đây chính là kết quả duy nhất của nó.

Mấy ngày nay cục cưng vẫn ngủ không ngon, bởi vì không sốt cũng không đi tả cho nên tôi vẫn chưa chú ý nhưng những chuyện sau đó xảy ra đã nói cho tôi biết đó là lỗi của tôi.

Từ ngày gặp Cẩn Du ở cầu thang hôm đó thì mấy hôm sau đều không gặp nữa. Đến khi chính thức gặp mặt, lại chính là lúc tôi thất hồn lạc phách nhất.

Đêm cục cưng gặp chuyện không may, bầu trời đêm thành phố Z hôm ấy rất đẹp, mặt trăng cùng với sao đều tỏa sáng, tôi vẫn như bình thường cho cục cưng ăn sau đó dỗ thằng bé ngủ nhưng cục cưng rất lạ, thằng bé bắt đầu đỏ mồ hôi lạnh.

Tôi xoa bóp tay cục cưng, thằng bé đang khóc, tiếng khóc rất nhỏ, không vang dội như dĩ vãng. Tôi bắt đầu hoảng, bọc chăn vào người cục cưng, sau đó chạy ra ngoài.

Rời nhà quá nhanh, tôi còn không kịp đổi giày, chỉ đi một đôi dép lê rẻ tiền bằng nhựa, để dép đập vào từng bậc thang bằng đá, kêu lên những tiếng cạch cạch rõ to.

Tiểu khu cách bệnh viện nhi đồng của thành phố Z rất gần, đại khái cũng chỉ hơn 10 phút nhưng khi ngồi trên xe taxi, tôi lại cảm thấy quãng đường này dài đến mức tiêu hết đi cả nửa sinh mệnh của tôi.

Lái xe taxi thấy tôi không ngừng chảy nước mắt, lại nhìn cục cưng trong lòng tôi, không cần hỏi mà nhanh chóng đạp chân ga đi luôn.

Mặt tôi nhợt nhạt, đến khi tới bệnh viện nhi đồng liền vội vàng ôm cục cưng xuống xe, ngay cả tiền xe cũng chưa trả cho lái xe.

Em họ nói người lái xe ấy là một người tốt vì đã không ngăn tôi lại.

Tôi gật đầu, nhớ ra một chuyện: “Sau này chị còn gặp lại người ấy, người tốt nên rất có phúc, sau đó hai năm, vợ của anh ta sinh cho anh ta một cặp trai gái.”

Lúc em họ nghe tôi nói lời này liền trầm mặc, sau đó hỏi tôi có muốn uống một chút rượu hay không, tôi nói “Được! Chai vodka lần trước em mang từ Anh về có còn không?”

“Còn.” Em họ đứng lên đi đến tủ rượu, sau đó rót cho tôi một ly nhỏ vodka, giờ ly rượu lên nói: “Đến, vì duyên nhận mệnh manh của chúng ta mà cạn ly!”

Duyên phận mệnh manh, bốn chữ này khiến lòng tôi đau đớn, tôi nhắm mắt lại, để chất lỏng tràn đầy vị còn chảy vào dạ dày. Tần Bạch Liên nói rằng tôi với cục cưng là có duyên mà không có phận, Hạ

Ngang nói có một số việc đã định sẵn sẽ phải tiếc nuối, Trần Tử Minh nói đó là nhân quả báo ứng.

Cục cưng được chẩn đoán là bị viêm cơ tim cấp tính, suốt đêm phải nằm trong phòng cấp cứu. Tôi nhìn mũi cục cưng bị che đi bởi máy thở, cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Sắc mặt cục cưng tái nhợt, hai má mấp mạp không còn vẻ hồng hào. Không phải Tần Bạch Liên vẫn nói với tôi cục cưng rất khỏe mạnh sao, tại sao cục cưng lại bị viêm cơ tim? Tôi bụm mặt, tiếng khóc nghẹn ngào theo cổ họng tràn ra.

Bác sĩ bảo tôi đi ra ngoài, ông hy vọng tôi có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, tình huống của cục cưng rất nguy hiểm.

Tôi không tin, lắc đầu liên tục: “Ông gạt người, không có khả năng.”

Bác sĩ nhìn tôi đầy thương hại: “Thằng bé vốn là trẻ sinh non, thể chất khi sinh ra vốn đã kém cỏi...”

Tôi kích động túm lấy vạt áo dài của bác sĩ: “Cái gì mà thể chất kém cỏi, rõ ràng thằng bé vẫn thực

khỏe mạnh. . .Được, kém cỏi thì kém cỏi, bị viêm cơ tim cũng được nhưng ông là bác sĩ, ông nhất định có thể cứu nó, nhất định có thể.” Tôi khóc không thành tiếng “Cho nên cầu xin ông. . .cầu xin ông nhất định phải cứu con tôi, nó còn nhỏ như vậy, không thể có việc. . .không thể có việc.”

Bác sĩ gạt tay tôi xuống: “Cô đừng quá kích động, nếu để thằng bé vào phòng vô khuẩn cấp cứu, sẽ vẫn còn hy vọng.”

Trên đời có những việc nói thì nghe cũng đúng, tựa như có thể tin tưởng vậy. Ví như lúc nhỏ khi làm sai chuyện ở trong trường, giáo viên nói bà sẽ không nói cho phụ huynh biết, ví như khi thăm vấn cảnh sát khuyên phạm nhân nên nói thật sẽ được khoan hồng, ví như bác sĩ nói rằng có hy vọng.

Tôi gọi điện cho Tổng Lê Minh xin ông cho tôi 3 vạn nhân dân tệ, đổi lấy việc cục cưng của tôi có thể ở trong phòng cấp cứu sống thêm hai ngày.

Thực ra bác sĩ cũng chỉ nói là có hy vọng, là tại tôi đem chữ hy vọng của ông ấy phóng to. Bọn họ là bác sĩ, nói chuyện so với nhà ngoại giao còn khéo đưa đẩy hơn, ví như câu “Thằng bé vẫn còn có hy vọng sống sót.” Còn vào thời điểm thằng bé qua đời, bọn họ sẽ nói câu này “Chúng tôi đã cố hết sức, nhưng vẫn không thể giữ đứa bé lại.”

Vốn bọn họ còn đề nghị mấy ngày nữa sẽ tiến hành phẫu thuật cho cục cưng, nếu phẫu thuật thành công, cục cưng có thể xuất viện. Nhưng tôi nghĩ, cục cưng nhất định rất không thích bị đem ra phẫu thuật cho nên mới đi sớm như vậy.

Cục cưng nằm viện hai ngày, Đỗ Mỹ Mỹ vẫn luôn ở bệnh viện giúp tôi, ngày cục cưng đi, chị ấy so với tôi còn không thể chấp nhận chuyện này hơn, ghé vào bên giường một tiếng lại một tiếng “con nuôi”.

Tôi ôm thân mình đã rét lạnh của cục cưng, tôi há mồm, thực bất ngờ vì yết hầu khô khốc còn có thể phát ra tiếng nói, “Cục cưng, con mờ mắt ra nhìn mẹ được không, được không?”

Tôi cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của cục cưng, tay nhấc mí mắt cục cưng lên, Đỗ Mỹ Mỹ ngăn tôi lại: “Đừng như vậy Tiểu Ca, để thằng bé đi đi. . .”

Tôi trầm mặc không nói, vuốt ve cặp lông mi cực kỳ giống của Cẩn Du kia, hết một tiếng: “A. . .”

Nước mắt của Đỗ Mỹ Mỹ cũng không ngừng được, nghẹn ngào nói: “Đây là mệnh, đây là mệnh. . .”

Tôi lau đi nước mắt rơi trên gương mặt cục cưng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, tựa như lần đầu tiên ôm cục cưng, sau đó lại cẩn thận vuốt ve lông mi, đôi mắt, khóe miệng.

Lúc mới sinh ra, Tần Bạch Liên nói cục cưng rất ngoan ngoãn, không khóc không nháo chỉ yên lặng ngủ. Cục cưng ngủ rất yên lặng, tại sao tôi không biết đó là do cục cưng rất ngoan, tôi nhớ lại một thời gian trước cục cưng rất thích khóc náo, lúc ấy tôi còn ngại cục cưng rất phiền.

Tôi nói: “Cục cưng, mẹ sẽ không bao giờ chê con phiền nữa, con mau mờ mắt ra đi. Cục cưng, mờ mắt ra đi, con còn chưa bao giờ gọi mẹ đâu. . .”

Các nhà khoa học nói con người không ăn cơm không uống nước chỉ có thể sống được ba ngày, mà tôi thật tiếc cho mình đã ba ngày không ăn không uống mà vẫn có thể sống sót. Vận mệnh đúng là một thứ khéo trên ngaoi, nên sống thì không sống, nên chết thì không chết.

Ngày hôm sau khi cục cưng qua đời Tổng Lê Minh liền xuất hiện, ông nặng nề thở dài, sau đó giúp tôi xử lý giấy chứng tử cho cục cưng, cùng với công việc hỏa táng sau đó.

Cục cưng còn chưa có hộ khẩu, bệnh viện cũng không có biện pháp làm giấy chứng tử nhưng vị bí thư khu ủy Tổng Lê Minh chỉ cần nói mấy câu, bệnh viện đã có biện pháp, cho nên mới nói, quyền lực chính là biện pháp giải quyết vấn đề tốt nhất.

Tổng Lê Minh hỏi tôi: “Thật sự không tính nói cho ba của thằng bé sao?” Lúc đó ông vẫn còn chưa biết ba của cục cưng chính là Cẩn Du.

Tôi lắc đầu: “Lúc cục cưng còn sống đã không nói, đến bây giờ cũng sẽ không. . .”

Tôi không nói tiếp. Lần đầu tiên tôi phát hiện một chuyện cười vô cùng hoang đường. Tôi đã tự biên tự diễn một bộ phim tình cảm bi đát khổ sở, tôi không thể kể câu chuyện đó cho Tổng Lê Minh nghe được, cũng không biết nên nói bộ phim này là vui hay buồn. Tôi nghĩ nếu Tổng Lê Minh có biết hết tình tiết có lẽ cũng sẽ vì đạo đức của ông mà đem nó bỏ đi.

Đây thật sự là một câu chuyện xưa đáng buồn nhưng nó tựa hồ cũng không thể khiến người ta rơi nước mắt được, bởi vì ở trong đó, Tần Triều Ca chính là kẻ tự làm tự chịu, chính là kẻ gieo gió ắt gặp bão lại thêm khả năng bao dung của con người luôn luôn rất thấp.

Bởi vì lúc trước vẫn luôn chờ ba của cục cưng đặt tên cho nó nên đến lúc này cục cưng vẫn chưa có tên. Lúc làm giấy chứng tử cho cục cưng, Tổng Lê Minh chỉ có thể nghĩ nhanh ra một cái tên.

Tôi nhìn trên giấy chứng tử, tên cục cưng là Tần Bác Xa.

Thật sự là một cái tên rất hay, Bác Xa Bác Xa, một cái tên vừa dễ nghe vừa dễ gọi, còn ký thác lên hy vọng của trường bối đối với thằng bé có thể có chí hướng rộng lớn. Nhưng mà tên dù đẹp thì cục cưng cũng đâu có một ngày được gọi bằng cái tên này.

Tôi nghĩ ông trời thực sự rất keo kiệt, tôi không cần con đường sau này của cục cưng có bao nhiêu rộng lớn, chỉ hy vọng thằng bé có thể đi xa hơn trên con đường sống, đi lâu hơn một chút thôi. Nhưng ông trời, sao ông có thể keo kiệt như thế, dù chỉ là nguyện vọng nhỏ bé này cũng không cho tôi. Cuộc sống của cục cưng còn chưa kịp bắt đầu, tôi còn chưa dạy cho thằng bé biết đi, ngai đã cướp cục cưng từ trong lòng tôi mất rồi.

Ngày cục cưng hóa tảng. Đỗ Mỹ Mỹ vẫn luôn bên cạnh giúp tôi. Khi cục cưng bị chuyển vào buồng đốt, tôi bỗng nổi điên chạy đến ôm thằng bé không chịu buông tay, tôi chỉ muốn nhìn cục cưng thêm một lần nhưng cái nhìn cuối này dù có thế nào cũng không đủ.

Tôi ôm cục cưng nói: “Cục cưng, mẹ nói cho con một chuyện, con nhớ phải nghe rõ cho mẹ, con nhất định phải nghe rõ... đừng quên.”

“Cục cưng, mẹ nói với con tiếng xin lỗi trước, là mẹ không nên sinh con ra, mẹ cho con sinh mệnh nhưng lại không có năng lực cho con hưởng thụ sinh mệnh... Cho nên con phải nhớ kỹ cho mẹ, kiếp sau đầu thai nhất định phải mở to mắt, trăm ngàn lần phải mở thật to, trăm ngàn lần không được giống như kiếp này chọn lầm con mẹ...”

“Cục cưng, mẹ nói con nhất định phải nhớ kỹ, con phải đầu thai vào một gia đình thật tốt, chưa đủ chín tháng nhất định chưa được ra, con phải ở trong một gia đình đầy đủ, như vậy mới có ba mẹ yêu thương con, sau đó dạy con học đi, từng bước đều theo bên cạnh con, nhất định không được giống như mẹ biết không?”

“Nhớ kỹ nhé, cục cưng, nhất định phải mở to mắt, nhất định phải nhớ kỹ cho mẹ, nhất định phải nhớ kỹ cho mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Một câu chuyện bi hài

Có lần ở lớp học dạy ngôn ngữ ở Pháp, thầy giáo hỏi chúng tôi một vấn đề, cuộc đời của mỗi người đều sẽ trải qua những vực sâu, sau đó ông hỏi chúng tôi những vực sâu đó của chúng tôi là gì.

Có bạn học nói, do ba mẹ cậu ta li dị, cậu ta trở thành đứa trẻ không người nào muốn; có người nói do nhà gặp rủi ro, nên một nhà bốn miệng ăn mà số tiền trên người chỉ còn có 1000 tệ; còn có người nói rằng những ngày khổ sở nhất chính là lúc vừa đến Pháp, mỗi ngày đều phải cuốn đầu lưỡi nói chuyện thật sự rất thống khổ.

Vậy làm sao có thể đi tiếp được? Khi thầy giáo đặt câu hỏi này, một nửa chúng tôi nói rằng phải quên đi, còn có một số người hay nói giỡn thì nói: “Chết dù có từ từ cũng không bằng còn sống, bởi vì muốn sống sót cho nên mới đi qua thôi.”

Đối với những ngày khó khăn đó, chúng tôi tựa hồ đều giống nhau không muốn nhớ rõ, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là đã quên. Ví như tôi, từng chuyện từng chuyện một trải qua hồi mùa hè năm ấy, tôi đều đặt vào trong lòng. Nhưng tôi không thích thường xuyên nhớ lại chúng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nó không đẹp.

Mà hình như mọi người đều có một căn bệnh chung như vậy, khi ở trong thời điểm khó khăn của mình, đều thích truy hỏi xem người khác có phải ở trong thời điểm ấy cũng khó khăn như vậy. Sau đó chờ đến khi người đó tự thú nhận mình cũng có một quá khứ không như ý, thì bọn họ lại thích thú hỏi xem lúc ấy người đó làm sao để vượt qua. Tôi nghĩ bọn họ thích hỏi điều đó như vậy, bởi vì có rất nhiều lúc, hạnh phúc rất khó có thể cùng hưởng chung nhưng nếu cuộc sống khổ cực hẳn có thể cùng nhau nỗ lực. Thực sự điểm ấy rất khó giải thích, ví như khi tôi cho rằng trên đời này mình là người thảm nhất, hoặc là một người phụ nữ thảm nhất cũng vậy, nhưng khi biết trên đời này còn có người thảm hơn so với tôi, đảm bảo hạnh phúc của tôi có thể tăng lên theo cấp lũy thừa.

Mà mỗi khi mọi người hỏi tôi về vấn đề này, tôi đều mỉm cười có lẽ, bởi vì tôi thật sự không có kinh nghiệm gì hay để chia sẻ cho mọi người, bởi vì quãng thời gian đó, mỗi ngày tôi đều nghĩ tới việc tự sát, mà tự sát cũng đâu phải nỗ lực gì tốt đẹp đâu.

Quãng thời gian cục cưng qua đời đó, mỗi ngày tôi đều phải đến nghĩa trang một thời gian, sau đó khi chạng vạng lại tới chỗ nhà tù của Tần Bạch Liên. Tường nhà tù thành tây thành phố Z thực sự rất cao, sắc tường xám xịt bên trên còn viết vài câu khẩu hiệu màu đỏ bắt mắt. Ví như “Tự cường, cảm ơn”, “coi trọng cuộc sống, hướng tới tương lai” mấy cái linh tinh nữa.

Mỗi khi lướt qua bức tường nhà tù thành tây, nhìn đến hai chữ “tương lai”, rất nhiều lần tôi tưởng tượng rằng mình có thể được xe đâm chết. Đối với một con người không có tương lai như tôi, tôi cảm thấy cái chết thật sự là một chuyện hạnh phúc nhất.

Tôi nghĩ nếu mình có thể chết, tôi có thể ở cùng một chỗ với cục cưng mà sau khi Tần Bạch Liên đi ra còn có thể nhận được một số tiền bồi thường thật lớn, ý tưởng tốt đẹp này thật sự khiến tôi rung động.

Tôi từng nghĩ tới rất nhiều kiểu chết, cũng đã làm qua vài lần nhưng cuối cùng tôi vẫn không chết được. Bởi vậy sau khi Tần Bạch Liên biết chuyện của cục cưng, bà có nói một câu, bà nói: “Tần Triều Ca, suy bụng ta ra bụng người, con cũng đã từng làm mẹ.”

Sau đó tôi cũng không dám tự sát nữa. Vì không để mình nghĩ đến việc tự sát nữa, tôi cố tìm một công việc để sống, một công việc đơn giản, chính là chăm sóc thú cưng cho người ta.

Chủ nhân của thú cưng đó là một vị phu nhân giàu có, nuôi chó nhưng lại không thích chăm cho nên nhiệm vụ này liền rơi xuống đầu tôi.

Con chó nhỏ tôi trông thuộc giống chó maltese, tên là Lộ Lộ. Đó là một con chó quý tộc thực sự, mỗi lần tôi dắt nó tản bộ ra ngoài, về tao nhã cao quý của Lộ Lộ luôn gây sự chú ý đặc biệt với người khác.

Nhưng cũng giống như người, chó cao quý cũng là lúc nóng đầu, ví như nó gặp gỡ người trong lòng. Khi con chó maltese này chạy ra ngoài đường cái tới bên con chó lông xù, tôi cảm thấy tim mình lúc đó như cũng nhảy ra ngoài.

Không có ý nghĩ gì khác, chỉ bởi vì con chó này rất quý, nếu con chó quý giá là nó vạn nhất có chuyện gì, tôi sẽ phải đền rất nhiều nhân dân tệ.

Cùng tôi đi dạo lúc đó còn có Đỗ Mỹ Mỹ, bởi vì lúc trước khi tôi tự sát bị chị bắt gặp cho nên bình thường khi có thời gian chị nhất định sẽ tới đây giúp tôi. Tuy tôi đã nhiều lần cam đoan với chị tôi sẽ không có việc gì nhưng đối với tôi chị vẫn luôn giữ thái độ hoài nghi.

Cho nên thời điểm nhìn thấy tôi chạy ra ngoài đường cái ôm Lộ Lộ, chị rất kinh hoàng. Có thể là tốc độ chạy của tôi quá nhanh, hoặc là tại tôi trong lúc thất thần không để ý tới một chiếc xe ô tô đang lao về phía mình nên chị cho rằng tôi lại tự sát?

Đỗ Mỹ Mỹ kinh hoàng khiến rất nhiều người đi đường chú ý, trong đó có một đôi nam nữ. Tôi nghĩ cô gái ở bên cạnh người bạn trai đó nhất định là vô cùng lương thiện, hơn nữa phản ứng còn rất nhanh.

Tại đây, tại thế kỷ mà học tập Lôi Phong đều trở thành ví dụ tiêu cực vậy mà cô gái ấy lại không hề cân nhắc mà chạy tới bên tôi, muốn kéo tôi với Lộ Lộ đi.

Em họ vô cùng hoài nghi tính chân thật của sự việc. Nó nói Hà Tiểu Cảnh chắc không muốn lôi chị ra khỏi đường cái đâu, làm sao mà chị biết lúc ấy cô ta tới là vì muốn cứu chị?

Tôi còn thật sự suy nghĩ lại cẩn thận, cảm thấy lúc ấy Hà Tiểu Cảnh chạy tới bởi vì thực sự muốn cứu tôi. Trong tình huống nguy hiểm lúc ấy, cô ấy không có khả năng chạy tới đơn giản bởi vì muốn xem tôi tự sát. Bởi vì lúc ấy cô ấy hạnh phúc như thế, tôi nào có thể so với.

Khi nói tới đây, nhất định ai cũng sẽ cảm thấy kì quái, nếu Hà Tiểu Cảnh đã chạy tới cứu tôi rồi, vì sao cô ấy còn không giữ chặt tôi. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì có người sợ cô ấy nguy hiểm cho nên đã chạy theo kéo cô ấy lại.

Mà người này chính là Cần Du, mà tôi thất thần bởi vì nhìn thấy anh.

Thực sự là một chuỗi hình ảnh bi hài, tôi đi kéo chó lại, Hà Tiểu Cảnh lại đến kéo tôi, Diệp Cần Du chạy tới đến kéo Hà Tiểu Cảnh. Điều này khiến tôi hiểu được, mỗi người trong lòng đều có một cán cân, biết rõ người nào là nặng, người nào thì nhẹ, nhất là ở trong thời điểm máu chốt.

Cho tới bây giờ, tôi vẫn không thể nào quên ánh mắt kinh hoàng của Cần Du khi ôm Hà Tiểu Cảnh vào trong ngực, sau đó anh nhìn về phía tôi, giờ tay muốn kéo tôi lại nhưng chiếc xe ô tô đã đi tới đâm tôi ngã xuống gần đó rồi.

Khi tôi bay theo một đường vòng cung, nhìn thấy Cần Du cả người trở nên kinh ngạc, tay anh vẫn giơ lên về phía trước, cả người không hề nhúc nhích, tựa như một đoạn phim bị dừng lại vậy.

Tôi không phải người có phúc lớn nhưng lại là người có mạng lớn. Lúc ấy chiếc xe đó chạy không nhanh, tốc độ chỉ đạt 70 km/h, tôi bị đâm nên bay từ giữa đường tới thùng rác ven đường. Tình cảnh sống động y như cảnh hành động trong phim Hollywood, nhưng vết thương của tôi cũng chỉ là một cái chân bị gãy và thêm một cái xương sườn gãy nữa thôi.

Đó rõ ràng là bắt đầu bằng một chuyện bi hài cho nên tôi cũng không lạ gì khi nó kết thúc bằng một chuyện bi hài không kém. Cảnh tượng lúc ấy đã lọt vào trong mắt của một vị phóng viên đi ngang qua, bằng khứu giác nghề nghiệp mẫn cảm của mình, ngày hôm sau trên một tờ báo của thành phố Z có đăng bài viết tựa đề là “Tình cảm sâu đậm giữa người và chó trong một vụ đâm xe, người lương thiện của thành phố Z”.

Sau đó, bởi vì càng có thêm nhiều báo đưa tin mà tôi đã trở nên được quan tâm, được phỏng vấn rồi sau đó được nổi tiếng.

Lúc tôi tỉnh lại đã là 12 giờ đêm, cả bệnh viện đều im ắng, phòng bệnh tối đen không nhìn thấy nổi năm ngón tay, chỉ có ánh đèn leo lét từ ngoài hành lang chiếu vào.

Lúc ấy tôi còn hoài nghi là mình đã chết rồi, sau đó còn vui sướng nghĩ tới việc mình có thể đi tìm cục cưng.

“Triều Ca, tỉnh rồi sao?” Có người mở miệng hỏi tôi, đột nhiên có một giọng nói vang lên trong bóng tối khiến tôi cảm thấy thực đột ngột.

Tôi rất ngạc nhiên làm sao người này lại có thể ngây ngốc ở đâu, tôi nâng mí mắt lên nhìn Cần Du đang ngồi ở ghế bên giường, ánh sáng quá ít, tôi nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy hình dáng nhưng tôi không hề nhầm, người ngồi trong phòng bệnh chính là Cần Du, chính là Diệp Cần Du mà Tần Triều Ca ngày nhớ đêm mong hơn một năm trời.

Lòng tôi tan nát như quân lính thua trận tan tác, tôi nhắm mắt lại, để nước mắt trực trào ra bên trong lui xuống, giọng nói của tôi nồng đậm giọng mũi.

“Ừm.” Tôi trả lời, không có ngôn ngữ nào khác.

“Cảm thấy thế nào? Bác sĩ nói đêm này em sẽ tỉnh lại. . .” Giọng nói của anh khàn khàn, giống như đã lâu không uống nước.

“Tôi vẫn chưa chết. . .” Tôi không trả lời câu hỏi của Cần Du, ngược lại chỉ nói một câu như vậy, không hề tiếp lời, cả người tôi lúc này tựa như vừa hoàn hồn vậy, dần dần ngốc nghếch.

“Nói linh tinh cái gì vậy, em mới chỉ ngủ một ngày thôi.” Cần Du nói, sau đó anh đứng lên bật đèn, đèn tường tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt.

Phòng bệnh nhất thời sáng lên, bộ dáng của Cần Du hiện lên trong mắt tôi, tôi nhìn anh hồi lâu, chỉ cảm thấy thật xa lạ.

“Em bị gãy xương chân và một xương sườn, nhưng may mà tình huống không quá nghiêm trọng.” Cần Du đi đến bên tôi, liếc mắt nhìn tôi một cái, cả người chợt cứng đờ, sau đó nhỏ giọng hỏi tôi: “Em khóc sao?”

Tôi nghĩ, nếu chỉ còn nửa điểm tình ý, có lẽ mới giải thích được vẻ khản trương trong lời nói của anh.

Tôi đáp: “Không, đột nhiên đèn sáng, ánh mắt hơi nhức mà thôi.”

Cần Du “ừm” một tiếng, cũng không biết anh có tin lời tôi nói không.

Trầm mặc một lúc lâu, anh mở miệng dường như muốn nói cái gì đó, tôi ngược lên dõi theo anh, thực chờ mong từ miệng anh có thể nghe được cái gì đó.

“Anh đi tìm bác sĩ phụ trách. . .” Cần Du đứng lên đi ra ngoài.

Tôi muốn nhắc anh rằng trên giường có chuông báo, không cần anh tự mình đi tìm bác sĩ phụ trách. Nhưng suy nghĩ kỹ lại, thực ra Cần Du chỉ tìm cái có thể rời khỏi phòng bệnh mà thôi.

Sau khi Cần Du rời đi, tôi rất muốn bật cười nhưng lại sợ khi cười lên thì cái xương sườn bị gãy ở lồng ngực sẽ phát đau cho nên chỉ “hừ hừ” hai tiếng.

Một năm dài đằng đẵng này, mỗi lần nhớ đến anh, cái xương sườn gần tim nhất này vẫn thường xuyên đau đớn, tựa như bị nhiễm trùng vậy. Bây giờ cái xương sườn này gãy rồi, tôi lại cảm thấy thực may mắn.

“May mắn” 2 từ này để nói ra thực không hề dễ, bởi vì phải trả giá quá lớn.

Rất nhanh sau đó Cần Du liền đưa bác sĩ tới đây. Bác sĩ hỏi tôi vài câu rồi tùy tiện nói vài chữ, sau đó lại rời đi, trước khi rời đi, ông ấy còn không nhìn được ngáp một cái.

Tôi nói với Cần Du: “Anh cũng nên trở về ngủ đi, cả buổi tối đều ở đây, sẽ rất mệt.”

“Em cứ ngủ đi, tôi sẽ ở đây với em.” Cần Du ngồi lại vào chiếc ghế bên cạnh giường sau đó vươn tay ra tắt đèn đi.

Tôi nói: “Cảm ơn vì ý tốt nhưng thật sự không cần đâu. . .”

Cần Du nhìn tôi, ánh mắt này giống y như ánh mắt lúc trước anh vẫn nhìn tôi, nhưng tôi cảm thấy thật xa lạ, mà anh, tôi cũng cảm thấy rất xa lạ.

“Triều Ca, không cần khách khí như vậy.”

Tôi đáp “Ừm” rồi hỏi: “Lái xe gây chuyện vẫn chưa trốn chứ?”

Cần Du: “Không.” Sau đó, anh nói: “Em không cần lo lắng tiền thuốc men đâu, chỉ cần cố gắng dưỡng thương là được.”

Vì muốn đuổi đi cảm xúc không tốt trong mắt, con người tôi vòng vo chuyển quanh, ngừng một chút, tôi lại hỏi tiếp: “Vậy con chó cũng chưa chết chứ?”

“Chó nào?” Cần Du hỏi tôi.

Tôi nhớ lại dáng vẻ của Lộ Lộ, rồi đáp: “Đó là một con chó loại maltese, nó tên là Lộ Lộ.”

Cần Du nói anh không nhìn thấy con chó nào cả, sau đó anh hỏi tôi con chó đó có quan trọng lắm không.

“Quan trọng chứ.” Tôi làm như thật nói, “So với tôi còn quan trọng hơn.”

Cần Du nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt đen che kín tơ máu, tôi cũng không ngại để anh nhìn ngắm, sau đó tôi mở miệng hỏi: “Anh nhìn tôi làm cái gì, chẳng lẽ là một năm không gặp, nhớ sao?”

Cần Du tựa như lâm vào trạng thái dồn nén cảm xúc, mãi sau mới chuyển sang một đề tài khác, hàm hồ lại khàn khàn hỏi tôi một năm này đã đi đâu.

Tôi cảm thấy gấu diêm cũng chẳng hay gì cho nên thành thật trả lời: “Trong nhà có chút thiếu tiền, cho nên phải rời đi để trốn chủ nợ.”

“Em phải nói cho anh biết chứ.” Giọng nói của Cần Du đề cao lên.

Tôi nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, cô gái kia là bạn gái của anh phải không?” Trước khi Cần Du kịp trả lời tôi, tôi lại hỏi tiếp, “Cô ấy không bị thương chứ, lúc ấy tôi nhìn thấy cô ấy ở rất gần xe ô tô, nếu chẳng may bị thương cái gì, tôi thành thật xin lỗi.”

“Cô ấy không việc gì.” Cần Du nói, “Thực xin lỗi, Triều Ca, lúc ấy tôi không nhìn thấy em.”

Tôi vô cùng hiểu biết đáp lại: “Nói xin lỗi cái gì a, tôi cảm ơn anh còn không kịp đâu. Nếu lúc ấy không phải anh bắt lấy bạn gái mình, tôi có lẽ đã trở thành tội thân thiên cổ rồi...” Dừng một lát, “Cho nên anh trăm ngàn lần đừng nói cái gì mà xin lỗi a. Lúc ấy là tình huống khẩn cấp thôi, nếu đổi thành tôi, tôi cũng sẽ kéo bạn trai tôi trước, chúng ta cũng đâu phải thánh nhân, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tuy bị thương gân cốt và xương sườn nhưng tôi lại cảm thấy tai nạn xe cộ lần này của mình là trong họa được phúc. Đầu tiên là phóng viên báo thành phố Z đến tìm tôi, anh ta bảo gần đây đang có chiến dịch tuyên truyền cho hoạt động thu dưỡng chó lang thang mà hình tượng của tôi lại hết sức phù hợp làm người phát ngôn cho hoạt động của họ lần này. Sau đó chủ nhân của con chó maltese Lâm phu nhân đưa cho tôi 15000 tệ gọi là tiền bồi thường, nói là để tôi mua thêm chút đồ ăn. Nhưng điều đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là cô gái ngốc nghếch tên Tần Triều Ca rốt cuộc đã sống lại rồi.

Tần Triều Ca trước 18 tuổi vẫn luôn tin rằng mình là một người có phúc, cô rất hạnh phúc, tuy không có một gia đình đầy đủ nhưng cô có Tần Bạch Liên; cô rất vui vẻ, cho dù cũng hay buồn phiền vì trong túi chẳng có nhiều tiền tiêu vặt; cô rất may mắn bởi vì cô yêu một người con trai mà người con trai đó cũng rất thích cô.

Nhưng mà sau này, cô chẳng thể nào hạnh phúc nữa, chẳng thể nào vui vẻ nữa, cũng chẳng thể nào may mắn nữa, bởi tất cả đều biến mất chỉ trong một mùa hè.

Sau lần tai nạn xe này, có lẽ đầu óc tôi đã được khai thông, tôi đột nhiên cảm thấy mình vẫn là một con người có phúc, tứ chi của tôi đầy đủ, không diên không ngoác, tôi thông minh xinh đẹp, chữ tôi viết rất đẹp, tính tình tôi cũng rất tốt cho dù cả người có hơi ít dinh dưỡng nhưng tôi vẫn thực may mắn a.

Tôi giống như có kim cương bảo vệ vậy, tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy, kính chiếu hậu của

Mercedes – benz cũng bị tôi va vào mà hỏng thế mà tôi cũng chỉ bị thương 1 ít gân cốt và xương sườn.

Bác sĩ bảo tuần sau là tôi có thể xuất viện nhưng tôi lại cho rằng mình chỉ cần thêm ba ngày là có thể xuất viện rồi. Tuy chân trái tôi bị bó thạch cao nhưng cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ cần được về nhà là tốt rồi, hơn nữa tôi rất nhớ Tần Bạch Liên, cho dù bà không có ở nhà.

Về phần Đỗ Mỹ Mỹ, sau khi tôi nhiều lần thuyết phục, rốt cuộc chị cũng tin rằng tai nạn xe cộ của tôi là ngoài ý muốn, không phải do tôi có ý định tự tử.

Tôi đem 15000 tệ Lâm phu nhân cho đưa cho chị 10000 nhưng chị không lấy, chị bảo sau này tiền tôi cần dùng vẫn còn nhiều, bảo tôi cứ giữ lại.

Tôi nghĩ nghĩ rồi đành từ bỏ. Tôi định dùng tiền này đăng kí một lớp học thêm toán, tốt nghiệp trung học như tôi sẽ rất khó tìm được việc làm, tuy tôi từng là học sinh giỏi khoa văn trung học Z nhưng ít nhất tôi cũng phải thành thạo một nghề gì đó.

Nằm trên giường bệnh tôi bắt đầu suy nghĩ về tương lai của mình. Lúc trước trong lòng Tần Triều Ca là một vùng đất trống rỗng bởi vì tôi cảm thấy mình không có tương lai nhưng bây giờ vùng đất trống rỗng đấy bắt đầu nứt ra một vết máu thịt.

Tôi ảo não suy nghĩ về tương lai, trong lòng cũng trở nên phong phú hơn, cho dù sau này tôi cũng chỉ có thể làm một công nhân kỹ thuật bình thường, hoặc là một trợ lý nhỏ nhưng nghĩ đến công việc sau này của mình có thể nuôi sống chính mình và Tần Bạch Liên, tâm tình của tôi liền trở nên vui sướng, loại vui sướng này thậm chí có thể tiêu đi cảm giác không thoải mái mà việc Cần Du ở trong phòng bệnh đêm đó mang lại.

Đêm đó thực sự là một đêm tồi tệ, đêm đó không chỉ có tôi phải sạch quan hệ với Cần Du mà chính anh cũng phải sạch quan hệ với tôi, cuối cùng tôi vẫn hỏi anh có phải đã anh kết giao với cô gái kia không, Cần Du còn nói “Không có”, sau đó tôi tiếp tục hỏi anh “Anh thích cô ấy sao?”, anh trầm mặc thật lâu sau đó nói “Thích”.

Em họ hỏi tôi vì sao lúc đó không hỏi anh trong lòng có còn có tôi hay không, tôi nói rằng điều đó không còn quan trọng nữa, tôi cố chấp cho rằng, cho dù lúc ấy tôi nghèo túng cỡ nào, yêu Cần Du đến cỡ nào cũng không cần một người con trai trong lòng đã có người khác.

Nhưng cho dù tinh thần của tôi đã được trải qua quá nhiều trắc trở thì những lời của Cần Du vẫn đâm sâu vào tôi, lúc trước là tận mắt nhìn thấy nhưng

khi nghe từ miệng anh xác thực chuyện anh thích cô gái kia, tôi thực sự khó chịu, thực sự rất khó chịu.

Tôi nói: “Anh đã thích cô ấy, vậy hơn nửa đêm còn ngồi bên giường bệnh của tôi làm cái gì?”

Cần Du nhìn tôi, trong mắt không có một gợn sóng: “Bởi vì chúng ta cần nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Tôi cười đến vui vẻ, “Nói chuyện gì, nói chuyện tình hay là nói chuyện yêu?”

Cần Du nhún mày nhìn tôi, vẻ mặt này của anh tôi thực sự rất ít gặp, bởi vì trước kia Diệp Cần Du không bao giờ nổi tức giận với Tần Triều Ca.

“Triều Ca, em rời khỏi bác của tôi đi, khoảng cách giữa hai người quá lớn.” Khi Cần Du nói xong câu này tôi chợt sợ đến run rẩy.

“Lúc em hôn mê bác của tôi đã tới, Triều Ca, tôi thực sự không ngờ đến người con gái ở trong căn nhà trọ đó lại chính là em”

“Anh bất ngờ lắm à Cần Du, tôi cũng rất bất ngờ đó, Cần Du.” Tôi không cười nữa, nhìn anh nói: “Anh có quyền gì mà sai bảo tôi?”

Cần Du không nói lời nào, tôi tiếp tục nói: “Mới có một năm thôi, anh quen bạn gái mới, vì sao tôi lại không thể quen một người bạn trai mới?”

“Tôi không giống với em, nếu tôi quen với Tiểu Cảnh đó là bởi vì tình yêu, nhưng em thì sao?” Giọng nói của Cần Du càng thêm lạnh, “Em không biết quý trọng bản thân mình sao?”

Ha ha, không thể nghĩ ngờ, lời nói ấy của Cần Du thực sự đã tổn thương tôi rồi, tôi tức giận không nói nên lời, cố gắng chuyển người ấn chuông.

Rất nhanh sau đó, có một y tá bước vào, tôi chỉ vào Cần Du rồi nói với cô ấy: “Người này phá hoại tôi nghỉ ngơi, cô hãy giúp tôi đuổi – anh ta—đi!”

Sau khi Cần Du bị y tá “Mời” đi rồi, cả người tôi liền đổ sụp, vùi mặt vào chăn khóc òa.

Tốt rồi, cứ khóc như vậy một lần đi, trong lòng tôi thì thầm, về sao Tần Triều Ca sẽ không bao giờ chịu khổ sở như vậy nữa.

—— ^^ —— ^^ ——

Ngày hôm sau, lúc tôi đang uống bát canh gà Đỗ Mỹ Mỹ mang tới, lúc đang uống ngon lành, phòng bệnh bỗng xuất hiện một vị khách không mời mà đến, Trần Từ Minh.

Trần Từ Minh rút tờ báo trong tay ra nói: “Thấy cô được đăng báo, cho nên đến thăm cô.”

Đối diện Trần Từ Minh khiến tôi cảm thấy không được tự nhiên, nguyên nhân không được tự nhiên rất đơn giản, đó là bởi nhà chúng tôi nợ cậu ta, nhưng tôi thì không.

“Anh đúng là có lòng a, còn cố ý tới đây một chuyến.” Tôi nói.

Trần Từ Minh cười, lắc đầu: “Không phải thuận tiện đâu, ba tôi ở phòng bên cạnh cho nên mới có chuyện cố ý này.”

Trần Từ Minh không nói dối, chú Trần ở ngay phòng bệnh bên cạnh tôi, sau khi Trần Từ Minh rời đi, tôi với lấy cái nạng lách cánh bên ngoài phòng bên cạnh một lúc, lúc xoay người chuẩn bị rời đi, Trần Từ Minh đi ra nói: “Ba tôi cho cô vào.”

Chú Trần vì Tần Bạch Liên mà tức giận đến mức xuất huyết não, bây giờ người đã tỉnh nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, Trần Từ Minh nói: “Ông ấy không nhớ rõ rất nhiều chuyện, đã lẫn lộn hết rồi.”

Nhưng chú Trần vẫn nhớ rõ tôi tên là Tần Triều Ca, ông thân thiết gọi tôi là “Tiểu Ca” còn bảo Trần Từ Minh bóc hoa quả cho tôi ăn.

Trần Từ Minh không hề thích gì việc phải tiếp đón tôi nồng hậu như thế nhưng cuối cùng vẫn chỉ nguýt tôi một cái.

Quả quýt trong tay tôi nóng bỏng như một củ khoai lang nướng, nóng đến như đang thiêu đốt mặt tôi vậy.

Rời khỏi phòng bệnh của chú Trần, tôi mang nạng đi theo phía sau Trần Từ Minh, đôi chân dài của Trần Từ Minh đi rất nhanh, sau đó cậu ta đột nhiên dừng lại, xoay đầu lại nói với tôi: “Tần Triều Ca, chứng cứ giả của cô khiến tôi rất tức giận, tôi vốn định chống án.” Ngừng lại một chút, cậu ta hỏi tôi,

“Cô có biết vì sao tôi không làm đơn tố cáo không?”

Tôi nói: “Cậu là người tốt.”

Trần Từ Minh mỉm cười châm biếm: “Bởi vì tôi biết cô còn có đứa con nhỏ, cảm thấy cô cũng sống rất khó khăn rồi.”

Tôi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Trần Từ Minh: “Đứa bé đâu?”

“Không có, không có nữa rồi...” Giọng nói của tôi nhỏ đến mức chỉ có tôi nghe được.

Trần Từ Minh cứng người, qua một lát cậu ta không được tự nhiên nói ra một câu: “A, nhân quả báo ứng đi.”

Trần Từ Minh bẽ bộn nhiều việc nên có rất nhiều lần không kịp đưa cơm cho chú Trần mà thức ăn hộ lý chuẩn bị thì chú Trần lại không thích ăn cho nên mỗi lần đến giờ ăn cơm, tôi đều chống nạng xuống cantin lầu dưới mua đồ ăn cho chú Trần, lúc mang đồ ăn về, có lúc nào đó chợt nghĩ, có lẽ Tần Triều Ca được mọi người yêu quý trước kia đã trở lại rồi.

Từ sau đêm đó, Cần Du không còn xuất hiện ở bệnh viện nữa nhưng Hà Tiểu Cảnh lại tới đây hai lần, lần đầu tiên tới cô ấy mua một bó hoa, lần thứ hai tới lại mang theo rất nhiều đồ dùng sinh hoạt đến.

“Triều Ca, cậu có khỏe không, mình là Hà Tiểu Cảnh, cậu còn nhớ mình không, hồi tiểu học chúng mình còn thường cùng nhau chơi trò nhảy ô vuông đấy.”

Tôi mỉm cười nói “không quên”.

Hà Tiểu Cảnh trước mắt khiến tôi rất bất ngờ, cô ấy so với hình dáng trong trí nhớ của tôi xinh đẹp hơn nhiều, cũng trắng hơn nhiều.

Hà Tiểu Cảnh chuyển đến vào năm nhất tiểu học, tôi và cô ấy có chung nhiều sở thích cho nên mới trở thành bạn tốt. Khi đó bạn học còn trêu chọc chúng tôi giống y như chị em sinh đôi, còn nói hai người chúng tôi lớn lên sao giống nhau vậy.

Tôi và Hà Tiểu Cảnh đều là cảm nhơn mắt to nhưng tôi lại xinh hơn Hà Tiểu Cảnh một chút, bởi vì khi đó Hà Tiểu Cảnh rất đen. Lời này không phải do tôi nói, đâu là lời Cần Du nói trước đây.

Trước kia, khi tôi với Hà Tiểu Cảnh xúm lại một chỗ luôn luôn nói không dứt miệng mà bây giờ chúng tôi lại không nói chuyện nổi, đã rất nhiều năm không gặp rồi, gương mặt cũng xa lạ, hường chi là lòng người.

Chúng tôi căn bản không có đề tài nào chung để nói chuyện, có lẽ chỉ có 2 đề tài chính là Cần Du và

làm đẹp. Về Cần Du, đây là một cái gai, có diện mới nói về anh; sau đó chỉ còn lại mỗi làm đẹp, nhưng nói chuyện về cái này cũng không hợp lắm, hai chúng tôi bây giờ đâu có cùng cấp bậc. Trước kia khi Tần Bạch Liên vẫn còn là bà chủ khách sạn ba sao, có lẽ tôi còn có thể phụ họa vài câu với Hà Tiểu Cảnh nhưng bây giờ trong ngăn kéo của tôi sản phẩm làm đẹp duy nhất cũng chỉ có một hộp kem dưỡng da sắp hết hạn.

Bởi vì nói chuyện thì không có gì để nói, mà không nói cũng không được cho nên mỗi lần Hà Tiểu Cảnh đến đây thăm tôi đều lâm vào tình trạng vô cùng xấu hổ, làm cho bệnh nhân được thăm hỏi là tôi cũng vô cùng khốn khổ.

Không có người con gái nào thích việc cứ ba ngày hai lượt lại phải gặp tình địch đã đánh bại mình, nếu người tới không phải Hà Tiểu Cảnh, tôi đã sớm đuổi rồi nhưng cũng bởi vì Hà Tiểu Cảnh, tôi mới càng không chịu nổi.

Tôi ở bệnh viện ngưng 4 ngày thì xuất viện, vốn bác sĩ muốn tôi ở lại bệnh viện quan sát một thời gian nhưng thấy tôi thực sự có vẻ không sao cho nên cũng đồng ý để tôi xuất viện.

Trong sảnh lớn của bệnh viện có đặt một cái cân điện tử miễn phí, tôi tâm huyết dâng trào đứng lên cân thử, kết quả đương nhiên là không cân không biết, cân xong giật mình, con số hiện lên là 44 kg.

Trong lòng tôi âm thầm đặt ra mục tiêu, năm nay ngoài việc phải tìm được một công việc, còn phải tăng thêm 10 kg.

Sau khi xuất viện, tôi đồng ý làm người phát ngôn của quỹ bảo trợ vật nuôi bị bỏ rơi của báo Z. Bởi vì đây là hoạt động công ích, tôi lại chỉ là một đại biểu rom rạ nên tòa soạn báo không cho tôi tiền công, chỉ miễn phí cho tôi 1 năm đặt báo.

Mà tôi đồng ý làm người phát ngôn cho quỹ bảo trợ động vật nuôi hoàn toàn là do muốn tạo quan hệ với tòa soạn báo. Văn vẻ của tôi viết khá được, nếu sau này có thể viết bản thảo cho tòa soạn kiếm thêm khoản thu nhập cũng sẽ là một khoản thu không nhỏ.

Người phát ngôn danh tiếng làm thế nào tôi không biết nhưng đến phiên tôi, chỉ cần ôm mấy con chó mua ngoài chợ về cho nhiếp ảnh gia chụp là xong.

Khi nhiếp ảnh gia chụp thường khen tôi rất ăn ảnh, sau đó còn hỏi tôi đã từng làm người mẫu chưa.

Tôi lắc đầu: “Đây là lần đầu tiên.”

Nhiếp ảnh gia quan sát tôi từ trên xuống dưới, rồi hỏi: “Có muốn làm người mẫu không?”

Tôi nhanh chóng lắc đầu: “Cháu không thích hợp làm người mẫu đâu.” Ngừng một chút, “Chiều cao của cháu không đủ.”

Nhiếp ảnh gia lại quan sát tôi thêm lần nữa: “Đủ 1m65 chứ?”

Tôi: “Cũng tầm chừng ấy.”

Nhiếp ảnh gia nâng cằm gật đầu, sau đó lấy danh thiếp từ trong túi ra, bảo: “Tháng sau có một cuộc

ra mắt bộ sưu tập, đang cần thêm vài người mẫu nữa.”

Tôi nhận lấy danh thiếp trong tay nhiếp ảnh gia, cười: “Cám ơn ý tốt của bác nhưng có lẽ cháu không thể đi được, bác xem, chân cháu còn đang chống nạng.”

Nhiếp ảnh gia lộ ra vẻ mặt đáng tiếc, sau đó ông bảo trợ lý đưa tôi vào phòng chụp ảnh.

__ ^ ^ __ ^ ^

Lớp học bổ túc ban đêm của thành phố Z có rất nhiều, trong đó đào tạo hỗn tạp rất nhiều ngành nghề cho nên lúc lựa chọn lớp học tôi cũng không quyết định được nên chọn ngành nghề nào, sau đó tôi tìm kiếm theo xu hướng nghề nghiệp hiện giờ, kết quả chính là: “Muốn lương cao, học nấu nướng!”

Thực ra tôi không hề bài xích chuyện làm một đầu bếp, thậm chí còn cảm thấy làm đầu bếp rất tốt, dù sao cũng sẽ không bao giờ để bản thân mình phải đói bụng nhưng thực sự ở phương diện bếp núc tôi không có thiên phú.

Lúc trước sống cùng Tần Bạch Liên ở thị trấn nhỏ kia, tôi cũng đã từng nấu ăn nhưng có một số việc không phải cứ cố gắng là có thể.

Sau đó tôi nhìn công việc lương cao thứ hai, chính là công nghệ thông tin, nghĩ đến chuyện năm hai trung học tất cả đều nhờ Cẩn Du mà tôi thuận lợi đục nước béo cò vượt qua kì kiểm tra, tôi liền quyết đoán từ bỏ nghề nghiệp này.

Sau đó tôi tiếp tục tìm tòi các nghề nghiệp có khả năng phát triển khác, nghề nghiệp được đề cử lên rất nhiều, có thợ sửa ô tô, thợ phun sơn, nhân viên bán bảo hiểm,...

Tôi căn cứ vào tình hình thực tế của bản thân, định đăng kí vào một lớp dạy tiếng anh thương mại. Trình độ tiếng anh của tôi cũng khá tốt, tuy không học đại học nhưng tôi đã trộm tra điểm thi cao đẳng năm ngoái của mình, tiếng anh tôi được 147 điểm. Mặt khác, tôi cảm thấy trong tất cả các công việc, tiếng anh thương mại có vẻ thiên về thành phần tri thức nhất, nếu nghĩ xa một chút thì làm công việc phiên dịch thương mại so với việc làm thợ quét sơn sẽ tốt cho việc lập gia đình sau này hơn.

Đúng, tôi vẫn muốn lập gia đình. Tuy có lẽ sẽ không tìm được một người có điều kiện tốt nhưng vẫn có thể tìm được một người thật lòng thương tôi. Điều kiện của tôi cũng không tốt cho nên cũng không cầu đối phương có nhà có xe, chỉ cần phẩm chất ngay thẳng, không ăn trộm không cờ bạc là tốt rồi, về phần tiền lương, 3000 hẵn là đủ.

Lúc đến thăm Tần Bạch Liên, tôi nói với Tần Bạch Liên về dự định đăng ký học bổ túc ban đêm, Tần Bạch Liên cũng hiểu được điều này rất tốt cho tôi, sau đó ánh mắt bà nghiêm thêm vài phần tự trách, bà hỏi tôi: “Tiểu Ca, con có trách mẹ không?”

Tôi: “Trách cái gì, chờ đến khi mẹ được ra ngoài, tiền lương của con cũng được 5000 tệ rồi, sau đó con sẽ dành dụm tiền rồi mở lại cho mẹ một khách sạn nhỏ.”

“Đưa con ngược.” Tần Bạch Liên không nhịn được cười, sau đó bà nói: “Sao không đi tìm Tống Lê Minh giúp đỡ, có lẽ con còn có thể học đại học được đấy?”

Tôi không chịu nổi ánh mắt của Tần Bạch Liên: “Lên đại học làm gì, mẹ nhất định không biết bây giờ thứ rẻ nhất là gì đâu, chính là sinh viên a, 10 sinh viên ra trường thì có đến 9 người thất nghiệp.”

Tần Bạch Liên cười: “Nói linh tinh!”

Tôi: “Gần đây tâm trạng của mẹ rất tốt nha, ở trong này có chuyện gì tốt à?”

Tần Bạch Liên nhún nhún vai: “Quen biết thêm một chị em, rất thú vị.”

Tôi đột nhiên nhớ tới bộ phim về nhà tù của những nữ phạm nhân, nên lo lắng hỏi Tần Bạch Liên:

“Mẹ ở trong đó có khỏe không, mẹ ở chung với bọn họ thế nào? Có bị bắt nạt không?”

Tần Bạch Liên cười nhạo: “Lo lắng cái gì, mẹ con là Tần Bạch Liên đấy, có thể dễ dàng bị bắt nạt sao?”

__ ^ ^ __ ^ ^

Từ khi tôi xuất viện chuyển về nhà trọ, ngọn đèn nhà trọ bên đối diện vẫn luôn sáng, tôi không nhìn thấy Cẩn Du nhưng thỉnh thoảng ghé qua ban công nhìn xuống vẫn thấy Hà Tiểu Cảnh mang theo hoa quả rau dưa đi lên.

Đỗ Mỹ Mỹ còn bảo, sinh viên bây giờ ở chung với nhau nhiều quá. Tôi kéo rèm cửa sổ lên, cảm thấy trình độ tự ngược của mình bắt đầu tăng cao. Có lẽ lời của Cẩn Du cũng có một chút đúng, Tần Triều Ca thật sự không có đủ tự trọng cho nên bây giờ tôi phải học thêm tự trọng a.

Tôi đăng kí vào lớp bổ túc buổi tối trực thuộc đại học Z. Trường này quảng cáo rất ghê, nghe nói học ba tháng là có thể trao cho tôi bằng cấp chính quy, đương nhiên học phí cũng rất cao, một học kỳ cần hơn 8000 tệ. Nhưng có đầu tư thì mới sản xuất được cho nên tôi ôm theo tâm tình muốn đi sản xuất mà nhập học.

Trước khi nhập học, tôi nhìn kiểu tóc canh suông mì sợi của mình nên quyết định đi ép tóc. Vận may của tôi đến thật đúng lúc, chọn ngay cửa hàng đang có khuyến mại, chỉ tốn 200 tệ là có thêm một con gấu bông.

Tôi vui vẻ mang theo con gấu bông trở về, kết quả trên chuyến xe trở về lại gặp thêm một việc “vui vẻ” nữa.

Khi tôi đi lên xe bus thì trên xe chỉ còn hai chỗ trống, quay mặt nhìn dòng xe cộ bên ngoài cửa kính, tôi ôm con gấu bông thợ cắt tóc tặng, cảm thấy hình tượng của mình hiện tại thật sự quá tệ.

Cách một chỗ ngồi, Cẩn Du đang ngồi ở ngay chỗ đó, mà Hà Tiểu Cảnh đang ngồi bên cạnh vị trí cửa sổ, tôi không chào hỏi Cẩn Du bởi vì anh đâu có để ý đến tôi, Hà Tiểu Cảnh cũng không chào đón tôi, bởi vì cô ấy đang tựa vào đầu vai Cẩn Du ngủ say rồi.

Thực ra, tôi cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, trước kia khi tôi với Cẩn Du ngồi trên xe bus, tôi cũng rất thích tựa vào đầu vai anh mà ngủ, nhưng bây giờ tôi chỉ là người xem diễn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“cả hai cũng ngồi ở đây à, trùng hợp quá, Cẩn Du.” Tôi đặt con gấu bông vào khoảng trống ở giữa, sau đó quay đầu đơn đả chào đón.

Tôi không biết vì sao mình lại chào hỏi với Cẩn Du, tựa như vì sao mỗi buổi tối đều phải kéo rèm cửa sổ ra nhìn anh với Hà Tiểu Cảnh khi nào thì tắt đèn vậy.

Có lẽ bởi vì tôi không thoải mái cho nên tôi cũng muốn tìm cơ hội khiến họ không thoải mái nhưng tìm tới tìm lui, người không thoải mái chỉ có tôi, mà bọn họ vẫn yêu đương thắm thiết như cũ.

“Đúng là trùng hợp.” Cẩn Du nâng mắt nhìn kiểu tóc mới của tôi, ánh mắt anh tôi lại.

Mái tóc tôi vừa ép xong vẫn còn lưu lại hương hóa học, lại thêm gió ngoài cửa kính xe thổi vào, mùi thuốc rê tiền lập tức tràn ngập xoang mũi.

Tôi đóng cửa kính xe lại, lúc này Hà Tiểu Cảnh cũng tỉnh dậy, xoa xoa mắt, sau đó cái mũi khê hít hít, có lẽ là dị ứng với hương hóa học trên đầu tôi nên không nhận được mà hắt xì.

Sau tiếng hắt xì vang dội của Hà Tiểu Cảnh, tuyến lệ của tôi như được khởi động, hai mắt nóng rực đến đau đớn, tôi đành xoay người, nuốt nước mắt vào trong.

Giả vờ không sao cả làm gì hà Tần Triều Ca, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, gặp phải mấy người khiến mình khó chịu, cần gì phải tự làm khổ hai mắt mình.

“Điểm dừng tiếp theo là quảng trường.” Giọng nói ngọt ngào của MC bay vào trong tai tôi, tôi nhìn dòng người đông đúc bên ngoài xe, rồi cảm lấy con gấu bông bước xuống.

Tần Bạch Liên rất thích mua gấu bông, dù là cho tôi hay cho cục cưng. Nhưng bởi vì phải chuyển đi nên gấu bông cũng đánh mất rồi. Có một số thứ cho dù cũ cũng không rời đi nhưng có vài thứ, đã không có thì cũng không bao giờ có được; cho dù sau này tôi có tìm được con gấu bông giống y hệt, cho dù đường kim mũi chỉ có giống nhau như đúc.

Từ quảng trường đến tiểu khu tôi ở chỉ cách chừng hai con đường, tôi không vội vã trở về mà đi dạo thăm thú phố xá sầm uất.

Đã lâu rồi không đi dạo phố, tôi dừng chân ở một cửa hàng rồi mua cho mình một chai sprite, nhưng bởi vì trượt tay mà không thể nào mở được nắp chai, đúng lúc này nam sinh đứng sau lưng tôi vươn tay ra: “Em gái, có cần giúp một tay không?”

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta rồi mỉm cười đưa chai sprite qua: “Cám ơn.”

Nam sinh xa lạ trước mắt này gọi tôi một tiếng “em gái” khiến tôi cảm thấy thực ảm áp. Thực ra cậu ta gọi tôi một tiếng “em gái” cũng không quá đáng gì, lúc đó tôi mới chỉ có 19 tuổi, vẫn chưa già.

Cửa hàng bên cạnh có tổ chức hoạt động sale off, tôi đứng ở bên ngoài nhìn vào trong vài lần sau đó quyết định đi vào mua một chiếc váy hoa nhỏ màu xanh. Lúc mặc thử, nhân viên bán hàng còn khen dáng người tôi rất đẹp, sau khi được cô ấy khen tặng tôi chợt phát hiện, thực ra dáng người của tôi cũng đẹp thật.

Bởi vì chỉ cách có hai con đường nên tôi chọn cách đi bộ về. Dọc theo đường đi, gió đêm mon man, tôi đột nhiên cảm thấy mùi thuốc hóa học gay mũi cũng trở nên thực dễ ngủ.

Ngày mai đến lớp học buổi tối, tôi muốn tất cả đều trở nên tốt đẹp hơn. Cho dù hôm nay có chết đi

bao nhiêu lần thì ngày mai cũng phải cố gắng sống thật tốt.

__ ^ ^ ^ ^ __

Ngày nhập học hôm nay tôi phải nộp luôn 8000 tệ, không thể nợ mà cũng không thể trả dần từng đợt, hơn nữa tài liệu học tập đều phải tự mình bỏ tiền ra, tôi rất đau lòng cho số tiền kia nhưng sau này, nghĩ đến việc mình mới chỉ học ở đây được ba ngày đã phải đi, tôi lại càng đau lòng hơn.

Việc học tập ở lớp học buổi tối rất nhẹ nhàng, buổi thứ nhất đến giáo viên kiểm tra trình độ tiếng Anh của mọi người. Đã hơn một năm không đọc sách vậy mà tôi vẫn đạt điểm cao nhất.

Tôi cảm thấy rất vui vẻ, cảm thấy cuộc sống chệch quỹ đạo của mình đã từ từ trở lại. Bọn họ học đại học, tôi cũng học đại học, có lẽ có chút khác biệt nhưng khác biệt cũng không lớn. Khi tôi viết tên mình vào những quyển vở mới mua, bỗng nghĩ đến một câu, trăm sông đổ về một biển.

Nhưng mà tôi cũng chỉ có thể nghĩ thế ba ngày ba đêm thôi, về phần nguyên nhân, nghe qua rất sắc mùi tiêu thuyết.

Người vợ đi làm ăn từ nước ngoài trở về hiểu nhầm con gái riêng của chồng là tiểu tam, mà người chồng vì không muốn ảnh hưởng đến sự hòa thuận của gia đình mà quyết đoán tống con gái riêng ra nước ngoài học tập.

Trước khi ra nước ngoài hai ngày, tôi mang cho Tần Bạch Liên hai túi đồ thật to, tôi nói với bà tôi muốn ra nước ngoài “mạ vàng”, Tần Bạch Liên giương mắt lên rồi phát biểu: Tốt, so với việc học ở lớp học ban đêm tốt hơn nhiều.

Tôi nhìn mái tóc ngắn ngắn của Tần Bạch Liên, cười nói: “Chắc rất lâu nữa mới có thể gặp lại mẹ, nhưng mà con đã nhờ chị Mỹ Mỹ rồi.”

Tần Bạch Liên: “Làm phiền người khác làm gì, mẹ không cần ai thăm cả.”

Tôi: “Bởi vì mẹ già nên con mới không yên lòng.”

Tần Bạch Liên cười khê, đôi mắt hạnh phúc lấp lánh ánh nước, sau đó bà bảo: “Đi nước ngoài nhất định phải tự chăm sóc cho mình, đừng nóng vội tìm bạn trai, con trai trẻ tuổi đều không đáng tin cậy...”

“Con biết mà .” Tôi nhìn khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn của Tần Bạch Liên, nói, “Ở trong đó cố gắng

biểu hiện thật tốt, có lẽ còn có thể giảm hình phạt.”

Tần Bạch Liên lắc đầu, tựa như đang nói đùa: “Diệp Lan đã quay trở lại, mẹ không có thêm hình phạt nữa đã tốt lắm rồi.” Nhìn hai mày tôi nhíu lại, Tần Bạch Liên lại nói thêm, “Nói đùa đó, Diệp Lan rất có bản lĩnh, hơn nữa cũng chỉ là người làm ăn buôn bán, có thể làm gì được mẹ a.”

Tổng Lê Minh vẫn là người phúc hậu, ông cho tôi một số tiền rất lớn làm phí sinh hoạt, hơn nữa còn để thư ký của ông xử lý hết các vấn đề chuẩn bị cho việc xuất ngoại.

Nhưng mà sự việc tưởng chừng có thể tiến triển thuận lợi thực ra lại không thể nào thuận lợi mãi được. Đầu tiên, sau khi đưa tôi đến Pháp, thư ký của Tổng Lê Minh đột nhiên phản chiến đứng về phía Diệp Lan, sau khi làm thủ tục nhập học cho tôi liền biến mất, sau đó tài khoản của tôi lập tức bị đóng băng, vì không có phòng bị nên trong người tôi khi đó chỉ có 500 Euro.

Chuyện này thực ra rất có ý nghĩa giáo dục.

Một, vào thời điểm máu chó người phản bội hầu hết đều là người thân cận nhất ở bên mình, ví như thư ký của mình.

Hai, nắm huyết mạch kinh tế trong gia đình là một việc rất quan trọng, chỉ cần trả thù lao hợp lý thì cho dù là tiền trong ngân hàng cũng có thể bị ngăn lại.

Dù tôi ở trong nước cũng xem như cùng đường nhưng dù thế nào cũng vẫn khá hiểu biết về thành phố Z, dù sao cũng biết nên ngụy xuống ở con sông nào thì xác suất chết lớn hơn.

Nhưng bây giờ thì sao? Tiếng Pháp tôi chỉ biết có vài từ cơ bản, tuy tiếng Anh cũng khá tốt nhưng bọn họ lại khinh thường nói tiếng Anh với tôi. Vất vả lắm mới gặp được một người Hoa nhưng đối phương lại nói tiếng Quảng Đông ...

Thực ra tình huống cũng không tệ đến mức đó nhưng nếu nói nó chỉ không tốt thì cũng không đủ tả hết. Tuy tôi đã làm thủ tục nhập học nhưng tôi lại không thể nào thuê được nhà trọ. Tôi phải suy nghĩ làm sao để 500 Euro trong tay phát huy giá trị lớn nhất, nhưng ngoại trừ việc đến đại sứ quán xin giúp đỡ tôi thực sự cũng chẳng có biện pháp nào khác.

Tôi ngồi xỏm trước cổng đại học Paris chửi mắng Tổng Lê Minh thật SB*, sau đó mắng tới mắng lui rồi cuộc mắng đến may mắn. :-D

Cứu vớt tôi là một nữ du học sinh Trung Quốc, là một cô gái ngay thẳng trung thực, khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc đen, mặc sườn xám, tóc lại là diện mạo của cô ấy rất đặc trưng cho người Trung Quốc.

Cô ấy đứng bên cạnh tôi nghe tôi mắng Tống Lê Minh một lúc lâu, sau đó bật cười, mở miệng nói: “Tôi đang muốn tìm người thuê nhà cùng, tiền nhà có thể chia ra.”

Tiền thuê nhà có thể chia ra quả thật là rất tốt. Cô ấy nói một tháng chỉ cần đóng 100 Euro. Lúc mới đầu tôi còn nghĩ mình gặp phải kẻ lừa đảo nhưng đến khi tôi chuyển từ khách sạn về nhà trọ của cô ấy mới biết, thực sự thì ông trời quả đã rót một miếng bánh ngọt to xuống cho tôi rồi.

Cô ấy tên là Kỳ Tử Tử, cùng tuổi với tôi, là sinh viên năm 2, học chuyên ngành đàn dương cầm ở học viện âm nhạc, người thành phố S.

Tôi cảm thấy cô ấy đúng là một con người rất tuyệt, xinh đẹp, gọi cảm, quan trọng nhất là còn rất nhiều tiền.

Khỏi cần phải nói đến hảo cảm vô biên của tôi đối với Kỳ Tử Tử. Tiền thuê nhà mỗi tháng của chúng tôi là 600 Euro, cô ấy gánh vác 500, tôi 100. Có thể nói Kỳ Tử Tử cũng không có ý muốn tôi gánh vác tiền thuê nhà nhưng lại sợ tôi tổn thương nên cô ấy để tôi đóng 100 Euro mỗi tháng.

Trước khi tôi xuất ngoại, Đỗ Mỹ Mỹ đã xin cho tôi một què ở trên web, nói lần này tôi xuất ngoại có thể gặp gỡ quý nhân. Ngẫm lại tình hình của tôi bây giờ, rõ ràng ông thầy tướng số trên trang web vẫn có vẻ đáng tin hơn, ít nhất còn đáng tin hơn Tống Lê Minh.

Diện tích nhà trọ không lớn, khoảng chừng 50 m² nhưng nội thất thiết kế bên trong vô cùng tốt. Bên trong ngoại trừ một cái phòng khách nho nhỏ xinh xinh thì còn có hai căn phòng, bên ngoài phòng khách có một khoảng vừa đủ để đặt một cái bàn vuông, bên trên có nồi cơm và dụng cụ phòng bếp.

Kỳ Tử Tử nói: “Lúc trước có một bạn nữ biết nấu ăn cũng cùng thuê với tôi, cho nên mới đặt mấy thứ này.”

Tôi thuận miệng hỏi một câu: “Sao cậu ấy lại chuyển đi?”

Kỳ Tử Tử nhún vai đáp: “Có bạn trai.”

Tôi cười cười, trong lòng thực sự cảm kích bạn nữ thuê cùng nhà với Kỳ Tử Tử trước đây, nếu không có bạn ấy dọn ra, tôi cũng sẽ không thể thuê nhà giá rẻ đến vậy được.

Tuy tôi được Kỳ Tử Tử ưu đãi rất nhiều như vậy nhưng trong tiềm thức vẫn mong những ưu đãi này có thể nhỏ đi, ví dụ như tôi chủ động dọn dẹp vệ sinh nhà trọ hàng ngày, lúc không có giờ lên lớp còn có thể nấu cơm.

Hiện tại tôi vẫn chưa được phân chuyên ngành nên mỗi ngày chương trình học quan trọng nhất chính là học ngoại ngữ. Đến Pháp hai tuần, trình độ tiếng Pháp của tôi tiến bộ rất nhanh, có cảm giác sẽ đạt thành tựu nhanh chóng. Tôi cho rằng nguyên nhân của việc tiến bộ này là do tôi hoang mang lo sợ. Học giỏi tiếng Pháp chính là bước đầu tiên nếu tôi muốn đi tiếp ở đất Pháp, nếu bước đầu tiên tôi vẫn chưa đi tốt, về sau khỏi cần đi nữa.

Ở cùng Kỳ Tử Tử một tháng, chúng tôi vẫn chưa hiểu biết gì về nhau lắm. Ví như tôi chỉ biết cô ấy tên là Kỳ Tử Tử, người thành phố S, học đàn dương cầm. Tôi nghĩ hiểu biết của mình về Kỳ Tử Tử đã ít lắm rồi mà hiểu biết của cô ấy về tôi lại càng ít hơn. Bởi vì ngoài việc đã từng xem qua chứng minh thư của tôi, cô ấy cũng không hỏi tôi một điều gì khác.

Tuy chúng tôi cùng ở trong một nhà trọ nhưng mỗi ngày gặp nhau còn chưa nổi hai lần, tôi vội vàng làm việc, cô ấy vội vàng... thực ra tôi cũng không rõ là việc gì, ngoại trừ biết cuối tuần nào cô ấy cũng tới quảng trường bên cạnh luyện đàn.

Mặc dù vậy, tôi với Kỳ Tử Tử ở chung vẫn thật tốt, tôi thích cô ấy mà cô ấy cũng không ghét tôi. Nếu gặp tôi lúc cả hai cùng rảnh rỗi, chúng tôi có thể cùng nhau đến siêu thị mua thức ăn về nấu cơm.

“Triều Ca, cậu đã yêu ai chưa?” Có một lần đột nhiên Kỳ Tử Tử hỏi tôi câu này, ngày đó cô ấy trở về rất muộn. Tôi vừa tắm rửa xong đang ở trong phòng khách đọc sách giáo khoa ngoại ngữ, có vẻ như cô ấy đã uống khá nhiều rượu, tôi đỡ cô ấy ngồi lên sofa, lúc chuẩn bị đứng dậy lấy nước ấm thì cô ấy giữ chặt lấy tôi hỏi.

Đây chính là vấn đề khiến rất nhiều cô gái tức giận. Tôi đoán hầu hết các cô gái ở giai đoạn trưởng thành đều đã hỏi hoặc bị hỏi chính câu này hoặc cùng một loại vấn đề này: cậu đã từng yêu nam sinh nào chưa? Cậu đã từng yêu chưa? Cậu đã từng yêu anh ấy sao?

Trong lòng mỗi cô gái đều có một đoạn tình cảm lưu luyến, dù cho kết cục thế nào, không bệnh mà chết, không đi đến đâu hoặc còn chưa mở lời đã kết thúc nhưng những cô gái ấy đối với đối tượng mà mình từng yêu mến, dù có qua bao nhiêu lâu vẫn tồn tại một chút quyến luyến.

Chuyện của tôi với Cận Du, kết cục của chúng tôi là một loại kết cục hồng phúc nhưng đến nay tôi vẫn nhớ hồi trung học anh đã đối với tôi rất tốt.

“Đã từng.” Tôi nhìn khuôn mặt Kỳ Tử Tử bị cồn làm hồng lên, mỉm cười, “Toàn bộ thời kì trường

thành đều yêu một người.”

Mí mắt Kỳ Tử Tử khẽ sụp xuống, lại hỏi tiếp: “Vậy anh ta có biết không?”

Tôi: “Biết chứ.”

“Anh ta có yêu cậu không?”

Tôi ngừng một chút rồi đáp: “Có lẽ đã từng yêu.”

Kỷ Tử Tử cúi đầu: “Vẫn còn tốt, cậu còn tốt hơn mình nhiều.”

Tôi không trả lời, câu nói của Kỷ Tử Tử khiến tôi hơi khó chịu, thực ra tôi tình nguyện mong Cẩn Du đã không yêu tôi.

Dựa theo xu thế phát triển bình thường, trong buổi đêm nay Kỷ Tử Tử sẽ tâm sự với tôi, còn tôi cũng sắm một vai nhân vật quần chúng chỉ lắng nghe, nhưng Kỷ Tử Tử lại không nói gì thêm cho nên tôi đây cũng không dám đương nổi chức vụ người nghe.

Ngày hôm sau Kỷ Tử Tử nói cho tôi biết tối hôm qua cô ấy ngủ rất ngon, không những thế còn có một giấc mơ đẹp.

Trái ngược với tôi, tối hôm qua tôi không thể nào ngủ ngon được. Trong điện thoại của tôi có rất nhiều ảnh chụp của cục cưng, từ khi cục cưng sinh ra cho đến khi theo tôi về thành phố Z. Gần như ngày nào tôi cũng đều chụp ảnh cho thằng bé, mấy trăm bức ảnh đó, tôi nằm trên giường ngắm nghía từng cái một, sau khi xem hết, gối đầu của tôi cũng ướt đầm.

Thứ năm là ngày tôi không có tiết học, mà cửa hàng bánh mì của bà Louis dưới lầu hôm nay cũng không mở cửa, nên thứ năm hôm nay tôi có thời gian một ngày học trong thư viện.

Kỷ Tử Tử nói tôi quá dốc sức, tôi giải thích cho cô ấy đó là bởi bản thân tôi quá tệ.

Kỷ Tử Tử nở nụ cười, sau đó nói: “Cuối tuần này có một buổi họp mặt của du học sinh, có thời gian không?”

Tôi: “Có.”

Đối với buổi họp mặt du học sinh Kỷ Tử Tử nói, tôi vẫn ôm vài phần chờ mong. Vốn cuối tuần này tôi phải đến chỗ bà Louis làm việc nhưng bà Louis là một người rất dễ tính, bà biết tôi muốn tham gia buổi họp mặt liền sáng khoái đồng ý cho tôi nghỉ nửa ngày.

Nhưng cuối tuần đầy chờ mong của tôi cũng hồng hét đến không thể hồng hét hơn, bởi vì nơi diễn ra buổi họp mặt, nơi được gọi là thiên đường của du học sinh, quán bar Fox, lần đầu tiên trong đời tôi chứng kiến một cuộc đấu súng.

Tần Bạch Liên luôn nói lá gan của tôi rất lớn, ví như vào năm mới đám trẻ con đều đốt pháo, còn tôi chính là đứa nghịch điên cuồng nhất trong cả đám, nhưng cho tới bây giờ khi nhớ lại lần đầu súng đó, tay chân tôi vẫn toát mồ hôi lạnh.

Đúng như lời Tần Bạch Liên nói, lá gan của tôi có to một chút nhưng lá gan của tôi chỉ giới hạn trong việc đốt pháo nho nhỏ với xem ít phim kinh dị linh tinh, ví như tôi có thể lòng không sợ hơi thở cũng không ngắt quãng mà xem một bộ phim tràn đầy cảnh bom rơi đạn lạc nhưng nếu thực sự ném tôi vào một hoàn cảnh bom rơi đạn lạc tương tự, cho dù chỉ có hai ba phát súng, tôi cũng giống như người không có lá gan, kinh hoàng sững sờ như tượng đứng yên một chỗ.

Mà chính trong hoàn cảnh hồng hét đến không thể hồng hét hơn này tôi đã gặp lại Hạ Ngang. Tôi co cụm ngồi trên sofa, nhắm mắt lại khóc rưng rức, tiếng súng vang rền bên tai tôi, khiến hồn phách tôi bay lạc, đèn chùm phía trên rơi xuống, có tiếng thủy tinh rơi vỡ nát tan. Tôi lăn từ sofa xuống dưới đất, trong nháy mắt ấy tôi hoài nghi tim mình cũng ngừng đập, sau đó đúng lúc này, đầu tôi bị một đôi tay ấn chặt xuống mặt đất, tôi theo bản năng nhắm mắt lại rồi hét to.

“Đừng sợ.” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai tôi, là tiếng phổ thông nghiêm chỉnh.

Tôi run run mở mắt ra, đối diện là đôi con ngươi sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Toàn bộ cuộc đấu súng chỉ diễn ra trong vòng 3 phút mà tôi đã cảm thấy lâu như nửa thế kỷ vậy, lúc tôi còn đang mất hồn chột nghe có người dùng tiếng Pháp hô lên: “Rút lui, cảnh sát tới!”

Ba bốn bóng đen nhảy ra ngoài qua ô cửa sổ, sau đó bên ngoài nhanh chóng truyền đến tiếng xe khởi động rồi đi.

“Không được nhúc nhích, không người nào được nhúc nhích.” Khi cảnh sát ập vào, nhóm phần tử gây rối đều đã rút khỏi hết, tôi ngây ngốc đứng lên sau đó nhìn thấy Kỷ Tử Tử chạy tới gần mình.

“Không có việc gì chứ?” Kỳ Từ Từ nắm tay tôi, giọng nói quan tâm.

“Không có việc gì.” Tôi lắc đầu, cả người vẫn chưa hồi thần.

Kỳ Từ Từ lại quan sát cả người tôi thêm một lần, chắc chắn tôi không có việc gì mới an tâm buông tay tôi ra, sau đó cô ấy nhìn thấy người đàn ông đứng sau lưng tôi, liền hỏi tôi: “Tiểu Ca, đây là bạn của cậu sao?”

Tôi xoay người, giọng nói đầy vẻ kinh ngạc nhưng vẫn có chút vô lực: “Hạ Ngang?”

So với sự kinh ngạc trong mắt tôi, Hạ Ngang chỉ bình thản gật đầu với tôi, xác nhận anh chính là Hạ Ngang, tôi không nhận nhầm người.

Tôi quen với Hạ Ngang là nhờ Cẩn Du, hơn nữa năm ấy còn nhận được bức thư bằng tiếng Anh của Hạ Ngang. Tuy trước khi Hạ Ngang ra nước ngoài từng nói với tôi nếu có ngày nào Cẩn Du bắt nạt tôi thì hãy nói với anh nhưng sau khi anh ra nước ngoài, tôi cũng không liên lạc gì với anh nữa.

Cho nên, thực ra mà nói tôi với Hạ Ngang cũng không tính là người quen, hơn nữa bởi vì quan hệ với Cẩn Du nên tôi còn có chút lúng túng với Hạ Ngang, nhưng lúng túng thì lúng túng, đối với chuyện gặp được Hạ Ngang ở quán bar Fox tôi cũng cảm thấy thân thiết với anh hơn nhiều, huống hồ vừa rồi anh còn bảo vệ tôi, làm cho tôi cảm kích anh không ngớt.

Nhưng mà lần gặp lại này tôi với anh cũng chưa nói với nhau được câu nào, thậm chí còn không kịp hỏi có phải anh đang học đại học ở Pháp không. Mà nguyên nhân khiến cho chúng tôi không thể nói chuyện được chính là vì cảnh sát đều giải hết mọi người vào đồn để tra hỏi chuyện đã xảy ra.

Mọi người trong quán bar đều bị tra hỏi cả, nhưng tôi nhìn khắp xung quanh cũng không thấy Hạ Ngang đâu, không biết thân phận của anh thế nào mà không bị cảnh sát thẩm vấn.

Cảnh sát người Pháp lần lượt hỏi từng người trong quán bar, Kỳ Từ Từ đi vào trước tôi, lúc trở ra cô ấy còn chửi tục, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy cô ấy nói một câu thô tục, nên có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô ấy, Kỳ Từ Từ không còn tức giận như vừa rồi mà còn xin lỗi tôi: “Thật ra mình không nên đưa cậu tới đây.”

Tôi lắc đầu: “Mọi người không có việc gì chứ?”

Kỳ Từ Từ thở dài: “Nghe nói có hai người chết, nhưng tất cả đều là thanh niên bản địa người Pháp, nghe nói là xã hội đen.”

Tôi có chút sù sì, sau đó thì được một nữ cảnh sát người Pháp đưa vào bên trong.

Trình độ tiếng Pháp của tôi vẫn chưa thể nào hiểu toàn bộ câu hỏi của họ cho nên trong quá trình tra hỏi, tôi toàn lắc đầu, hoặc là dùng ngôn ngữ đơn giản nói cho họ biết tôi cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra, mà bọn họ cũng không làm khó tôi, chỉ hỏi tôi mấy vấn đề đơn giản sau đó thì cho tôi đi ra.

Sau khi tôi đi ra khỏi phòng, đồng hồ treo tường kêu một tiếng, tôi ngẩng đầu nhìn lên, đã là 2 giờ sáng rồi.

Kỳ Từ Từ ngồi ở ngoài đại sảnh đồn cảnh sát chờ tôi. Tôi với cô ấy đều đã mệt đến mức không còn sức để nói chuyện nữa, lúc đi ra liền gọi một chiếc taxi chở thẳng về nhà trọ.

Trở về nhà trọ, Kỳ Từ Từ, chuẩn bị nước tắm cho tôi, tôi cũng không khách khí, cầm quần áo ngủ rồi bước vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, tôi phát hiện chân mình như nhũn ra, hơn nữa còn cảm thấy đau đớn lan tràn, tôi cúi đầu nhìn xuống thì thấy trên bắp chân có một vết thương nhỏ, hẳn là do mảnh thủy tinh vỡ ở quán bar.

Tắm rửa xong đi ra, Kỳ Từ Từ cũng phát hiện vết thương ở bắp chân tôi, cô ấy nâng cảm ý chỉ hòm thuốc ở trên mặt bàn ti vi. Sau đó đến lượt cô ấy đi tắm, đang bước đi đột nhiên cô ấy xoay người lại hỏi tôi: “Tiểu Ca, anh chàng đẹp trai cậu gặp ở quán bar vì sao không có mặt ở đồn cảnh sát?”

Tôi lắc đầu: “Tôi cũng không rõ.”

Kỳ Từ Từ ngừng một chút: “Anh ta thoát nhìn cũng không đơn giản.”

Tôi vỗ vỗ trán: “Tôi không biết.”

Ngày hôm sau tôi không có tiết học nên xuống dưới lầu làm bánh ngọt cho bà Louis. Cửa hàng của bà Louis ngoài làm bánh ngọt còn có thêm một quầy hàng để một chút đồ nướng, ví như cánh gà nướng, khoai tây rán, đùi gà nướng...Dường như người Pháp rất thích ăn đồ nướng, nhất là một số thanh niên người bản địa.

Cùng làm với tôi ở cửa hàng của bà Louis còn có một cô gái người Anh tên Athy. Nhân viên trong cửa hàng chỉ có hai người, tôi phụ trách quầy bánh ngọt, cô ấy phụ trách quầy đồ nướng.

Lúc rảnh rỗi thì nói chuyện phiếm, cô ấy kể cho tôi bởi vì rất thích hài kịch Pháp nên mới đến Paris, sau đó cô ấy hỏi tôi vì sao lại chọn nơi này học đại học. Tôi mỉm cười nói bừa một lý do: “Tôi thích con trai ở đây, vừa nhiệt tình lại thẳng thắn.”

Sau đó...tôi đã biết cái gì gọi là họa là từ miệng mà ra.

Ngày hôm sau Athy liền giới thiệu một anh chàng người Pháp cho tôi quen, hơn nữa đó còn là một anh chàng vô cùng nhiệt tình và thẳng thắn. Tôi không biết Athy đã nói gì với anh ta mà khi tôi còn chưa kịp biết tên anh ta là gì thì đã bị kéo đi rồi.

Tôi hoảng sợ, dọc theo đường đi đều cố gắng giải thích cho anh ta biết đây chỉ là hiểu lầm thôi. Nhưng khả năng biểu đạt bằng tiếng Pháp của tôi có hạn, nên tôi thì nói một đồng câu tiếng Pháp lung tung, còn anh ta hình như chẳng hiểu câu nào.

Tôi kinh ngạc nhìn chàng thanh niên người Pháp mạnh mẽ hơn người, suốt đường đi anh ta vẫn có thể thoải mái “túm” tôi từ phòng học đến trung tâm bi-a.

“Em biết chơi không?” Anh ta ném cho tôi một cây gậy. Có lẽ anh ta cũng biết tiếng Pháp của tôi không tốt nên lúc hướng dẫn cũng không nói lời nào mà chỉ dùng động tác chậm chậm biểu diễn cho tôi xem trước một lần.

Thật là một người thú vị, tôi từ tốn đi đến bên cạnh, nhắm vị trí, xoay người, chân trái khụy xuống, cầm củi sát xuống gần gậy, tay phải ra lực, dễ dàng đánh trúng quả bóng màu vàng.

Lâu lắm rồi chưa chơi, tay vẫn còn hơi cứng, tôi buông tay, sau đó nghe thấy anh chàng người Pháp khen một câu: quá tuyệt vời!

Tôi cúi xuống, dùng một câu tiếng Pháp đơn giản: “Trước kia tôi có chơi.”

Hồi đó khi Tần Bạch Liên xin giấy chứng nhận khách sạn ba sao thì phải thỏa mãn một số điều kiện về dịch vụ cho nên Tần Bạch Liên cải tạo một phòng lớn ở lầu 2 thành một phòng chơi bài, bên trong ngoại trừ bài tây và mạt chược được người dân thành phố Z yêu thích còn có thêm trò aeroplane chess và bi-a nữa.

Vì bị tiềm nhiệm mấy trò ăn chơi lâu ngày nên tôi bắt đầu biết chơi mạt chược và bi-a, nhất là bi-a, ngay cả Cẩn Du cũng không giỏi bằng tôi, sau mấy lần đi bóng, Cẩn Du sẽ thua tôi, còn tôi lại thua... Hạ Ngang.

Hồi lớp 10, tôi, Cẩn Du và Hạ Ngang còn thỉnh thoảng cùng nhau đi chơi bi-a. Ngay gần trung tâm thành phố Z có một bàn bi-a ngoài trời, tôi nhớ giá chơi lúc đó là 10 tệ một giờ nhưng bây giờ chắc phải cao hơn nhiều rồi.

“Chơi thật giỏi đấy, anh nói phải không, Ngang?” Một giọng nói ngọt ngào vang lên sau lưng tôi, bởi vì cô gái đó nói tiếng Trung Quốc nên tôi theo bản năng xoay người lại, đúng lúc đó tôi nhìn thấy Hạ Ngang cũng đứng sau lưng tôi.

Tôi cảm thấy mình với Hạ Ngang rất có duyên, mà những chuyện sau này lại càng chứng minh điều ấy.

Hạ Ngang bằng tuổi với tôi nhưng cho dù là trước đây hay bây giờ, anh đều mang lại cho người ta cảm giác lớn hơn so với tuổi. Lần trước ở quán bar nhìn quần áo trên người anh, rõ ràng đó không phải là trang phục của học sinh, bây giờ lại thấy anh khoác một chiếc áo khoác bình thường, dù chỉ tùy tiện đứng bên cạnh nhưng cũng khiến người ta cảm thấy bị áp lực vô hình đè nặng.

Thực ra khí chất của Hạ Ngang chẳng liên quan gì tới số tuổi cả, bởi vì trước kia khi anh cùng mặc đồng phục học sinh với chúng tôi, anh vẫn là một người mang đến cảm giác áp lực vô cùng cho người khác.

Nghe những miêu tả của tôi về Hạ Ngang, em họ hỏi tôi có phải đáng người của Hạ Ngang rất béo không, tôi bật cười đáp: “Không, đáng người của anh ấy rất đẹp, còn có chút giống một nam ca sĩ mà em thích ấy, tên là gì nhỉ...”

“Justin Timberlake?” Em họ nói ra một cái tên tiếng Anh.

Tôi: “Đúng, chính là nam ca sĩ này.”

Mặc dù gặp Hạ Ngang ở đại học Paris nhưng giác quan thứ sáu của tôi vẫn mách bảo anh không phải là học sinh ở đây. Sau khi nói chuyện với anh, tất cả đều chứng minh giác quan thứ sáu của tôi đã đúng.

Hạ Ngang đưa tôi đến một quán cà phê nhỏ gần đó, tôi nhìn người đẹp tóc nâu đang đứng nghe điện thoại bên ngoài, cười nói: “Bạn gái cậu đẹp đấy.”

Câu nói khách sáo của tôi hình như không khiến Hạ Ngang có chút hứng thú nào. Anh quan sát tôi một lúc, rồi mở miệng nói: “Hôm qua vì thời gian rất ít nên có một số việc chưa kịp hỏi cậu, hôm nay tình cờ gặp mặt, tớ muốn hỏi chuyện cậu với Cẩn Du, rốt cuộc hai người làm sao vậy, vì sao cậu lại đến Pháp?”

Câu hỏi của Hạ Ngang khiến tôi thoáng buồn, tôi uống một ngụm trà sữa, rồi trả lời thẳng.

“Tớ với Cẩn Du đã sớm chia tay rồi, còn tớ đến Pháp là để học đại học.”

Đôi mắt Hạ Ngang khẽ híp lại, trong mắt thoáng qua tia nghi hoặc, ngập ngừng một chút rồi hỏi: “Chia tay? Hai cậu ư?”

“Đúng, chúng tớ đã sớm chia tay rồi.” Tôi mỉm cười nhìn anh, “Rất kì lạ sao, tớ với Cẩn Du thoát nhìn khó chia tay lắm sao?”

Hạ Ngang không trả lời câu hỏi của tôi, sau đó anh kể một chuyện: “Năm ngoái đúng vào lúc này, Cẩn Du vẫn đang tìm cậu.”

“Không biết.” Tôi lắc đầu, “Tớ không biết cậu ấy tìm tớ, mà rốt cuộc cậu ấy cũng không tìm được tớ.”

Hạ Ngang gật đầu, sau đó anh lấy điện thoại di động ra hỏi tôi: “Vậy bây giờ tớ có thể gọi cho Cẩn Du nói cậu đang ở đây không?”

Hạ Ngang hỏi tôi nhưng lại giống như không có ý muốn hỏi. Trước kia Cẩn Du từng nói cho tôi biết Hạ Ngang là người thuộc phái hành động, mà bây giờ rốt cuộc tôi cũng được chứng kiến mặt hành động ở anh.

Tôi nhìn điện thoại trong tay Hạ Ngang: “Có vẻ cậu không rõ mọi chuyện rồi, tớ với Cẩn Du đã gặp nhau rồi.” Ngừng một chút, “Tớ không có lừa cậu, tớ với Cẩn Du đã chia tay thật sự rồi.”

“Không tin tớ à?” Tôi cười phá lên, lấy di động ra, đưa cho Hạ Ngang xem một bức ảnh, “Cậu nhìn này, đây là bạn gái mới của Cẩn Du đấy, đẹp không?”

Chắc chẳng có ai có tố chất biến thái như tôi, trước khi ra nước ngoài còn cố gắng chụp một bức ảnh của Cẩn Du và Hà Tiểu Cảnh bên nhau, tôi không biết mình đang muốn làm cái gì, nhắc nhở mình cũng tốt, làm vậy cũng được. Thỉnh thoảng lúc đêm khuya mơ thấy những kỉ niệm ngọt ngào trong quá khứ, bức ảnh này có thể nói cho tôi biết, Diệp Cẩn Du đã không còn yêu Tần Triều Ca nữa, có lẽ lúc 16 tuổi, 17 tuổi, 18 tuổi, Diệp Cẩn Du chỉ yêu duy nhất một mình Tần Triều Ca nhưng từ sau 18 tuổi, Cẩn Du, anh ấy đã yêu người khác rồi.

Bức ảnh này là do tôi lên đứng sau thân cây du chụp, tôi cách bọn họ chừng 50 thước. Tôi nhìn thấy Cẩn Du ẩn Hà Tiểu Cảnh nép vào thân cây, hai tay anh ôm eo Hà Tiểu Cảnh, giữ chặt tay Hà Tiểu Cảnh ở phía sau, sau đó nghiêng người hôn.

Đây là tư thế hôn môi anh thích nhất, bởi vì trước kia anh cũng dùng tư thế này hôn tôi.

Tôi nhìn về mặt Hạ Ngang, sau đó mỉm cười nói: “Cậu đã tin chưa, cậu muốn gọi điện thoại cho Cẩn Du, tớ không xen vào, cậu muốn nói cho Cẩn Du biết tớ ở đây, tớ cũng không ngại. Nhưng tớ vẫn khuyên cậu tốt nhất đừng nói cho Cẩn Du biết, nếu việc này để cho bạn gái của cậu ấy biết, không phải cậu sẽ phá hủy tình cảm giữa Cẩn Du với bạn gái sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Hạ Ngang liếc nhìn qua sau đó nói: Thực xin lỗi.

Tôi mỉm cười đáp: “Không sao.”

Có lẽ chừng hai giây sau, Hạ Ngang cầm điện thoại của tôi rồi nhập một dãy số vào: “Đây là số của tớ, có việc cứ tìm tớ.”

“Tốt quá.” Tôi nửa đùa nửa thật nói, “Thực ra bây giờ mình có rất nhiều chuyện khó giải quyết, đến lúc không giải quyết nổi nữa nhất định sẽ đến tìm cậu.”

Hạ Ngang: “Không sao.”

Tôi: “Cậu học ở đây à, tớ cũng tới đây học tiếng nước sở tại.”

“Không.” Hạ Ngang đáp ngắn gọn, “Năm thứ hai đại học tớ đã nghỉ học rồi.”

Tôi sững sốt, cảm giác hồi nữa sẽ chạm đến vấn đề riêng tư của Hạ Ngang nên cũng không dám hỏi nhiều. Chính tôi cũng phải nghỉ học hơn một năm, có lẽ lí do Hạ Ngang tạm nghỉ học cũng do nguyên nhân khách quan nên mới an ủi vài câu: “Thực ra đọc sách nhiều hơn cũng làm được gì đâu, đủ dùng là được rồi.”

Hạ Ngang không nói gì, khoé miệng hơi cong lên, sau đó nâng tay xem đồng hồ, nói với tôi: “Một lát nữa tớ phải đi gặp một vị khách, cậu có việc gì cứ gọi điện thoại cho tớ là được rồi.”

“Không có việc gì đâu, cậu cứ đi trước đi.” Tôi đáp.

Hạ Ngang không nói thêm gì nữa, đứng lên thanh toán tiền cà phê sau đó liền cùng người đẹp tóc nâu rời đi. Tôi nhìn chiếc xe việt dã đội sẵn ven đường, cảm khái đây đúng là một chiếc xe đẹp, đắt tiền nữa.

Trở lại nhà trọ, Kỳ Từ Từ đã luyện cầm trở về, cô ấy mở một tờ báo ra cho tôi xem, nói vụ đấu súng ở quán bar Fox đã có tin tức.

Tôi nhìn một lát sau đó đi đến giá sách lấy quyển từ điển tiếng Pháp, sau đó vừa tra từ vừa đọc báo.

Căn cứ theo nội dung trên báo viết, người chết là một thanh niên buôn lậu thuốc phiện, kết quả trên đường buôn lậu thuốc phiện vướng phải rắc rối nên anh ta đã bị chính boss của mình giải quyết.

Xem xong báo, tôi cũng không có suy nghĩ gì nhiều, xã hội đen với buôn lậu thuốc phiện cách tôi quá xa, nếu là mấy án giết người vì tình, có lẽ tôi còn cảm thấy có chút hứng thú.

Kỷ Tửu Tửu ném cho tôi một lon nước có gas, cười hỏi tôi: “Tiếng Pháp học thế nào rồi?”

Tôi: “Vẫn tốt nhưng còn chưa thạo cách giao tiếp lắm.”

Kỷ Tửu Tửu: “Từ từ sẽ tốt lên, lúc tới vừa tới đây còn kém hơn cậu nhiều.” Ngừng một chút, cô ấy mỉm cười, hỏi tôi một vấn đề, “Tiểu Ca, cậu nói xem, trong lòng một người con trai có thể chứa đồng thời cả hai người con gái không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Kỷ Tửu Tửu, nhất thời không thể nào đáp lại được, ánh mắt trời bên ngoài ảm áp, có cảm giác hôm nay là một buổi chiều vô cùng thích hợp cho việc tâm sự và lắng nghe.

Nếu nói lúc nào đánh dấu việc quen thân giữa tôi với Kỷ Tửu Tửu có lẽ chính là chiều hôm cô ấy kể chuyện cũ của mình cho tôi. Mà sau khi tôi với cô ấy trở thành bạn bè, cho dù sau này hai chúng tôi có khoảng thời gian vài năm không gặp mặt nhưng tôi với cô ấy vẫn mãi là chị em tốt. Đánh dấu tình bạn thân thiết của con trai là giới thiệu bạn gái mình cho người anh em của mình biết mà tình cảm bạn bè của con gái lại được đánh dấu từ khi đem hết mọi chuyện trong đáy lòng mình kể cho người kia nghe.

Kỷ Tửu Tửu nói với tôi cô ấy đã thích một người con trai rất nhiều năm rồi, mà người con trai đó lại thích một cô gái, tên Kỷ Thiên.

Kỷ Thiên là em họ Kỷ Tửu Tửu, người con trai kia là con trai gia đình thân thiết với Kỷ gia, tên Bạc Lâm. Kỷ Tửu Tửu lên 13 tuổi, thành tích từ nhỏ của Bạc Lâm vẫn luôn tốt vượt bậc, cộng thêm sự giao hảo của hai nhà cho nên anh ta dễ dàng kiêm luôn chức gia sư nhỏ của Kỷ Tửu Tửu, dạy từ sơ trung cho đến cao trung, dạy từ toán lý hóa cho đến giáo dục giới tính.

Trước khi Kỷ Thiên xuất hiện, theo Kỷ Tửu Tửu miêu tả, tôi cho rằng Bạc Lâm thích cô ấy, một chàng trai có thể nhớ rõ từng thứ cô ấy yêu thích, có thể cảm nhận được hi vọng ái ố của cô ấy, còn có thể thương thức ưu điểm, bao dung cho khuyết điểm của cô ấy, chàng trai đầy nhất định có đặt cô gái này trong lòng.

Nhưng mỗi câu chuyện xưa luôn có khúc ngoặt của nó, mà Kỷ Thiên chính là khúc ngoặt này.

Tôi nghĩ nếu Kỷ Thiên không xuất hiện, hoặc Bạc Lâm không gặp gỡ Kỷ Thiên, có lẽ Kỷ Tửu Tửu với

Bạc Lâm đã nước chảy thành sông.

Kỷ Thiên là một người như thế nào? Kỷ Tửu Tửu nói đó là một cô gái rất xinh đẹp, tôi không khỏi nhìn Kỷ Tửu Tửu. Ở trong mắt tôi, bộ dáng Kỷ Tửu Tửu đã rất khá rồi nhưng theo lời nói của cô ấy, hẳn bộ dáng Kỷ Thiên còn hấp dẫn hơn.

Nhưng tôi vẫn cho rằng, về ngoài xinh đẹp của một cô gái chỉ cần đạt đến một mức độ là được rồi, về phần cao hơn một mức hay hai mức, điều này cũng không có gì khác nhau, huống chi mắt thẩm mỹ của mỗi người đều khác nhau.

Thế nhưng Kỷ Tửu Tửu lại rất coi trọng điều ấy, bởi vì cô ấy cảm thấy nguyên nhân lớn nhất khiến Bạc Lâm yêu Kỷ Thiên chính bởi về ngoài xinh đẹp của Kỷ Thiên.

“Cậu không biết đâu, từ nhỏ đến lớn Kỷ Thiên vẫn luôn là cô bé xinh đẹp nhất khu chúng tớ, nhóm trẻ con cùng tuổi đều thích chơi với em ấy, đến người lớn cũng thích em ấy.”

Tôi cảm thấy quá trình trưởng thành của Kỷ Tửu Tửu có một bóng ma tên là Kỷ Thiên. Nếu đổi là tôi, tôi cũng không thích trong giai đoạn trưởng thành của mình có một đứa con gái mạnh hơn tôi về mọi điều, hơn nữa người đó còn là em tôi.

“Sau đó bởi vì ba tớ chuyển công tác nên tớ với Kỷ Thiên không còn ở gần nhau nữa, nhà tớ chuyển từ thành phố A đến thành phố S.” Kỷ Tửu Tửu nói đến đây thì mỉm cười, “Tuy chia cách với Kỷ Thiên khiến tớ buồn bã nhưng trong lòng vẫn có chút vui vẻ, bởi vì nếu thiếu Kỷ Thiên để so sánh, có lẽ ba mẹ tớ cũng có thể khen tớ thêm vài câu.”

Kỷ Tửu Tửu chuyển từ thành phố A đến thành phố S, mà Bạc Lâm chính là người lớn lên ở thành phố S. Lúc ấy Kỷ Tửu Tửu mới lên sơ trung, thành tích có chút không ổn định, nhờ có Bạc Lâm học cùng mới tốt lên, tuy nói là cùng nhau học tập nhưng nói thực ra đều là Bạc Lâm phụ đạo cho Kỷ Tửu Tửu.

Một lần phụ đạo này kéo dài 6 năm, cũng nhờ phụ đạo mà Kỷ Tửu Tửu đã yêu thầy giáo nhỏ của mình.

Tôi hỏi Kỷ Tửu Tửu: khi đó Bạc Lâm biết cậu thích anh ta sao?

Kỷ Tửu Tửu lắc đầu nói: không biết, ngừng một chút nói tiếp: “Tớ nghĩ có lẽ anh ấy cũng biết rồi.”

Bạc Lâm có hiểu hay không tôi không biết nhưng có đôi khi con trai không thể nhạy cảm như con gái được. Ví như hồi trung học có nữ sinh thích Tiểu

Bạch hai năm, mọi người cũng dùng đủ loại phương thức ám chỉ trong 2 năm nhưng Tiểu Bạch vẫn chẳng có động tĩnh gì. Tôi còn nghĩ cậu ta có ý lấy sự nghiệp làm trọng, sau này mới biết thực ra cậu ta cũng không biết cô bé đó thích cậu ta, nếu không đã sớm xuống tay rồi.

“Sau khi kết thúc kì thi vào trường cao đẳng, Bạc Lâm vốn định đưa tớ đi du lịch tốt nghiệp nhưng bởi vì Kỳ Thiên muốn tới thành phố S chơi nên cuối cùng cũng không thành.”

Kỳ Thiên nhỏ hơn Kỳ Từ Từ một tuổi, nhỏ hơn Bạc Lâm bốn tuổi. Tuy nói hai người đó cách nhau 4 tuổi nhưng có lẽ cũng tựa như lời Kỳ Từ Từ nói, hai người đó rất xứng, nếu như ba người cùng nhau nói chuyện, người dù có chen chân cũng không nói cùng được thường xuyên là Kỳ Từ Từ.

Kỳ Từ Từ nói chính kỳ nghỉ hè năm đó Bạc Lâm yêu Kỳ Thiên, và cũng chính trong mùa hè đó, Bạc Lâm với Kỳ Thiên yêu nhau.

“Tớ quen biết Bạc Lâm sáu năm cũng không thể nào khiến cho anh ấy thích tớ, vậy mà Kỳ Thiên không cần tốn đến một mùa hè.” Kỳ Từ Từ nói với tôi, đột nhiên cô ấy cười nhẹ, “Cho nên mới bảo chuyện tình cảm thực sự chẳng thể nào đòi công bằng được.”

“Sau đó thì sao?”

“Trước khi tớ ra nước ngoài có nói với Bạc Lâm rằng tớ yêu anh ấy, sau đó anh ấy nói chỉ coi tớ là em gái.” Giọng nói Kỳ Từ Từ không che giấu được sự thất vọng, “Kỳ Thiên còn nhỏ hơn tớ 1 tuổi mà, nhưng vì sao anh ấy không coi Kỳ Thiên là em gái chứ?”

Tôi với Kỳ Từ Từ nói chuyện với nhau cả một buổi chiều, đến khi kết thúc, ánh nắng chiều bên ngoài đã nhuộm đỏ toàn bộ chân trời cũng khiến hai hàng ngó đồng bên đường ánh lên một quang vàng rực.

Tôi với Kỳ Từ Từ đều không có hứng thú nấu ăn nên cả hai thay quần áo rồi chuẩn bị đi ra ngoài ăn.

Lo cho túi tiền của tôi, Kỳ Từ Từ chọn một quán rượu nhỏ, những quán rượu này có rất nhiều ở quận số 13 Paris, ăn một bữa cơm cũng chỉ tốn hơn 10 euro.

Kỳ Từ Từ gọi 10 chai rượu, tôi không biết từ lượng của Kỳ Từ Từ tốt đến mức nào nhưng nghĩ đến trong tên của cô ấy có một chữ rượu (rượu = từ), hơn nữa nhìn bộ dáng hào sảng mở nắp rượu của cô ấy liền cảm thấy dù từ lượng của cô ấy chưa đến mức ngàn chén không say nhưng một hai chai nhất định không thể làm khó được cô ấy.

Nhưng mà sự thật là không thể nhìn bề ngoài, còn chưa giải quyết xong một chai, Kỳ Từ Từ đã gục xuống bàn.

“Bạc Lâm...” Lúc Kỳ Từ Từ uống say vẫn luôn gọi tên anh chàng kia, tôi thật sự rất muốn mắng cô ấy không có tiền đồ gì. Nhưng đảo mắt lại nghĩ tới mình, so sánh với cô ấy, hình như tôi còn không có tiền đồ hơn một chút.

Ra khỏi quán rượu, tôi đỡ Kỳ Từ Từ đến ven đường đón taxi, kết quả chẳng đón được một chiếc taxi nào mà lại đón được một chiếc Land Rover.

Buổi sáng vừa gặp Hạ Ngang, buổi tối cùng ngày lại gặp anh, Paris lớn như vậy, một ngày tôi có thể gặp Hạ Ngang hai lần, lúc ấy tôi cảm thấy mình với Hạ Ngang rất có duyên.

Hạ Ngang đưa tôi với Kỳ Từ Từ về nhà trọ. Lúc xuống xe có một con chó hoang ven đường đột nhiên sủa vang với tôi, hại tôi sợ tới mức liên tục lùi xuống ba bước, cứ lùi như vậy kết quả liền lùi vào lòng Hạ Ngang.

“Không có việc gì, đổi chỗ đi.” Hạ Ngang đỡ tôi, đồng thời cũng tự đứng cách ra một khoảng.

Tôi có chút xấu hổ, đi vào xe đỡ Kỳ Từ Từ ra, đang định chào tạm biệt Hạ Ngang, chợt Hạ Ngang hỏi tôi: “Ở tầng mấy?”

Tôi: “Tầng 3.” Hạ Ngang không nói gì, ôm lấy Kỳ Từ Từ đang say đến tủy lúy bước đi.

Cầu thang nhà trọ làm bằng gỗ, lúc đi lên sẽ phát ra tiếng khá to, tôi đi theo sau Hạ Ngang, cảm thấy hôm nay nhất định phải cảm ơn Hạ Ngang thật nhiều cho nên dọc đường đi liền “cảm ơn” thêm vài lần.

Hạ Ngang đặt Kỳ Từ Từ ở sofa, lúc đứng lên rời đi, tôi vội vàng cùng đi ra ngoài tiễn anh.

“Trị an ở đây không có tốt như cậu tưởng tượng đâu, buổi tối cố gắng đừng ra ngoài.” Lúc xuống tầng, Hạ Ngang dặn tôi.

Cầu thang không có đèn, tôi đi theo sau lưng anh lấy điện thoại di động chiếu sáng cho anh, nghe thấy lời dặn dò của Hạ Ngang, trong lòng chợt ấm áp, nhanh chóng đồng ý: “Ừ, về sau tớ sẽ chú ý hơn.”

Hạ Ngang gật đầu sau đó xoay người lại nói: “Không cần soi đâu, cậu cứ lên đi.”

Tôi cảm thấy Hạ Ngang rất khách khí với mình: “Cứ để tớ đưa cậu xuống tầng.”

“Không cần.” Hạ Ngang hiếm khi nào kiên trì như vậy, “Lên tầng đi.”

Tôi có chút không rõ, rõ ràng đã đưa xuống tầng 2 rồi, xuống thêm tầng nữa thì sao nào? Đúng lúc này tôi nhìn thấy góc khuất tầng 2 có bóng người, hai người đó còn hát ra tiếng thờ than rên rĩ đặc thù.

Tôi quay đầu nhìn sang, chỉ nghe thấy giọng nữ nói mấy câu thô tục bằng tiếng Anh.

Xem ra đã quá rầy chuyện tốt của người ta rồi, tôi nhanh nhẩu tạm biệt Hạ Ngang sau đó quay đầu chạy về nhà trọ.

Có lẽ bởi hôm nay nghe xong chuyện cũ của Kỳ Tửu Tửu, đến tối tôi bị mất ngủ. Tôi rất nhớ Tần Bạch Liên, ôm gối co rúc một góc giường, nghĩ đến ngày Tần Bạch Liên đi ra, tôi nhất định phải ôm bà ngủ một đêm.

Ngày bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, rất rất nhanh, tôi đã đón kỳ nghỉ dài ngày đầu tiên ở nơi đây. Kỳ Tửu Tửu mua vé máy bay về thành phố S, nói là muốn trở về nước đón Giáng sinh.

Sau khi Kỳ Tửu Tửu rời đi, trong nhà trọ chỉ còn một mình tôi, không biết từ khi nào tôi đã đường thành một thói quen không tốt - tôi rất sợ ở một mình.

Con chó Davy của bà Louis vừa mới sinh một ổ chó con, tôi định xin một con về nuôi nhưng nghĩ tới giá niêm yết thức ăn cho chó trong siêu thị tôi đành buông tha ý định này.

Sau đó tôi không nuôi được chó của bà Louis mà lại nuôi Barton nhà Hạ Ngang.

Barton là một con chó ngao Tây Tạng, lông đen, ánh mắt sắc bén, cái đầu nó rất to, tóm lại lần đầu tiên Hạ Ngang đưa tôi đến gặp nó, tôi cũng không vui vẻ chăm sóc nó luôn đâu nhưng sau này ở cùng với Barton lại rất vui.

Tôi nhận được điện thoại của Hạ Ngang khi đang trong phòng nướng bánh, anh nói phải ra ngoài vài ngày, hy vọng tôi có thể giúp đỡ chăm sóc Barton nhà anh chừng ba ngày.

Tôi đồng ý rất sáng khoái, lúc đó tôi còn không biết Barton là một con chó ngao Tây Tạng rất to.

Hạ Ngang đón tôi đúng vào lúc ăn cơm chiều, đầu tiên anh đưa tôi đi ăn đồ ăn chính thống của người Pháp sau đó mới lái xe về nhà mình.

Nhà Hạ Ngang ở quận 17 Paris, nằm ở rìa vùng tây bắc Paris, được người ngoài gọi là quận nhà giàu.

Hạ Ngang đỗ xe vào gara, lúc xuống xe anh nói với tôi: “Chăm sóc Barton có chút phiền phức, có lẽ cậu nên ở lại đây vài ngày.”

Tôi há to mồm “Tôi không sợ phiền phức.”

Hạ Ngang không nói gì sau đó đưa tôi đi tìm Barton, đến khi tôi nhìn thấy Barton, trong lòng tám phần đã hiểu được chuyện muốn đem Barton về nhà trọ chăm sóc là điều không thể.

“Đây là chìa khóa phòng, thư phòng trên tầng 2 có sách dạy nấu ăn, cậu chỉ cần dựa theo sách rồi cho Barton ăn là được rồi.”

Tôi: “...”

Sau khi Hạ Ngang ủy thác cho tôi chăm sóc Barton trên tầng 2, anh liền lái xe rời đi. Nhìn Barton giương mắt trừng tôi, tôi chợt xuất hiện cảm giác bị ai khó nói nên lời.

Tôi lên tầng 2 vào phòng đặt máy tính, quả nhiên trên mặt bàn có đặt một quyển sách dạy nấu ăn, trên mặt bàn vì tính còn để một xấp tiền mặt, chắc là tiền Hạ Ngang để lại cho tôi tiêu mấy ngày này.

Lúc đầu tôi còn lo lắng Barton sẽ cắn người nhưng cho dù tôi với Barton không trao đổi gì nhiều lắm nhưng cả hai ở chung cũng coi như hòa thuận. Tình hình cả ngày đều là ngoại trừ lúc cho ăn, tôi ở trong phòng khách học nói tiếng Pháp, mà Barton nằm một bên ngủ, có đôi khi tôi nói to quá, nó sẽ mở mắt ra sủa vài tiếng sau đó lại... ngủ tiếp.

Hạ Ngang nói anh ra ngoài chừng 3 ngày nhưng qua hai ngày rưỡi anh đã trở về, ngày anh trở về cũng đúng dịp Giáng sinh.

Lễ giáng sinh hôm đó tôi nhận được hai cuộc điện thoại, một của Kỳ Tửu Tửu gọi tới, cô ấy nói đã mua vé máy bay rồi, tuần sau sẽ quay lại.

Cuộc điện thoại còn lại là tôi nhận được từ máy bàn nhà Hạ Ngang, tôi tưởng Hạ Ngang gọi về nên lúc tiếp máy chợt phát hiện người gọi tới lại là người khác, mà người này lại chính là Cần Du.

Cần Du nói: “Hạ Ngang, hai ngày nữa tớ có hạng mục cần tới Pháp một chuyến, đến lúc đó tớ muốn giới thiệu với cậu một người.”

Tôi im lặng gác điện thoại, Barton ngồi xồm bên cạnh sủa hai tiếng với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18

Lễ Giáng sinh hôm đó, thời tiết Paris không tốt lắm, gió lạnh rít gào, nhiệt độ dưới 00c, không khí lạnh đến nỗi khiến người ta không muốn bước ra ngoài nửa bước, hơn nữa bên ngoài còn có mưa tuyết, cả thành phố chìm trong băng giá.

Nhưng thời tiết không tốt cũng không thể khiến mọi người chán nản. Từ sáng tinh mơ tôi đã tới siêu thị mua một ít thịt. Lúc trở về, toàn bộ thành phố bắt đầu trở nên náo nhiệt, về mặt mỗi người đi ngang qua đều mang theo ý cười vui vẻ.

ở bên này, du học sinh Trung Quốc cũng tổ chức một buổi họp mặt khá to, tôi rất muốn tới góp vui. Nếu may mắn còn có thể quen được một anh chàng tốt tốt nào đó, sau này sẽ không cần khó chịu với hạnh phúc của Cẩn Du nữa.

Nhưng nhìn một mình Barton ngồi bên cạnh lò sưởi trông ngóng tôi, tôi thật sự không đành lòng để nó một mình ở nhà trong ngày này.

Barton khẽ sửa hai tiếng, tôi đặt từ điển tiếng Pháp xuống, trừng nó: “Mày lại đói bụng rồi sao?”

Barton cúi đầu, cái đuôi cụp xuống, nói cho tôi biết nó thực sự rất đói rồi.

Tôi đứng dậy vào phòng bếp, dựa vào sách dạy nấu ăn, cắt thịt, cà chua, khoai tây thành từng miếng sau đó cho tất cả nguyên liệu vào trong nồi, chỉnh lửa vừa vừa hầm.

Xử lý xong mọi chuyện, tôi lấy điện thoại ra xem đồng hồ, dựa vào tường nhìn nồi hầm tỏa ra từng luồng khói trắng mà ngẩn người. Sau đó, ngay vào lúc tôi còn đang thất thần, bên ngoài chợt vang lên tiếng chìa khóa mở cửa cùng tiếng sửa đầy vui vẻ của Barton.

Tôi bất ngờ chưa kịp phục hồi tinh thần lại, lúc chạy từ phòng bếp ra đến phòng khách, đã thấy Hạ Ngang ngồi xồm ở bậc cửa cởi giày.

“Đã về rồi à?” Thấy Hạ Ngang về, tôi có chút kinh ngạc. Bởi vì trước khi anh trở về, tôi đã nghĩ hôm nay là lễ Giáng sinh, nhất định trước khi trở về anh phải cùng bạn gái trải qua ngày này chứ.

Hạ Ngang cởi giày xong, đứng thẳng dậy, tầm mắt lia tới cái tạp dề trên người tôi, hỏi: “Nấu cơm à?”

Tôi thuận miệng đáp: “Ừ, có muốn ăn một chút không?”

“Có, cũng hơi đói.” Hạ Ngang nói.

Anh vừa dứt lời, tôi đột nhiên nhớ ra đồ ăn đang nấu trong bếp là cơm tối dành cho Barton, nên vội vã nói: “Cái đó cậu không ăn được, đó là làm cho Barton.”

“Ừm.” Hạ Ngang hiểu rõ gật đầu, sau đó hỏi tôi: “Cậu đã ăn gì chưa?”

Tôi lắc đầu.

Hạ Ngang: “Vậy một lát nữa cùng ra ngoài ăn đi.”

Barton thấy Hạ Ngang trở về thì vô cùng vui vẻ. Vứt luôn bộ dạng vô tình lúc trước, từ khi Hạ Ngang vào trong nhà, Barton đã chạy quanh Hạ Ngang vài vòng rồi.

Hạ Ngang cúi người xuống vuốt ve đầu Barton, sau đó xoay qua nhìn tôi cười: “Hai ngày này nó béo lên không ít đâu.”

Ngờ khí của Hạ Ngang rất yêu chiều, tựa hồ trong mắt anh, Barton giống như con anh vậy. Tôi cúi đầu nhìn Barton. Ghế chưa, phen chó thật là tốt, hâm mộ mà chết mất.

Sau khi cho Barton ăn, Hạ Ngang đã thay quần áo đi xuống dưới, quần dài sẫm màu phối với áo khoác đen, đôi chân dài đứng cạnh cầu thang, dáng người thẳng tắp.

“Đi thôi.” Hạ Ngang nói với tôi.

Tôi gật đầu, vừa đi vừa quần khăn quàng cổ, lúc đi ra ngoài cửa, gió lạnh bên ngoài ào tới khiến tôi đuôi tay kéo khăn quàng cổ che kín thêm.

Hạ Ngang dừng bước, ánh mắt dừng trên khăn quàng cổ tôi: “Khăn quàng cổ này thật đẹp.”

Tôi: “Mẹ tớ đan.” Khăn quàng cổ này do Tần Bạch Liên đan áo len cho cục cưng còn thừa một ít len nên đan cho tôi, khăn màu đỏ sẫm, bởi vì đan sít nên giữ ấm rất tốt.

Bởi vì là lễ Giáng sinh, tôi nghĩ Hạ Ngang sẽ đưa tôi đi ăn com Tây, nhưng không ngờ anh lại đưa tôi đến một quán com Trung Quốc. Lúc gọi com, tôi rất tò mò vì sao hôm nay Hạ Ngang không cùng đi chơi với bạn gái cho nên mới lăm miệng hỏi một câu: “Bạn gái cậu đâu?”

Hạ Ngang hơi sùng sốt, rồi đáp: “Cô ấy đang ở Luxembourg.”

“À.” Thì ra là không ở Pháp a, khó trách anh không thể cùng bạn gái trải qua ngày này.

Com tôi ăn được một lát thì xong, lúc Hạ Ngang đưa tôi về, tôi chợt nghĩ đến cuộc điện thoại kia của Cần Du cho nên nhân lúc trước khi xuống xe, tôi liền nói với anh: “Cần Du gọi điện thoại tới, nói là mấy ngày nữa sẽ sang đây.”

Hạ Ngang gật đầu, đáp: “Đã biết.”

Tôi còn chưa nói đến việc Cần Du muốn giới thiệu cho anh biết một người. Nguyên nhân thứ nhất là do tôi cảm thấy không quan trọng, chờ đến khi Cần Du đưa người tới trước mặt anh tự khắc sẽ biết. Nguyên nhân thứ hai là tôi cũng đoán được Cần Du đưa ai tới gặp Hạ Ngang, làm người cũ, tôi thật sự có chút khó mở miệng.

Tôi đã chuẩn bị rồi, mấy ngày Cần Du ở đây tôi sẽ làm như không biết. Tuy lúc tôi xảy ra tai nạn xe Hà Tiểu Cảnh có đến thăm tôi vài lần, bây giờ Hà Tiểu Cảnh đến Pháp, đứng ra mà nói tôi rõ ràng nên mời cô ấy một bữa com, nhưng dù sao có một số việc và một số người, không phải cứ sử dụng lý trí là có thể làm được.

Hạ Ngang đưa tôi đến dưới nhà trọ, lúc tôi chuẩn bị lên tầng trên, đột nhiên anh hỏi tôi một câu, nhưng lời này vừa làm tôi ảm áp lại vừa khiến tôi quần bách.

Anh nói: “Triều Ca, có phải cậu rất thiếu tiền không?”

Mặt tôi đỏ bừng, sau đó đầu lắc như trống bỏi.

Tôi nghĩ nhất định bộ dạng của mình rất giống một đứa nghèo kiệt xác nên Hạ Ngang mới hỏi vấn đề này. Đương nhiên, tôi cũng không thể trả lời thật được.

Hạ Ngang ngược mắt nhìn tôi, sau đó lấy một xấp tiền từ trong túi ra, rút một tệp nhét vào tay tôi.

“Tớ không cần.” Tôi nói.

“Đây là tiền lương ba ngày này cậu chăm sóc Barton.”

Tiền trong tay tôi nóng như bị lửa đốt vậy.

“Nhớ phải chăm sóc mình cho tốt.” Hạ Ngang không nói thêm gì nữa, chỉ để lại những lời này rồi lên xe rồi đi.

Trở lại nhà trọ, tôi ngồi trên sofa đếm số tiền Hạ Ngang đưa cho, tổng cộng có 6 tờ tiền mệnh giá 500 euro. Trong một chốc lát tôi cảm thấy mình nên đem số tiền này trả lại cho Hạ Ngang, nhưng chốc lát sau lại không muốn trả nữa.

Hóa đơn tiền điện, tiền nước, tiền sưởi ấm, tiền tư liệu học tập...

Tôi cúi đầu nhìn áo lông màu xanh đang mặc trên người, quần áo mùa đông cũng phải mua thêm một cái nữa rồi.

Hôm nay đột nhiên nhận được 3000 euro, đối với tôi mà nói, không thể nghĩ ngờ đây là một đồng tiền. Trước kia nghe người ta nói có tiền rất dễ dụ kẻ trộm tới, nhưng tôi không thể tưởng tượng nổi trộm lại tới nhanh như vậy. Buổi tối hôm trước tôi vừa nhận được tiền, tối hôm sau trộm đã đến nhà...

Ngày hôm sau, lúc làm bánh ở nhà bà bà Louis, bà ấy còn nhắc nhở tôi buổi tối đi ngủ phải chú ý cẩn thận, gần đây tình hình trị an không được tốt.

Vì vậy lúc buổi tối trước khi đi ngủ tôi đã khóa thêm một cái nữa nhưng tôi đã quên mất không khóa cửa sổ, mà tên trộm đó lại đi vào bằng đường cửa sổ.

Lúc tên trộm lên vào tôi đã biết, bởi hần làm đồ chậu xương rồng tôi đặt trên bệ cửa. “Bộp___” một tiếng rất to, tôi nghĩ ngoại trừ những người ngủ say như chết ra thì người bình thường đều có thể tỉnh dậy.

Từ nhỏ, tôi đã học một khóa dạy xử lý các tình huống nguy cấp, ví như lúc hỏa hoạn nên làm gì, động đất thì làm sao nhưng ở trong trí nhớ của tôi, hình như họ không hề dạy nếu có trộm đến trong đêm thì làm sao bây giờ?

Bước chân bên ngoài phòng khách ngày càng rõ ràng, tay chân tôi lạnh toát, co quắp trên giường run rẩy, tôi chỉ nghĩ ra một cách duy nhất là gọi điện thoại báo cảnh sát xin giúp đỡ, nhưng lòng tôi chợt lạnh băng khi phát hiện mình không có nhớ số điện thoại báo cảnh sát là gì.

Sau đó tôi lại ần thêm tám số nữa gọi cho bà chủ nhà trọ, thì hay rồi, bà ấy có thói quen rất tốt đó là tắt máy khi đi ngủ.

Sau đó, sau đó ___

Tôi cảm thấy lòng bàn tay tôi cháy đầy mồ hôi khiến chiếc điện thoại cũng ẩm ướt, di động dán bên tai, nóng đến mức khiến vành tai tôi phát đau.

Một giây lại một giây trôi qua, cho đến khi hồi chuông thứ năm kết thúc, rốt cuộc Hạ Ngang cũng nhận điện thoại.

“Là tớ, Hạ Ngang...” Giọng nói tôi run rẩy, hơn nữa vì cố gắng nói nhỏ, tôi cũng không biết Hạ Ngang có thể nghe thấy lời tôi nói không.

Chỉ vài giây sau, bên tai truyền đến giọng nói trầm ổn của Hạ Ngang. “Nhớ kỹ nhất định không được ra ngoài, tớ sẽ nhanh chóng tới đó.”

Bởi vì những lời này của Hạ Ngang, tôi bình tĩnh hơn nhiều, giống như lần đó chứng kiến cảnh đầu súng ở quán bar Fox, hiệu nghiệm y như câu “Đừng sợ” của anh.

Nhưng chỉ vì hai câu nói vô tình sau đó, tôi lại không thể bình tĩnh nữa.

Lúc đó điện thoại của Hạ Ngang còn chưa ngắt nên tôi vẫn nghe thấy bên kia còn truyền đến tiếng nói. Một câu là của Cận Du, anh nói: “Hạ Ngang, xảy ra chuyện gì sao?” Đúng lúc này, một giọng nữ chợt vang lên thật gần, cô ấy nói: “Đồ ăn khuya đã làm xong rồi, hai anh vào ăn đi.”

Dự cảm không tốt trong lòng ngày càng mãnh liệt, tôi cố ý gạt cốc nước ở trên tủ đầu giường xuống, tiếng thủy tinh vỡ tan ở trong đêm tối nghe vừa chói tai vừa sắc nhọn.

Tôi nghĩ nếu bên ngoài chỉ là một tên trộm bình thường, nghe thấy tiếng động hẳn nhất định sẽ nhanh chóng chạy trốn nhưng mọi chuyện lại tệ hơn rồi. Tiếng bước chân bên ngoài chợt dừng lại, sau đó càng ngày càng tới gần phòng ngủ...

Cả tim cũng ngừng đập, tập trung toàn bộ vào đôi mắt, cửa phòng ngủ không có chức năng khóa trái, tôi vừa gọi to, vừa đứng dậy chạy ra một mình giữ cửa.

Nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, con dao gọt hoa quả lóe sáng lên trong đêm.

“Don’t make any noise!” Người đi vào dùng tiếng anh cảnh cáo tôi, thân hình hắn rất to, giọng điệu ngoan độc khiến cho tôi theo bản năng lùi về phía sau vài bước.

“Cầu xin anh đừng hại tôi, cầu xin anh...” Tôi đã bị dồn đến góc tường, bởi vì quá kinh hoàng, nước mắt không ngừng chảy ra, tôi dịch người lại gần tủ đầu giường định cầm đèn bàn lên để phòng vệ.

Nhưng người đó tựa hồ biết được ý đồ của tôi, một tay nắm bả vai tôi, một tay ghi con dao gọt hoa quả của hắn kề lên cổ tôi.

Cái lạnh trên cổ khiến nước mắt tôi dù đã ra đến hốc mắt cũng phải nuốt ngược trở về, cả người tôi bị kim chặt trong người hắn. Mùi hôi nồng nặc từ trên người hắn bay tới, khiến dạ dày tôi ghê tởm vô cùng khó chịu.

Tay chân tôi đều bị trói chặt, hắn dùng lực xé áo ngủ của tôi, roẹt roẹt hai tiếng, mảnh vải áo ngủ cùng toàn bộ cúc áo đều rơi xuống mặt đất.

Khung hoảng hốt kéo đến khiến tôi dùng toàn bộ sức lực của mình giãy dụa nhưng còn chưa đến một giây, tôi lại càng thêm tuyệt vọng không khác gì tị nạn.

Khi bàn tay hắn dán lên da thịt tôi, toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể như nở ra, giống như có một con rắn bò lên trên người khiến cho người ta vừa ghê tởm vừa kinh hoàng.

“Cận Du, Cận Du...” Tôi không nhịn được khóc to thành tiếng, ý thức được mình vừa mới mở miệng gọi tên người kia, đáy lòng đã rồi tỉnh rồi mù nay càng thêm bi thương.

Tôi nghĩ mình quả thật hết thuốc chữa rồi, người nọ phụ bạc tôi tổn thương tôi, nhưng ở trong thời điểm tôi tuyệt vọng như vậy, trong lòng nhớ đến, vẫn là anh.

Tần Triều Ca à, mày còn chưa rõ sao? Con người từng giống như siêu nhân ở bên cạnh bảo vệ mày bây giờ người đó đã đi bảo vệ một cô gái khác rồi, anh ta không phải là của mày đâu, đã không còn là của mày nữa rồi...

“Lạch cạch” một tiếng, bởi vì muốn cởi hết quần ra, con dao gọt hoa quả trong tay hắn không cẩn thận rơi xuống đất.

Tôi mở mắt ra, linh hồn cũng bị hút ra rồi khiến tôi không biết mình lấy đâu ra sức lực nghiêng người

nhặt con dao gọt hoa quả lên, sau đó giơ tay đâm thẳng vào người đang nằm trên người tôi.

.

.

.

Cả thế giới dường như đều trở nên yên lặng, khuôn mặt dán lên mặt tôi ngày càng trở nên lạnh lẽo, hình như tôi còn nghe thấy tiếng máu chảy tí tách. Thật kì lạ, tôi vốn cho rằng nhất định mình sẽ thét chói tai, cho rằng nhất định mình sẽ rất hoảng hốt lo sợ, nhưng đáy lòng tôi lúc này lại bình tĩnh dị thường.

Tôi đột nhiên nhớ đến khi còn bé đánh nhau ở bên nhà bà ngoại với người ta, rõ ràng là tôi đánh đối phương sưng mặt sưng mũi nhưng Tần Bạch Liên nhìn thấy tôi ngã trên đất lại đau lòng chỉ khẽ quát tôi. Tôi nghĩ may mà Tần Bạch Liên không ở đây, người tôi yêu nhất trên đời và cũng là người yêu tôi nhất trên đời, nếu bà thấy tình cảnh này, không biết lòng bà sẽ đau đến bao nhiêu.

Qua thật lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa đinh tai nhức óc, tôi nghe thấy có người gọi tên tôi, chốc lát đó tôi đã thất thần, cảm giác như mình đang trở lại buổi đại hội thể dục thể thao trung học năm nào, lần đó tôi ngã sấp xuống trên sân vận động, Cẩn Du cũng gọi tên tôi y như thế.

“Tần Triều Ca, Tần Triều Ca, Tần Triều Ca” giống như mang theo sợ hãi của cả một đời vậy.

“cách __” cửa bên ngoài bị bật ra, tôi giật mình, đẩy người đang nằm trên mình ra, chống tay xuống đất, cố gắng đứng lên.

Nhưng tôi cố đến hai lần vẫn không thể nào đứng lên được, cho đến lần thứ ba khi tôi có thể tựa lên cạnh giường, cả người lại lọt vào trong lòng một người.

“Triều Ca, Triều Ca...” Anh nhỏ giọng gọi tên tôi, giọng nói cũng giống như vòng ôm của anh, không ngừng run run.

Sau đó đèn phòng được bật lên, cùng lúc đó truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái, “Tiểu Ca...”

Mọi người đều chạy đến à, chạy tới làm cái gì? Xem diễn à?

Tôi cúi đầu nhìn hai bàn tay dính đầy máu của mình, không nhìn được hoảng sợ la lên, tôi ngược mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cẩn Du, sau đó dùng hết tất cả sức lực đẩy anh ra, giống như anh là một thứ gì đó thực bẩn thỉu. Người tôi run run, sau đó lại ngã vào lòng một người khác.

“Đừng sợ, đừng sợ...” Người nọ vừa vuốt lưng tôi vừa nhỏ giọng an ủi, giống như tôi chỉ là một đứa trẻ bị hoảng sợ thôi.

“Òa __” một tiếng, tôi co rúm lại trong lòng người đó gào khóc.

Tôi không biết mình đã khóc biết bao lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng xe cảnh sát réo lên bên dưới, sau đó tôi nghe thấy Hạ Ngang nói với tôi: “Triều Ca, bây giờ cậu hãy nghe tớ nói, lát nữa khi cảnh sát thẩm vấn cậu không cần giấu diếm cái gì, hiểu ý tớ chứ? Nhất định phải nói rõ từng chuyện đã xảy ra, một chút cũng không được giấu diếm” Anh ghé vào bên tai tôi nhỏ giọng nói, sau đó nắm chặt bả vai tôi, nhìn thẳng mắt tôi, hỏi tôi: “Hiểu ý của tớ chứ?”

Tôi nhìn Hạ Ngang, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Con dao gọt hoa quả của tôi hua lung tung về phía tên trộm, kết quả đâm trúng động mạch cổ của hắn khiến hắn chết ngay tại chỗ. Bởi vậy nên cảnh sát ở đây mặc kệ hắn có tội hay không thì vẫn phải tạm cáo buộc tôi tội phòng vệ quá độ.

Hạ Ngang bảo tôi tin tưởng anh, bởi vì những lời này của anh, lòng tôi cảm thấy rất an toàn nhưng dù vậy cũng không thể bài trừ hết sợ hãi trong tôi.

Tôi ở sở cảnh sát ngày người một đêm, từ khi đi vào cho đến lúc đi ra, đầu óc tôi đều bị vây trong trạng thái ngơ ngẩn. Nhưng khi cảnh sát thẩm vấn tôi, tôi vẫn có thể kể rõ ràng đầy đủ từng chuyện đã trải qua.

Đây là một hiện tượng vô cùng kỳ quái, tựa như người bị bóng đè vậy, mà càng giống một cái xác không hồn hơn. Đến khi mấy người Hạ Ngang đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ đề nghị tôi đến khoa thần kinh khám, tôi cũng không bắt ngờ.

Trái ngược lại, Cẩn Du mới là người không thể chấp nhận đây là sự thật nhất. Khi tôi thấy vẻ mặt mất hồn của anh, tôi đặc biệt đề nghị anh có muốn đến khoa thần kinh khám cùng tôi không.

Chẩn đoán nhanh chóng có kết quả luôn, tôi được bác sĩ kết luận mắc phải hội chứng Asperger dạng nhẹ. Tuy biết tinh thần mình lúc ấy cũng có chút không được bình thường, nhưng tôi thật sự không ngờ tới cảm giác hay lo lắng sợ hãi của mình lại do bệnh tự kỷ.

Nhưng bệnh tự kỷ của tôi cũng không kéo dài lâu, điều này chứng tỏ năng lực đề kháng của tôi sau những chuyện xấu đến dồn dập đã được nâng lên một tầm cao mới.

ở trong khoảng thời gian này, tôi thường có một giấc mơ rất dài rất dài. Trong mơ tôi thấy mình không thể nào nhận ra một người con trai tên là Cẩn Du, đến khi tỉnh dậy, lại phát hiện thì ra tôi với người đó đã từng yêu nhau.

Thực ra đây cũng không phải cảm giác sung sướng gì, tựa như bạn ở trong mơ được ăn một que kem rất ngon nhưng đến khi muốn tìm lại hương vị ngọt ngào trong mộng thì chợt phát hiện ra tất cả đều là giả, cho dù giấc mơ đó có tốt đẹp đến bao nhiêu có chân thật đến bao nhiêu.

Nhà trọ tạm thời không thể ở lại, Hạ Ngang sắp xếp để tôi tạm thời ở lại nhà anh. Bởi vì lúc trước tôi còn chăm sóc Barton cho Hạ Ngang nên phòng ốc cũng không cần chuẩn bị kỹ quá. Dù vậy tôi vẫn cảm thấy rất bất tiện, bởi vì Cẩn Du với Hà Tiểu Cảnh cũng ở lại nhà Hạ Ngang trong khoảng thời gian đến Paris này.

Nhưng ngoại trừ nhà Hạ Ngang tôi cũng thực không biết nên sắp xếp cho mình đi đâu, hơn nữa chuyện bên sở cảnh sát còn chưa giải quyết xong, tôi chỉ có thể ở lại nhà Hạ Ngang chờ đợi tin tức từ phía cảnh sát.

Lần đầu tiên, ở sâu trong lòng tôi thực sự mong muốn mình phải trở nên kiên cường độc lập nhưng cùng đó tôi cũng cảm nhận được sự bất lực đau đớn, cho nên bắt đầu từ đó về sau, tôi đã say mê theo đuổi mấy thứ như tiền tài danh lợi.

Tôi ở nhà Hạ Ngang tổng cộng một tuần, trong một tuần đó, mỗi ngày tôi đều ngủ đúng giờ, tỉnh dậy đúng giờ, uống thuốc cũng đúng giờ. Gặp được giữa trưa thời tiết tốt lên, còn có thể phơi nắng cùng Barton trong hoa viên.

Hạ Ngang hầu như lúc nào cũng bề bộn rất nhiều việc, nhưng dù vậy mỗi ngày anh đều đi ngang qua

phòng thăm tôi một lần, thỉnh thoảng còn đem cho tôi mấy cuốn tiểu thuyết nổi tiếng giải sầu.

Thực ra tôi nghĩ người bị bệnh tự kỷ không cần giải sầu, tựa như mỗi bệnh nhân tâm thần đều cho rằng mình rất khỏe mạnh, bây giờ nếu để một mình tôi đứng cả ngày trong hoa viên xem hoa cỏ tôi cũng không cảm thấy nhàm chán. Ngược lại nếu có người không ngừng lèo nhèo bên tai tôi, chứng tự kỷ của tôi nhất định sẽ biến thành chứng cuồng loạn.

Chính vì thế khi Hà Tiểu Cảnh thường tìm đến tôi nói chuyện, mỗi lần nhìn thấy cô ấy cố gắng tìm đề tài, tôi đều cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Thực ra tôi không hề chán ghét Hà Tiểu Cảnh, ở tiểu học chúng tôi là bạn bè thân thiết nhưng chính vì sự tồn tại của Cẩn Du khiến tôi không có cách nào đóng vai bạn cũ nói chuyện với cô ấy nữa.

Về phần Cẩn Du, trong khoảng thời gian này, tôi cơ bản đều bỏ qua sự tồn tại của anh. Mà từ khi trở về từ bệnh viện, anh hẳn cũng không muốn nhìn thấy tôi, mỗi ngày đều đi sớm về muộn. Có hôm lúc anh trở về thấy tôi đang cho Barton ăn, đột nhiên hỏi một câu: “Triều Ca, hôm nay đã uống thuốc chưa?”

Bởi vì câu này, tôi chợt tức giận.

Uống cái gì mà uống, uống cái cmm ấy, có phải đang đổi cách thức nhắc nhở tôi là người bệnh thần kinh phải không?

Tôi ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục cho Barton ăn.

Cẩn Du ngăn người đứng bên cạnh, sau đó xoay người lên tầng.

Vào ngày thứ ba tôi ở nhà Hạ Ngang, sở cảnh sát gửi một bức điện tới với thông báo hủy bỏ tội phạm vệ quá độ của tôi, bức điện đó do Hà Tiểu Cảnh nhận lấy, sau đó cô ấy rất vui vẻ làm một bàn đầy đồ ăn, nói là chúc mừng tôi.

Thực ra tôi không thấy việc này có gì tốt mà chúc mừng nhưng thấy Hà Tiểu Cảnh nhiệt tình chuẩn bị đồ ăn như thế, lại ngượng ngùng xuống dưới tầng ăn cơm.

Nhìn một bàn đầy đồ ăn, tôi cảm thấy Cẩn Du đúng là đã tìm được một người bạn gái tốt, hào phóng khéo léo lại nhiệt tình, ngoại hình sáng sủa, nấu nướng cũng khá. Đột nhiên tôi cảm thấy Cẩn Du di tình biệt luyến là chuyện hoàn toàn có thể hiểu được, càng đừng nói đến chuyện anh chỉ di tình biệt luyến khi tôi vắng mặt trong 1 năm.

Cứ nghĩ như vậy, tôi liền trở nên bình thường hơn. Tôi nghĩ trước đó mình lúc nào cũng không vui vẻ, hơn phân nửa là do tâm lý. Tôi đem tình cảnh bi thảm của mình không ngừng đối lập với hạnh phúc của Cẩn Du, sau đó lại càng phát hiện ra mình không hạnh phúc biết bao nhiêu.

Suy nghĩ cẩn thận lại, cảm giác không vui vẻ này cũng do tôi tự tìm, tôi với Cẩn Du đã là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, vì sao tôi lại dám so hạnh phúc với anh chứ, tựa như người nghèo đói so tiền với người giàu, không biết tự lượng sức mình cứ thế đối lập, chẳng phải sẽ càng khiến chính mình ngọt ngào hơn sao?

Xem ra sau khi mắc chứng tự kỷ, tôi quả nhiên đã hiểu thấu không ít chuyện.

Ngày hôm sau Hà Tiểu Cảnh liền đáp máy bay về nước, lúc đi cũng không chào từ biệt tôi. Tôi đoán là do có liên quan đến lần cãi nhau của cô ấy với Cẩn Du hôm qua. Tối hôm qua, hai người đó ở trên bàn cơm cũng không hòa thuận gì lắm, sau đó nửa đêm tôi xuống uống nước, còn thấy hai người họ

đang cãi nhau.

Lúc đầu tôi còn nghĩ Cẩn Du hẳn đã cùng đi với cô ấy, sau đó lúc ăn cơm trưa tôi lại phát hiện Cẩn Du vẫn còn ngán ngơ ở đây.

Hà Tiểu Cảnh đi rồi sẽ không có người nấu cơm, tôi nhìn thấy trong tủ lạnh còn rất nhiều nguyên liệu nấu ăn nên liền làm cho mình một bát mì. Bình thường giữa trưa Hạ Ngang luôn không trở lại ăn cơm nên tôi cũng không làm thừa.

Cẩn Du nhìn mì trong bát tôi, ngừng một chút, hỏi: “Còn nữa không?”

Tôi rất bất ngờ khi Cẩn Du vẫn còn ở đây, ngược mắt nhìn anh, đáp: “Không có.”

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, tôi đứng dậy đi ra ngoài. Bên ngoài là một nhân viên chuyển phát, anh ta cầm trong tay một gói quà tinh xảo, sau đó đưa biên lai cho tôi xem.

Biên lai viết bằng tiếng Anh, tôi liếc nhìn xuống, bên trên đó viết sản phẩm là cặp đồng hồ đôi thủ công của Cartier, người nhận là Hà Tiểu Cảnh và Diệp Cẩn Du, ngày đặt là 26 tháng 12, có lẽ là vừa đến Pháp đã đến Cartier đặt làm.

Tôi nói câu sorry, đang muốn nói tôi không thể ký nhận được, Cẩn Du đã đi ra, anh ký lên biên lai sau đó nhận lấy gói quà tinh xảo đó.

Nhân viên chuyển phát rời đi, về mặt Cẩn Du có chút mất tự nhiên, sau đó anh nói với tôi một câu: “Thực xin lỗi.”

Tôi cảm thấy buồn cười nhưng lại không thể cười nổi: “Thực xin lỗi cái gì, thực xin lỗi khi chúng ta ở bên nhau chưa bao giờ tặng tôi một món quà đắt tiền nào sao?”

“Không phải chuyện này.” Cẩn Du lắc đầu, “Tôi rất xin lỗi vì trước đó đã hiểu lầm quan hệ của em và bác...”

Tôi không biết Cẩn Du làm thế nào phát hiện quan hệ giữa tôi với bác anh không phải loại quan hệ như anh vẫn nghĩ nhưng thật sự tôi không muốn nhắc lại việc này, nhưng lúc tôi chuẩn bị bước đi, Cẩn Du lại mở miệng.

Anh nói: “Bác còn nói với tôi một chuyện...”

Giống như có một tảng đá nện vào đầu, tôi xoay người nhìn anh: “Ông ấy còn nói với anh cái gì... nói

cái gì?”

Nói thực ra tôi không muốn Cẩn Du biết chuyện của cục cưng. Tình cảm lưu luyến của tôi với anh sau khi anh cùng Hà Tiểu Cảnh bên nhau đã trở thành một loại tình cảm nực cười. Mà loại tình cảm lưu luyến nực cười này còn có thể đem chôn ra một đống bẽ, chỉ cần nghĩ đến đây, tôi vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy thật đáng buồn, huống chi, cục cưng đã mất rồi...

Qua một lúc lâu sau, Cẩn Du mới mở miệng nói: “Bác nói cho tôi biết mẹ em...”

“Anh nói cái gì, anh còn có mặt mũi nói sao?” Tôi ngắt lời Cẩn Du, “Mẹ tôi vào tù là do bác anh làm hại, bây giờ anh nói với tôi một câu ‘thực xin lỗi’ là có thể xong sao. Lời xin lỗi của anh thật đáng giá a, Diệp Cẩn Du, anh không cần làm bộ làm tịch trước mặt tôi, anh không thấy ghê tởm nhưng tôi đây ghê tởm lắm.”

Đây là lần nói chuyện dài hơi đầu tiên của tôi sau khi bị chẩn đoán mắc chứng tự kỷ. Sắc mặt Diệp Cẩn Du tái nhợt đi, thời trung học chúng tôi thường lấy chuyện cãi nhau làm trò vui nhưng đến lúc này một câu anh cũng không phản bác.

Tôi không muốn nhìn thấy Cẩn Du nữa, liền xoay người lên tầng. Barton sau một thời gian bồi dưỡng tình cảm với tôi cũng tức giận sủa hai tiếng với Cẩn Du, sau đó cũng theo tôi lên tầng.

Một tuần trôi qua, rốt cuộc Cẩn Du cũng biến mất khỏi mắt tôi, mà Kỳ Tửu Tửu rốt cuộc cũng trở về.

Bà chủ cho thuê nhà chủ động đổi phòng trọ cho tôi, từ tầng 3 chuyển lên tầng 4. Bởi vì bóng ma đêm đó, cho dù đã chuyển lên tầng 4, tôi vẫn muốn làm một cái cửa sổ phòng cướp.

Trước khi Kỳ Tửu Tửu về nước một ngày, tôi nhờ Hạ Ngang giúp tôi mua một cánh cửa sổ chất lượng tốt. Hạ Ngang không từ chối, lái xe đưa tôi đến một cửa hàng nội thất.

Sau khi trở về từ cửa hàng nội thất, Hạ Ngang cùng với người thợ thay cửa sổ cho tôi. Chỉ một việc như vậy, sau khi kết thúc mặt trời cũng đã ngã về tây.

Xử lý xong hết mọi chuyện, Hạ Ngang nói: “Thực ra, cậu vẫn có thể ở nhà tớ.”

Tôi gãi đầu: “Thực ra trị an của nhà trọ này cũng rất tốt, cảnh sát nói đêm đó là chuyện ngoài ý muốn, bởi vì tên nghiện đêm đó đã từng ở đây rất lâu.”

Hạ Ngang không nói thêm gì nữa, sau đó tôi mời anh ăn cơm. Đúng lúc này, điện thoại di động của anh đặt trên bàn trà đột nhiên rung lên, bởi vì tôi cách bàn trà gần hơn, nên tôi cầm lấy điện thoại đưa cho anh: “Nếu bận việc, vậy lần mời cơm này cứ để lần sau.”

Hạ Nhang nhìn điện thoại, ấn nút tắt, đáp: “VẬY lần sau, cậu... cố gắng chăm sóc bản thân.”

Tôi: “Yên tâm đi, có lần giáo huấn này, tớ sẽ chú ý nhiều hơn.”

Ngày Kỷ Sửu Sửu trở về, tôi ra sân bay đón cô ấy. Sau đó ở sân bay tôi đã gặp gỡ một người thay đổi vận mệnh của mình, người này tên Andre, người Đại lục, đáng vẻ không hề đáng tin. Cái gì gọi là không đáng tin á? Chính là đến bây giờ tôi vẫn ngạc nhiên không hiểu vì sao lúc đó mình lại tin anh ta là một nhà tìm kiếm ngôi sao.

Nhưng hồi đó nhà tìm kiếm ngôi sao cũng không nhiều như bây giờ, bảng hiệu nghề này bây giờ đã vỡ tan nát rồi, mười người thì may ra có một là thật, nhưng nếu không may thì người duy nhất kia vẫn có thể là kẻ lừa đảo.

Em họ hỏi: “Lần đó ở trong nước chị từ chối lời giới thiệu làm người mẫu của nhiếp ảnh gia kia, vì sao sau này lại cùng Andre chen chân vào vòng luẩn quẩn này?”

Tôi: “Ở trong nước chị chỉ muốn một cuộc sống thật yên ổn. Nguyên vọng lớn nhất là tìm một công việc ổn định sau đó an ổn bên chồng mình, rồi sinh một đứa con ngoan ngoãn nghe lời sau đó về sau, tâm nguyện đó đã thay đổi...”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Andre trên danh nghĩa là người đại diện của công ty giải trí AC, lúc ấy sự nghiệp của cậu ta đang đứng ở dưới đáy, tuy nói là người đại diện nhưng AC cũng không coi trọng cậu ta. Trên cơ bản chỉ là một nhân viên không cố định, thời điểm nhân rồi thì lừa mấy cô gái đến AC phỏng vấn, nếu phỏng vấn thành công, cậu ta có thể lấy được chút tiền phần trăm.

Lúc ấy việc tuyển chọn của AC đối với các nghệ sĩ đều dùng theo hình thức quảng lưới bắt cá. AC là một công ty giải trí vừa mới thành lập, quy mô cũng không lớn nhưng dù sao nó cũng là công ty con của tập đoàn Kim Đăng. Kim Đăng là một ông chủ có tiền vậy cho nên “tiền lực” của AC cũng theo đó mà cao hơn.

Ngày đó Andre tới đây là để đón Trương Tử Tinh – người mới mà AC muốn lăng xê đến Paris quay MV đặc biệt. Từ điểm đó có thể thấy được AC là một công ty rất chịu đầu tư. Lúc ấy các công ty giải trí bình thường đối với nghệ sĩ mới của mình đều dùng phương châm an toàn là trên hết. Một người mới có thể nổi lên hay không còn phụ thuộc vào vận may của người đó, nếu vừa mới bắt đầu công ty đã dồn tiền vào trên người người mới, nếu sau này vận may của người này không tốt, tiền vốn đầu tư không phải đều biến thành bọt biển cả sao?

Ngày đó, máy bay đến trễ hơn hai giờ, Andre liền nói chuyện phiếm với tôi, nhưng hầu hết đều là

Andre nói còn tôi nghe. Nói tới đây, mọi người hẳn đều đoán được Andre thực ra là một người có sở thích đặc biệt với bộ môn “tán chuyện”. Đầu tiên cậu ta oán giận thời tiết không tốt gần đây ở Paris sau đó lại tiếp tục kể lể về đối tượng yêu thầm thời trung học của mình với tôi.

“Chất giọng của cô rất tốt đấy.” Tới cuối cùng, cậu ta đột nhiên hỏi tôi một câu: “Cô đã từng học nhạc chưa? Hoặc có kinh nghiệm diễn xuất gì không?”

Tôi cho rằng cậu ta nói đùa, cũng vui vẻ đùa lại: “Ngày bé tham gia dàn đồng ca có tính không?”

Andre: “Cô đã nghe nói đến công ty giải trí AC bao giờ chưa?”

Tôi: “Có liên quan gì tới bóng đá sao?”

(chắc ở đây bạn trẻ Tân đang nghĩ tới CLB AC Milan chẳng?)

Andre nở nụ cười: “Cô thật thú vị.” Dừng một chút cậu ta hỏi tôi, “Muốn làm ngôi sao không?”

Tôi hỏi lại: “Làm ngôi sao có nhiều tiền không?”

Andre chống cằm suy nghĩ: “May mắn thì có thể mua nhà mua xe, nhiều tiền quá còn có thể làm từ thiện, còn nếu không may mắn, không chịu nổi áp lực tự sát cũng có, không biết tin tức gần đây có một nghệ sĩ vừa chết sao?”

Tôi lắc đầu tỏ vẻ mình không hề biết tin tức này.

Andre đưa cho tôi một tấm danh thiếp cùng với tờ quảng cáo: “Cái này cho cô, tuần sau ở quảng trường Saint có một cuộc phỏng vấn, cảm thấy hứng thì cứ tới đó xem thử.”

(cái tên saint này thực sự mình cũng chẳng biết nên dịch thế nào, nguyên bản convert của nó là quảng trường thánh đức, tên tiếng trung đây: 圣德广场, bạn nào dịch được sửa hộ mình với)

Andre về cơ bản là một nhân viên cực kì thấm nhuần tinh thần của công ty giải trí AC, quăng lưới khắp nơi, không buông tha cho bất kì cô gái nào có mộng thành sao, hận không thể chụp tất cả cô gái đang đi trên đường tới phỏng vấn, bởi vì phần trăm hoa hồng tăng dần theo tỷ lệ người được dẫn tới, sẽ khiến phần lời của cậu ta trở nên nhiều hơn.

Thực ra lúc ấy Andre cũng cảm thấy tôi sẽ không tới phỏng vấn, sau đó nói chuyện, nhắc tới việc này, cậu ta còn than thở bảo tôi không thích hợp vướng vào vòng lẩn quẩn này. Rồi sau đó cũng có rất nhiều người kinh ngạc vì sao tôi lại vào vòng giải trí lẩn quẩn này, mà ngay cả tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên. Sau này tự mình suy nghĩ lại, quyết định này của tôi là có nguyên nhân bởi mấy điểm như sau: Thứ nhất, bệnh tự kỉ của tôi không có khả năng khỏi hoàn toàn, cho dù có đỡ lên rất nhiều nhưng cũng sẽ để lại di chứng. Thứ hai là tôi thiếu tiền đến điên rồi. Thứ ba, trong tiềm thức tôi luôn muốn mình trở nên xinh đẹp nổi tiếng, bởi vì muốn chứng minh cho một số người thấy Tần Triều Ca vẫn sống rất tốt.

ở Pháp, AC cũng có chi nhánh, chi nhánh này chủ yếu chuyên về thời trang Paris, trừ việc đó, cũng có ý định bồi dưỡng một số nghệ sĩ đi theo con đường ngôi sao quốc tế cho nên từ điểm đó, có thể thấy được “tiền lực” của AC là rất dồi dào.

Tôi nói ý định tham gia cuộc phỏng vấn của AC cho Kỳ Tử Tử nghe, sau khi về nước Kỳ Tử Tử lúc nào cũng ở trong trạng thái buồn bã, khi cô ấy nghe xong quyết định của tôi, chỉ thản nhiên nói một câu: “Rất tốt a, nhất định phải sống hạnh phúc hơn so với bọn họ chứ...”

Sau này nhớ lại, suy nghĩ lúc ấy của tôi thực quá ngây thơ, nhận thức về giới giải trí cũng chỉ giới hạn trong mấy tin tức lá cải. Nhưng có thể bởi vì thời gian trước của tôi quá khó khăn nên ông trời cũng có ý bồi thường, từ cuộc phỏng vấn cho đến lần đầu tiên debut tôi đều trải qua cực kì thuận lợi, không có lừa đảo, không có cố tình làm khó dễ gì, ngoại trừ bản hợp đồng 8 năm, trong đó có mấy điều khoản vô cùng có tiềm năng trở thành “điều khoản nô lệ”, mặt khác nếu vi phạm hợp đồng, tiền bồi thường hợp đồng cũng vô cùng kinh khủng.

Sau khi kí kết hợp đồng với AC, tôi vẫn có thể tiếp tục theo học ở Paris, đồng thời ngoài trừ lúc huấn luyện, AC không có nghĩa vụ gánh vác gánh nặng học phí thay tôi, được cái ở trong giai đoạn huấn luyện AC có thể cấp cho tôi một ít tạp chí hoặc tiền cử tôi tới mấy dự án nhỏ, đảm nhiệm một số nhân vật phụ, từ đó cũng có thể kiếm chút lợi nhuận.

Lần đầu tiên được đề cử, tôi trúng tuyển làm nữ chính trong bài hát mới của một ca sĩ người Pháp, đây là ca khúc thuần túy nói về tình yêu, cho nên yêu cầu đối với nữ chính cũng không cao, chỉ cần vẻ ngoài trong sáng cộng thêm đáng yêu dễ yêu là được, sau đó quay vài cảnh mặt diễn tả cảm xúc là ổn rồi.

Đây là khoản tiền đầu tiên tôi kiếm được khi theo nghề, dù không nhiều lắm nhưng cũng đủ bằng tiền lương hai tuần làm công cho bà Louis. Lúc nhận được tiền, tôi chợt nghĩ đến việc mình còn thiếu Hạ Ngang một bữa cơm.

Đứng trước gương, tôi buộc mái tóc màu nâu uốn xoắn của mình ra sau đầu, sau đó gọi cho Hạ Ngang.

Gọi đến hai lần, điện thoại vẫn không có ai tiếp, tôi đoán Hạ Ngang đi công tác, sau đó tôi gửi tin nhắn cho anh.

Vậy mà ngay buổi chiều ngày hôm sau, lúc tôi tan học đi ra ngoài liền nhìn thấy Hạ Ngang đang đứng như tượng đá điêu khắc trước cổng.

Tôi mở miệng chào trước, sau đó hỏi anh: “Đang chờ tớ sao?”

Hạ Ngang gật đầu, tầm mắt lơ đãng quét qua mái tóc uốn xoắn của tôi, sau đó nói: “Đi thôi.”

Bởi vì tôi mời, nên địa điểm là tôi chọn, tôi quơ tay múa chân trong xe Hạ Ngang, rốt cuộc cũng giúp anh tìm thấy nhà hàng Thái ở con đường thứ ba bên trái.

Tôi từng tìm thấy một quyển sách nấu ăn của Thái Lan bên trong thư phòng nhà Hạ Ngang, hơn nữa trước đây Cẩn Du nói cho tôi biết Hạ Ngang có một phần tư dòng máu Thái nên tôi quyết định chọn một nhà hàng Thái Lan.

“Ngày hôm qua có việc nên không thể nhận điện thoại của cậu.” Sau khi chọn thức ăn xong, Hạ Ngang giải thích với tôi.

Tôi hỏi lại: “Lại phải đi công tác sao?”

Hạ Ngang lắc đầu, chuyển đề tài: “Gần đây có khỏe không?”

Tôi suy nghĩ một chút sau đó nói cho Hạ Ngang chuyện mình đã kí hợp đồng với công ty giải trí AC.

“Cái gì?” Hạ Ngang có vẻ cảm thấy khó tin, anh nhìn tôi rồi hỏi, “Cậu nói đùa phải không?”

“Không phải nói đùa.” Tôi mỉm cười, “Tớ muốn phát triển theo hướng đó.”

“Cậu không thích hợp với cái vòng lẩn quẩn này đâu!” Thái độ của Hạ Ngang làm tôi có chút bất ngờ, tôi gãi gãi đầu, vô tội đáp: “Có thể là có chút

không thích hợp nhưng mình thật sự thích quay phim ca hát...”

Hạ Ngang không nói lời nào, chỉ kì bí liếc tôi một cái.

Tôi vờ cười: “Không khéo sau này tớ còn có thể trở thành đại minh tinh đấy.”

“Triều Ca, nếu cậu chỉ đơn giản là thiếu tiền, tớ có thể giúp cậu.” Qua thật lâu sau, Hạ Ngang mới nói.

Tươi cười trên mặt tôi có chút không nhìn được: “Không thiếu tiền, cậu đừng làm vẻ mặt như ông cụ như thế có được không?”

Con người sâu thẳm xinh đẹp của Hạ Ngang xoáy sâu vào tôi: “Đưa đi động cho tớ.”

“Làm gì?” Tôi còn chưa kịp phản ứng, cho rằng Hạ Ngang có việc gì gấp cần mượn đi động của tôi gọi điện thoại nên liền đưa điện thoại cho anh.

“Hủy hợp đồng.” Hạ Ngang vừa tìm số điện thoại trong danh bạ, vừa nói.

Tôi hoảng, vội vàng đoạt lại điện thoại, không cẩn thận dùng sức mạnh quá, điện thoại trượt khỏi tay Hạ Ngang, “tôm” một tiếng, rơi ngay vào bể cá gần đó.

...

Sau khi đi động được vớt ra, đã bị nước làm hỏng rồi, tôi nghĩ tới mấy trăm bức ảnh của cục cưng trong điện thoại, trong lòng liền khó chịu không chịu nổi.

“Mua cái mới đi.” Hạ Ngang nói.

Tôi cúi đầu bỏ điện thoại vào túi, sau đó gạt đầu cho có.

Hạ Ngang nhìn phản ứng của tôi rồi nói “xin lỗi”, sau đó anh lại bảo: “Tớ có một người bạn biết sửa điện thoại, có thể tìm cậu ấy thử xem...”

Đây chỉ là một cửa hàng sửa đồ bình thường, tôi nhìn xung quanh một vòng, lại nhìn cái giá bày đủ các loại linh kiện trong đó, rõ ràng Hạ Ngang đã đưa tôi đến một cửa hàng phân phối súng lục.

Chẳng lẽ đầu năm nay, buôn bán súng lục lại thất bát đến nỗi phải đi sửa điện thoại đi động sao?

Ông chủ cửa hàng là một người Pháp đầu bóng lưỡng, cậu ta nhiệt tình tiếp lấy điện thoại của tôi, sau đó vỗ ngực nói không thành vấn đề, nói ngày hôm sau là tôi có thể lấy lại “điện thoại yêu” về rồi.

Nhưng mà ngày hôm sau lại nảy sinh một vấn đề, từ sáng tinh mơ tôi đã nhận được điện thoại của Hạ Ngang.

“Vẫn đang ngủ à?”

Tôiụi mắt, cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên vui vẻ: “Vừa mới rời giường, sớm quá đấy Hạ Ngang...”

“Triều Ca...”

Tôi: “Ừ.”

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên không có phản ứng, tôi vò mái tóc rối bù của mình: “Chuyện gì vậy, Hạ Ngang?”

Có lẽ chừng 5 giây sau, tôi mới nghe Hạ Ngang nói: “Triều Ca, về chuyện đứa con của cậu với Cẩn Du, tớ có mấy điểm muốn hỏi cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Ngoại truyện Hà Tiểu Cảnh

Nhiều năm trôi qua trong lòng cô vẫn luôn có một người con trai, người con trai đó có một cái tên rất hay – Diệp Cẩn Du, một người mà lúc nào nhớ tới tên anh cô cũng sẽ mỉm cười, Cẩn Du, Cẩn Du, khẽ gọi trong miệng vừa ngọt ngào vừa du dương.

Cô từng xem trong từ điển, biết “cầm cần hoài du” ngụ ý chỉ người có phẩm tính như mỹ ngọc, mà sở thích sưu tầm mỹ ngọc của cô cũng có từ đó.

Năm thứ năm bậc tiểu học, vì ba phải chuyển công tác nên cô cũng chuyển đến học trường tiểu học thành đông, chính ở đây, cô đã gặp Diệp Cẩn Du, còn có... Tần Triều Ca.

Bởi vì muốn nịnh nọt ba cô nên giáo viên cố ý xếp cho cô một chỗ ngồi thật tốt, để cô ngồi bên cạnh học sinh có thành tích học tập tốt nhất lúc ấy, mà người học sinh đó chính là Diệp Cẩn Du.

“Xin chào, tớ là Hà Tiểu Cảnh.”

Bạn nam đó ngẩng đầu nhìn cô một cái, cũng không để ý xem người bên cạnh mình là ai, sau đó anh vỗ lưng cô bé ngồi phía trước.

“Tần Triều Ca, bút chì của cậu gọt xong rồi này, cầm lấy.”

Cô bé xoay người nhận lấy cái bút chì trong tay Cẩn Du, sau đó tầm mắt chuyển đến người cô, đôi mắt to tròn quan sát cô, mỉm cười nhìn cô rồi nói: “Cậu là Hà Tiểu Cảnh phải không, tớ tên là Tần Triều Ca, bạn học lạnh như đá bên cạnh cậu tên là Diệp Cẩn Du, một tên cuồng tự đại.”

Cô xoay qua đôi mắt với cô bé miệng đang oán giận “tên cuồng tự đại” mỉm cười, sau đó lấy mấy tấm poster nhân vật hoạt hình đưa cho cô bé ngồi trước: “Tặng cậu này, hy vọng cậu thích nó.”

Đúng như cô nghĩ, cô bé kia rất thích những tấm poster cô đưa cho. Đó đều là món quà ba cô đi công tác nước ngoài mua cho, trước kia mấy bạn học nữ trong lớp đều tranh nhau xin cô.

Cô bé cắt poster vào cặp, sau đó lục tìm một lát rồi lấy ra hai quyển truyện tranh: “Cho cậu mượn này, xem xong chúng ta cùng thảo luận nội dung nhé.”

Cô luôn không thích kết bạn với những bạn nữ xinh xắn, lúc đó kết bạn với Tần Triều Ca bởi vì cô ấy rất có duyên, kết bạn với cô ấy, cô mới có thể quen thêm nhiều bạn.

Tần Triều Ca rất thích đá cầu, nhảy ô vuông, chạy tiếp sức. Hình như tất cả đều là sở trường của cô ấy vậy, tự đáy lòng cô thực sự hâm mộ Tần Triều Ca, xinh đẹp, học giỏi, giáo viên quý, hơn nữa lại có mối quan hệ tốt với Diệp Cẩn Du, cả hai giống y hệt như một cặp đôi trong miệng các bạn học vậy.

Mỗi lần Tần Triều Ca đi chơi đều gọi cô cùng, khi đó bạn nữ nào thân thiết với nhau đều tụ lại thành một nhóm, mà khi ấy cô với Tần Triều Ca cũng cùng một nhóm, cả hai đều chơi các trò rất giỏi, dần dần hai người được các bạn trong lớp gọi là Thường Thắng Nữ Vương.

Thực ra cô không thích chơi mấy trò ngoài trời, bởi vì mẹ bảo cô phơi nắng nhiều sẽ làm da đen đi mà da của cô đã đen lắm rồi, mẹ cũng rất hay tiếc nuối bảo: “Nếu Tiểu Cảnh di truyền làn da của mẹ nhất định sẽ trở thành một cô gái xinh đẹp.”

Cô thật sự muốn làn da của mình trắng hơn, bởi nếu cô trở thành một cô gái xinh đẹp, cô nghĩ bạn ngồi cùng bàn với cô nhất định có thể nhìn cô nhiều hơn một lần.

Năm thứ năm tiểu học là một năm vô cùng lúng túng, đối với phương diện nam nữ, dù vẫn còn ngây thơ không biết một số chuyện nhưng trong lòng cũng có bí mật nhỏ của chính mình. Có một ngày trong lớp rộ lên tin tức, Trương Hoan “mập” yêu thầm Diệp Cẩn Du bởi vì bạn ấy lên viết tên Cẩn Du lên trên cục tẩy nên bị một bạn nam nghịch ngợm phát hiện. Sau đó bạn nam đó viết lên trên bảng đen bảy chữ to “Trương Hoan “mập” thích Diệp Cẩn Du”, kết quả tất cả các bạn trong lớp đều biết cả.

Cô đẩy tay Diệp Cẩn Du: “Trương Hoan thích cậu đấy?” Lúc đó cô với Diệp Cẩn Du đã quen thân hơn nhiều, thỉnh thoảng cô cũng sẽ nhờ anh gọt bút chì cho giống như với Tần Triều Ca vậy, ngày hôm sau cô mang thêm ít đồ ăn vặt nhập khẩu tới lớp cảm ơn nhưng lúc ấy, một nửa số đồ ăn vặt đều vào miệng Tần Triều Ca.

“Nhỏ đen, đừng nói lung tung.” Diệp Cẩn Du nâng mắt nhìn cô. “Nhỏ đen” là biệt danh bạn học trong lớp đặt cho cô, thực sự cô không hề thích bị bọn họ gọi là “nhỏ đen” nhưng cô vẫn có thể chấp nhận Diệp Cẩn Du gọi mình như thế, nhất là anh lại dùng giọng điệu thân thiết gọi cô, điều này khiến lòng cô ngọt như quệt đường mật vậy.

~

Đến học kì 2, ba lại được điều về chỗ công tác cũ, cô lại phải quay về trường tiểu học trước đây. Lúc biết mình phải chuyển trường, tâm trạng của cô xuống thấp kinh khủng.

“Tớ phải chuyển đi rồi.” Cô thờ dãi nói với Cẩn Du.

Cẩn Du “ừm” một tiếng, không nói gì thêm.

“Tớ rất nhớ các cậu...”

Cẩn Du mỉm cười, sau đó xoay mặt sang nói: “Thực ra tớ cũng rất nhớ cậu, nhỏ đen.”

Tha thứ cho cô, khi cô nghe thấy câu nói này tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Cẩn Du nói anh cũng rất nhớ cô, đây là lời nói khiến cô vui sướng biết bao nhiêu. Cho đến sau này, đã rất nhiều năm trôi qua, cho dù vào một năm cô rớt cuộc cũng được ở bên Cẩn Du, cô vẫn cảm thấy những lời này là lời ngọt ngào nhất Cẩn Du nói với cô.

Trước khi chuyển trường, cô dùng hết tiền mừng tuổi mua cho các bạn học mấy món quà nhỏ giống nhau ngoài ra còn tặng cho Trương Hoan một quyển sổ khóa, Tần Triều Ca là một hộp màu nước...

Còn Cẩn Du, cô tỉ mỉ chọn lựa một cây bút máy hiệu Pike, đắt đến mức cô phải dùng hết toàn bộ tiền mừng tuổi nhưng cô không hề tiếc chút nào.

Ngoài trừ cây bút máy hiệu Pike, cô còn viết cho Cẩn Du một bức thư, bên trên dán hình thủy thủ mặt trắng cô thích nhất, ám chỉ “mình sẽ dùng ánh trăng hạ gục cậu”. Nghĩ đến đây, tai cô liền đỏ lên.

Sau khi ở bên Cẩn Du, cô từng hỏi anh còn nhớ rõ bên trong viết cái gì không, Cẩn Du xoa xoa đầu cô nói không nhớ rõ. Cô làm bộ tức giận cắn lỗ tai anh, cho đến khi anh giữ lấy đầu cô hôn cô, sau đó anh với cô bắt đầu làm tình, làm đến điên cuồng.

Sau khi chuyển trường, cô dần dần mất liên lạc với Tần Triều Ca, trái ngược lại, cô lại liên lạc lại với Trương Hoan. So với Tần Triều Ca, cô cảm thấy mình với Trương Hoan có nhiều đề tài chung hơn, cô phải trắng hơn còn Trương Hoan phải gầy béo đi, huồng hờ, cả hai còn có chung một bí mật tên Diệp Cẩn Du.

Trên bức thư cô có viết địa chỉ nhà mình, cuối thư cô còn viết: Hy vọng có thể nhận được hồi âm của anh nhưng mỗi lần mở hộp thư của nhà mình lại là một lần cô cảm thấy mất mát.

Rồi sau đó, cô ngoài ý muốn trở thành bạn học cùng sơ trung với Cẩn Du. Tuy không cùng lớp nhưng cũng đủ khiến cô vui vẻ thật lâu. Cô đến lớp Cẩn Du tìm anh, mỗi khi bạn cùng lớp hỏi cô vì sao biết Cẩn Du, cô chỉ thần nhiên nở nụ cười, nói: “Chúng tớ chỉ là bạn học cùng tiểu học thôi.”

Hà Tiểu Cảnh thừa sơ trung để ý chăm chút cho bản thân nhiều hơn nhiều so với Hà Tiểu Cảnh thời tiểu học, cô bắt đầu nuôi tóc dài, bắt đầu chọn những bộ đồ lót xinh đẹp phối với bộ đồng phục xấu xí, bắt đầu luyện tập mỉm cười trước gương.

Năm hai sơ trung cô bắt đầu nhận được một bức thư tình, là của bạn cùng lớp cùng bàn viết cho cô, cô im lặng giao bức thư cho chủ nhiệm lớp, sau đó tiếp tục chuyên chú tạo từng lần “tình cờ gặp gỡ” với Cẩn Du ở trong trường.

Năm ba sơ trung, cô đã có một tình yêu đầy đủ hi vọng ái ố, dù chỉ có thể hiểu hết chúng trong lòng nhưng đối với cô tất cả đều là vui là sướng.

Cho đến khi trung học, cô với Cẩn Du không học cùng trung học với nhau nữa, cô nghe nói Cẩn Du có bạn gái mà người bạn gái này lại chính là Tần Triều Ca.

Khi đó thể giới của Hà Tiểu Cảnh, hoa nở hoa lại tàn, tĩnh lặng không một tiếng động.

Sau đó cô càng ngày càng chú ý ăn mặc hơn, ngoài việc đó, mỗi ngày cô còn đọc rất nhiều sách, mẹ nói đọc sách có thể khiến con gái thêm khí chất hơn, mà cô rất muốn trở thành một cô gái hấp dẫn.

Cô thường nghe ngóng chuyện về anh, thực ra cô cũng chỉ dựa vào nghe ngóng mới biết chuyện của anh, rốt cuộc có một lần cô không nhịn được chạy đến trường anh, cô không dám đi tìm anh, cô chỉ muốn nhìn thấy anh ở trường học thế nào thôi, nếu có thể gặp được, cô sẽ nói một câu: “Diệp Cẩn Du, thực trùng hợp.”

Sau đó cô đi tới sân thể dục trung học Z nhìn thấy anh hôn bạn gái mình, nước mắt đọng đầy khóe mắt, cô gái trong lòng anh chính là Tần Triều Ca phải không? Ba năm không gặp, hình như cô ấy còn xinh đẹp hơn nhiều so với thời tiểu học.

~

Vào đại học, bạn học trong ký túc xá đều hâm mộ Hà Tiểu Cảnh cô, xinh đẹp, gia thế tốt, còn có một bạn trai tuyệt vời, nhưng các cô ấy đều không biết, Hà Tiểu Cảnh cũng từng hâm mộ một cô gái y như vậy.

Rồi sau đó, khi cô nhìn thấy một Tần Triều Ca mặt xám mảy tro, cũng thực kinh ngạc vì sao trước đây mình lại hâm mộ lại ghen tị với cô ấy.

Nói thực ra, đối với Tần Triều Ca khi đó, cô đã không còn hâm mộ nữa, chỉ có thương hại.

Sau lần đâm xe đó, Cẩn Du chỉ canh giữ bên ngoài phòng cấp cứu thất thần hỏi mình một câu: “Vì sao lại không nhận ra cô ấy...”

Đúng vậy, không chỉ có Diệp Cẩn Du, cô cũng không thể nhận ra người đó lại chính là Tần Triều Ca. Tần Triều Ca lúc nào cũng xinh đẹp rực rỡ, Tần Triều Ca có một người mẹ lúc nào cũng thích chưng diện cho con gái cho nên hồi bé lúc nào cô ấy cũng là cô bé xinh đẹp mặc quần áo đẹp nhất trong lớp.

Nhưng Tần Triều Ca khi đó đâu rồi? So sánh với cô, nếu cô không cảm thấy mình vượt hơn hẳn thì quá đối trá rồi nhưng cảm giác nhiều hơn cả chính là thương hại.

Cô đến bệnh viện thăm cô ấy, về mặt cô ấy ngây dại, thỉnh thoảng còn cười với cô một chút nhưng nụ cười đó rất cứng nhắc. Thật sự cô rất tò mò, Tần Triều Ca có nụ cười tươi như nắng sớm đó đã đi đâu mất rồi?

~

Cô học cùng một chuyên ngành với Cẩn Du ở trường đại học, chuyên ngành kiến trúc nơi mà tỉ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng, từ ngày vào đó cô liền hào sảng tuyên bố muốn theo đuổi Cẩn Du.

Ngẫm lại Hà Tiểu Cảnh khi đó đã có đầy đủ khả năng để nói ra những lời khoa trương này, ít nhất người khác sẽ không cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình như Trương Hoan. Rồi sau đó khi cô ở bên Cẩn Du, người xung quanh ai cũng nói là xứng, giống y như khi xưa Cẩn Du cùng với Tần Triều

Ca vậy.

“Em không nói đùa đâu, em thật sự theo đuổi anh.” Mỗi ngày cô đều theo phía sau Cẩn Du, dù là lên căng tin ăn cơm hay là lúc đi học, dần dần, cho dù cô không đi cùng với anh, mọi người cũng mặc định rằng họ là một đôi.

Cô biết Cẩn Du vẫn còn tìm Tần Triều Ca, cô biết trong lòng Cẩn Du không có cô, cô biết nữ theo đuổi nam cách một tầng sa nhưng cô vẫn muốn đứng bên cạnh Cẩn Du, đây chính là giấc mộng cô mơ đã lâu lắm rồi, cô thật sự hy vọng có một ngày mộng đẹp có thể trở thành sự thật.

Có một lần cô thức thâu đêm cùng hoàn thành một hạng mục với Cẩn Du thì chợt ngủ quên mất, lúc tỉnh lại cô phát hiện trên người mình có thêm một cái áo khoác, cô vội ngáp nhìn Cẩn Du đang chuyên chú xem mô hình kiến trúc trong tay, hạnh phúc giống như có được cả thế giới.

Cô nghĩ, cứ lại gần một chút rồi một chút, chỉ cần một chút nữa thôi, cô có thể bước vào lòng Cẩn Du rồi.

Nghỉ hè về thành phố Z, mỗi ngày cô đều mang sách chuyên ngành đến hỏi Cẩn Du, có một lần cô giúp anh đi tìm một loại vật liệu xây dựng mà bị thương ở chân, từ đó cô thấy trong mắt Cẩn Du đã tồn tại sự thân thiết với cô.

Lúc đó cô đã nghĩ rằng có lẽ mình đã bước được vào lòng anh rồi, lấy một cách thức không hề hay biết lặng lẽ bước vào lòng anh.

“Cẩn Du, nhất định trong lòng anh có em.” Cô vui vẻ đùa anh.

Anh sững sốt, không có phản ứng gì nhưng chính điều đó đã khiến cô hiểu được cố gắng trong một năm của mình có hiệu quả rồi.

Sau đó Tần Triều Ca trở về, cô thừa nhận bởi vì sự xuất hiện của cô ấy đã khiến mối quan hệ của cô với Cẩn Du phát triển nhanh chóng.

Cô với anh xảy ra quan hệ đúng vào ngày 15 tháng 12, lúc chấm dứt, anh và cô dựa lưng vào nhau không nói lời nào.

Sau đó cô hỏi: “Cẩn Du, đây là lần đầu tiên của anh sao?”

Rất lâu sau, cô nghe tiếng anh đáp: “Không phải.”

Cô không hỏi thêm gì nữa, chỉ xoay người ôm eo anh, mặt dán vào lưng anh, thầm thì: “Em yêu anh, Cẩn Du...”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Cả người tựa như bị ném vào trong hầm băng, máu toàn thân như ngừng chảy, sau đó tôi cảm thấy hô hấp của mình chợt trở nên dồn dập, không khí hít vào tràn qua phổi sau đó như biến thành lưỡi dao, đâm vào lồng ngực tôi đau nhức.

Qua thật lâu sau, tôi mới nói vào di động: “Hạ Ngang, cậu đang xen vào việc của người khác đấy.”

Trước khi đi ra ngoài, Kỷ Tửu Tửu còn tưởng tôi bị sốt, nên đến bên giường sờ trán tôi, sau khi xác định rõ tôi không bị làm sao mới thay giày đến nhà thờ đánh đàn.

Từ sáng tỉnh mơ đã nhận được cuộc điện thoại của Hạ Ngang, sau đó tôi tắt điện thoại, chầm chần ngủ, đến khi tỉnh dậy đã là 12 giờ trưa rồi. Nếu không phải nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài, nói không chừng tôi đã ngủ thẳng đến ngày hôm sau.

Tôi đứng lên đi mở cửa: “Ai vậy?”

“Hạ Ngang.”

Tôi cào cào tóc, mở cửa chống trộm sau đó nghiêng người tránh ra để Hạ Ngang bước vào.

“Khát nước không? Để tớ rót cho cậu cốc nước.” Tôi ngừng đầu nói với Hạ Ngang, sau đó không để

anh kịp nói gì đã xoay người đến chỗ bình nước.

Có lẽ là vì ngủ quá lâu nên tay chân có chút bải hoải, lúc cầm cốc nước còn cảm thấy không thể giữ nổi. Vì tay tôi run rẩy nên cốc nước cũng bị rung theo, nước bắn tung tóe ra tay tôi.

“Những bức ảnh này được tìm thấy khi khôi phục dữ liệu, tớ biết nói về việc riêng tư của cậu thật sự không thỏa đáng chút nào nhưng về chuyện đứa bé...”

“Chuyện đứa bé gì.” Tôi xoay sang nhìn Hạ Ngang, “Chuyện này có liên quan gì tới cậu sao? Hạ Ngang?”

Hạ Ngang không để tâm tới lời chất vấn của tôi mà ngược lại, tiếp tục truy hỏi tôi: “Cậu vẫn chưa nói cho Cẩn Du biết về sự tồn tại của đứa bé?”

Tôi đặt cốc nước lên bàn, cúi đầu nói: “Không.”

Hạ Ngang: “Cậu nên nói cho cậu ấy mới đúng.”

“Nói cho anh ta cái gì? Nói là Tần Triều Ca sinh cho anh ta một đứa con trai, cầu xin anh ta trở về bên tôi sao?” Tôi nhìn thẳng vào mắt Hạ Ngang, đột nhiên có chút buồn cười, nhưng nước mắt lại nhanh chóng tụ lại trong hốc mắt rồi chảy ra.

“Hạ Ngang, có lẽ cậu vẫn chưa biết rõ một chuyện, đứa bé này đã chết rồi, từ nửa năm trước đã chết rồi...”

Hạ Ngang cứng đờ, sau đó anh xin lỗi tôi. Giọng nói của Hạ Ngang trầm ảm, rõ ràng là cùng bằng tuổi với tôi nhưng lại học được cách kiềm chế cảm xúc rất tốt.

“Nhưng dù đứa bé có còn hay không, cậu vẫn nên nói cho Cẩn Du biết một tiếng, cậu ấy có quyền biết.”

Tôi cúi đầu “Ừ” một tiếng: “Đúng rồi, đến ngày giỗ của cục cưng thì nói cho anh ta biết một tiếng, nếu tớ về nước còn có thể dẫn anh ta đến thăm mộ cục cưng...”

Hạ Ngang im lặng nhìn tôi, ánh mắt phức tạp.

Tôi lại nói tiếp: “Nhưng mà Hạ Ngang, Cẩn Du không cần thiết phải biết việc này, mặt khác tớ cũng không biết nên nói cho anh ta làm cái gì. Nếu nói chuyện này ra cho Cẩn Du có thể khiến con của tớ sống lại thì không cần cậu nhắc, bây giờ tớ sẽ gọi ngay cho anh ta, nhưng chỉ sợ về sau ai cũng không vui nổi thôi.”

Hạ Ngang mím chặt môi, sau đó anh nói: “Cẩn Du và cô gái kia đã chia tay rồi.”

“Cái gì?” Tôi cười, “Thì ra Tần Triều Ca tớ cũng chỉ giá trị như loại hàng hóa người ta không cần nữa

thôi sao.”

“Tớ không phải có ý này.” Hạ Ngang cau mày giải thích, “Nếu trong lòng cậu còn có cậu ấy, cần gì phải làm khó bản thân mình.”

“Trong lòng tớ còn có Cẩn Du.” Tôi thành thật thừa nhận, ngừng một chút, lại nói tiếp, “Nhưng tuyệt đối không phải Cẩn Du bây giờ, Cẩn Du bây giờ thuộc về Hà Tiểu Cảnh, không phải thuộc về Tần Triều Ca tớ.”

“Thực xin lỗi, có lẽ tớ không đứng ở vị trí của cậu để xem xét việc này.” Sau một lúc lâu, Hạ Ngang mở miệng nói.

Tôi lắc đầu: “Không cần xin lỗi, cậu là bạn từ nhỏ đến lớn của Cẩn Du, tớ hiểu mà.”

Hạ Ngang nhấp máy môi, cuối cùng không nói thêm gì nữa, sau đó anh lấy cái điện thoại đã nhúng qua nước của tôi rồi đưa cho tôi.

“Điện thoại đã sửa xong rồi.”

“Cám ơn.” Tôi nói.

Hạ Ngang gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi Hạ Ngang rời khỏi phòng trọ của tôi, có đến ba tháng tôi không liên lạc gì với anh cả. Tôi không biết Hạ Ngang nghĩ thế nào về chuyện này, nhưng chuyện này cứ thế trôi yên bình lặng lẽ qua.

Trong ba tháng này, tôi vừa tập luyện theo sắp xếp của AC vừa nhận chụp ảnh bìa cho một số tạp chí. Lúc ấy người mới ở AC có rất nhiều, cũng có rất nhiều người còn xinh đẹp và tài năng hơn tôi nhưng kỳ lạ là AC lại coi tôi là đối tượng chính để lăng xê.

Bọn họ quyết định ba năm sau sẽ để tôi tấn công thị trường trong nước. Mà trong hai năm này ở Pháp tôi cũng chỉ cần đạt tới một trình độ nhất định là tốt rồi. Thực ra điểm ấy hoàn toàn có thể hiểu được.

Định hướng sau này của tôi vẫn là thị trường trong nước, bây giờ ở Pháp cố gắng đạt một cấp bậc nào đó, việc này cũng không khác gì so với việc xuất ngoại để mạ vàng cả.

Nhưng thực sự thì tôi vẫn cảm thấy AC rất “chiều cổ” mình, đương nhiên lời này tôi sẽ không phản ánh với AC rồi, bằng không thì cũng quá thật thà rồi, việc tôi cần phải làm đó là tập trung vào khóa huấn luyện. Luyện phát âm, luyện một vài động tác khiêu vũ cơ bản, luyện cách nói chuyện, luyện lúc ca hát thì phải chú ý những điều gì, mặt khác họ còn cho tôi tham gia một khóa học sử dụng ngôn ngữ cơ thể.

Tôi càng ngày càng trở nên bận rộn, bận rộn nhất là có một tuần, một ngày tôi chỉ ngủ được hơn 6 giờ, đi sớm về muộn, thời gian nghỉ ngơi hoàn toàn đảo lộn.

Sau khi học xong cách phối trang phục, cách make up, tôi càng ngày càng trở nên tự tin hơn, tôi tin rằng cho dù không có nhân viên trang điểm tôi cũng có thể trang điểm cho khuôn mặt của mình khiến cho ai cũng không thể soi mói được.

Ngắm lại, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, Tần Triều Ca thực sự đã thay đổi rất nhiều. Khó trách ngày đó gặp Hạ Ngang ở trong phòng tiệc, mặt anh lại cứng đờ như vậy.

Tôi gặp Hạ Ngang trong một phòng tiệc lớn của một khách sạn nổi tiếng bên bờ sông Seine Paris. Lần đó bởi vì tôi có được một vai diễn nhỏ trong bộ phim mới của bị đạo diễn khá nổi tiếng nên Andre liền đưa tôi cùng với anh chàng đóng vai nam 2 và một nam diễn viên nữa đi theo đạo diễn với nhà tài trợ đến đây dự tiệc.

Mà tôi gặp Hạ Ngang ở trong chính bữa tiệc này, anh tham dự với thân phận là con trai của một nhà tài phiệt địa phương, đại diện cho cha mình tham dự bữa tiệc lần này.

Lúc đó tâm trạng của tôi phải nói là rất bất ngờ. Kết quả lúc đạo diễn bảo kính rượu, cái ly trong tay tôi nghiêng ngả, đổ hết rượu lên trên một Hoa Kiều vạm vỡ.

Cho dù ở trong hay ngoài nước, những người có đặc điểm như vậy đều thích làm khó người ta, hơn nữa tôi còn gặp phải một Hoa Kiều tính tình không hề tốt chút nào cho nên ông ta trách mắng tôi ngay trong bữa tiệc.

Sau đó, tựa hồ như không có gì ngoài ý muốn, tựa như mỗi lần tôi xảy ra chuyện đều là Hạ Ngang tới giải cứu tôi, lúc tôi cúi đầu xin lỗi, tôi nghe thấy Hạ Ngang nói với ông ta: “Đừng làm khó dễ cô ấy, cô ấy vẫn còn nhỏ mà.”

“Đừng làm khó dễ cô ấy, cô ấy vẫn còn nhỏ mà.”

Sau này khi tôi ở cùng Hạ Ngang thân thiết như anh em, tôi thường lấy lời này ra giễu cợt anh: tuổi của anh còn ít vậy mà đã già thế cơ à? Nhưng thực ra tôi không hề ghét bỏ lời ấy, lời nói này khiến tôi rất cảm động. Từ lúc trốn đi cùng với Tần Bạch Liên cho đến bây giờ ở một đất nước xa lạ cố gắng làm việc, đã lâu lắm rồi không còn ai nói tôi “nhỏ” nữa.

Đêm đó tôi “bị” đưa đến phòng của Hạ Ngang, sau đó cũng không biết ai bắt đầu trước, vậy mà chúng tôi nói chuyện nguyên một đêm.

Tôi nghĩ có lẽ bắt đầu từ lúc này, tôi với Hạ Ngang đã có một khởi đầu mới mà khởi đầu này không hề liên quan gì đến Cần Du.

Ở pháp ngay người ba năm, tôi về nước được ba lần, còn Tổng Lê Minh lại đến Paris thăm tôi hai lần.

Lần đầu tiên đến, ông ấy khá kính sợ khi biết tài khoản của tôi bị đóng băng. Lần thứ hai đến, ông ấy lại mang cho tôi một tin tức khá kính sợ, ông ấy nói muốn ly hôn với Diệp Lan sau đó cưới Tần Bạch Liên.

Tôi hỏi ông ấy: “Mẹ cháu đồng ý không?”

Tổng Lê Minh: “Lần trước gặp bà ấy, bà ấy không gật đầu.”

Tôi: “Bác vẫn nên ly hôn trước rồi nói sau.”

Sau đó, Tổng Lê Minh ly hôn thật nhưng đáng tiếc, sau này Tần Bạch Liên cũng không gả cho ông ấy mà lại gả cho một vị giáo sư của đại học Z. Đương nhiên, tất cả những việc này đều diễn ra sau đó.

Nhưng sau này mỗi khi nhìn thấy Tổng Lê Minh mỗi ngày chỉ biết chơi cờ vua làm vui, tôi lại oán hành vì lúc trước xúi Tổng Lê Minh ly hôn của mình là hành vi không có chút phúc hậu nào.

Về phần Cần Du, từ lần Hạ Ngang nói với tôi chuyện anh đã chia tay với Hà Tiểu Cảnh, trong ba năm này tôi không hề biết được một tin tức gì về anh nữa, nhưng còn Cần Du, tôi đoán anh ấy hẳn đã nghe được không ít tin tức về tôi.

Bởi vì trước khi tôi từ Pháp chính thức trở về nước làm việc, tôi ở trong giới showbiz đã có một chút

danh tiếng. Năm đó về nước tôi còn nhìn thấy trên tủ kính trung tâm thương mại nhà bác Cần Du có treo hình quảng cáo của tôi.

Chương 23

Về nước, chuyện đầu tiên tôi làm là đến nhà giam thành tây thăm Tần Bạch Liên, khi tôi ký tên lên tờ giấy xin thăm nom ba chữ Tần Triều Ca, nam cảnh sát phụ trách đăng ký vội vàng ngừng đầu liếc tôi một cái.

“Cô là... Tần Triều Ca?” Giọng nói của anh ta tràn ngập nghi ngờ.

Am cảnh sát mặt quả táo trước mặt này khiến tôi rất có hảo cảm, tôi mỉm cười gật đầu xác nhận mình chính là Tần Triều Ca.

Từ một năm trước tin tức Tần Triều Ca có mẹ đang ở trong tù đã bị tung lên, vì vậy tôi cũng không cần lo lắng ngày mai ở trong một báo lá cải nào đó sẽ có mặt tôi nữa.

“Có thể kí tên cho tôi được không?” Nam cảnh sát lôi một quyển sổ lên trên bàn đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy quyển sổ, cúi đầu ký tên tôi lên đó, chữ tôi cũng không tính là xấu lắm cho nên không cần luyện tập gì mà ký tên vẫn có thể nói là đẹp để lưu loát, sinh động lưu loát giống như mây bay nước chảy vậy.

“Cảm ơn.” Cậu ta nói sau đó gật gật đầu, “Tôi sẽ không nói chuyện này cho truyền thông biết đâu.”

Tôi nói cảm ơn, sau đó đi vào phòng thăm nom.

Vài năm này Tần Bạch Liên ở trong tù cũng khá tốt. Mấy năm trước bà làm quen được với một chị cả rồi dần dần trở thành chị em thân thiết, vị chị cả này mỗi lần lao động cải tạo ở trong tù cũng đều giúp đỡ Tần Bạch Liên một ít.

Mỗi lần tới đây Tần Bạch Liên đều nhắc tới vị chị cả này với tôi, còn nói với tôi chị cả ở bên ngoài còn có mẹ già không người chăm sóc. Mẹ chị cả đã hơn 80 tuổi rồi, ở trong một khu nhà cũ nội thành thành phố Z, mỗi ngày đều nhờ vào việc nhặt đồ phế thải kiếm sống.

Cho nên lần trước đó về nước tôi đã sắp xếp cho bà cụ vào một viện dưỡng lão, tai của mẹ chị cả không tốt, lúc tôi đến thăm bà còn nhận nhầm tôi là cháu ngoại của mình. Thực ra cháu gái của bà từ nhiều năm trước đã bị lão chủ nhà xưởng cường hiếp sau đó tự sát mà chết, mà chị cả chính là mẹ cô gái này. Nguyên nhân chị cả vào tù chính là vì đêm đó bà dùng con dao gọt hoa quả đâm vào tên khốn nạn kia hơn ba mươi nhát.

Có đôi khi tôi thật sự không rõ, có rất nhiều chuyện đúng sai rõ ràng có thể phân định một cách rạch ròi nhưng ở trong pháp luật thì lại biến thành không thể nào phân định rõ.

Lúc trở về Pháp, tôi kể về việc của chị cả cho Hạ Ngang. Sau khi Hạ Ngang nghe xong thì không nói gì cả, rồi chúng tôi cũng đến ngôi mộ của Barton thăm nó. Một năm trước Barton vì bệnh tim tái phát mà qua đời, ngày nó qua đời tôi mới biết thì ra nó đã mắc bệnh tim bẩm sinh từ trước rồi.

ở trước ngôi mộ, Hạ Ngang kể cho tôi câu chuyện về Barton, khi tôi nghe xong đã không thể kìm chế lệ rơi đầy mặt, tôi nói Barton thật khổ, cũng khổ sở như đứa con bé bỏng của tôi vậy, sinh mệnh có quá nhiều tiếc nuối khiến người ta nghe xong mà cảm thấy bất lực, nhưng cũng bởi vì quá bất lực cho nên số mệnh cũng giống hệt như nhau.

Tôi không tin số mệnh, nhưng có đôi khi có một số chuyện lại khiến tôi không thể không tin. Ví dụ như hồi trung học khi xem đường tình yêu trong lòng bàn tay Cận Du, tôi còn giễu cợt anh vì sao đường tình yêu của anh lại phân nhánh?

Đi ra khỏi nhà tù, tôi ngừng đầu lên nhìn bức tường bao quanh, tuy bức vẽ bên ngoài nay đã trở nên loang lổ vì dấu vết của năm tháng nhưng câu khẩu hiệu bằng chữ đỏ kia vẫn không thay đổi, một cái là “Tự cường, cảm ơn”, cái còn lại là “Coi trọng cuộc sống, hướng tới tương lai.”

Tôi cúi đầu nhìn chiếc lá ngô đồng ủa vàng rơi xuống dưới đường, mùa hè ở thành phố Z đã đi qua, lá cây ngô đồng cũng bắt đầu chuyển sang màu vàng, không biết chúng nó có cảm thấy tiếc nuối sự

sống ngắn ngủi của mình hay không?

Mở cửa chiếc xe Buick đỗ ở ven đường, điện thoại đặt ở ghế phó lái vang lên tiếng chuông, có một tin nhắn được gửi đến.

Tôi nhìn vào điện thoại, thật lạ bởi người gửi lại là Hạ Ngang. Trong trí nhớ của tôi, Hạ Ngang luôn không thích gửi tin nhắn, có việc là trực tiếp gọi điện thoại luôn. Tôi nhìn nội dung tin nhắn, chỉ có một câu đơn giản:

“Đến thành phố Z chưa?”

Tôi nhún lại: “Đến rồi, vừa mới đi thăm mẹ.”

Qua một lát, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Chuông điện thoại là bài hát “Tình yêu màu xanh” bằng tiếng Pháp trong album tôi phát hành năm ngoái. Lúc phát hành album thật sự rất vui sướng, cả trợ lý Trần Khả, Andre, Hạ Ngang và tôi đều đổi hết chuông điện thoại thành bài hát này, sau này Trần Khả và Andre đều đổi nhạc chuông điện thoại, chỉ có mình Hạ Ngang là mỗi lần có ai gọi tới, nhạc chuông vang lên vẫn là bài hát “Tình yêu màu xanh”, rõ ràng là một người đàn ông mạnh mẽ

nhưng nhạc chuông thì lại vô cùng náo nề.

Nhận cuộc gọi, giọng nói trầm ấm của Hạ Ngang liền truyền vào trong tai: “Mấy ngày nữa tớ sẽ về thành phố Z.”

Tôi cười nói: “Tớ sẽ đến sân bay đón cậu.”

Hạ Ngang: “Cậu không tiện.”

Tôi: “Tớ đeo kính râm thật to là được.”

Hạ Ngang đáp: “Được...”

AC thuê cho tôi một căn nhà hộ độc thân ở tòa nhà gần đó. Tuy nói là một căn hộ độc thân nhưng cũng rộng hơn 90 mét vuông, có một cái gara. Mấy năm trước, một căn hộ ở tòa nhà này cũng có giá là 5, 6 ngàn một mét vuông, bây giờ mỗi mét vuông là ba vạn hai. Nghĩ đến đây tôi thực hối hận trước khi làm ngôi sao, tôi nên vay Hạ Ngang một ít tiền sau đó đầu tư vào ngành bất động sản, bây giờ cũng chẳng đến mức phải thuê nhà, mà thực chất căn nhà đang thuê cũng là do công ty chu cấp.

Vì tôi mới về nước nên AC vẫn chưa lên lịch làm việc cho tôi, vì vậy trong khoảng thời gian này tôi rất rảnh rỗi, trên cơ bản chỉ cần đến công ty luyện tập bài hát “Mối tình đầu thuần khiết” bằng tiếng Hoa sẽ phát hành vào tháng 12 là được.

Thực ra đối với lời bài hát này cảm xúc của tôi chính là... vô cảm, vì nguyên nhân cá nhân nên khi tôi râm rì luyện tập bài hát này thì cứ như đang phúng viếng vậy.

Đương nhiên, lời này là do thầy giáo dạy nhạc của AC – Vương Cường đánh giá. Sau đó, tựa như một chữ mà đánh thức người trong mộng, bị ông nhắc nhở như vậy, tôi cũng hiểu được lúc mình hát bài hát này quả thực là đang phúng viếng.

Buổi tối tôi đi siêu thị mua trái cây và rau dưa. Do không có thói quen ăn ở bên ngoài nên bình thường tôi đều tự mình xuống bếp nấu ăn. Ở khu bán hàng rau, lúc đang chọn ớt xanh, nhìn thấy bên quầy ớt xanh chính là quầy cà tím, nghĩ tới hai ngày nữa Hạ Ngang sẽ về nước, tôi lại chọn cà tím đặt vào giỏ hàng.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc, tôi quay đầu lại nhìn, thấy Hà Tiểu Cảnh đang đứng lựa hoa quả cách đó không xa.

Cô ấy đứng bên cạnh một người phụ nữ tầm bốn mươi tuổi, nhìn đáng vẻ hẳn là mẹ cô ấy.

Tôi nghĩ Hà Tiểu Cảnh nhất định không nhận ra tôi, bởi vì khi cô ấy quay sang về phía tôi, khi tầm mắt lướt qua cũng không hề dừng lại chút nào.

Trải qua mấy năm như vậy, Hà Tiểu Cảnh cũng thay đổi rất nhiều, cô ấy bây giờ đã trở thành một thành phần tri thức thành phố, mái tóc dài được buộc lên, đi một đôi giày đen hiệu OL kinh điển, mặc một cái áo sơ mi được cắt may cẩn thận khéo léo tôn lên vòng eo nhỏ nhắn.

Tôi đột nhiên nghĩ rằng nếu như tôi chưa từng ra nước ngoài, cũng chưa từng ký hợp đồng với AC, mà sau khi tốt nghiệp khóa học buổi tối tôi bắt đầu làm việc, chờ Tần Bạch Liên đi ra, bức họa trước mặt này cũng sẽ xảy ra ở trên người tôi với Tần Bạch Liên.

Chọn xong đồ ăn, tôi đẩy xe hàng đến quầy thanh toán.

“Quẹt thẻ hay tiền mặt?”

Tôi liếc nhìn Hà Tiểu Cảnh vẫn đang chăm chú chọn lựa hoa quả, sau đó xoay người nói với cô thu ngân: “Tiền mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Sau khi đi siêu thị về, tôi mang hết trái cây và rau dưa ra phân loại rồi bỏ vào tủ lạnh sau đó ngồi ôm máy tính tán chuyện trên MSN với Trần Từ Minh.

Sau khi Trần Từ Minh tốt nghiệp đại học cũng không tẻ lắm, tốt nghiệp đại học hệ chính quy sau đó được nhận vào công ty lập trình tốt nhất thành phố Z, mới qua một hai năm mà đã thành nhân viên IT cao cấp rồi.

“Đại minh tinh, làm sao mà lại bỏ về nước vậy?” Trần Từ Minh vừa log in đã châm chọc tôi luôn.

Tôi gõ một biểu tượng mặt cười, sau đó hỏi cậu ta: “Gần đây chú Trần có khỏe không?”

Trần Từ Minh: “Mỗi ngày đều trồng hoa, chơi cờ, dắt chó đi dạo...”

Tôi nhấn lại: “Mấy hôm nữa sẽ đến thăm chú ấy.”

Trần Từ Minh: “Quả là vinh hạnh cho kẻ hèn này.” Một lát sau, nick của cậu ta tối lại, tôi nghĩ cậu ta có lẽ đã log out rồi, chợt có một tin nhắn được gửi đến.

“Đã gặp cậu ta chưa?”

Tôi: “Chưa.”

Trần Từ Minh: “Tháng trước tớ có gặp cậu ta.”

Tôi: “Thế à?”

Trần Từ Minh: “Cậu ta rất bận, không những phải tiếp quản trung tâm thương mại cho bác mà còn cùng người ta hợp tác mở một văn phòng kiến trúc.”

Tôi: “Bác?”

Trần Từ Minh: “Trung tâm thương mại Diệp Mậu vốn là gia sản nhà họ Diệp, bởi vì bố mẹ Diệp Cẩm Du đều làm chính trị cho nên vẫn để bác gái cậu ta tiếp quản, bây giờ đầu óc bác gái cậu ta có vấn đề, cậu ta tiếp quản Diệp Mậu cũng là phải thôi.”

Tôi: “Ừm”

Trần Từ Minh: “Không có suy nghĩ gì sao?”

Tôi: “Tớ phải có suy nghĩ gì sao?”

Trần Từ Minh: “Giờ lòng lặng như mặt nước rồi à?” Sau đó còn chưa kịp đợi tôi đáp lại, Trần Từ Minh lại gõ thêm một dòng tin nhắn nữa: “Cũng tốt a, trên đời này chỉ thiếu nhất mấy người có thể quên được người yêu, còn nhiều nhất chính là những kẻ quên luôn ân nhân cứu giúp trong lúc hoạn nạn mà.”

Tôi: “Được rồi, cậu cũng đừng có si nhục tớ nữa.”

~

Đỗ Mi Mi với đầu bếp Triệu Hải yêu nhau sáu năm cuối cùng cũng kết hôn vào tháng 3 năm ngoái. Hai người sinh ra ngay một bé gái đáng yêu trong cùng năm đó, mập mạp vô cùng, đôi mắt tròn to trong suốt lúc cười lên trông chẳng khác nào Đỗ Mi Mi. Có lần Đỗ Mi Mi nói chuyện qua video với tôi, cô nhóc này cũng có thể a a ô ô gọi tôi là “Di nhỏ”.

6 giờ tối ngày hôm sau Hạ Ngang mới đáp chuyến bay về thành phố Z. Tôi đi đến sớm hơn nên chỉ đành an vị ngồi ở phòng chờ khách VIP đọc báo. Trong chuyên mục giải trí của tờ báo cũng có một ít tin tức về tôi, tôi nhìn bức ảnh bên dưới tiêu đề màu đen, vô cùng bất mãn vì cảm thấy họ chụp ảnh tôi thật xấu.

Sau khi Hạ Ngang xuống máy bay liền trực tiếp đi thẳng xuống lối ra màu xanh, đang lúc tôi chăm chú “nghiên cứu” bức ảnh của mình trên báo, anh đã bước lại gần.

Tôi ngẩng đầu nhìn trang phục nghiêm chỉnh anh mặc trên người, không cần nghĩ cũng biết là hội nghị vừa chấm dứt anh đã lập tức bay về nước, vô cùng cảm khái cảm thấy đây thực sự là một người chuyên ở trên không trung.

“Xem gì vậy?” Hạ Ngang hỏi tôi.

Tôi mở đúng trang báo đang xem ra cho anh nhìn, cười hỏi: “Cậu có cảm thấy má trái với má phải của tớ lệch nhau không?” Nói xong tôi liền nghiêng mặt cho Hạ Ngang nhìn má trái tôi, để anh so sánh với bức ảnh này.

Hạ Ngang liếc mắt nhìn qua tờ báo, sau đó còn thật sự chăm chú nhìn má trái của tôi, nói: “Đúng là má phải tròn hơn má trái.”

Tôi cười “xi” một tiếng. Hạ Ngang rõ ràng là một người vô cùng nghiêm túc đứng đắn, vậy mà lại phối hợp với hành động nhảm chán này của tôi, có đôi khi tôi còn hoài nghi thực ra anh là một người hài hước giả trang lạnh lùng.

“Lần này về nước ở mấy ngày?” Tôi hỏi Hạ Ngang.

“Một hai tháng.” Lúc đi ra Hạ Ngang tự nhiên đi ở bên phải tôi, nghiêng người che tôi ở bên trong.

Tôi ngẩng đầu xuyên qua mắt kính đen nhìn anh, chợt phát hiện ra cổ anh lộ ra mảnh vải băng màu trắng.

Đến khi đóng cửa xe rồi, tôi nghiêng người giữ lấy vai anh, chỉ vào vải băng trên cổ hỏi: “Sao lại thế này?”

Hạ Ngang bắt lấy tay tôi: “Không nghiêm trọng.”

Tôi: “Bị đâm hay là bị ngã?”

Hạ Ngang đáp: “Bị đâm.”

“Lừa ai hả.” Tôi trừng mắt liếc anh một cái, “Bằng trình độ của cậu mà cũng để người ta đâm cho một dao à?”

Hạ Ngang bắt đầu mỉm cười với tôi, sau đó giải thích: “Lúc giao hàng xảy ra biến.”

Tôi không để ý Hạ Ngang nữa, cúi đầu khởi động xe sau đó đánh tay lái đi vào đường cao tốc.

Đến khi xe đi trên đường cao tốc, Hạ Ngang mở miệng nói: “Lúc đó đang vận chuyển một ít hàng cao

cấp, vì chủ hàng lần này trước đây là anh em của tớ, hơn nửa trạm kiểm soát cảng Bordeaux có chút vấn đề khó giải quyết, nên phải phối hợp tạo thêm mấy con đường khác.”

Tôi: “Tạo đường? Tạo đường thế nào mà họ bị thương?”

Hạ Ngang dở khóc dở cười liếc tôi một cái sau đó hỏi tôi một ít sự việc xảy ra bên này.

“Sáu tháng cuối năm AC định làm một bộ phim cổ trang võ hiệp, tớ là nữ 2.”

Đầu tiên Hạ Ngang “à” một tiếng, sau đó lại nhún mày hỏi: “Vì sao lại là nữ 2?”

Tôi vừa lái xe vừa cười nói: “Bởi vì nữ 2 thì không đẹp bằng nữ chính đó mà.”

Hạ Ngang không nói lời nào, khóe môi cong lên, trong mắt hiện lên từng mảnh nhỏ vui vẻ.

Trở về nhà trọ tôi liền đeo tạp dề rồi bận bịu nấu nướng trong phòng bếp, vất vả hơn 1 giờ mới nấu xong cơm tối, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cả chân trời đều đã nhuộm một màu tối đen, đứng ở tầng hai mươi của tòa nhà còn có thể nhìn thấy ánh đèn tỏa ra từ hàng vạn gia đình bên ngoài.

“Đợi canh sôi là có thể ăn rồi, chờ lâu như vậy có đói bụng lắm không?” Tôi hé ra ngoài cửa phòng bếp nói với Hạ Ngang.

“Không.” Hạ Ngang đi tới giúp tôi lấy một cái bát tô, đến khi canh trứng sôi, anh chủ động đổ canh vào bát sau đó đặt lên bàn cơm.

Tôi vừa cời tạp dề vừa đi theo Hạ Ngang ra khỏi phòng bếp, lúc ngồi xuống ăn cơm, tôi hỏi anh: “Thời gian về nước định ở đâu, nhà cũ sao?” Nhà cũ của Hạ Ngang là căn biệt thự ở ngoại ô phía đông thành phố, chính là nơi mà hồi trung học tôi với Cần Du có qua đó tiễn Hạ Ngang.

“Không, ở khách sạn là được rồi.” Hạ Ngang nói.

Lúc này chợt tiếng chuông điện thoại vang lên, tinh tinh tang tang, chính là bài hát chủ đề trong album của tôi.

Hạ Ngang đi đến bên bàn trà cạnh sofa cầm điện thoại lên, cách một cánh cửa bằng thủy tinh, tôi không nghe rõ Hạ Ngang nói gì trong điện thoại nhưng số riêng của anh vốn cũng chỉ có vài người biết, cho nên không cần nghĩ cũng biết người gọi đến là ai.

Qua một lát, Hạ Ngang đi tới đưa điện thoại cho tôi: “Lâm Tương có chuyện muốn nói với cậu.”

Trong lúc nhất thời tôi không nhớ nổi Lâm Tương là ai, cầm điện thoại đặt lên ngang tai, giọng nam sang sảng liền truyền tới.

“Triều Ca à, buổi tối đến đây đi, Hiểu Tinh rất muốn gặp cậu xin chữ kí đấy, mỗi ngày đều réo bên tai tớ mấy lần, cậu đến giúp đỡ ký cho cô ấy mấy chữ đi.”

Tôi: “...”

Tôi có biết cả Lâm Tương với Chung Hiểu Tinh. Lâm Tương thì cũng tiếp xúc không nhiều lắm, quen biết với cậu ta vì cậu ta là bạn của Cần Du nhưng bạn gái Chung Hiểu Tinh của cậu ta thì trước đây chúng tôi có cùng dạo phố mấy lần với nhau. Trong đám bạn học thời trung học của Cần Du có hai cặp đôi, một cặp là tôi với Cần Du, cặp kia chính là Lâm Tương và Chung Hiểu Tinh. Nhớ có lần ra ngoài đi chơi với Cần Du, tôi với Chung Hiểu Tinh còn cùng đi đến một cửa hàng áo cưới cổ điển, sau đó cô ấy bảo sau này rất muốn cử hành hôn lễ hai cặp đôi.

Nay tôi đã qua cái tuổi nằm mơ mặc áo cưới rồi. Lúc trước chụp ảnh bìa cho tạp chí tôi cũng mặc một bộ áo cưới, chính là bộ áo cưới mà truyền thông Paris cho rằng là bộ áo cưới đẹp nhất, nhưng cảm giác khi mặc cũng chẳng có gì, còn không bằng ngày xưa trộm khăn quàng cổ màu trắng của Tần

Bạch Liên trùm lên đầu, lúc ấy vui sướng biết bao nhiêu.

Ngắt điện thoại, tôi nói: “Bọn họ cũng mời tớ tới.”

Hai má Hạ Ngang bên dưới chiếc đèn treo phòng ăn tỏa ra một màu vàng óng ánh, chừng vài giây sau, anh nói: “Cần Du cũng sẽ đi.”

Tôi: “Không sao đâu, cậu ta cũng đâu ăn được tớ.”

Hạ Ngang nhú mày, không nói gì.

Tôi mỉm cười, đùa nói: “Bây giờ tớ sống tốt thế này còn chưa có khoe ra cho cậu ta xem đâu.”

Hạ Ngang không có cách nào ép tôi, qua một lát anh bảo: “Vây cùng đi đi, đến lúc đó nếu muốn trở về cứ nói với tớ một tiếng, đừng cố gắng chống đỡ.”

Tôi: “...” Nuốt một miếng cơm, “Sao có thể chứ?”

ăn xong cơm tối, tôi vào phòng thay một bộ quần áo, áo sơ mi trắng đơn giản phối với quần jean màu xanh, lúc soi gương để make up, tôi cảm thấy mình trẻ ra không ít.

Đi đến cửa phòng, tôi nói với Hạ Ngang: “Trẻ không?”

Hạ Ngang hí mắt, nở nụ cười: “Cậu đâu có già.”

Xe đi tới bar “7 màu”, bởi vì tớ sớm nên trong phòng vẫn chưa có nhiều người, chỉ có một cô gái ngồi trên đùi một anh chàng, tay thì cầm microphone hát. Khi tôi và Hạ Ngang đẩy cửa phòng, cô gái vội vàng đứng lên khỏi đùi anh chàng kia, suýt chút nữa thì ngã đập đầu xuống mặt đất. May mà anh chàng kia cũng nhanh nhẹn, đỡ cô gái lên.

“Tiểu tử cậu rốt cuộc cũng chịu trở về rồi à, lần này định ở mấy ngày đây?” Lâm Tương thân thiết chào Hạ Ngang sau đó quay đầu nói với cô gái bên cạnh, “Là em gọi Triều Ca tới đây, mau đi qua nói chuyện với người ta đi.”

Chung Hiểu Tinh le lưỡi với Lâm Tương sau đó ôm tôi: “Tiểu Ca, mấy năm nay cậu đi đâu vậy, làm tớ nhớ cậu muốn chết.”

Tôi ôm Chung Hiểu Tinh: “Đã lâu không gặp, Hiểu Tinh.”

Chung Hiểu Tinh kéo tôi ngồi vào bên cạnh, sau đó nói luôn mồm, trò chuyện hồi lâu, cô ấy khẽ nói vào bên tai tôi.

Tôi thật lòng vui vẻ thay Chung Hiểu Tinh: “Chúc mừng cậu...”

“Cảm ơn.” Chung Hiểu Tinh lộ dáng vẻ then thùng của cô gái nhỏ, “Vốn mình còn muốn kéo dài thêm vài năm nữa nhưng ba mẹ anh ấy cứ thúc giục, nghĩ đi nghĩ lại thì gả cho anh ấy là tốt nhất, chọn người khác cũng phiền toái lắm.”

“Đúng rồi, quên mất chuyện quan trọng nhất.” Chung Hiểu Tinh lấy một tấm poster in hình tôi từ trong túi ra, “Ký tên cho tớ nhé, biết cậu trở thành sao, tớ xúc động đến điên rồi.”

Tôi mỉm cười ký lên trên poster: “Được chứ.”

“Chung Hiểu Tinh, em không thấy mất mặt à, lớn vậy rồi còn học đòi hâm mộ ngôi sao.” Lâm Tương đang nói chuyện với Hạ Ngang, thỉnh thoảng lại quay sang chọc Chung Hiểu Tinh một câu.

Chung Hiểu Tinh bĩu môi, phản bác: “Bởi vì là Tiểu Ca nên em mới xúc động thế chứ.” Sau đó lại quay đi không thèm để ý tới, tiếp tục nói đông nói tây với tôi.

Trong trí nhớ của tôi, trước đây tôi với Chung Hiểu Tinh cũng không hay gặp nhau lắm, thường thường cuối tuần mọi người hay tụ họp nhau. Lúc ấy, cả đám chỉ có hai đứa con gái cho nên chúng tôi cũng tự nhiên sáp lại gần nói chuyện thôi, chỉ có điều trước kia là tôi nói nhiều, còn bây giờ lại là cô ấy.

Tôi nghĩ chắc Chung Hiểu Tinh có biết một chút chuyện về tôi với Cần Du nhưng lúc nói chuyện cô ấy lại không hề hỏi về tôi với Cần Du mà ngược lại, lại tỏ vẻ hứng thú với chuyện của tôi và Hạ Ngang hơn.

“Cậu đang quen với Hạ Ngang sao?” Chung Hiểu Tinh hỏi tôi.

Tôi nở nụ cười, đang định trả lời thì cửa phòng chợt mở ra, sau đó nghe thấy tiếng Lâm Tương: “Diệp Cần Du, rốt cuộc thì cậu cũng lộ mặt ra rồi, Hạ Ngang thì ở Pháp nên mới không gặp được người, còn cậu thì sao, bận rộn đến mức mời cũng không mời được sao?”

Tôi theo bản năng quay đầu, chỉ thấy Cần Du đứng bên cửa khước miệng cong lên nở một nụ cười sau đó liếc mắt nhìn tôi ở bên này rồi tiến lại gần chỗ Lâm Tương với Hạ Ngang nói chuyện.

Sau khi Cẩn Du tới, một lát sau lại thêm có một cặp đôi bước vào, nam thì tôi còn có chút quen mắt, nhưng nữ thì tôi không biết. Sau đó Chung Hiểu Tình ghé vào bên tai tôi nói một câu: “Cô gái đó là em gái kết nghĩa hồi đại học của Trương Nam, đến khi tốt nghiệp thì leo lên thẳng vị trí bạn gái của cậu ta.”

Đúng lúc này, cô gái đó thân thiện bước tới bên cạnh Chung Hiểu Tình. Cô gái này hẳn là không biết tôi nên quán quýt lấy Chung Hiểu Tình nhờ cô ấy giới thiệu về tôi.

“Hiểu Tình, mau nói cho em biết chị gái xinh đẹp bên cạnh chị là ai đi, mọi người thật đúng giờ nha!”

Khóe môi Chung Hiểu Tình hạ xuống, tỏ vẻ không vui.

“Xin chào, gọi tôi ‘Tiểu Ca’ là được.”

Cô gái bắt tay tôi: “Chào chị gái xinh đẹp, em tên là Băng Băng.”

Tôi rút tay lại, xem như đã làm quen xong.

Lần này họp mặt cũng không có nhiều người đến lắm. Trước khi đến tôi còn tưởng mình sẽ xấu hổ, nhưng bầu không khí so với tưởng tượng của tôi thì tốt hơn nhiều. Mọi người đều đã trưởng thành, biết chuyện gì nên nói chuyện gì không nên. Nếu có lời không nên nói bị ai “lỡ” nói ra thì mọi người cũng có thể bình tĩnh che giấu đi.

Cô gái vừa đến rất tự nhiên, vừa ngồi bên cạnh Chung Hiểu Tình nói mấy câu lại sang chỗ bên kia hát rồi đến bên cạnh Trương Nam, lớn mật ngồi lên trên đùi cậu ta hát, một bài lại một bài, cũng không sợ đau họng là gì.

“Hôm nay mình một tin tức muốn công bố: Đầu tháng 8 tới bọn mình sẽ tổ chức lễ cưới.” Lúc mọi người đến đông đủ, Lâm Tương đứng lên thông báo tin này.

Mọi người đều chúc mừng, tôi ngẩng đầu nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Chung Hiểu Tình sau đó lúc tầm mắt tôi rời đi vô tình chạm phải một tầm mắt khác.

Khóe miệng tôi cong lên, mỉm cười với Cẩn Du.

Lâm Tương gọi tới mấy bình rượu ngon, đến khi phục vụ mớ rượu tôi chợt nhớ ra Hạ Ngang còn có vết thương trong người cho nên nghiêng người, vỗ vai anh nói: “Lát nữa đừng có uống rượu.”

“Oa, Tiểu Ca, cậu quản người ta ghê thế, phải để cho Hạ Ngang thoải mái chút chứ.” Chung Hiểu Tình nháy mắt mấy cái với tôi, giọng nói không to không nhỏ nhưng vẫn khiến mọi người trong phòng đều nghe được.

Tôi có chút mất tự nhiên mở miệng đáp: “Dạ dày của cậu ấy không tốt.”

“Ừ.” Hạ Ngang gật đầu, xem như đã đồng ý.

“Hạ Ngang, dạ dày cậu bắt đầu từ lúc nào thì không tốt vậy?” Lúc này Trương Nam có chút cảm thán nói: “Sau khi tốt nghiệp đi xã giao có thằng con trai nào là dạ dày khỏe đâu. Đợt trước mình còn phải đi soi dạ dày nữa, Cẩn Du cũng phải đi, lần đó kiểm tra còn bị loét dạ dày nặng nữa.”

Dứt lời, cậu ta nhìn về phía Cẩn Du, “Đúng không, Cẩn Du.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Cẩn Du, tươi cười trên mặt anh có chút cứng lại, một lát sau anh vỗ vai Trương Nam, nói lảng sang chuyện khác: “Lâm Tương, cậu với Chung Hiểu Tình kết hôn, có chỗ nào cần hỗ trợ cứ nói thẳng, đừng khách khí.”

Trong lòng tôi thực sự rất hâm mộ Chung Hiểu Tình với Lâm Tương. Hai bọn họ quen nhau từ khi học mẫu giáo, sau đó đến trung học thì bắt đầu yêu nhau, điểm ấy giống hệt với tôi và Cẩn Du.

Tôi nhớ rõ hai người này thời trung học thường giận nhau, lúc nào cũng mâu thuẫn. Lâm Tương có bệnh thiếu gia khó bỏ, tuy Chung Hiểu Tình khá dịu dàng nhưng cũng là người có tính bướng bỉnh cho nên khi hai người ở bên nhau cứ ba ngày hai lượt lại cãi nhau. Nhưng nhiều năm va va chạm chạm, cãi cãi vã vã hai người họ vẫn ở bên nhau.

Lâm mẹ không đồng ý cho Lâm Tương yêu cô ấy cho nên bốn năm này Lâm Tương luôn làm công tác tư tưởng với mẹ mình cho đến khi bà nhận Hiểu Tình mới thôi.

Trừ chuyện đó, Chung Hiểu Tình còn kể cho cô chuyện cô ấy với Lâm Tương không học cùng đại học với nhau, khác thành phố, khác nơi ở, cứ cách hai tuần Lâm Tương lại ngồi một chuyến tàu đường dài đến thăm cô ấy một lần. Cô ấy nói mỗi lần nhìn thấy trời tối rồi mà Lâm Tương mới một mỗi bước ra khỏi nhà ga, trong lòng cô ấy đã định rằng đời này chỉ yêu mình Lâm Tương, sẽ không bao giờ thay đổi, cho dù về sau có chuyện gì xảy ra.

Cô gái tên Băng Băng kia còn ầm ĩ muốn chơi trò chơi “đại mạo hiểm nói thật lòng”, tôi nhìn Lâm Tương cho dù đang nói chuyện với ai cũng sẽ liếc nhìn Chung Hiểu Tình vài lần, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác đau đớn.

“Tớ đi toilet.” Tôi nói với Hạ Ngang.

Hạ Ngang nhìn tôi, sau đó gật đầu.

“Không cho phép đi đâu, trò chơi còn chưa bắt đầu mà.” Bắng Bắng tựa vào vai Trương Nam nói một câu.

Tôi cười: “Các bạn cứ chơi trước đi, tớ đi toilet về sẽ chơi cùng.”

Tôi đi vào trong toilet, sau đó lấy thoi son đỏ trong túi ra, rửa mặt xong thì trang điểm lại.

“Tiểu thư, có thể cho xin chút lửa không?” Một giọng nam vang lên cách đó không xa, tôi liếc xéo hần một cái, sau đó tiếp tục tô son.

Người đàn ông đó ngượng ngùng nở nụ cười, xoay người rời đi.

Tôi ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng người đàn ông kia, chợt cảm thấy có chút quen thuộc, chỉ có điều tôi không thể nhớ nổi đã gặp ở đâu. Sau đó tầm mắt chuyển sang nơi khác, chợt bắt gặp Diệp Cận Du đang đứng ở ngã rẽ.

Tôi đầu tiên là cứng đờ sau đó thì mỉm cười với anh. Vừa rồi đèn trong phòng quá mờ, lúc Cận Du bước vào tôi cũng không nhìn kĩ, bây giờ mặt đối mặt, biến đổi của Cận Du khiến tôi không tránh khỏi giật mình.

Cao, gầy, đen, cũng càng thêm thành thực.

Tôi cúi đầu bật cười, đang định rời đi thì anh lại gọi tôi.

“Triều Ca, đợi một lát.” Dường như sợ tôi không nghe thấy, Cận Du bước lên trên hai bước, chỉ ngắn hơn hai bước, khoảng cách giữa tôi với anh lập tức kéo lại gần.

Tôi dựa vào tường, có chút không đề ý hỏi: “Có việc gì sao?”

“Có chuyện muốn hỏi.” Giọng nói của Cận Du rõ ràng hơn một chút: “Em... với Hạ Ngang đang quen nhau?”

“Thì ra là việc này à.” Tôi thành thật lắc đầu, có chút đáng tiếc nói, “Không quen nhau đâu.”

Cận Du: “Thật không?”

“Đúng vậy.” Tôi nói, “Không có biện pháp, tôi rất thích Hạ Ngang nhưng Hạ Ngang lại chẳng hề cảm nắng tôi, nhiều năm như vậy cậu ấy thay biết bao bạn gái, vậy mà vẫn không chọn tôi...”

Về mặt tôi có chút ai oán, lúc ngẩng đầu lên nhìn Cận Du, anh vội vàng tránh tầm mắt tôi.

“Nếu không anh mai mốt giúp tôi với Hạ Ngang đi?” Tôi nghiêng đầu nhìn Cận Du, đùa.

Sắc mặt Cận Du tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn sáng trong như trước, anh lắc đầu cười mệt mỏi nói: “Thực xin lỗi, anh không làm được...”

“Tôi chỉ đùa thôi, sao có thể để anh giúp thật chứ.” Tôi nói.

Cận Du nhìn tôi, sau đó hỏi: “Mấy năm nay sống thế nào?”

“Rất tốt.” Tôi theo thói quen vươn tay sờ lên tóc mái trên trán, giọng nói toát lên vẻ tùy ý nói không nên lời, “Chụp ảnh bìa, phát hành album, cũng có chút khó khăn nhưng chung quy lại thì rất hoàn hảo, rất phong phú, anh thì sao, nghe nói...”

Tôi kéo dài âm cuối, vương trong đó chút ý tứ không biết có nên nói hay không, “Nghe nói anh chia tay với Hà Tiểu Cảnh rồi à? Sao lại thế chứ, không phải hai người rất tốt đẹp sao, thật đáng tiếc a...”

~

Trở về phòng, nhóm Chung Hiểu Tinh đang chơi trò nói thật hay đại mạo hiểm rất vui vẻ, thấy tôi bước vào còn la hét muốn phạt tôi.

“Nói thật hay đại mạo hiểm đây?”

Tôi đáp: “Chọn đại mạo hiểm trước đi.”

Đôi mắt Chung Hiểu Tinh chuyển vòng vo, sau đó giấu đầu trong lòng Lâm Tương, nhỏ giọng nói: “Hôn môi với Hạ Ngang.”

“Này! Em rất ác đấy.” Lâm Tương vỗ đầu Chung Hiểu Tinh, lúc này cậu ta lại nhìn về phía Cận Du, giọng nói chợt nhỏ lại, cười gượng vài tiếng nói, “Thế này không hay đâu, nếu không chọn lại lần nữa đi.”

Tôi nhìn Hạ Ngang, trông anh thật nghiêm túc, khi tầm mắt anh chạm vào tôi, anh cũng không nói gì.

Tôi mỉm cười: “Đổi thành nói thật lòng đi.”

“Được, tớ muốn biết...” Giọng Chung Hiểu Tinh trầm bổng nhưng chưa đợi cô ấy nói tiếp nửa câu cuối ra, Băng Băng đã chen trước, “Chị với bạn trai một tháng làm mấy lần?”

Tôi nghĩ tôi đau đầu thật rồi. Cô em Băng Băng này thật sự cho Hạ Ngang là bạn trai của tôi nên mới

hỏi vấn đề như vậy. Tôi mỉm cười xoay ly nước nho nhỏ trong tay, rồi quay sang hỏi Hạ Ngang, “Làm sao bây giờ, mọi người hiểu lắm hết rồi.”

Hạ Ngang vẫn là bộ dáng nghiêm túc như cũ, anh nghe lời liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó nhú mày

nói với chủ trì: “Đổi cái khác.”

Ha ha, tôi thật sự là buồn cười muốn chết. Bộ dáng nghiêm túc nhú mày của Hạ Ngang thật sự dọa cô em này rồi, cô em Băng Băng tội nghiệp nhìn Trương Nam, thấy đáng về thờ ơ của Trương Nam, đành hé miệng gượng cười hai tiếng, đặt lại câu hỏi: “Chị à, lần đầu tiên chị hôn môi là năm bao nhiêu tuổi?”

“16 tuổi.” Tôi nói.

“Chị à, sớm quá nha.” Băng Băng nói. Tôi cười cười, lười đáp lại.

Lần gặp mặt này càng về sau càng trở nên nhàm chán, hứng thú của mọi người đều trở nên rã rời, cuối cùng chưa đến 9 giờ đã tự dẹp đường hồi phủ.

Lúc sắp lên xe, Chung Hiểu Tinh không nhịn được kéo tôi đến một góc.

“Tớ thành thật nói với cậu, đám Lâm Trương cố ý gọi cậu đến đây là vì muốn xúc tác cho cậu với Cẩn Du, mọi người bảo nhiều năm rồi mà Diệp Cẩn Du vẫn không quên cậu, mà lần này Cẩn Du nói sẽ đến cũng vì mọi người báo trước cậu sẽ tới.”

Tôi nói: “Thế à?”

Chung Hiểu Tinh: “Trong lòng cậu nghĩ thế nào? Thực ra tớ cũng không biết các cậu có nên tái hợp lại hay không, dù sao tình cảm thời trung học của các cậu xem ra còn tốt hơn cả tớ với Lâm Trương.”

Khóe miệng tôi cong lên, gió đêm hơi to, tôi khó chịu khép hờ mắt lại, đèn neon bên ngoài quán bar 7 màu lóe sáng lên từng đợt, đẹp đẽ như bông hoa bảy màu nở rộ trong đêm.

“Thực ra nhiều năm như vậy, tớ cũng không quên nhớ cậu ấy.” Qua một lát, tôi nói với Chung Hiểu Tinh một câu này.

Tôi đưa Hạ Ngang đến khách sạn Thánh Đô rồi mới về nhà. Mấy năm nay thành phố Z thay đổi khá nhiều, mấy tòa nhà cao chọc trời dần xuất hiện nhiều hơn, giao thông trong nội thành cũng thay đổi.

Vì vừa về nên tôi vẫn chưa quen, loay quanh đi dạo, vòng qua vòng lại mấy vòng mới trở về nhà.

Lúc trở về ngang qua tòa nhà trung tâm thương mại Diệp Mậu, tòa nhà này có hơn 20 tầng, tôi ngược mắt nhìn lên.

Thấy phim quảng cáo của chính mình trên đó, cảm thấy chỉ có duy nhất 4 từ mới có thể miêu tả tình cảnh hiện tại: Vật đổi sao dời.

Nhiệt độ không khí buổi tối chuyển lạnh, cửa sổ khép hờ bị gió đêm thổi vào, hơi lạnh nhẹ nhàng thấm vào da thịt, tôi đứng dậy đóng cửa sổ, vô tình nhìn xuống chợt thấy một chiếc xe đỗ ở dưới.

Thị lực của tôi không tốt lắm, lúc thi vào trường cao đẳng đo được 5.1, đến sau khi ở cử đo lại thì chỉ còn 4.8.

Tôi không nhìn thấy người trong xe, nhưng tôi đoán được là ai.

Tôi đóng cửa sổ, nằm lên giường ngủ tiếp. Ba năm trước sau khi kết thúc đợt trị liệu chứng tự kỷ tôi tiếp tục làm một đợt trị liệu tâm lý đơn giản. Nhưng trong tiềm thức tôi rất cố chấp, nên khi trị liệu cũng khiến tôi nhớ lại một số ký ức không thoải mái. Dù vậy chất lượng giấc ngủ mấy năm nay của tôi vẫn tốt hơn nhiều, trên cơ bản là có thể ngủ đến hừng đông, sẽ không giống như khoảng thời gian lúc vừa đến Pháp, mỗi đêm đều dùng đủ loại thuốc ngủ tra tấn chính mình.

Ngày hôm sau tôi đứng giờ đến phòng họp của AC, thảo luận về hạng mục công việc trong bộ phim võ hiệp cổ trang do AC sản xuất. Bây giờ Andre đã không còn là một người đại diện vô danh nữa, mấy năm qua lăn lộn làm việc đã giúp anh ta có một chỗ đứng vững vàng ở AC.

Bên trong AC đều tung khá nhiều tin đồn về mối quan hệ giữa tôi với Andre, hơn nữa nội dung của mấy tin đồn này đều khá củ rích, nhiều nhất là không rõ tôi với Andre là ai dùng quy tắc ngầm với ai, thứ hai là bọn họ thực sự không biết giữa tôi với Andre có chuyện gì, cho dù tôi với Andre vẫn duy trì một khoảng cách chừng mực, Andre ở nước ngoài cũng có bạn gái, nhưng mấy lời đồn đó vẫn tồn tại một cách rất kỳ diệu.

Nhưng mà nói thế nào đây, showbiz chính là vậy đó, nước có trong vẫn có thể phán là đục.

Cầm kịch bản bộ phim cổ trang “Quân thượng kiếm”, tôi vào phòng nghỉ lật xem. Andre bước vào, đổ nước trong ấm giữ nhiệt ra, đến lúc trở lại, anh ta nói với tôi: “Đạo diễn Vương Kỳ gần đây muốn làm một bộ phim, đã nghe tin này chưa?”

““Cảnh sát và kẻ trộm?”” Tôi nói.

Andre: “Là “cảnh và phi”...”

Tôi vỗ đầu: “Đúng, chính là bộ phim này, nghe nói được đầu tư rất nhiều, bọn họ làm phim điện ảnh nên cần nhiều tiền hơn.”

Andre: “Vừa rồi nói chuyện với bọn họ, họ bảo đề cử một nữ diễn viên tới, anh đề cử em đó, đất diễn không nhiều lắm, nhưng vì là phim có kinh phí lớn nên sẽ nhanh chóng nổi tiếng thôi.”

Tôi giờ tập kịch bản trong tay: “Vậy bộ phim này thì làm sao? Còn album của em cũng sắp phát hành rồi.”

Andre: “Đất diễn trong “Cảnh và phi” của em cũng không nhiều lắm, chưa đến hai ngày là có thể hoàn thành.”

Tôi hỏi: “Diễn nhân vật gì?”

Andre: “Nữ cảnh sát.”

“Chính là loại nhân vật vừa ra sân một cái thì chết luôn hả?”

Andre: “Hình như vậy...”

Trở lại nhà trọ, tôi nằm trên sofa, vừa nghe nhạc vừa đọc kịch bản, kịch bản viết rất tốt, đến khi đọc xong thì đã quá giờ cơm tối.

Tôi mặc thêm áo khoác rồi đi ra ngoài, lái xe đến nhà Đỗ Mỹ Mỹ tìm chút đồ ăn khuya. Tiểu Đậu Đậu

nhà Đỗ Mỹ Mỹ càng lớn càng đáng yêu, mỗi khi con bé dùng giọng nói mềm mại nói với tôi câu “Dì nhỏ, Đậu Đậu nhớ đi lắm” tôi lại cảm thấy trái tim mình bị một loại cảm xúc kì lạ không biết tên bao lấy.

Ăn bữa khuya Đỗ Mỹ Mỹ nấu cho, lại chơi xếp gỗ với Đậu Đậu thêm hai giờ, cho đến 10 giờ tối, Đậu Đậu đã ngủ say trong lòng tôi, tôi mới rời khỏi nhà Đỗ Mỹ Mỹ.

Đã rất ít khi nhớ về cực cung rồi, nhưng có đôi khi đột nhiên nghĩ, nếu cực cung còn sống, cũng đã đến tuổi tới nhà trẻ rồi, lúc nghịch ngợm có phải cũng giống như mấy cậu bé khác, sẽ gây chuyện chọc tức giận không, lúc ngoan ngoãn có phải sẽ dán bên tai tôi, ngọt ngào nói với tôi “Mama, hôm nay con yêu mama lắm.”

Thuận thực lái xe vào gara, đến khi đi ra, tôi ngẩng đầu nhìn người đứng cách đó không xa, sau đó đành đến gần chào hỏi.

“Thật trùng hợp nha, Cẩn Du, anh cũng ở đây sao?”

“Không phải.” Cẩn Du nhìn tôi, đôi con ngươi đen lầy tựa như bầu trời đêm kia, chứa chan rất nhiều điều muốn nói, “Anh luôn ở nơi này chờ em.”

“Thế à.” Tôi có chút áy náy nói, “Để anh đợi lâu rồi, có việc thì lên nhà đi, chỗ này không tiện.”

Trở về nhà, tôi bảo Cẩn Du cứ thoải mái tìm chỗ ngồi, sau đó đi đến phòng bếp làm cho anh một ly nước trái cây.

“Thực ra khả năng pha cà phê của tôi rất tốt nhưng lần trước nghe nói dạ dày của anh không tốt nên mới ép nước trái cây cho anh, tôi còn cho thêm chút hạt đen và son tra vào trong đó, sẽ có lợi cho dạ dày của anh.” Tôi đưa ly nước trái cây trong tay cho Cẩn Du.

“Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.” Sau đó tôi hỏi, “Đúng rồi, vừa rồi anh nói tìm tôi có việc, có chuyện gì vậy?”

Cẩn Du: “Lần này trở về bao lâu?”

“Thì ra là việc này sao.” Tôi mỉm cười thật tươi, “Tôi còn tưởng rằng anh vì nhớ tôi nên mới tới đây chứ...”

Cẩn Du ngẩng mạnh đầu lên nhìn tôi, dáng người anh thon dài, tư thế cao ngất, khuôn mặt vì ở dưới ánh đèn phòng khách nên nhìn không rõ lắm.

Sao đó “choang” một tiếng, ly nước trái cây trong tay anh rơi xuống, cái ly vỡ tan, nước trái cây cũng đổ hết ra ngoài.

Cẩn Du giật mình hồi tỉnh: “Xin lỗi...” Sau đó ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ.

Không sao, chỉ là một cái cốc mà thôi.” Tôi cũng ngồi xổm xuống nhặt thủy tinh cùng anh, chột tay chạm vào một mảnh vỡ, bị cửa chảy máu.

“Cẩn thận!” Cẩn Du cầm tay tôi, ánh mắt tối lại, sau đó anh kéo tôi vào phòng bếp rửa sạch vết thương.

“Không sao đây, chỉ là miệng vết thương nhỏ thôi.” Dòng nước lạnh lẽo lập tức giảm bớt cảm giác đau đớn từ đầu ngón tay truyền đến.

“Miệng vết thương cũng dễ bị nhiễm trùng.” Cẩn Du không lạnh không nhạt mở miệng nói, sau đó anh hỏi tôi có tủ thuốc không.

Tôi chỉ vào cái kệ tivi ngoài phòng khách: “Ngăn kéo bên trái.”

Ngồi trên sofa, Cẩn Du giúp tôi băng bó vết thương, tôi nhủ mày kêu đau.

“Đã lớn như vậy rồi mà còn sợ đau y như hồi nhỏ.” Cẩn Du bật cười nói, ngừng lại một chút, hình như anh cũng có chút bất ngờ với chính câu nói vô cùng thân thiết vừa rồi.

Đang định mở miệng nói thêm gì đó, miệng anh đã bị tôi che lại.

Thân mình Cẩn Du cứng đờ vài giây, sau đó anh chợt ôm chặt lấy tôi vào lòng, mạnh mẽ hôn lại, anh ôm rất chặt, khiến xương cốt tôi cũng đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Chuyện xưa nhiều năm trước gián đoạn của tôi với Cẩn Du, không bởi vì kích động nhiệt tình đêm nay nổi lên mà nổi lên nhưng có một số việc lại tiến triển rất tự nhiên, tựa như chúng tôi vẫn là một đôi tình nhân ân ái vậy.

Tôi bên Cẩn Du ba năm, tách khỏi nhau 5 năm, nước mắt nên rơi cũng đã rơi, vết thương nên kết vảy cũng kết vảy, thứ nên chôn chặt dưới đáy lòng cũng không còn trào lên, nhưng tôi vẫn chưa thể nào thoát ra được, tất cả kỷ niệm khi bên anh đều đọng lại, từng giọt từng giọt, lúc nhớ quá tôi chỉ muốn đòi cho mình một lời giải thích, nhưng giải thích làm sao đây? Giải thích rằng trong những năm tháng thanh xuân mòn mỏi đó đúng là đã tồn tại một khoảng thời gian yêu nhau say đắm sao.

Tôi nghĩ có một câu nói có thể miêu tả tâm trạng của tôi lúc này, đó chính là “không thể nuốt trôi”.

(nguyên văn là 吃饱了撑着, mình không hiểu rõ cụm từ này lắm nên tạm dịch vậy)

Nửa đêm tỉnh lại, không ngủ được, trong không khí dường như vẫn đọng lại hương vị hoan ái, mặc dù cả quá trình anh rất dịu dàng nhưng nửa dưới của tôi vẫn chưa xót đau ê ẩm.

Tôi nghiêng người, cọ cọ cựa cựa cuối cùng lại đánh thức người bên cạnh.

“Xin lỗi, đánh thức anh rồi.” Tôi nói, rồi xoay sang nhìn Cẩn Du, khuôn mặt anh trong đêm tối tĩnh lặng cứ mơ mơ hồ hồ, tựa như hình ảnh trong những thước phim cũ, nhưng lại là những hình ảnh khó quên nhất luôn ẩn náu trong trí nhớ.

“Không sao, anh vẫn chưa ngủ.” Cẩn Du vuốt ve má tôi, giọng anh khàn khàn vang lên trong đêm tối nghe rất truyền cảm.

“Ha ha.” Tôi cười nhỏ, bởi vì đã rất lâu rồi không ngủ chung giường với ai, hai tay hai chân tôi có cảm giác không biết nên đặt đâu, đương lúc mất tự nhiên, chợt có một cánh tay dài kéo tôi vào lòng.

Khoảng cách giữa cả hai là rất nhỏ, dán quá chặt đến nỗi tôi có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở dồn dập của Cẩn Du, còn có tiếng tim anh đập thình thịch.

“Còn muốn à?” Tôi hỏi anh.

Cẩn Du cúi đầu chạm vào trán tôi: “Ôm vậy là tốt rồi.”

Vẫn không ngủ được. Tuy Cẩn Du nhắm mắt nhưng tôi đoán anh cũng không ngủ, tay trái anh vẫn đặt trên bụng tôi, tuy đã cố hết sức kìm nén nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự run rẩy của bàn tay đang đặt lên đó.

Sau đó qua chừng một lát, anh mở miệng hỏi tôi: “Vì sao lại có vết sẹo trên bụng này?” Giọng nói anh trầm trầm mà tràn đầy từ tính, tựa như theo con gió ngoài cửa sổ bay vào tai tôi.

Tôi giật mình, đây là vết sẹo do ca mổ sinh năm đó để lại, một vết sẹo rất dài, hai năm trước đã làm phẫu thuật lase, vết sẹo giống như con giun trên bụng bây giờ đã biến mất, chỉ còn lại một vết màu đậm nho nhỏ.

“Miệng vết thương đó à...” Không hiểu sao, giọng nói của tôi lại trở nên nghẹn ngào, tựa như móng tay chà lên giấy nhám, “Lúc chạy trốn năm tốt nghiệp trung học bất cẩn bị kẻ xấu đâm một dao.”

Tay Cận Du cứng lại, qua một lát, anh lại hỏi: “Đau không, lúc ấy có đau không?”

“Đau chứ.” Tôi cười khẽ, quay sang bên cạnh, thăm thò: “Lúc ấy rất đau, còn nghĩ có anh bên em thì tốt rồi...”

Đột nhiên có một giọt nước nóng bỏng rơi trên lưng tôi, khiến trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt, má tôi dán vào lồng ngực Cận Du, “Cận Du, bây giờ nó không còn đau nữa rồi.”

Tất cả mọi vết thương đều sẽ có ngày lành lại, bất kể nó từng đau đớn đến mức nào, đau đến mức nghĩ vết thương này sẽ vĩnh viễn không thể đỡ đi.

Rất muộn đêm qua mới đi ngủ, lúc tỉnh lại đã gần giữa trưa ngày hôm sau, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua rèm cửa vàng nhạt khiến cả căn phòng sáng ngời.

Người ngủ bên cạnh đã đi rồi. Lúc tôi đang nghĩ Cận Du hẳn đã rời khỏi thì chợt ngửi thấy phòng bếp truyền đến mùi trứng ốp lếp.

Tôi khoác áo sơ mi trắng rộng thùng thình rồi xỏ dép lê bước ra khỏi phòng ngủ, lướt qua phòng khách rồi đẩy tay nắm cửa bằng gỗ điêu khắc tinh xảo của phòng bếp ra, nhìn người bên trong bận rộn phá hoại mọi thứ, tôi mỉm cười trêu đùa: “Trời ạ, Diệp Cận Du, anh đèn lại phòng bếp cho em.”

Cận Du ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó dịch người sang bên cạnh một chút, tựa như đang che giấu cái gì, tôi nhanh chóng liếc nhìn xuống, kết quả thấy thùng rác sau lưng anh đã chất đầy vài quả trứng ốp lếp cháy khét.

“Anh đèn trứng gà cho em.” Tôi nói.

“Được, đèn em tắt.” Cận Du vui vẻ mỉm cười, “Mau rửa mặt đi, bữa sáng sắp xong rồi.”

“Được.” Tôi kiểm soát hôn lên má Cận Du, đúng lúc này, một luồng khí khét lẹt bay tới, tôi hít hít mũi, nhú mày nói, “Cõ lẽ anh cũng phải đèn cho em cả cái nồi áp suất nữa.”

Về mặt Cận Du thấp thoáng ý cười thoải mái, anh cúi đầu hôn lên chóp mũi tôi, tuy tỏ vẻ thất bại nhưng giọng nói lại tràn ngập vui sướng: “Làm sao bây giờ, lần đầu tiên anh xuống bếp thật thảm hại.”

“Em đi tắm đã.” Tôi sờ lên cái cằm đã lún phún râu của Cận Du, “Để một lát nữa em sẽ làm bữa sáng cho.”

Vào phòng tắm xả nước ấm, lúc sấy tóc chợt phát hiện tóc đã dài đến bên hông, tùy ý buộc lại thành một túm, tôi đến thẳng phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Mấy năm này đều là tôi tự mình nấu cơm, dù khả năng nấu nước đã có tiến bộ nhưng có lẽ bởi vì thật sự không có thiên phú nên hương vị lúc nào cũng chỉ ở mức tạm được.

Lúc hâm nóng sữa, tôi chợt nghĩ đến khoảng thời gian Cận Du ở chung với Hà Tiểu Cảnh, có phải anh với cô ấy cũng vừa ngọt ngào tâm tình với nhau vừa làm bữa sáng giống như này không.

5 phút cố gắng làm một bữa sáng đơn giản, đương lúc đổ sữa yến mạch vào cốc, chợt Cận Du ôm eo tôi.

“Thơm hay không thơm?” Tôi hỏi.

“Thơm.”

“Em lợi hại hay không lợi hại?”

“Lợi hại...” Cận Du hôn má tôi, mỉm cười đáp.

Lúc ăn sáng, nghĩ tới hôm nay đã là thứ tư, tôi không có thời gian đi làm cố định nhưng không có nghĩa là Cận Du không có, tôi quay đầu hỏi anh: “Hôm nay không cần đi làm à?”

Cận Du đáp: “Hôm nay không vội.”

“Ừm.” Tôi khẽ đáp một tiếng sau đó mở tủ thay quần áo. Tuy mùa hè đã qua nhưng thời tiết bên ngoài vẫn nóng bức như cũ, vốn định mặc váy dài hở vai phối với thắt lưng, nhưng nhìn đến mấy vết hồng hồng trên vai, lại đổi thành váy ngắn tay. Đến lúc tôi mặc xong quần áo đi ra ngoài vẫn còn thấy Cận Du ngơ ngẩn trong phòng khách.

“Định đi ra ngoài à?” Cận Du hỏi.

Tôi đáp: “Ừ, em muốn tới công ty.”

Cận Du nói: “Anh đưa em đi.”

“Không cần.” Tôi cười, “Em sợ sẽ gây phiền phức cho anh.”

Cần Du mỉm cười yếu ớt: “Anh không sợ phiền phức, mà ngược lại, có vẻ người mang đến phiền phức lại chính là anh phải không?”

Buổi chiều có một chương trình phỏng vấn, bởi vì trước đó tôi đã theo chân Andre chào hỏi người chủ trì nên quá trình phỏng vấn rất thuận lợi, hầu hết đều không đề cập đến vấn đề riêng tư, chỉ hỏi về công việc và dự định trong tương lai. Kết thúc cuộc phỏng vấn, Trần Khả đưa điện thoại cho tôi, kiểm tra thấy có hai cuộc gọi nhỡ, là Cần Du và Hạ Ngang.

Ở trong phòng nghỉ, tôi gọi lại cho Hạ Ngang.

Hạ Ngang: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm”

Tôi đưa Hạ Ngang tới một nhà hàng riêng tư. Nhà hàng này là do Trần Tử Minh mách tôi, nói món gà hấp ở đây mới là chính cống. Thực ra tôi cũng không thích ăn đồ Quảng Đông lắm nhưng lại kết khung cảnh yên ả ở nơi này.

Đã lâu rồi chưa ăn hải sản, tôi gọi một phần com hải sản, hương vị rất ngon, ngọt ngào mềm dẻo.

“Tớ nhận được một vai rất khá, vai nữ cảnh sát trong phim mới của đạo diễn Vương là “Cảnh và phỉ”.”

Hạ Ngang hỏi: “Là phim hành động?”

Tôi đáp: “Chắc vậy.”

Hạ Ngang nhướn mày: “Có nguy hiểm không?”

“Chỉ có mấy động tác thôi, hẳn không có chuyện gì lớn đâu.”

“Chú ý an toàn.”

“Biết rồi.” Dừng một chút, tôi hỏi: “Miệng vết thương thế nào, có bị nhiễm trùng không?”

“Không có việc gì.” Hạ Ngang ngược mắt nhìn tôi: “Ngày mai tớ phải đến thành phố A một chuyến, hai ngày sau sẽ về.”

“Lúc trở về nhớ gọi điện thoại cho tớ.” Tôi nói.

Em họ hỏi rõ cuộc tình cảm của Hạ Ngang đối với tôi là thế nào, tôi trả lời nó: “Bạn bè hoặc là người thân chẳng.”

“Không phải.” Em họ ngẫm nghĩ một lát rồi nói, “Em cảm thấy anh ấy thích chị, chỉ là lấy danh nghĩa bạn bè thôi.”

Tôi suy nghĩ về lời nói của em họ, cảm thấy điều này thực sự không có khả năng. Hạ Ngang từng tỏ ý rõ ràng tình cảm anh đối với tôi chỉ là người thân, mà mấy năm nay anh cũng có bạn gái. Tuy chúng tôi cũng có quan tâm tới nhau nhưng không phải là trên phương diện yêu đương.

Trải qua những ngày sung sướng, dạ dày ngày càng được chiều chuộng, ăn có một chút com hải sản, bụng đã bắt đầu biểu tình. Chuông cửa vang lên, tôi đi ra mở cửa, thấy Cần Du đứng bên ngoài, tôi đau khổ than với Cần Du: “Anh có phòng khám dạ dày nào tốt không báo em với?”

Viêm dạ dày cấp tính, khổ sở hơn bốn giờ một chút, đến lúc chấm dứt đã hơn 12 giờ đêm rồi.

Cần Du xoa đầu tôi, “Buổi tối ăn cái gì?”

Tôi tựa vào người Cần Du ngáp, “Com hải sản.”

“Em không ăn được hải sản, không biết à?” Cần Du thoải mái làm cây cột chống để tôi dựa vào, cũng không hề hỏi tôi đã ăn com tối với ai, ăn ở đâu.

Đang định đứng dậy, rồi đi, người mẹ bế đứa con đi truyền nước ở bên cạnh chợt mở miệng nói với tôi: “Cháu gái có thể giúp cô trông đứa bé một lát không, để cô đi pha bình sữa ấm cho nó.”

Tôi nhìn cậu bé chừng hai tuổi trước mắt, đôi mắt trong veo của bé nhìn chăm chăm cái khẩu trang tôi đang đeo. Tôi thất thần một lát, sau đó nói với bà mẹ: “Cô đi đi.”

Tôi đặt cậu bé ở trên đùi, đây là một cậu bé rất dạn dĩ, tuy trên đầu là bình truyền dịch, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới vẻ hoạt bát của bé, bé cứ chốc chốc lại nhìn tôi, chốc sau lại quay sang Cần Du.

“Cần Du, anh thích trẻ con không?” Tôi nghiêng đầu hỏi anh.

Cần Du đầu tiên còn ngần ra, sau đó anh đáp: “Thích. . .”

“Thích con trai hay con gái?”

“Đều giống nhau mà.” Cẩn Du ngừng một lát rồi nói tiếp, “Con trai sẽ nghịch ngợm hơn nên sẽ rất đau đầu.”

Tôi nói: “Thế à?”

Tôi cúi đầu, cậu bé đang dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại nghịch nghịch đầu ngón tay tôi, nhìn khuôn mặt tròn trịa của bé, đầu ngón tay tôi truyền đến từng đợt chua xót, giống như có gió thổi vào, ập vào ngực đến đau đớn.

Mẹ bé chừng hơn 6 phút sau là về, không ngừng nói cảm ơn, khi tôi đưa cậu nhóc trong lòng giao cho cô ấy, cô ấy còn khen tôi: “Cháu gái, cháu rất biết cách ôm trẻ con đấy.”

Tôi mỉm cười đáp lại: “Vậy à?”

Bà mẹ này có tính tình rất cởi mở: “Đúng vậy đúng vậy, bây giờ mấy cô gái trẻ tuổi chẳng có cô nào ôm thuận tay như cháu đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Ra khỏi bệnh viện, trên đầu là bầu trời nhưng đen, tĩnh lặng không một chút ánh sao. Bên ngoài là hai ngọn đèn chiếu sáng, kéo dài bóng của tôi và Cẩn Du trên mặt đất.

Bên ngoài có gió, Cẩn Du khoác áo khoác cho tôi, sau khi khoác áo xong anh kéo tôi vào lòng.

Trên xe anh xoa xoa tóc tôi: “Cảm thấy dễ chịu hơn chưa?”.

Tôi gật đầu, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt.

Có lẽ Cẩn Du cảm thấy tôi mệt đến mức ngủ thiếp đi, dọc đường đi xe chạy rất chậm, đến khi anh nhìn thấy tôi tựa mình lấy điện thoại trong túi ra xem giờ, anh mới hỏi: “Dậy rồi à?”.

Tôi mỉm cười nhìn anh, không đáp lại.

Trên điện thoại là lịch trình sắp tới trợ lý gửi, nhìn các hoạt động được sắp xếp, tôi phiền loạn, nâng tay đặt lên huyệt thái dương day nhẹ.

“Có chuyện phiền lòng?” Cẩn Du hỏi tôi.

Tôi nói: “Ừm, khá hơn rồi.”

Đi ngang qua một cửa hàng cháo 24h, Cẩn Du đỗ xe ở ven đường, khoảng 5-6 phút sau anh trở lại, mang theo một túi cháo được đóng gói cẩn thận.

Tôi nghiêng đầu hứng thú quan sát anh, nói sâu xa: “Cẩn Du, anh trở nên chu đáo hơn rồi đấy.”

Cẩn Du nhìn tôi, sau đó nhéo má phải của tôi: “Nói linh tinh gì đó.”

“Em không nói linh tinh.” Tôi cười, giọng nói thản nhiên: “Ai cũng bảo đàn ông là phải do phụ nữ dạy dỗ, nhìn biểu hiện bây giờ của anh, Tiểu Cảnh hẳn là phải tốn rất nhiều tâm tư, có đúng không?”

Cẩn Du thu lại ý cười nơi khóe môi, qua vài giây, anh đáp: “Không liên quan tới cô ấy...”

Kỷ Từ Từ nói đàn ông thường thích đề cập đến bạn gái cũ trước mặt đàn ông, nhưng lại không thích ở trước mặt người con gái khác nhắc đến bạn gái tiền nhiệm.

Tôi không biết Hà Tiểu Cảnh trong lòng anh có vị trí như thế nào, là ánh sáng trong lòng anh hay là nốt ruồi đỏ khắc trong lòng bàn tay anh. Nhưng mặc kệ là gì, thực rõ ràng, Cẩn Du không thích tôi nhắc tới Hà Tiểu Cảnh.

Nhưng tôi lại muốn nhắc đến Hà Tiểu Cảnh. À, đây là một loại tâm lý rất kì lạ, biết rõ Hà Tiểu Cảnh

trong lòng Cẩn Du là một cái gai, nhưng tôi lại cứ thích khoét nó ra, sau đó lấp lại, rồi lại khoét, lại lấp...

Trở về nhà, tôi không ngủ được, Cẩn Du đi hâm nóng cháo trong bếp, tôi ngồi trên sofa xem phim lúc rạng sáng.

Đây là bộ phim điện ảnh cũ từ những năm 90, khi bật TV bộ phim đã gần kết thúc, trên màn hình nhân vật nam chính mặc chiếc áo sơ mi trắng đang hôn nữ chính dưới mái nhà cũ, về mặt đây yêu thương.

“Đang xem gì vậy?” Cẩn Du lại gần hỏi tôi.

Tôi tùy tiện chuyển kênh: “Một bộ phim thất bại.” Khi tôi và Cẩn Du học trung học đã từng đi xem bộ phim này, khi đó chúng tôi vừa khẳng định quan hệ không lâu, thuộc kiểu vừa nắm tay đã đỏ mặt.

Tôi còn nhớ tại rạp chiếu phim cũ của thành phố Z, hai chúng tôi đều mặc đồng phục trường trung học Z, Cẩn Du xếp hàng mua bông, tôi cầm một quyển sách bình luận văn học chờ bên cạnh, rõ ràng chỉ xếp hàng một thời gian ngắn, Cẩn Du dường như lại sợ tôi lạc mắt, anh thường xuyên quay lại nhìn tôi.

Nghĩ đến khoảng thời gian thanh xuân mon morn ấy, tưởng chừng như chớp mắt đã trôi qua, đôi khi thức dậy vào buổi sáng vẫn cảm thấy như vừa tỉnh lại từ trong mơ.

Cháo khá ngon, tôi cùng Cẩn Du đều ngồi xuống ăn, ăn xong Cẩn Du chủ động đi rửa bát, tôi vẫn không ngủ được, nằm trên bàn nghịch nghịch các ngón tay.

Đến khoảng 2h sáng, tôi mới lên giường nằm ngủ, Cẩn Du kéo tôi vào lòng anh, mặt đối mặt.

Tôi nghịch cúc áo ngủ của anh, cười hỏi: “Áo ngủ cũng đã chuẩn bị, định ở lại đây lâu dài sao?”

Cẩn Du dựa vào tôi rất gần, chớp mũi đối chớp mũi, hơi thở của anh quấn quanh đầu tôi.

“Anh cũng đang nghĩ vậy, em có đồng ý không?”. Giọng anh khàn khàn mơ hồ, mê hoặc lòng người.

Tôi lập tức cười khê: “Xin lỗi, em không nuôi nổi anh.”

Cẩn Du kéo tôi lại gần hơn: “Anh nuôi em.”

“Vậy á?” Tôi leo lên người anh, nhìn anh chăm chăm: “Anh cũng không nuôi nổi em...”

Cẩn Du không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt tĩnh lặng như nước nhìn tôi, sau đó nghịch nghịch mái tóc tôi: “Không thử sao biết?”

Đột nhiên thấy nhàm chán, tôi tùy tay tắt đèn: “Mệt rồi, ngủ đi.”

~

Ngày hôm sau tôi phải tới gặp đạo diễn của “Cánh và phỉ”, ở Pháp tôi cũng gặp không ít đạo diễn, nhưng không có những tên tuổi lớn, Andre bảo tôi rót trà cho đạo diễn uống, đến khi trà nguội rồi, vậy mà ông ta cũng không uống lấy một ngụm.

“Trong nước cô không được nhiều người biết đến.”

Tôi: “Vâng, tôi vừa trở về không lâu.”

Đạo diễn Vương: “Nên tranh thủ cơ hội lần này đi, dù xinh đẹp cũng không dễ dàng gia nhập showbiz này, mà trong những người mới cũng có rất nhiều người xinh đẹp hơn cô.”

Trong lòng tôi mắng CMN, miệng lại nói “Vâng”, trở về nhất định phải làm thịt Andre.

Trên bàn ăn, Andre chỉ dạy tôi: “Nhìn em cười trông rất không tình nguyện, anh nói với em này Tàn Triều Ca, có thể em nổi tiếng ở Pháp nhưng không có nghĩa là ở trong nước em cũng có thể nổi tiếng, và lại bây giờ em còn đang gắn liền với cái danh người mới đấy.”

Tôi nhắc khỏe miệng: “Đã biết, quản lý Đỗ Phát.”

Tên tiếng trung của Andre là Đỗ Phát, cái tên rất xấu, nên anh ta vẫn không thích người khác nhắc đến, vì vậy khi nghe thấy tôi réo gọi anh ta liền tức giận thiếu chút nhảy dựng lên.

Trên đường về đi ngang qua khu chợ cây cảnh và vật nuôi, thấy ngoài cổng có một anh chàng bán chó đang rao bán, tôi dừng xe thấy anh ta có một đàn chó lông xoăn màu nâu, có chút động lòng.

Thực ra, những người không có lịch trình cố định như tôi không thích hợp nuôi thú cưng, nhưng vì nhớ tới Barton, nên tôi chợt rất muốn mua một con về.

Chọn một con có bộ lông xoăn màu nâu nhạt nhất, giá 300 vạn, còn khuyến mại thêm hai túi thức ăn cho chó.

Đặt nó lên ghế trước, nó có vẻ rất sợ hãi, ánh mắt đề phòng, tựa lưng vào ghế nhìn nhìn tôi.

Về đến nhà, tôi cho nó ăn chút đồ ăn rồi đưa vào nhà tắm rửa sạch sẽ.

Lông Xoăn không thể so với Barton được, khi tắm rửa còn có thể phối hợp với tôi, nên tôi phải vất vả một lúc mới tắm xong cho nó.

“Gâu...” Lông Xoăn kêu lên với tôi.

“Tiểu tông, im nào, không chị sẽ đánh em đấy.” Tôi trừng mắt uy hiếp. Đúng lúc này cửa phòng tắm mở ra, Cần Du còn chưa thay quần áo, đứng trước cửa phòng tắm mỉm cười.

“Con chó này ở đâu ra vậy?” Anh hỏi.

“Nhặt được ở ven đường.” Tôi vừa nói vừa lấy ngón tay chải bộ lông xoăn của nó.

Cần Du không nói gì nở nụ cười, sau đó cũng ngồi xuống giúp tôi, khi tắm rửa anh nói: “Trước kia anh cũng nuôi một con chó, nhưng sau đó nó chết rồi.”

Tôi ngẩng đầu tức giận liếc nhìn Cần Du: “Đó là chó của anh, không phải của em.”

Cần Du có chút vô tội thờ dài: “Lại nghĩ cái gì vậy.”

Sau đó anh đứng dậy đi đến ngăn tủ lấy máy sấy tóc, sấy cho Lông Xoăn.

Buổi tối trong phòng thay đồ, tôi mặc thử bộ đồng phục cảnh sát được người trong đoàn mang đến, Cần Du mượn máy tính của tôi, đang làm việc trong phòng.

Buộc tóc vào phía sau, đội mũ vào, tôi đi ra, mở cửa phòng làm việc, Cần Du đang gõ bàn phím, dáng vẻ tập trung, cúi đầu xuống lộ ra đường cong như mây bay nước chảy, lưu loát, sinh động.

“Không được nhúc nhích.” Nhẹ nhàng lại gần Cần Du, tôi chìa cái súng đồ chơi trong tay vào đầu anh. “Muốn tiền hay muốn mạng?”

Cần Du ngẩng đầu nhìn tôi chăm chú rồi chợt mỉm cười: “Muốn em.”

“A, phản rồi.” Tôi chìa súng vào Cần Du. “Đến cảnh sát cũng dám trêu đùa.”

Cần Du cười, trong mắt đều là ý cười, anh vươn tay, kéo tôi ngồi vào lòng.

“Bộ quần áo này lấy ở đâu ra vậy?” Cần Du hỏi tôi, tươi cười tràn ngập khuôn mặt.

“Em diễn vai một nữ cảnh sát, đây là trang phục.”

Cần Du: “Mặc rất đẹp.”

Tôi đưa mặt lại gần: “Em mặc những khác rất xấu sao?”

Cần Du cắn tai tôi: “Không mặc gì là đẹp nhất.”

“Haha” Tôi cười lớn mắng “Lưu manh.”

Cảm nhận được vật kia của người nào đó có biến hóa, tôi chủ động ôm cổ Cần Du, hôn lên môi anh.

Hơi thở của anh ngày càng nặng nề, lại kìm nén không chủ động, tùy ý tôi giờ trò.

Tôi rời môi Cần Du, chậm rãi di chuyển xuống cổ, cắn cắn từng chút một.

“Triều Ca...” Cần Du phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, sau đó đột nhiên ôm chặt tôi, cuồng nhiệt xông tới quần lấy lười tôi.

...

Qua một hồi, Cần Du buông tôi ra, điều chỉnh lại hơi thở, rồi đưa tay lau khô miệng tôi, hỏi: “Hôm nay gặp đạo diễn, người như thế nào?”

“Cũng bình thường.” Tôi nói. Tôi ghé vào bàn làm việc xem bản thiết kế trên máy tính, rồi quay lại hỏi anh: “Anh với Hà Tiểu Cảnh học cùng một chuyên ngành đại học phải không?”

Cần Du: “Đúng vậy...”

Tôi không để ý: “Được đấy, như vậy ở bên nhau mới có nhiều chủ đề chung.”

Cần Du trầm mặc: “ Triều Ca, về chuyện cô ấy, anh có chuyện muốn nói với em ”

“ Nói chuyện gì? Có chuyện gì để mà nói chứ?” Tôi xoay người lại nhìn anh, cười nói: “ Em cũng không phải người biết lắng nghe, chuyện của anh với Hà Tiểu Cảnh vẫn nên giữ lại nói cho người khác nghe đi.”

Ngày hôm sau trời sáng không khí trong lành, khách sạn bên bờ biển tổ chức lễ khai mạc bộ phim “ Cảnh và phỉ”, tôi quan sát xung quanh, thật sự rất đông, đây là một bộ phim điện ảnh lấy chủ đề xoay quanh đàn ông, tôi vốn tiếc nuối vai diễn của mình không có đến 10 câu thoại, sau đó nhìn lại kịch bản, lại thấy lời thoại của nhân vật nữ chính cũng chỉ nhiều hơn tôi một ít.

“ Xin chào, tôi là Lương Ảnh Đồng.” Sau khi buổi lễ bắt đầu, đối với việc Lương Ảnh Đồng chủ động bắt chuyện, tôi thấy thực bất ngờ.

“ Xin chào, Tần Triều Ca.”

Lương Ảnh Đồng được xem như ngôi sao hàng đầu trong nước, được các phương tiện truyền thông tung hô là tuổi trẻ xinh đẹp, 18 tuổi khởi nghiệp, hiện tại là viên ngọc sáng trong giới.

Không giống như tôi, cô ấy rất ít scandal, nhưng cô gái ấy lại làm tôi thực bất ngờ, ví như việc cô ấy vẫn luôn thầm yêu Hạ Ngang, ví như việc bức thư tình hồi trung học kia cũng là cô ấy lấy danh nghĩa Hạ Ngang viết cho tôi.

Nói đến việc này, em họ tỏ ra không hiểu, nếu như cô ấy thích Hạ Ngang, vì sao lại còn lấy danh

nghĩa Hạ Ngang viết thư tình cho tôi?

Tôi nghĩ lại, lời nói lúc ấy Lương Ảnh Đồng nói với tôi, chính là: “ Muốn làm chút chuyện khiến anh ấy chú ý tới tôi, thời trung học không hiểu thế nào là thích, rõ ràng thích anh ấy, lại còn muốn nghĩ cách để anh ấy nói chuyện với nữ sinh khác.”

Từ buổi lễ trở về, tôi nói với Cần Du về Lương Ảnh Đồng, anh nhún mày nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “ Có phải người làm chuyện đó là Lương Ảnh Đồng?”

Tôi: “ Đúng vậy.”

Cần Du: “ Cô ấy là bạn cùng lớp hồi sơ trung của anh, từ thời sơ trung cô ấy đã thích Hạ Ngang rồi.” Nói đến đây, anh nâng mắt nhìn tôi một cái rồi bỏ thêm câu : “ Nhân duyên với con gái của Hạ Ngang vẫn luôn rất tốt.”

Tôi cười: “ Thế à?”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Trong “Cảnh và phỉ” tôi đóng vai Tiểu Mễ - bạn gái của một cảnh sát nằm vùng, trước đây Tiểu Mễ cũng là một cảnh viên trong tổ trọng án nhưng hai năm trước, trong lúc làm nhiệm vụ cô đã bị sát hại. Sau khi cô chết, bạn trai cô chủ động xin làm cảnh sát nằm vùng.

Câu chuyện trong “Cảnh và phỉ” bắt đầu hai năm sau khi Tiểu Mễ chết, cho nên về cơ bản tôi chỉ cần chụp một bức “di ảnh”, sau đó thể hiện rõ nét vẻ mặt khi sắp chết là tốt rồi.

Nhưng ngay ngày hôm qua, đạo diễn Vương Kỳ đột nhiên gọi điện cho tôi, bảo tôi chuẩn bị diễn thêm một cảnh giường chiếu vì nhà tài trợ yêu cầu nhất định phải để cái giường – sản phẩm của ông ta cũng được quảng cáo trong phim.

Vì lí do này, tôi lại có thêm một cảnh giường chiếu, bởi vì đây là bộ phim thương mại nên tiêu chuẩn cũng không hề nhỏ chút nào.

Andre nhận được tin tức vội vàng đến thương lượng với đạo diễn Vương giám mức “nóng” của cảnh phim. Tranh cãi hồi lâu, Vương Kỳ thỏa hiệp sẽ giảm bớt cảnh hở hang nhưng ít nhất cũng phải lộ lưng ra.

Andre cảm thấy chuyện này cũng không có gì nên cũng đồng ý.

Tiểu Mễ là một cô gái mộc mạc, để phù hợp với hình tượng, tôi cắt đi mái tóc dài đã để nhiều năm, để nhà tạo mẫu tóc giầy vò hơn 3 tiếng, mái tóc xoắn dài của tôi biến thành tóc ép ngang vai, còn có thêm cả tóc mái trước trán nữa.

Tôi nhìn chằm chằm hình ảnh của mình trong gương thật lâu, dáng vẻ này giống y như Tần Triều Ca hồi học trung học, tôi sờ lên tóc mái trước trán, chợt có một giọng nói mơ hồ vang lên bên tai:

“Tàn Triều Ca, tóc mái của em xấu quá.”

Tôi cúi đầu nở nụ cười, tạm biệt nhà tạo mẫu tóc rồi trở về.

Trên đường trở về ngang qua trung tâm thương mại Diệp Mậu, dưới ánh đèn rực rỡ là màn hình quảng cáo rất to chiếu không biết bao nhiêu mẫu túi xách, ở bên đường còn có mấy cô gái ăn mặc thời thượng chỉ vào màn hình quảng cáo háng say thảo luận.

Tầng 16 của Diệp Mậu là cửa hàng chuyên bày hàng cao cấp nhất thành phố Z. Thực ra mấy món đồ cao cấp đó đối với tôi cũng chẳng có ý nghĩa gì lắm, lúc trước không có tiền chẳng có cách nào chạm tới, bây giờ ngoại trừ một số trường hợp phải dùng tới hàng cao cấp, thì tôi vẫn là người không có tiền thôi.

Bước vào một quầy hàng túi xách, cô bán hàng xinh đẹp ân cần chào hỏi tôi, giọng nói vô cùng ngọt ngào.

Tôi đi vào, nhìn người đang đứng cách đó không xa chọn túi xách, trong lòng có chút kinh ngạc.

Hà Tiểu Cảnh xoay người lại, sững sờ chào tôi: “Tiểu Ca?”

Tình địch gặp nhau thì đồ mất. Thực ra tôi với Hà Tiểu Cảnh cũng không thể coi là tình địch, chúng tôi chỉ là lộn xộn vì cùng một người con trai mà thôi, hơn nữa thời gian cũng có trước có sau.

“Trùng hợp quá.” Tôi nói.

“Đúng vậy.” Hà Tiểu Cảnh vén tóc ra sau tai. Không giống như lần gặp nhau ở siêu thị, hôm nay cô ấy ăn mặc rất thoải mái, mái tóc xoăn nhẹ nhàng vương sau lưng.

“Cậu cũng thích túi gia công sao?”

Tôi: “Đúng vậy.” Ngẩng đầu nhìn mẫu túi màu nâu dành cho nữ, nhớ trước kia Tần Bạch Liên cực kì thích mấy món đồ gia công này. Thời gian trước tôi còn nhận được tin Tần Bạch Liên tích cực cải tạo ở trong tù nên được giảm nửa năm thời gian thi hành án, tính ra, sang năm là tôi có thể ăn tết dương lịch cùng bà được rồi.

Hà Tiểu Cảnh nhìn về phía chiếc túi xách màu nâu theo tầm mắt của tôi sau đó bảo cô bán hàng mang chiếc túi tới, tôi ngược mắt nhìn cô ấy, cô ấy liền dúi chiếc túi vào tay tôi.

“Chào mừng cậu trở về nước, đây là quà mừng.”

Trong lòng tôi thầm khen Hà Tiểu Cảnh đúng là nhiều tiền, từ nhỏ đến lớn đều thích tặng quà đưa tiễn này nọ, túi đã ở trong tay tôi, dưới ánh mắt hâm mộ của cô gái bán hàng, tôi chợt cảm thấy buồn cười, ngừng một chút, “Quá quý giá, tớ không thể nhận được.”

Hà Tiểu Cảnh: “Không có gì, tớ là khách quen ở đây, được giảm giá khá nhiều.”

Thịnh tình không thể chối từ, tôi mà từ chối thì lại thành không tôn trọng: “Vây cảm ơn cậu, lần khác sẽ mời cậu ăn cơm.”

Phòng làm việc của Cẩn Du ở tầng 18 của Diệp Mậu, vốn định đi đón anh tan làm nhưng bởi vì trong tay có thêm một cái túi, tôi đã không còn hứng thú.

Trở về nhà trọ, giày còn chưa kịp bỏ ra, điện thoại đã reo.

“Ăn cơm tối chưa?” Là Cẩn Du.

Tôi vừa thay giày vừa đáp: “Không, không có khẩu vị.”

Cẩn Du: “Em có muốn ăn cái gì không?”

Tôi nằm trên sô pha, cười hi hi nói: “Có chứ, em muốn ăn ____ cơm rang trứng anh làm cho em lần đó.”

Cẩn Du ở đầu bên kia điện thoại khẽ cười một tiếng, sau đó anh đáp “Được”.

Cúp điện thoại, tôi nằm trên sô pha, không động đậy, mắt nhìn chiếc túi đựng túi xách được đặt ở đối diện, sau đó lại vui đầu vào trong sô pha.

Chừng nửa giờ sau, “cạch” một tiếng, Cẩn Du mở cửa bước vào.

Anh đi đến bên cạnh tôi, xoa đầu tôi: “Làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái à?”

Tôi mỉm cười: “Đói bụng.”

Cẩn Du cũng mỉm cười, tắt mắt anh dừng lại trên kiểu đầu mới của tôi, rồi tay anh xoa nhẹ tóc mái trên trán tôi: “Sao lại đổi kiểu tóc mới?”

“Đẹp không?” Tôi hỏi.

Cần Du yên lặng nhìn tôi một lát, sau đó nói: “Rất đẹp.”

“Nói dối.”

“Không.” Cần Du lắc đầu, anh thất thần một lúc, sau đó nhìn cái túi to tôi đặt trên sofa, cười hỏi tôi, “Hôm nay đi dạo phố à?”

Tôi gật đầu: “Đi dạo, ở Diệp Mậu đó.”

Cần Du nghịch tóc tôi, sợi tóc màu đen nhẹ quấn quanh ngón tay anh, rồi anh lơ đãng hỏi tôi: “Hôm nay tiêu bao nhiêu? Anh tiếp tế cho em...”

“Thật không?” Tôi không đứng đắn cười hỏi lại.

Cần Du: “Anh có thể nuôi em...”

Tôi mỉm cười, ngừng một chút rồi nói: “Hôm nay em không tốn một đồng nào, món đồ này là do được một người quen tặng.”

“Ài?”

Tôi: “Hà Tiểu Cảnh.”

Cần Du im lặng, một lát sau, anh hỏi: “Là bất ngờ gặp à?”

Tôi: “Ừ, rất trùng hợp.”

Cần Du: “Có thời gian em tìm một món đồ nào đó tặng trả lại.”

“Không thể lấy không sao?” Tôi nhìn Cần Du nói.

Cần Du ôm tôi: “Không tốn tiền của em, lấy thẻ của anh là được rồi.”

Tôi ra về như chợt tỉnh ngộ: “Thì ra là anh muốn mua quà tặng cho Tiểu Cảnh a, vậy thì cứ nói

thẳng, cứ phải lòng vòng qua em làm cái gì?”

Cần Du nhú mi, siết chặt vai tôi: “Triều Ca, em hiểu rõ anh không hề có ý này.”

“Hiểu cái gì cơ?” Tôi đẩy Cần Du ra, “Đói bụng rồi, em đi rang cơm.”

~

Tôi rất đau đầu về cảnh giường chiếu trong “cảnh và phỉ”, ngược mắt nhìn sao nam đóng cặp cùng mình, khó trách lần đó gặp anh ta ở bar 7 màu thấy quen mắt, hóa ra anh ta chính là gã đàn ông xin tôi lửa.

“Cát – “Đã 4 lần bị cut, rốt cuộc đạo diễn cũng nổi bão, “Thể hiện cảm giác, thể hiện cảm giác có biết không?”

“Không phải vấn đề của tôi, đạo diễn Vương.” Sao nam nằm trên người tôi vô tội ngẩng đầu lên nói,

“Cô ấy cứng đờ như cá ươn, không hề phối hợp với tôi.”

Ngoại trừ đạo diễn, nhân viên có mặt xung quanh đều không nhìn được cười, coi nhẹ, xem thường.

Tôi bò lên khỏi cái giường mà nhà tài trợ cung cấp cho rồi đứng lên: “Tôi vào toilet.”

ở trong toilet, tôi gọi điện cho Andre.

“Em không muốn diễn.” Tôi nói.

Andre: “Muốn chết à, phim đã bắt đầu quảng bá rồi mà bây giờ em lại nói không muốn diễn.”

“Không diễn được, rất ghê tởm.”

“Cạch” một tiếng, Andre ngắt điện thoại, không để ý tới tôi nữa.

Giơ tay lên xoa xoa hốc mắt đau nhức, tôi cười nhạo tôi đúng là đồ không biết tự lượng sức mình,

đừng tưởng rằng bây giờ có người tạm thời chiều chuộng mình là nghĩ mình đã lên đến trời.

Không phải chỉ là cổ nén chút ghê tởm cổ nén chút tức giận sao, khổ sở cái nỗi gì.

Trở lại trường quay, tôi nói xin lỗi: “Vừa rồi tinh thần tôi không tốt lắm, mong ông có thể cho tôi thêm một cơ hội nữa, đạo diễn Vương.”

Đạo diễn ngược mắt nhìn tôi: “Vậy bắt đầu đi.”

Diễn tiếp 3 lần nữa rồi cuộc tôi cũng hoàn thành xong cảnh giường chiếu kéo dài 5 phút này, tuy mang vẻ giả dối điểm điểm nhưng đây là phim thương mại, nhất định phải có cảnh kích thích người xem, cho nên bộ phim không thể thiếu hình ảnh nóng bỏng được.

Chấm dứt cảnh quay, lúc đi ra, trợ lý Trần Khả đưa điện thoại cho tôi: “Chị Tiểu Ca, anh Hạ gọi tới.”

Tôi tiếp lấy điện thoại, ngồi xuống trước bàn hóa trang, mệt mỏi gọi: “Hạ Ngang.”

Đúng lúc này, Lương Ảnh Đồng đi đến, sắc mặt trắng nhợt, sau đó trầm mặc đi sang một bên.

“Tâm trạng không tốt?” Đầu bên kia ông nghe truyền đến một tiếng ho khàn khàn cố gắng nén lại, sau đó là giọng nói chuyện khàn khàn của Hạ Ngang.

Tôi: “Bị ốm à?”

Hạ Ngang: “Không...”

Cúp điện thoại, thu dọn xong hết mọi thứ, tôi rời khỏi phòng hóa trang sau đó lái xe tới khách sạn Hạ Ngang đang ở.

Thông báo họ tên ở quầy tiếp tân, rồi đi thang máy lên, tới phòng của Hạ Ngang, tôi ấn chuông cửa.

Ấn được hai ba lần, Hạ Ngang đi ra mở cửa: “Sao lại đến đây?”

tôi ngẩng đầu nhìn hai gò má đỏ bừng lên của Hạ Ngang, tay nâng lên sờ trán anh: “Bị sốt à?”

Hạ Ngang nhanh chóng mượn có “bị sốt”: “Chắc tại vì nhiệt độ không khí gần đây có chút thất thường.”

Tôi lo Hạ Ngang là vì miệng vết thương nhiễm trùng dẫn đến sốt cao, chờ khi anh ngồi xuống sofa, tôi liền hỏi: “Có phải miệng vết thương bị nhiễm trùng không?”

Hạ Ngang nhìn tôi chăm chú: “Jeffrey đã xem qua rồi, không có việc gì đâu.”

Tôi quét mắt qua gói to gói nhỏ thuốc đặt trên quầy bar, hỏi Hạ Ngang: “Đã uống thuốc chưa?”

Hạ Ngang: “Vẫn chưa...”

Tôi đi lấy nước, sau đó mở túi ra, thấy một tờ giấy viết bằng tiếng Pháp, đây rõ ràng là đơn thuốc do Jeffrey viết.

“Triều Ca...” Hạ Ngang chợt gọi tôi.

Tôi ngẩng đầu, hai mắt liếc qua hỏi anh có chuyện gì.

Hạ Ngang xoa bóp hai thái dương, sau đó hỏi: “Mấy ngày nay thế nào?”

“Rất tốt.” Tôi nói.

Hạ Ngang muốn nói lại thôi: “Hai cậu... ở cùng nhau?”

Tôi sợ run lên, đáp: “Đúng vậy.”

Hạ Ngang: “Là thật lòng sao?”

Tôi: “Lấy đâu ra nhiều thật lòng đến thế.”

Hạ Ngang nhìn tôi: “Tớ không ủng hộ cậu làm như vậy.”

Tôi: “Tớ đã làm rồi.”

Hạ Ngang nhìn sang, tia thất vọng xẹt qua trong mắt anh như một con dao sắc nhọn đâm vào tôi.

“Uống thuốc.” Tôi vừa đặt cốc nước xuống vừa chìa tay ra, viên thuốc màu trắng nằm an ổn trong lòng bàn tay tôi.

Hạ Ngang lấy viên thuốc khỏi lòng bàn tay tôi, sau đó nuốt xuống, bởi vì nuốt quá nhanh cho nên bị sặc. Tôi lập tức đưa nước tới cho Hạ Ngang sau đó

nhẹ nhàng vỗ lưng cho anh.

“Cám ơn.” Ho khan dứt rồi, Hạ Ngang nói với tôi.

Tôi cúi đầu: “Khách khí cái gì...”

Hạ Ngang quay đầu nhìn tôi, qua một lúc lâu, anh nói: “Triều Ca, nếu cậu thật lòng muốn ở bên Cẩn Du, tớ vui thay các cậu nhưng nếu xuất phát từ nguyên nhân khác thì tớ không hy vọng cậu như vậy.”

Sắc trời bên ngoài đã tối dần, nhìn qua cửa sổ sát đất, ánh nắng chiều đã nhuộm vàng chân trời, rực rỡ giống như một biển lửa sôi trào.

“Hạ Ngang, có lẽ tớ thật sự không thể vượt qua được chính mình.” Qua thật lâu sau, tôi nói một câu này.

Hạ Ngang sốt cao vẫn không dứt, tôi cũng không trở về. Ghé vào trên sofa ngủ, lúc tỉnh dậy lại phát hiện mình đang nằm trên giường của Hạ Ngang.

Bên ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng nói chuyện, tôi đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Hạ Ngang với Cẩn Du đang nói chuyện chột ngắc đầu.

Lúc ngủ dậy vẫn còn chưa tỉnh táo, tôi nhất thời không kịp phản ứng.

Cẩn Du mỉm cười, rồi nói: “Hạ Ngang bảo em đang ngủ nên anh lại đây đón em về.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Trên đường về nhà tôi mở điện thoại ra xem, trên màn hình có hiển thị một cuộc gọi nhỡ từ nửa giờ trước, hẳn là Cẩn Du gọi điện tới khi tôi đang ngủ, sau đó Hạ Ngang nghe điện thoại.

Bởi vì vừa ngủ dậy, tôi cảm thấy rất sáng khoái, còn dựa vào ghế chơi trò chơi trên điện thoại.

“Triều Ca...” Từ lúc lên xe vẫn luôn trầm mặc, rốt cuộc Cẩn Du cũng lên tiếng, dưới ánh đèn xe khuôn mặt của anh chỗ sáng chỗ tối.

Tôi “Ừm” một tiếng, chứng tỏ tôi đang nghe.

“Về sau không cần...” Cẩn Du lên tiếng, lại không nói tiếp, vòng vo chuyển chủ đề, hỏi: “Hôm nay quay phim thế nào, thuận lợi không?”

“Không thuận lợi.” Tôi lắc đầu, không định nói tiếp. Nghĩ đến ngày hôm qua nói chuyện với Andre, tôi liền hỏi Cẩn Du: “Anh còn nhớ Trần Kỳ không, nhân vật truyền kỳ hồi chúng ta học trung học đó.”

Cẩn Du nghĩ một lát: “Bây giờ đang làm cái gì đó về thực phẩm phải không?”

“Đúng vậy.” Tôi nói. “Thời gian trước cậu ta liên hệ với AC, nói muốn em là người đại diện cho loại mỳ ăn liền mới ra của công ty cậu ta.”

Cẩn Du liếc mắt nhìn tôi: “Mỳ ăn liền?”

Tôi ngược cầm lên, cười hi hi hỏi: “Anh nghĩ em có phù hợp không? Trần Kỳ đưa cho AC hai lý do, một vì em và cậu ta là bạn học, hai vì cậu ta cảm thấy hình ảnh của em rất trẻ trung, rất hợp cho việc quảng bá tới nhóm khách hàng trẻ tuổi.”

“Trung tâm thương mại Diệp Mậu gần đây cũng đang tìm người phát ngôn, em cũng nên cân nhắc thử xem.” Cẩn Du nói.

“Diệp Mậu ư?” Tôi cười hỏi: “VẬY...anh định mời em với giá bao nhiêu?”

Cẩn Du: “Em ra giá đi.”

Tôi cười, giọng thần nhiên: “Xem xét tới mối quan hệ giữa chúng ta, em có thể cân nhắc việc miễn phí.”

Cẩn Du cũng lập tức cười rộ lên, ngả ngón hỏi tôi: “Triều Ca, vậy em cảm thấy quan hệ hiện giờ của hai chúng ta là gì?”

Tôi sững sốt, thành thật đáp: “Khó có thể xác định.”

Cần Du thu hồi nét cười, thân nhiên nói: “Anh còn tưởng là người yêu cơ.”

Tôi cười cho có lệ, sau đó cúi xuống nhìn bàn tay mình, mười ngón tay thon thon. Khi còn bé, Tần Bạch Liên còn trêu ghẹo tôi, nói đây là đôi tay cầm bút, nhưng ai mà dự đoán được, hiện tại tôi lại là một “con hát”.

-

Buổi tối, đương lúc tôi nửa ngủ nửa tỉnh, Cần Du xoay người lại gần hôn tôi, sau đó kéo dài màn dạo đầu thật tỉ mỉ, tới khi chính thức tiến vào, cơ thể của tôi đã căng cứng cả người đều đang run rẩy.

“Triều Ca...” Cần Du thấp giọng gọi tên tôi, bàn tay nóng bỏng nâng mông tôi lên, đâm vào thật sâu, sau đó mỗi lần rút ra đến cửa lại mạnh mẽ đâm vào.

Tôi nâng hai chân quấn lấy vòng eo gầy của Cần Du, khoái cảm đã sớm cắn nuốt tôi, tôi cắn môi, dần dần không chịu nổi, hy vọng có thể nhanh chóng kết thúc.

“Sắp tới sao?” Qua thật lâu, Cần Du dừng động tác lại hỏi tôi, tuy rằng hổn hển nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng như chưa làm gì, anh còn giúp tôi vén mái tóc đã ẩm ướt trên trán sang một bên.

Tôi “uh” một tiếng, thiếu chút nữa nữa nở thành tiếng.

“Nhấn nhện một chút nữa thôi, chúng ta sẽ cùng lên...” Nói xong Cần Du lại ôm chặt tôi, đẩy nhanh tốc độ dưới thân.

Móng tay tôi bầu chặt lưng của anh, ngay khi cảm thấy chính mình đã trở thành cây cung bị kéo giãn đến cực hạn rồi thì cuối cùng cũng được bắn tên, Cần Du gầm nhẹ một tiếng, sau đó chôn thật sâu trong cơ thể tôi.

Đây là một lần khá tuyệt, cả hai đều rất thỏa mãn, tôi đột nhiên nhớ tới câu Cần Du hỏi tôi trên xe: “Vậy em cảm thấy quan hệ của hai chúng ta hiện tại là gì?”

Một lúc sau, Cần Du lui ra, tôi bật đèn lên, mắt khó chịu hơi nheo lại, rồi ngồi dậy, giúp Cần Du cởi bao cao su, không cẩn thận, mấy giọt dịch trắng rơi trên tay tôi.

“Đáng ghét.” Tôi nói.

Cần Du cười nhẹ, nắm tay tôi không buông.

Tôi dùng ngón cái và ngón giữa ước lượng, cười nói: “Hình như vẫn còn lớn.” Sau đó khẽ nheo một cái, vậy là vật trong tay lại bắt đầu biến đổi.

Ngón tay tôi không vì thế mà ngừng lại, Cần Du hừ một tiếng, tôi cười rộ lên, bất ngờ quay lại hỏi: “Cần Du, trước kia anh cùng cô ấy một đêm mấy lần?”

Kiểu đùa dai chọc ghẹo tinh thần này, tôi chơi mãi mà không chán, thế nhưng “tuổi thọ” của những giây phút vui vẻ này lại rất ngắn ngủi, một giây trước Cần Du còn vì những cái nheo của tôi mà cảm thấy sung sướng, một giây sau dường như cả hai đã bị sương mù vây kín không thể tìm thấy lối ra.

Cần Du cái gì cũng không nói, cả hai cùng đi tắm, sau đó bình thân ôm nhau ngủ.

Nửa đêm nằm ngủ, tôi mơ một giấc mơ thật dài, đến khi tỉnh dậy cũng không nhớ rõ đã mơ thấy gì.

Thức dậy, nhìn đồng hồ trên tường, 5h, bên ngoài ánh sáng mặt trời vẫn còn mờ mờ, quay sang nhìn Cần Du, anh vẫn đang ngủ say.

Xóc chăn lên, đôi chân của Cần Du lộ ra, đột nhiên cảm thấy hứng thú, tôi nhẹ nhàng đi đến bên kia giường, lấy tay ước lượng chân Cần Du, mười tám tuổi, tôi nhớ rõ anh đi cỡ giày số 41, bây giờ có lẽ không còn ở cỡ này nữa rồi.

Chân Cần Du có vẻ không được như tay anh, quan sát một lúc tôi thấy, ngón chân cái rất lớn, còn có, các ngón chân của anh đều dài bằng ngón cái.

Tôi nhẹ nhàng đến gần kéo lấy mấy lọ sơn móng tay, sau đó cúi đầu sơn móng chân cho anh.

Một ngón, hai ngón, ba ngón...

Cần Du không hề tỉnh dậy chỉ vô ý thức giật giật chân.

Tôi thiếu chút nữa cười ra tiếng, đang suy nghĩ có nên đổi màu khác không, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói bất đắc dĩ: “Sao hôm nay dậy sớm vậy?”

Cần Du không tức giận, tôi lại tiếp tục sơn móng chân cho anh, không để ý nói: “Anh ngáy to quá, đánh thức em.”

Cần Du cười khẽ, cũng không phản bác: “Thế à?”

“Đúng vậy.” Tôi nói dối không chớp mắt, sau đó ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc hỏi Cần Du: “Anh thích màu hồng hay màu vàng?”

Cần Du cúi đầu nhìn bàn chân, không nhận được thờ dài, nói: “Anh đi làm đồ ăn.”

Khi ăn cháo, tôi nói với Cần Du: “Khoảng thời gian này em sẽ rất bận.”

Cần Du giật mình, nói: “Nhớ ăn cơm đúng giờ.”

-

Album mới của tôi sắp đưa ra thị trường, cho nên các chương trình quảng bá hàng ngày không ngừng tăng lên, thời gian rất gấp, buổi trưa ở thành phố Z ăn cơm, buổi tối đã phải đến thành phố khác rồi.

Liên tục một tuần, tôi không trở về nhà, Cần Du gọi điện thoại đến, hơn nửa trong số đó lại vào đúng lúc tôi đang thu chương trình, cũng có lúc nhận được, về cơ bản đều là nói vài câu rồi cúp máy, nhưng thật ra thỉnh thoảng nói chuyện với Trần Tử Minh lại có thể nói chuyện phiếm rất lâu, hết công việc rồi đến giá nhà.

Khi đang tẩy trang trong khách sạn, Hạ Ngang có gửi đến một tin nhắn, nói anh phải trở về Pháp, gọi điện đến nhưng điện thoại đã tắt máy.

Thành phố S là thành phố công nghiệp nặng, chạng vạng tối là bầu trời đã xám xịt, Kỳ Tử Tử gọi điện tới, nói muốn mời tôi ăn cơm, tôi chỉnh trang lại một chút, rồi xuất phát.

Sau khi du học trở về, Kỳ Tử Tử làm giáo viên dạy nhạc tại một trường tiểu học. Đã lâu không gặp Kỳ Tử Tử, cô ấy thay đổi rất nhiều, mái tóc dài được thay bằng một mái tóc ngắn gọn gàng.

“Thời trung học tớ cũng như này, trông không giống nữ sinh chút nào.” Kỳ Tử Tử xoa đầu mình, cười nói.

Năm ngoái, khi ở Pháp, Kỳ Tử Tử còn chưa hoàn thành học vị thạc sĩ đã về nước trước thời hạn, nguyên nhân là Bạc Lâm và Kỳ Thiên kết hôn. Đêm đó Kỳ Tử Tử về nước, khi sửa sang lại hành lý đã nói muốn trở về chúc phúc cho họ.

Sau khi về nước lại không trở lại Pháp, nguyên nhân trong đó Kỳ Tử Tử không nói, tôi cũng không hỏi, nhưng sau đó lại nghe nói thành phố S xuất hiện một bí thư trẻ tuổi.

Kỳ Tử Tử rót rượu cho tôi, nụ cười yếu ớt của cô ấy dường như khiến khuôn mặt cô hòa vào ánh sáng.

“Năm ngoái trở về, một tuần trước khi anh ấy kết hôn với Kỳ Thiên, chúng tớ đã xảy ra quan hệ...” Nói tới đây, Kỳ Tử Tử ngược mắt lên nhìn tôi, tựa như muốn biết phản ứng của tôi.

“Sau đó, anh ta vẫn kết hôn với Kỳ Thiên?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy.” Kỳ Tử Tử gật đầu. “Kết hôn, thời gian trước được truyền thông thành phố S tung hô là đôi vợ chồng hạnh phúc nhất.”

Câu chuyện này trở nên quá buồn cười, tôi không biết nên nói gì, im lặng tiếp tục lắng nghe.

“Sau chuyện kia, tớ không thể đối mặt với người trong nhà, nên chuyển ra ngoài, đúng rồi...” Kỳ Tử Tử đột nhiên giơ tay ra cho tôi xem, chỉ thấy ngón áp út của cô ấy đeo một chiếc nhẫn bạch kim.

“Tớ kết hôn rồi.” Kỳ Tử Tử nói.

Tôi kinh ngạc: “Với ai?”

“Giáo viên dạy thể dục trường tớ, bởi vì là cưới chạy, nên không báo cho cậu.”

(cưới chạy là hình thức không mua nhà, không mua xe, không tổ chức hôn lễ... chỉ đi đăng ký hết hôn.)

“Cậu yêu anh ấy không?”

Kỳ Tử Tử trầm mặc.

“Anh ấy rất tốt, mặc dù không có tiền, nhưng đối với tớ rất tốt” Kỳ Tử Tử tươi cười, tiếp tục nói: “Sang năm là chúng tớ có thể thuê được một căn nhà, đến lúc đó mới tổ chức hôn lễ.”

Về mặt Kỳ Tử Tử rất yên ả. Tôi nghĩ, cô ấy đã thực sự buông được Bạc Lâm, nhưng Bạc Lâm thì sao. Dù đã đến nước này nhưng tôi vẫn tin chắc rằng anh ta yêu Kỳ Tử Tử, còn vì sao anh ta bỏ Kỳ Tử Tử mà chọn Kỳ Thiên, tôi đoán bây giờ Kỳ Tử Tử cũng biết rõ, bởi vì với tính cách của cô ấy, nếu mọi chuyện không rõ ràng, cô ấy sẽ không bao giờ buông tay.

“Ba mẹ cậu có đồng ý không?”

Kỳ Tử Tử cười nhẹ: “Không đồng ý, Kỳ Thiên được gả cho một người tốt như vậy, bọn họ luôn nghĩ rằng vì sao tớ lại phải lấy công chức quen chứ.”

Tạm biệt Kỷ Tử Tử, tôi càng cảm thấy tình yêu chỉ là thứ hại người, tôi không thể nói lời chúc phúc đến Kỷ Tử Tử, thậm chí tôi còn cảm thấy tiếc cho cô ấy, nếu cô ấy không gặp gỡ Bạc Lâm, nếu cô ấy không yêu anh ta, cô ấy thực sự có thể tìm được người tốt hơn, khi đó hai người yêu nhau sẽ làm cho người ta thực hâm mộ, khi kết hôn cũng có thể được người thân và bạn bè chúc phúc, trai tài gái sắc, làm cho người khác ghen tị.

Bay chuyến rạng sáng trở lại thành phố Z, đến khi về tới nhà đã là 3h sáng, trăng tỏ sao mờ, xuyên qua rèm cửa, cả phòng tràn đầy ánh sáng. Cẩn Du không ở đây, tôi đeo bật mắt đi ngủ, ngủ được ba tiếng, thì vì bà đi cả tối thăm mà tỉnh lại.

Tôi nằm trên giường đồ mồ hôi lạnh, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, một bàn tay dịu dàng đặt lên trán tôi.

“Dậy rồi?” Vừa mở mắt đã thấy Cẩn Du ngồi bên giường, nhìn sang, trên tủ đầu giường còn có một bát nước đường nóng hổi.

“Ngồi dậy uống nào.” Cẩn Du lại gần, bưng bát nước đường.

“Anh nấu?” Bởi vì vừa tỉnh lại, giọng tôi vẫn còn khàn khàn.

“Lần đầu tiên nấu, ném thử xem thế nào?”

Tôi uống một ngụm, sau đó đau khổ than: “Quá ngọt.”

Cẩn Du ném thử, nghi ngờ nói: “Không đâu, vừa lắm mà.”

Tôi cười: “Em lừa anh đấy.”

Cẩn Du cũng cười: “Tần Triều Ca, em nhảm chán quá đấy.”

-

Kết thúc đợt quảng bá album, tôi được nghỉ 3 ngày, thời gian trước tôi bận rộn, đến khi tôi rảnh rồi Cẩn Du lại bắt đầu bận rộn, trung tâm thương mại Diệp Mậu tổ chức hoạt động kỷ niệm 100 năm thành lập.

Diệp Mậu là cửa hiệu lâu đời ở thành phố Z, từ khi bắt đầu đến trường, nữ sinh đều lấy việc có thể mua quần áo ở đây là niềm tự hào, nhưng hồi đó Tần Bạch Liên không thích đưa tôi đến đây.

Nhưng dù vậy, đến ngày kỷ niệm thành lập bà lại đưa tôi đến đây dạo một vòng, bởi vì chỉ có lúc này, Tống Lê Minh cũng sẽ đến, đi cùng với Cẩn Du.

Trước đây, tôi cảm thấy Tần Bạch Liên là tự mình làm đau mình, vì Tống Lê Minh mà đến thành phố Z, lại không muốn Tống Lê Minh biết tới sự tồn tại của mình, nhưng hiện tại tôi cảm thấy so với Tần Bạch Liên tôi mới là kẻ tự làm mình đau hơn, nghĩ lại, chẳng lẽ là gen di truyền?

Mấy ngày nay Diệp Cẩn Du đi sớm về trễ còn tôi thì chỉ ở nhà tập yoga. Cẩn Du để một chiếc thẻ tín dụng trong ngăn kéo, tôi vờ như không thấy, Cẩn Du cũng không nhắc đến.

Buổi chiều hẹn Trần Tử Minh cùng đi xem nhà, khu vực phía Tây vừa bắt đầu phiên giao dịch, là dạng nhà vườn, trên đường đi Trần Tử Minh đùa tôi cóp nhặt lâu như vậy mới chịu phóng tay mua một căn hộ.

Tôi cười cười, sau đó hỏi cậu ta gần đây bận việc gì.

“Xem mắt.” Trần Tử Minh lời ít ý nhiều, “Ông già sắp xếp khắp nơi, phiền chết đi được.”

Tôi cười sung sướng khi người gặp họa: “Sướng thế còn gì.” Sau đó hỏi: “Có gặp được đối tượng nào tốt không?”

Trần Tử Minh lắc đầu: “Có mấy người, nhưng không đến đâu cả.”

Tôi: “Từ từ cố gắng chứ, ngày nào đó biết đâu củi khô gặp lửa không cẩn thận lại bốc cháy?”

Trần Tử Minh chịu không nổi liếc nhìn tôi một cái: “Tần Triều Ca, cậu xấu xa quá đấy.”

Người môi giới giới thiệu cho tôi những ưu điểm của căn hộ, vì tôi và Trần Tử Minh đi cùng nhau, nên có lẽ anh ta cho rằng tôi và Trần Tử Minh mua nhà tân hôn, nên khi giới thiệu còn nhấn mạnh rằng sau này có con, giao thông ở đây rất thuận lợi cho nên việc đưa đón con đi học sẽ rất dễ dàng.

Trần Tử Minh cười nhìn tôi, sau đó nhìn nhìn xung quanh, hỏi người môi giới: “Một căn hộ thế này thì rộng bao nhiêu?”

“Vì là nhà vườn nên chúng tôi có thể thiết kế vượt tiêu chuẩn nhà nước.”

Trần Tử Minh gật gật đầu sau đó lại hỏi người môi giới mấy vấn đề.

Tôi cũng không quá để ý việc mua nhà, nhìn trúng căn hộ này, là vì môi trường của khu vực này rất tốt, gần đây còn có một câu lạc bộ, đợi Tần Bạch Liên ra tù, nếu sau này tôi bận rộn công việc, Tần Bạch Liên cũng có chỗ giải trí.

Trên đường trở về, khi mở cửa xe Trần Tử Minh đột nhiên nói: “Diệp Cẩm Du học đại học chuyên ngành kiến trúc, cậu có thể hỏi ý kiến cậu ta.”

“Không cần.” Tôi nói: “Tớ tin cậu.”

Trần Tử Minh cười to: “Cảm ơn đã tặng bốc, lần khác tớ mua nhà cũng sẽ đến tìm cậu nhờ tư vấn.”

Tôi cũng cười: “Không thành vấn đề.”

Đúng lúc này, phát hiện ra một bóng người lén lút trốn trong bụi cây, tôi lập tức quay đầu lại, người đàn ông đó đã cầm máy ảnh chạy đi.

“Đứng lại, đồ con rùa.” Trần Tử Minh muốn đuổi theo nhưng không còn kịp nữa, chỉ đành chửi tục mấy câu.

Tôi xin lỗi nói: “Liên lụy cậu rồi.”

“Không sao.” Trần Tử Minh. “Tớ cũng không phải ngôi sao, dân thường như tớ được lộ mặt trên báo cũng coi như gặp chuyện tốt, còn cậu nên quan tâm tới chính mình đi, để cho bọn chó đó viết, không biết sẽ viết ra cái gì nữa.”

Tôi lắc đầu: “Quý mới biết.”

Scandal showbiz, không có scandal cũng không thành showbiz. Nếu phóng viên săn ảnh không nỗ lực tìm tòi theo đuổi thì cái giới showbiz này làm gì còn chuyện để nói.

Ví như tôi và Cẩm Du sống chung lâu như vậy mà có xảy ra gì đâu, mới đi xem nhà với Trần Tử Minh có một lần đã bị viết thành Tàn Triều Ca cùng bạn trai đi xem nhà ở khu đô thị mới, cứ chỉ hai người vô cùng thân thiết, nghi ngờ là mua nhà tân hôn.

Tôi mua một tờ báo giải trí ở ven đường, vừa xem vừa nói chuyện điện thoại với Trần Tử Minh.

Trần Tử Minh nhìn bài báo, vô cùng tức giận vì tay săn ảnh chụp cậu ta quá xấu, rồi cậu ta nói: “Về nhà tớ sẽ đưa tờ báo này cho ông già xem, nói không chừng ông già sẽ không ép tớ đi xem mắt nữa.”

Tôi vừa xoay người đi vào, vừa kẹp điện thoại trên vai: “Trần Tử Minh, cậu ít lấy tớ ra làm trò đùa thôi.”

Trần Tử Minh cười vui vẻ, đùa: “Không đâu, tớ nói nghiêm túc đấy.”

“Được, vậy chúng ta thành một cặp, bây giờ đi đăng ký luôn.” Tôi vừa nói vừa cười, đẩy cửa đi vào, khi cúi đầu cởi giày mới phát hiện có một đôi giày nâu đang nằm trên giá.

Ngẩng đầu lên, Cẩm Du đứng cách đó không xa, môi mím chặt đầy vẻ lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

“Đăng ký?” Cẩm Du cười một tiếng, “Triều Ca, em định đi đăng ký với ai?”

Tôi ngẩn người, cúp điện thoại, đứng thẳng người, nghĩ một lát, giọng nói hiếm khi nào nghiêm túc như lúc này: “Không biết, người đó còn chưa xuất hiện.”

“Thật sự chưa xuất hiện sao?” Trên mặt Cẩm Du vẫn là một nụ cười, cười đến lạnh lòng, “Vậy chúng ta bây giờ thì tính là cái gì? Bạn giường sao?”

“Bạn giường?” Tôi cười khê, lướt qua Cẩm Du, mở tủ lạnh, tay với lấy một lon nước ngọt đang định mở, lon nước đã bị người ta giật đi.

“Đưa em.” Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Cẩm Du.

Cẩm Du cất lon nước vào tủ lạnh, sau đó đóng cửa tủ lại.

“Em vẫn đang trong thời gian hành kinh...”

Tôi run rẩy, một câu nói không nặng không nhẹ, giống như một cây kim đâm vào miệng vết thương đã sớm kết vảy trong lòng tôi, con đau râm ran.

Yết hầu tắc nghẹn không nói được lời nào, tôi ngẩng đầu nhìn Cẩn Du, cả hai cứ mặt đối mặt như vậy một lúc lâu, không khí trầm mặc tựa như một tấm lưới lớn bao phủ lên chúng tôi.

“Diệp Cẩn Du, anh thật đáng ghét.” Tôi xoay người đi vào phòng ngủ.

“Triều Ca.” Cẩn Du bắt lấy cổ tay tôi, “Anh chỉ muốn chúng ta hạnh phúc thôi, em hiểu không?”

Trái tim chợt bùng lên một ngọn lửa vô danh, thù mới hận cũ ào về, tôi lạnh mặt nói: “Hạnh phúc ư? Anh lấy cái gì cho tôi hạnh phúc đây, anh dựa vào cái gì mà muốn tôi với anh sẽ sống hạnh phúc, Diệp Cẩn Du, cho tới bây giờ anh cũng chưa bao giờ tin tưởng tôi.”

Cẩn Du: “Là vì anh quan tâm em. . .”

“Cẩn Du, bây giờ anh đang chất vấn tôi, anh nghi ngờ tôi, tôi biết; nhưng lần đó thì sao, anh làm tưởng rằng tôi. . .” Đôi mắt chua xót, lời nói tiếp theo bởi vì cảm xúc nghẹn ngào mà không thể nói ra, tôi lấy tay che miệng lại, sau đó ngồi xồm xuống khóc.

“Còn nhớ năm ấy cảnh tượng hai chúng ta gặp nhau khi tôi vừa về thành phố Z không, anh cho rằng tôi vì tiền mà cặp với bác anh, ở trong mắt anh tôi là đồ dơ bẩn là loại ghê tởm, anh cho rằng tôi là đứa con gái không biết xấu hổ, hận mình vì sao lại quen biết tôi. . .” Qua thật lâu sau, tôi ngẩng đầu, gằn từng tiếng.

Khuôn mặt Cẩn Du trắng nhợt, hai tay rũ xuống, im lặng không nói.

A . . .tôi cắn chặt răng, miệng vết thương tựa như đã vỡ ra.

“Cẩn Du, chúng ta quen biết nhau 12 năm, yêu nhau 3 năm, bây giờ tôi nói cho anh biết, tôi – Tần Triều Ca chưa bao giờ là một người thanh cao cả, nhưng nếu năm ấy tôi thật sự là hạng người không thể chấp nhận như anh nói, vậy thì không cần anh nhắc, Tần Triều Ca tôi có chết cũng sẽ không bao giờ gặp lại anh, biết vì sao không? Bởi vì tôi không hề làm thế, bởi vì tôi sợ nhiễm độc tình yêu trong lòng tôi, sợ sẽ ô uế Diệp Cẩn Du tôi yêu nhiều năm như vậy!!”

Gió nổi lên, trong căn phòng tầng thứ 20, từng cơn gió ầm ập ủa vào cửa sổ, thổi tung rèm cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu xuống mặt sàn, khiến bên dưới mặt đất phủ đầy ánh sáng.

“Xin lỗi, Triều Ca lúc ấy anh. . .” Cẩn Du ngồi xồm xuống, thống khổ quay cuồng trong mắt, vẻ mặt anh tràn ngập hối lỗi.

Nước mắt không thể khống chế tràn khỏi mi, ngực đau đến nỗi tôi không thể nào đứng dậy, tay tôi chỉ ra cửa, giận dữ quát: “Cút, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, cút!”

Nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn muốn quên đi vết sẹo này, tôi vẫn luôn nghĩ mình đã có thể thản nhiên đối mặt nhưng hôm nay mới chỉ xé ra một phần đã chứng minh một điều, thời gian chẳng những không làm giảm bớt đau đớn mà ngược lại, còn khiến những kí ức không thoải mái đó càng thêm đau đớn khắc cốt ghi tâm.

Sau khi Diệp Cẩn Du rời khỏi nhà tôi quả nhiên không hề xuất hiện trước mặt tôi lần nào nữa. Tôi nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, lần gặp mặt sau đó của chúng tôi là ở hôn lễ của Lâm Tương với Chung Hiểu Tinh.

Từ ngày Hạ Ngang trở về Pháp, giai đoạn này anh vẫn luôn bận rộn nhiều việc, lần này về nước cũng là mua vé khứ hồi, hôm nay về hôm sau đi.

Khi Hạ Ngang gặp tôi, anh nhìn tôi một lát sau đó mặt nhăn mày nhíu nói: “Sắc mặt không được tốt, vì công việc à?”

Tôi sờ sờ mặt: “Chắc là tại bận rộn quá.”

Hạ Ngang: “Cậu ấy không chăm sóc cậu cẩn thận?”

Tôi lấy gương trang điểm ra nhìn mặt mình trong đó, rồi quay đầu nói với Hạ Ngang: “Tớ với anh ấy chấm dứt rồi.”

Hạ Ngang nhàu mi nhìn tôi, vẻ mặt biểu thị “không còn lời nào để nói.”

Hôn lễ được cử hành ở khách sạn cao cấp nhất thành phố Z. Vì Chung Hiểu Tinh không thích náo nhiệt nên chỉ mời có vài người bạn thân tới đây, tổng cộng chỉ có năm sáu bàn, cho nên đối với người mà tôi không muốn gặp, chính là cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy.

Cẩn Du ngồi bên cạnh một người phụ nữ khá trẻ tầm 40 tuổi, tôi trông rất quen mắt, ngẫm nghĩ một lát chợt nhớ ra bà chính là mẹ Cẩn Du. Hồi sơ trung tôi đến nhà anh chơi đã gặp bà một lần. Bà không quá xinh đẹp nhưng là người có khí chất tuyệt vời, khi cười rộ lên thì dịu dàng động lòng người.

Khi tôi quay đi luôn cảm thấy có một ánh mắt dừng lại trên người mình, quay đầu nhìn lại, Cẩn Du thu hồi ánh mắt, vẻ mặt bình tĩnh không có nửa phần dao động.

Hôn lễ đơn giản nhưng không hề thiếu ầm ập, MC hỏi chú rể Lâm Tương: “Nghe nói anh với cô dâu yêu nhau từ thời trung học phải không, vậy hai người cũng coi như yêu sớm rồi?”

Lâm Tương nhìn vào mắt Chung Hiểu Tinh, cười nói: “Cũng coi là yêu sớm, ở nhà sợ ba mẹ biết, đến trường lại sợ giáo viên phát hiện ra.”

“Áp lực lớn thật đấy.” MC trêu ghẹo, “Vậy có từng gặp chuyện sóng gió gì không?”

“Có chứ, đã đến chỗ giáo vụ hơn 10 lần rồi đấy.” Dứt lời, Lâm Tương lại nhìn về phía Chung Hiểu Tinh, cười nói, “Hiểu Tinh nhát gan, hồi đó quả thực đã khiến cô ấy sợ chết mất, bây giờ nghĩ lại, dù sao sớm hay muộn thì cũng là vợ của tôi. Bắt đầu từ tối nay, dù thế nào cô ấy cũng không thể trốn thoát.”

Chung Hiểu Tinh che miệng lại, cô ấy đang cười nhưng nước mắt lại tuôn rơi.

Tôi cúi đầu, thật lòng vui thay cho bọn họ.

Hôn lễ kết thúc, ở phòng nghỉ của khách sạn, mẹ Cẩn Du lại gần trò chuyện với Hạ Ngang, đến khi bà gặp tôi còn cười hỏi tôi: “Cháu là Triều Ca?”

Tôi kinh ngạc không ngờ mẹ Cẩn Du còn nhận ra tôi: “Con chào dì.”

Mẹ Cẩn Du gật gù đầu sau đó kéo Cẩn Du vẫn đứng ở một bên qua, nói: “Hạ Ngang, lâu lắm rồi dì chưa gặp con, đợi lát nữa trở về, hai dì cháu ta cùng đi về cho tiện nói chuyện. Còn Triều Ca, cứ để cho thằng Cẩn Du đưa nó về.”

Hạ Ngang: “Dì...”

Tôi: “...”

Bên ngoài trời, mưa rơi lác đác, bên trong xe rất yên ắng chỉ có tiếng bánh xe ma sát với mặt đường ở bên ngoài. Cẩn Du vừa lái xe vừa vặn nút mở to âm thanh trên chiếc CD.

Là giọng hát của một nữ ca sĩ Bắc Âu, giọng hát êm ái nhẹ nhàng, khiến người nghe mê mẩn.

“Triều Ca, chúng ta lại bắt đầu một lần nữa đi.” Sau một lúc lâu, Cẩn Du mở miệng nói, “Anh cam đoan sẽ đối với em thật tốt, em hãy yên tâm ở bên anh, chờ đến khi em chấp thuận, hai chúng ta sẽ kết hôn giống như Lâm Tương với Chung Hiểu Tinh vậy.”

Đúng là một suy nghĩ tốt đẹp nhưng tôi lại không dám đồng ý. Tôi luôn nghĩ trên đời này rất cuộc có tình yêu nào thiên trường địa cửu không, tôi muốn tìm được đáp án nhưng bây giờ tôi lại không muốn tìm, tìm được thì làm sao, trừ khi được cùng người đó nhắm mắt, như vậy đó mới là thiên trường địa cửu mà tôi muốn. Nhưng đối với một đời tôi cũng không còn tin tưởng nữa, huống chi là thiên trường địa cửu.

“Bắt đầu một lần nữa ư? Nhưng mà Cẩn Du, tôi lại không muốn ở bên anh nữa.” Tôi đáp.

Chiếc xe phanh mạnh dừng lại ở ven đường, tôi theo quán tính ngã về phía trước, dạ dày quặn đau, đau đến mức lòng bàn tay cũng thấm đẫm mồ hôi.

“Tại sao?” Cẩn Du quay đầu, lạnh lẽo trong mắt sắc bén như một khối băng vỡ tan ra, giọng nói cũng không hề giống bình thường, tựa như được trét đầy nhựa.

“Tại sao hả Tần Triều Ca, đùa cợt tôi một lần nữa chính là em, vậy tại sao bây giờ người nói không muốn ở bên tôi nữa cũng là em?”

Tôi: “Thực xin lỗi, Cẩn Du, chẳng qua là...tôi thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa.”

“Nếu đã không muốn dây dưa, vậy em đừng đùa cợt tôi nữa chứ.” Cẩn Du xiết chặt bờ vai tôi, “Tần Triều Ca, em nói cho tôi biết, khoảng thời gian vừa rồi của chúng ta là cái gì? Tất cả đều là giả sao?”

Tôi hít vào một hơi: “Giả, tất cả đều là giả.”

“A.” Cẩn Du cười lạnh thành tiếng, “Triều Ca, em diễn thật giỏi...”

“Vậy à? Cám ơn.” Nếu xe đã dừng ở ven đường vậy tôi nên sớm xuống xe thì tốt hơn, đương lúc nghiêng người đẩy cửa xe, trong xe chợt vang lên tiếng khởi động.

“Đừng xuống xe, sắp tới rồi.” Dứt lời, Cẩn Du đập cần ga.

Một đường yên tĩnh, cho tới khi xe dừng lại trước nhà tôi, mở cửa xe, tôi bước xuống, Cẩn Du cũng xuống xe theo. Đi được nửa đường, tôi dừng lại, lúc xoay người còn bất gặp nét vui vẻ khẽ lướt qua mặt Cẩn Du.

Gió rất to, tôi nín chặt áo khoác: “Cẩn Du, tôi vẫn luôn khó chịu vì sao chúng ta chưa nắm tay nhau được lâu mà đã phải tách ra, không biết làm sao để gỡ được nút thắt này cho nên...” Tôi không nói tiếp, không biết vì sao mấy lời phía sau chợt khó nói nên lời, quá khó để mở miệng, tựa như khi còn bé làm hỏng cây bút máy của cô bạn cùng bàn mà không biết nên giải thích với cô bạn ấy thế nào.

“Cho nên cái em muốn chính là một dấu chấm hết phải không.” Cẩn Du nói ra phần cuối lời tôi muốn nói, khoe miệng anh nhếch lên, nhếch lên thành một nụ cười trào phúng, “Tôi nên đoán được trước chứ, chỉ là tôi đã quá mong đợi là thật.”

Trailer “Cánh và phỉ” được tung ra, bìa trailer là cánh lưng trần của tôi. Vì để quảng bá nên trong này cũng có cảnh giường chiếu của tôi với nam 2, biên

tập có kỹ thuật cắt ghet rất tốt, chỉ một vài cảnh thôi cũng đủ khiến người xem mặt đỏ tai hồng.

Đầu hè năm sau sẽ bắt đầu công chiếu phim, Andre bảo lúc đó cũng chính là lần đầu tiên ra mắt của tôi, nhưng trước đó, tôi phải làm sáng tỏ scandal của tôi với Trần Từ Minh đã.

Andre tìm cho tôi một chương trình giải trí có lực ảnh hưởng rất tốt, sau đó thương lượng việc làm thêm phần phỏng vấn về tình cảm, cùng trao đổi với khán giả trong chương trình còn tôi thì cũng nương vào phần này mà làm sáng tỏ scandal với Trần Từ Minh.

Phỏng vấn rất thuận lợi, lúc nói chuyện vui vẻ, chợt có một nam sinh nhận được micro đặt câu hỏi: “Em đã chú ý chị từ lâu, em cảm thấy chị rất quyến rũ.”

“Cảm ơn.” Tôi đáp.

“Em muốn biết chị có yêu cầu gì đối với bạn trai tương lai hay người khác giới không?”

Tôi nghĩ một lát: “Có thể luôn bên chị, thứ người đó yêu là con người của chị, cho dù sau này có ngày chị sẽ không còn những ưu điểm của bây giờ, ví như sẽ không xinh đẹp hay gợi cảm, người đó vẫn yêu chị.”

Nam sinh: “Vậy chị có thích kiểu người như em không?”

Tôi bật cười: “Xin lỗi, chị cũng là người khá khó để tiếp nhận tình chị em.”

Mặc dù lúc quay “Cánh và phở” tôi cảm thấy rất không thoải mái nhưng đúng như Andre nói, đất diễn của Tiểu Mễ tuy không nhiều nhưng cũng là một nhân vật khiến người ta phải nhớ kỹ, điều này rất có lợi đối với danh tiếng của tôi.

Danh tiếng tốt, tin tức nhiều, quảng cáo nhận được cũng nhiều hơn, trong số đó còn có một hợp đồng làm người phát ngôn cho Diệp Mậu.

Khi tôi nhờ Andre từ chối Diệp Mậu, Andre phẩy tay với tôi: “Đối phương ra giá rất cao, cho dù anh có đồng ý, AC cũng không chịu.”

Tôi vào phòng nghỉ gọi điện thoại cho Cẩn Du, điện thoại vừa được nhận, tôi đã quát: “Diệp Cẩn Du, anh đừng ngây thơ như vậy có được không!”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười khê, sau đó, là giọng nữ mềm mại ngọt ngào: “Ngại quá, Diệp tổng đang tắm, xin hỏi chị tìm anh ấy có việc gì không?”

“Có việc, có việc mẹ cô ấy!” Tôi nói.

Đầu tiên là nghe thấy giọng nói này, sau đó thì đến người. Ngày hôm sau tôi đã gặp được người mới của Cẩn Du. Tôi chợt phát hiện ra Cẩn Du đối với mấy cô gái loại này dường như có vẻ yêu thích đặc biệt, đầu tiên là phải cao gầy, sau đó là mặt mũi trong sáng, tốt nhất là nên thêm chút ngây thơ.

Ví như Hà Tiểu Cảnh lúc trước ấy, hỏi da cô ấy đen Cẩn Du chẳng phải vẫn không yêu cô ấy sao?

Đến khi da trắng thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tôi gặp Cẩn Du ở tiệc rượu do AC tổ chức, đã nhiều ngày không gặp anh, cũng không suy nghĩ gì nhiều nhưng thật ra, khi nhìn thấy người đẹp bên cạnh anh, tôi lại có chút suy nghĩ.

Đây là bữa tiệc đặc biệt dành để cảm ơn những doanh nghiệp đầu tư, mấy bữa tiệc kiểu này, sẽ có rất nhiều nghệ sĩ trực thuộc AC tham dự, trong đó còn có hồng bài hơn cả tôi, cũng có cả mấy người mới vừa kí hợp đồng.

Andre mang tôi theo chào hỏi mấy ông chủ doanh nghiệp, trong đó có rất nhiều đối tác đã hợp tác lâu dài với AC. Về chuyện này tôi rất biết ơn Andre, bởi từ sau khi về nước anh ta vẫn luôn luôn giúp tôi móc nối quan hệ. Trong AC tung tin đồn tôi với Andre qua lại rất thân thiết, tôi nghĩ nếu không phải Tàn Triều Ca, hoặc nếu như tôi không biết Andre đã có bạn gái lâu năm, có lẽ tôi cũng cho rằng quan hệ giữa tôi với Andre là không bình thường.

“Triều Ca, đây là giám đốc Hoàng, chính là ông trùm quảng cáo đứng đầu thành phố Z.” Andre đưa tôi tới trước mặt một người đàn ông trung niên, cười tươi giới thiệu.

Vị giám đốc Hoàng liếc mắt nhìn tôi một cái rồi vươn tay: “Tần tiểu thư quả nhiên là một mỹ nhân, so với trong ti vi còn xinh đẹp hơn.”

Tôi mỉm cười đưa tay ra: “Chào ông, giám đốc Hoàng.”

“Tiểu Ca cô ấy mới vừa về nước, vẫn luôn hy vọng giám đốc Hoàng có thể quan tâm nhiều hơn.”

“Nhất định rồi, nhất định rồi.” Lời còn chưa dứt ông ta đã chạm ly với tôi.

...

“Triều Ca, đây là Đỗ tiên sinh, chính là nhà báo dày dặn kinh nghiệm của chúng ta.”

“Chào anh, Đỗ tiên sinh.”

“Vị này là tổng giám đốc Vương.”

“Chào ông, tổng giám đốc Vương.”

...

Đi theo Andre dạo một vòng, nụ cười trên mặt gần như đã cứng đờ, tôi giật giật khóe miệng: “Giám đốc Hoàng, Đỗ tiên sinh, tổng giám đốc Vương, tổng giám đốc Trần, giám chế Lý... Andre à, nếu tiếp tục đi nữa, có lẽ sẽ hoàn thành được cả Bách gia tính* đây.”

(*Bách Gia Tính (họ của trăm nhà) là sách được biên soạn từ thời Bắc Tống chưa rõ tác giả.)

Nhún nhún vai, đúng lúc này, khi tôi ngẩng đầu lên, chợt gặp người họ Diệp đang bước lại gần.

Cần Du mặc một chiếc quần trắng làm điểm nhấn thêm cho bộ tây trang, tóc cắt ngắn, chính là kiểu tóc 1 phân anh ghét nhất, tôi trông thật buồn cười nhưng đúng lúc đó tôi chợt thấy cô gái xinh đẹp đi bên cạnh anh, váy dài màu xanh nhạt, đúng là tươi mát tự nhiên.

“Triều Ca, đây là tổng giám đốc Diệp, chính là người quản lý trung tâm thương mại Diệp Mậu, chắc không cần anh phải giới thiệu nhiều đâu.” Andre cười nói.

“Không cần, bọn em có quen nhau.” Ngọn đèn thủy tinh sáng ngời chiếu vào khiến mắt tôi có chút hoa lên, tôi vươn tay, nở một nụ cười thật tươi, “Thật vinh hạnh khi tổng giám đốc Diệp cho tôi cơ hội trở thành người phát ngôn của Diệp Mậu, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.” Cần Du nắm tay tôi, sau hai giây lại lịch sự buông ra luôn, giọng nói tràn đầy vẻ hồ hững công thức hóa.

“Vị tiểu thư này là? Đúng là một người đẹp, tổng giám đốc Diệp thật là may mắn.” Andre nhìn cô gái bên cạnh Cần Du, ý từ trong lời nói rất rõ ràng.

Cô gái rất dịu dàng, chủ động giới thiệu bản thân.

“Nói đùa, nhắc tới người đẹp, làm sao có thể so được với Tần tiểu thư của AC chứ.” Cần Du nói với Andre, tầm mắt lại nhìn về phía tôi, khóe môi hàm chứa nụ cười giả tạo, giọng nói thì hết sức ôn hòa.

Cần Du nói tôi diễn rất giỏi, hôm nay tôi nhìn anh thế này lại cảm thấy diễn viên đúng là một bộ môn học nhanh siêu tốc. Tôi cong khóe miệng, chủ động cung ly với Cần Du.

Tiệc rượu tàn, xe của công ty đưa tôi về, trở về nhà trọ pha một bồn nước ấm tắm rửa, lúc đang lau khô tóc, bên ngoài cửa chợt vang lên tiếng đập cửa.

“Là anh...”

Tôi mở cửa ra, cần Du ở ngoài cửa bởi vì uống rượu mà màu da tái nhợt chuyển thành hồng, ánh đèn sáng rực trong phòng khách cùng với ánh đèn ngoài hành lang cùng chiếu vào mặt anh khiến khuôn mặt tuần tú của anh trở nên mơ hồ.

Đối với những vị khách đột ngột tới thăm, tôi luôn có thái độ không tốt lắm, đang định làm như không thấy đóng cửa lại, một đôi tay đã kéo cả người tôi vào lòng, sau đó áp tôi lên mặt tường, hùng hực hôn tôi.

Bởi vì nam nữ khác biệt, sức lực cách nhau quá xa, tôi nhất thời không thể đẩy Cần Du ra được đành phải dùng răng nanh cắn mạnh vào môi anh.

Cần Du bị đau, buông tôi ra, bàn tay nâng lên chạm vào khóe miệng, ngón tay lấy dính vài giọt máu tươi.

“Xin lỗi...” Cần Du cúi đầu, trong mắt thoáng qua nét buồn phiền hối hận, khuôn mặt tuần tú đã sớm mất đi khí thế thường ngày.

“Không có việc gì, em sẽ coi như anh uống nhầm thuốc kích thích.” Tôi tức giận đáp lại, ngừng một chút rồi nói tiếp, “Đã khuya rồi, anh về đi.”

“Triều Ca” Cần Du nhìn về phía tôi, cố nặn ra một câu nói, “Anh muốn ở lại một đêm, anh uống nhiều rượu, không lái xe được.”

“Hay là em đưa anh về nhà.” Không để tôi kịp mở miệng, anh đã cho tôi thêm một lựa chọn.

Tôi mím môi, lấy điện thoại ra xem danh bạ. Hạ Ngang đã về Pháp rồi, Lâm Tương với Chung Hiểu Tinh thì đang tân hôn ngọt ngào, còn Trương Nam, tôi thật bất ngờ khi trong điện thoại của mình lại lưu số điện thoại của anh ta, nhưng tôi lại không muốn gọi.

Không thể báo cảnh sát, cũng không được gọi báo vệ, tôi bình tĩnh chủ động mở tủ âm tường lấy chìa cho Cẩn Du, sau đó hỏi: “Diệp Cẩn Du, anh làm thế này là có ý gì?”

Cẩn Du ôm tấm chăn mỏng tới thư phòng, vừa đi anh lại làm như không có việc gì hỏi tôi: “Áo ngủ anh để ở đây đâu rồi?”

“Vứt rồi.” Tôi đáp.

Cẩn Du “ừm” một tiếng rồi nói tiếp, “Nó rất đắt.”

Tôi nhú mày: “Anh có ý gì? Muốn tôi đền sao?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Cẩn Du liếc mắt nhìn tôi một cái, “Nhưng đáng lẽ trước khi em sắp xếp đồ đạc của anh thì nên gọi điện thoại trước cho anh biết.”

“Được.” Tôi xoay người vào phòng để đồ lấy ra một cái túi to, bên trong đều là đồ dùng Cẩn Du để lại chỗ tôi lúc trước, có giày, quần áo, bàn chải đánh răng, khăn mặt...

Tôi quăng cái túi đến trước mặt Cẩn Du, vênh mặt hát hàm ra lệnh: “8 giờ sáng mai, mang theo túi đồ này biến khỏi nhà trọ của tôi.”

Ngày hôm sau, Cẩn Du đứng giờ rời khỏi nhà trọ của tôi, cái túi to tôi quăng anh cũng mang đi theo. Nhưng anh không hề đi xa, lúc tôi xuống dưới nhà ăn sáng còn thấy xe anh đỗ ở đó, có vẻ đang vướng vào một chuyện khó giải quyết - một cậu bé 5,6 tuổi ngồi xỏm trước mặt anh gào khóc.

Tôi không nhận được nhãn mặt nhú mày, không ngờ lại bị Cẩn Du tóm được.

“Anh không bắt nạt nó.” Cẩn Du vội vã giải thích với tôi, “Nó ném đá vào xe anh, anh vừa nói một câu nó đã khóc nức nở.”

Thấy Cẩn Du nói vậy, thằng bé càng khóc to hơn.

Tôi: “Tôi cũng không phải chủ nhiệm lớp của anh, nói với tôi làm gì.”

“Không phải, chỉ là sợ em hiểu lầm.” Cẩn Du hậm hực buông tay tôi ra, “Sợ em cảm thấy anh không có tình thương.”

Nói đến đây, Cẩn Du dường như đã tìm thấy đề tài, anh nói liên miên: “Thực ra, anh cũng rất có tính kiên nhẫn, nhất là đối với trẻ con.”

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên qua lá cây hộc ven đường, những đốm sáng loang lổ khiến lòng tôi thật phiền, “Thế à?” Tôi ngẩng đầu hỏi.

“Đúng vậy.” Cẩn Du tựa như muốn chứng minh điều gì đó, anh giữ chặt tay tôi, ánh mắt kiên định:

“Triều Ca, sau này chúng ta có con, đó nhất định sẽ là đứa bé hạnh phúc nhất.”

Chợt, tôi hát tay Cẩn Du ra: “Anh điên à.”

Cẩn Du mím môi, xoay người lên xe. Cách đó không xa có một người phụ nữ trẻ tuổi, có lẽ là mẹ của thằng bé này, thấy con mình ngồi xỏm khóc bên cạnh xe liền hiểu lầm rằng xe của Cẩn Du đâm vào nó rồi chạy tới đập cửa xe, bắt Cẩn Du xuống xe.

“Cô điên à.” Cẩn Du hạ cửa kính xe, lần đầu tiên tôi bắt gặp Cẩn Du tức giận với người lạ. Tôi vẫn nhớ trước kia anh còn được các bạn nữ trong lớp bầu là nam sinh có gia giáo, lễ phép, thân thiện, tính tình dễ mến nhất.

Diệp Cẩn Du rất kiêu ngạo, điểm đó tôi vẫn biết, còn về chuyện cái gì sẽ khiến anh tức giận không chịu nổi, điểm ấy sau này tôi mới biết. Trước kia, khi chúng tôi ở bên nhau rất ít khi xảy ra bất đồng, trên cơ bản là tôi không làm chuyện gì khiến anh chán ghét cho nên tôi vẫn không biết anh có tật xấu này. Sau này, có lần nói chuyện với Lâm Tương, cậu ta kể cho tôi nghe chuyện về Cẩn Du.

Cậu ta kể với tôi người trong nhà Cẩn Du đối với anh chẳng khác nào chúng tinh phùng nguyệt*, cả nhà họ Diệp chỉ sinh được mỗi một bảo bối như anh cho nên anh cực kỳ được quan tâm. Lúc ấy tôi còn cảm thấy bệnh thiếu gia của Lâm Tương đã nặng lắm rồi mà Lâm Tương lại phản bác, nói Cẩn Du còn nặng hơn, chẳng qua anh không biểu hiện ra trước mặt tôi mà thôi. Bây giờ tôi ngẫm lại, đúng là anh rất kiêu ngạo!

(*:sao vây quanh trăng)

Như tôi đây chính là loại nghệ sĩ ký hợp đồng suốt ngày bận rộn chẳng phân biệt nổi ngày đêm. Xử lý xong mấy hợp đồng quảng cáo, tôi lại phải tới trường quay để quay bộ phim võ hiệp cổ trang do AC sản xuất.

Đầu tiên là bộ phim võ hiệp cổ trang nhưng vì chiều theo xu hướng thị trường mà đổi thành phim võ hiệp cung đình xuyên không, có duy một điều không đổi là tôi sẽ diễn vai nữ xấu.

Tôi diễn vai một người con gái vì tình mà hóa ma, người con gái này vốn là con gái của thừa tướng đương triều, sau lại trở thành hoàng hậu một nước. Đang thuận buồm xuôi gió thì bị một nữ xuyên không tới phá hoại. Sau khi nữ xuyên không xuất hiện, đầu tiên “tôi” bị biếm làm quý phi, rồi thì tài tử, cuối cùng là vào lãnh cung, diễn tới đây, theo lý thuyết đất diễn của tôi cũng chấm dứt, “tôi” cũng nên over đi nhưng đạo diễn lại không cho. Ông ta nói “tôi” chính là nhân vật xấu tiêu biểu nhất đối với nữ xuyên không. Khi nữ xuyên không vì tức giận mà xông pha vào giang hồ, trên đường đi “tôi” còn phải làm mấy chuyện xấu để tạo nút thắt cho phim.

Sau đó thì sao á? Không biết “tôi” đã vào đến tận lãnh cung rồi vẫn còn đặt bẫy liệu có bị nữ xuyên không vạch trần thêm nữa không.

...

Rõ ràng đây chỉ là một bộ phim truyền hình ba xu, vậy mà lại rất được mong chờ. Lúc đang tiến hành quay phim còn vinh dự được người hâm mộ bám theo truy đuổi, ngay cả danh tiếng nữ thứ ác độc như tôi cũng được nâng cao trông thấy.

Mà khoảng thời gian này cũng chính là giai đoạn sự nghiệp của tôi phát triển thuận lợi nhất, hợp đồng quảng cáo bay đến không ngừng, đề cử giải thưởng cũng tới tấp. Bởi vai diễn trong “Cánh và phi”, tôi còn được đề cử giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Trần Tử Minh gọi điện tới khen tạo hình của tôi rất đẹp, tôi tìm kiếm hình của mình trên mạng, thấy có một xấp hình, đều là trang phục khi “tôi” làm hoàng hậu, tạo hình về tổng thể mà nói rất cao sang đẹp đẽ.

Tôi gửi hai tấm cho Hạ Ngang qua MSN, Hạ Ngang cũng khen chúng rất đẹp, sau đó tôi và anh nói chuyện về những gì xảy ra gần đây, anh hỏi tôi với Cẩn Du làm sao vậy.

Tôi ngẫm nghĩ cẩn thận, thực ra tôi với Cẩn Du cũng đâu có gì, ngoại trừ khoảng thời gian trước bởi vì làm người phát ngôn cho Diệp Mậu, lúc chụp hình quảng cáo tôi thường nhìn thấy anh thì số lần tôi gặp anh cũng không lấy gì làm nhiều, anh có bạn gái xinh đẹp của anh, tôi có công việc của tôi.

Nhưng rõ ràng rất hiếm khi gặp nhau, vậy mà có một điều vô cùng khó hiểu là tôi lại luôn nghe nói đến chuyện của anh. Ví như hôm nay anh đi chơi bóng với ai, lại ví như ngày mai anh phải tới Mỹ công tác, cũng ví như văn phòng kiến trúc của anh nhận được một dự án.

Tôi nhớ mình không hề thêm nick Cẩn Du vào MSN nhưng trong MSN của tôi lại xuất hiện tên của anh. Một dãy số vừa mới không lâu, chữ ký một ngày đôi ba lần, thường thường là cứ ăn xong một bữa cơm thì lại đổi một lần.

Đoàn làm phim tổ chức lễ ăn mừng, người phụ trách bao một khách sạn ba sao cao cấp, cho dù là nam hay nữ nhân vật chính hay phụ, kể cả người qua đường cũng đều được mời tới.

Trước khi làm lễ ăn mừng với đoàn làm phim một ngày, tôi tới gặp Tần Bạch Liên, lúc trở về còn ghé qua mộ của cục cưng. Trên mộ của cục cưng lúc nào cũng có một bó hoa tươi, so với người mẹ như tôi, Đỗ Mỹ Mỹ tới đây còn nhiều hơn. Có lần chị ấy còn bảo tôi, chị ấy gặp Tống Lê Minh ở đây.

Tôi cứ nghĩ người ngồi bên mộ thật lâu, đã hơn ba năm rồi, lúc nào bận rộn quá tôi còn quên mất trong cuộc đời mình đã từng xuất hiện một thiên sứ nhỏ, thiên sứ nhỏ đã giúp tôi vượt qua đày đọa khổ sở nhất trong đời, vậy mà tôi lại tình nguyện mong thiên sứ nhỏ đó chưa từng xuất hiện trong đời mình, dường như tôi đã quên đi rất nhiều chuyện về cục cưng, nhưng chỉ cần ngồi ngắm lại một lát, tôi vẫn có thể nhớ lại rất nhiều.

Tôi nhớ rõ tư thế ngủ mỗi đêm của con, nhớ rõ cặp lông mày giống Cẩn Du như đúc, nhớ rõ trong lòng bàn tay trái của con có một nốt ruồi đen, nhớ rõ lúc con mới hơn một tháng đã có thể mỉm cười với tôi, nhớ rõ đêm con đi bầu trời ngập đầy sao sáng...

Cả đoàn làm phim tụ tập ăn mừng, về cơ bản là náo ra rất nhiều chuyện. Ví như một nam diễn viên sáng nay đi từ phòng 101 ra, sáng mai lại từ phòng 302 ra. Nam diễn viên này là nam chính trong phim, chính là hồng bài của AC. Bởi vì khuôn mặt đẹp, cộng thêm may mắn mà dù diễn chính hay phụ thì cũng đều được nhóm nhân viên nữ trong đoàn làm phim ưu ái.

Mà trong một đoàn làm phim thì có nhiều nội tình lắm, nhưng chân chính bị lộ ra lại khá hiếm, điều này thực sự làm khó cho đám săn tin giải trí.

Nhưng sau chuyện lần này, tôi chợt nghĩ có phải mình đã xem trò vui nhiều quá hay là bản thân mình có quá nhiều vấn đề mà vừa trải qua scandal với Trần Tử Minh, một chuyện khác của tôi lại bị truyền thông đào ra.

Ngày hôm sau tôi mới đọc được tin trên báo, bên dưới tiêu đề ghi rất to kia có một bức ảnh, đó là ảnh chụp cục cưng được trăm ngày, cũng là bức ảnh dán trên bia mộ cục cưng. Ngày đó, khi cục cưng được trăm ngày, tôi vẫn phải bôn ba vì chuyện của Tần Bạch Liên, cho nên không nhớ được đó là kỷ niệm 100 ngày sinh của cục cưng. Ngược lại, Đỗ Mỹ Mỹ thì không hề quên sinh nhật cục cưng, chị ôm cục cưng tới hiệu chụp ảnh chụp cho cục cưng một vài kiểu ảnh.

Có một số chuyện không phải vì tôi không nhớ mà là vì không dám nhớ. Ví như khi cục cưng mất, nếu không phải tại tôi sinh ra con, hoặc là sau khi sinh có thể chăm sóc con cẩn thận, bây giờ, ký ức về con, có lẽ đã không có nhiều tiếc nuối đến thế này.

Tôi không có can đảm cũng như tâm tư xem báo giấy viết thế nào về tôi, chuông điện thoại của tôi reo liên tục, tôi cũng không nhìn xem là ai gọi tới, tôi đoán hẳn là có Andre, có Trần Tử Minh, mà cũng có khả năng là Cẩn Du.

Điện thoại gọi đến tôi không nhận, trưởng đoàn làm phim lại tới tìm tôi, cô ấy nói có người muốn gặp tôi. Mặc cho tôi có bao nhiêu dự cảm về người đó là ai, tôi vẫn phải đi cùng cô ấy tới phòng cao nhất của khách sạn.

Cô ấy đưa tôi tới một cánh cửa đã mở sẵn, tôi đẩy cửa đi vào, bên cửa sổ sát đất sang trọng chính là bóng dáng quen thuộc.

Cần Du xoay người, biểu cảm xa lạ trên mặt anh khiến tôi sợ hãi. Thật sự không biết làm thế nào đối mặt, tôi nhắm mắt lại, cả người dán vào tường, run run.

“Tiểu Ca, em nói cho anh biết, em giấu con đi đâu rồi?” Trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt khiến người ta phải sợ hãi, câu hỏi của Cần Du lại rất nhẹ nhàng rất thân thiết, tựa như đang tâm tình vậy.

Con ư...

Tôi mở mắt ra, đối diện là đôi mắt của Cần Du, tôi chớp mấy môi hai lần, gương mặt của cục cưng trong trí nhớ hiện lên hòa cùng gương mặt của Cần Du.

“Con ư...” Tôi cắn răng, chất lỏng mang theo vị ngọt chảy vào yết hầu, “Anh hỏi con ư... chết rồi ... mệnh khổ ... không sống được.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

“Chết rồi, đã chết từ ba năm trước rồi.”

“Chết rồi...” Mắt Cần Du tối sầm lại, cả người tựa như rơi vào cõi mộng. Rất lâu sau anh mới ngược mắt lên nhìn tôi, lâu đến mức xương cốt tôi cũng phải tê dại.

“Đã chết, từ ba năm trước...” Giọng anh nghèn nghẹn, vẻ mặt anh giống như đã ngờ trước được điều này nhưng lại không dám tin. Sau đó anh đưa tay vuốt ve mặt tôi, tỉ mỉ vuốt từ hai má xuống dưới cằm.

“Chết như thế nào...” Anh hỏi.

“Sinh non, vốn đã ốm yếu, lại bị viêm cơ tim do virus.” Mỗi một chữ, tựa như lưỡi dao sắc nhọn đâm xuyên tim tôi.

Nhớ tới đêm cục cưng đi, tôi ôm con ngồi một đêm, nhiệt độ cơ thể con lạnh dần lạnh dần, cảm thấy con cứ thế dần dần biến mất trong vòng tay tôi, tôi không có cách nào, cũng không có bất kỳ biện pháp nào, tôi rất muốn gọi điện cho Cần Du, hỏi xem anh có cách nào không, nếu anh cũng không có cách nào như tôi, vậy đến nhìn con lần cuối cũng được.

Nhưng sau đó tôi lại nghĩ rằng, tôi yêu Cần Du, giờ anh cười với Hà Tiểu Cảnh vui vẻ đến vậy, tôi không muốn làm anh khổ sở, không muốn làm anh khó xử.

Bàn tay trên cổ tôi lạnh bất thường, mắt tôi nhìn về phía anh, đôi mắt anh đỏ bừng dị thường, ngập đầy tơ máu, hốc mắt còn ánh lên giọt nước.

“Triều Ca, em nên nói cho anh biết, hẳn là nên nói cho anh biết chứ, tại sao em lại không nói cho anh biết?” Mối Cần Du run run, liên tục chất vấn tôi.

Đau, ngực rất đau, tôi hít một hơi khí lạnh, dòng khí theo khí quản tràn vào lồng ngực, phổi, tim, như một con dao, đau đến mức tôi thể nào không thở nổi.

“Vì sao tôi phải nói cho anh, vì sao phải nói cho anh biết đây Cần Du.”

Đột nhiên, cơ thể bị Cần Du kìm chặt, tôi nghe tiếng khớp xương va vào nhau răng rắc, tay Cần Du đặt trên cổ tôi đột nhiên mất khống chế, từng cơn đau nhức trên cổ truyền tới làm tôi đau đớn vô cùng.

Cổ bị bóp nghẹt, tôi không nói được, trợn mắt nhìn người trước mặt, Cần Du trước mắt dần trở nên mơ hồ, đến khi tôi muốn nhắm mắt lại, Cần Du lại đột ngột buông tay.

Về mặt Cần Du hoảng loạn, lúc anh kéo tay tôi lại, cả người tôi đã không còn sức lực rơi phịch xuống đất.

Tôi chống khuỷu tay xuống rồi đứng dậy, ho khan dữ dội, cổ họng bỏng rát, tôi nhìn Cần Du, nước mắt không thể kiềm chế rơi xuống.

“Cần Du, anh muốn giết em, vậy mà anh lại muốn giết em...” Tôi thiếu chút nữa cười lớn, cười cay đắng, dựa tường đứng dậy, tôi bước từng bước ra

tới cửa.

Khi bàn tay chạm vào tay nắm cửa, trước mắt tối sầm, cả người đổ về phía trước.

Đến khi tỉnh dậy, xung quanh đều là mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, mở mắt nhìn trần nhà màu trắng, giống như có cơn gió lạnh gào thét trong ngực, cảm giác y như trong khu nhà trọ nhiều năm trước, nhìn Cận Du cổng Hà Tiểu Cảnh rời đi, mỗi bước đi của anh như một nhát cửa, sau đó gió lạnh thổi trong hành lang như đâm xuyên cơ thể tôi, lạnh, thực sự rất lạnh.

Tôi nhắm mắt lại. Tần Triều Ca, thật ra cho tới bây giờ mây cũng vẫn không cam lòng phải không, không cam lòng người con trai trong ký ức lại thay lòng đổi dạ chỉ trong một năm thôi, không cam lòng cậu ta không yêu mây nhiều như mây yêu cậu ta, không cam lòng con của mây cứ thế biến mất tiêu.

Kỷ Tửu Tửu bảo, thực ra trong chuyện này cũng không thể trách Cận Du, tôi biết, lý trí nói cho tôi biết việc này thực không thể trách Cận Du, nhưng tôi không nhìn được đồ lỗi cho anh. Tôi không thể tìm thấy một điểm cân bằng, tôi hận anh yêu Hà Tiểu Cảnh, tôi hận anh cho tới bây giờ không cố gắng hiểu tôi hơn, tôi hận mỗi lần tôi gặp khó khăn nhất, người ở bên tôi không phải là anh.

Bên ngoài phòng bệnh có tiếng nói chuyện, bây giờ lại đứng vào thời gian nghỉ trưa, bệnh viện rất yên ắng, vì vậy tiếng nói chuyện bên ngoài tuy rằng rất khẽ, nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ ràng.

Người nói đầu tiên là Lâm Tương.

“Không thể tin Tiểu Ca vậy mà lại sinh con cho cậu, hơn nữa còn đưa đứa bé về thành phố Z, càng không thể tin là đến giờ cậu mới biết.”

Sau đó là Trương Nam: “Chuyện này thì cũng có gì đâu, chẳng qua là cô ta muốn dẫn vật nhau thôi. Cận Du, cậu nghe tớ, cô ta đang đổi cách tra tấn cậu đấy, cô ta hận cậu năm đó đã yêu Hà

Tiểu Cảnh, có tình không nói chuyện đứa bé cho cậu biết.” Dừng một chút lại nói tiếp. “Người đàn bà này thật độc ác, lúc trước khi cô ta và cậu ở bên nhau tớ đã không đồng ý, nhiều vấn đề lắm, nếu tìm bạn gái tớ cũng phải tìm loại như Băng Băng đó, thực ra sau này cậu tìm được Hà Tiểu Cảnh tớ thấy rất hợp...”

“Trương Nam, cậu nói đủ chưa?” Lên tiếng ngăn lại là Lâm Tương, “Có ai như cậu không hả, bao nhiêu năm làm bạn như vậy cậu còn không hiểu?”

“Đủ rồi.”

“...”

Ánh sáng mặt trời cuối trưa len vào qua cánh cửa chớp, tôi nghiêng đầu nhìn kim truyền dịch trên mu bàn tay, tí tách tí tách, không gian im lặng, qua một lúc lâu, có tiếng mở cửa vang lên.

“Tỉnh rồi à.” Cận Du đi đến bên giường, hỏi tôi.

Tôi gật đầu: “Ừm, tỉnh được một lúc rồi.”

Cận Du muốn chạm vào trán tôi, tôi theo bản năng nghiêng đầu né tránh.

“Vừa rồi em bị sốt rất cao.” Cận Du nói.

Khóe miệng giật giật, cũng không nhắc tới việc xảy ra ở khách sạn, thiếu chút nữa anh đã bóp gãy cổ tôi.

Tôi ở bệnh viện ngất người nửa ngày, lúc chạng vạng, khi tôi muốn làm thủ tục xuất viện, Cận Du không đồng ý, sau đó, Andre liền chạy tới, làm thủ tục xuất viện cho tôi.

Trên đường trở về, sắc mặt Andre không được tốt, đưa tôi về nhà, Andre đứng cạnh cửa sổ nhìn xung quanh một vòng, rồi xoay người nói: “Nơi này không thể ở được nữa.”

Tôi: “Em biết.”

Nhìn về phía tôi, anh ta bảo: “Triều Ca, chuyện này còn tồi tệ hơn tưởng tượng nhiều, nếu công ty có ý định cho em nghỉ ngơi một thời gian...”

“Đóng băng à...” Tôi cười cười nói: “Không sao, em có thể hiểu được.”

Vuốt lại tóc: “Nhân tiện em cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

“Triều Ca, đây chỉ là quyết định tạm thời, nếu có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn...” Andre nói năng có chút lộn xộn. “Em phải tin tưởng vào anh, anh là người đại diện của em, anh chỉ hy vọng em có thể thành công hơn bất cứ ai.”

Tôi nói lời cảm ơn.

Lời nói của Andre thực ra cũng không làm tôi nghĩ nhiều lắm, bởi vì thật sự quá mệt mỏi, hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, rất nhiều chuyện cũ cũng

bị lỗi ra.

Bên ngoài bầu trời đêm tối đen như mực, không có lấy một tia sáng nào, cũng chẳng có lấy một áng mây, tôi ngồi trên sofa thật lâu, sau đó tôi cầm điện thoại di động gọi cho Cần Du.

“Cần Du, đến đây đi, em có thứ này muốn cho anh xem.” Đặt điện thoại xuống, tôi đứng lên đi về phía phòng đọc sách.

Đằng sau giá sách có một cái hộp, lần đầu tiên từ khi về nước mở cái hộp này ra, không nghĩ tới tâm trạng lại cực kỳ bình tĩnh, khi mang thai cực cung, tôi cứ ngỡ đến một ngày có thể nói cho Cần Du biết cảm giác kỳ diệu khi được làm mẹ. Sau khi sinh cực cung, mỗi ngày tôi đều chụp ảnh cho con, mỗi ngày tôi đều đề nghị nghĩ muốn gọi điện cho Cần Du, tôi muốn cùng anh dõi theo quá trình trưởng thành của con, tôi muốn tự mình nói cho anh biết, đôi mắt của con rất giống anh, nhưng lông mi của con lại giống tôi hơn, trán của con rất rộng. Tần Bạch Liên nói như vậy sau này con sẽ rất giàu có.

Khi tôi vẫn đang sửa sang lại một số thứ, chuông cửa vang lên, tôi đứng lên đi ra mở cửa, Cần Du đi vào sau tôi, tiếng bước chân phía sau không nặng không nhẹ.

Tôi ngồi xổm xuống trước chiếc hộp, Cần Du lặng im nhìn chiếc hộp, rồi cũng ngồi xổm cạnh tôi.

Tôi lấy ra một tập ảnh, hầu hết đều là ảnh của con, có mấy bức là ảnh của tôi chụp cùng con. Ảnh chụp trước kia đều giữ trong điện thoại, sau này là Hạ Ngang giúp tôi đi rửa, anh nói: “Nếu không bỏ xuống được, thì cứ giữ lại toàn bộ đi.”

Tôi đưa cho Cần Du những bức ảnh phía dưới cùng: “Đây là ảnh chụp khi con ra đời.”

Cần Du đưa tay nhận lấy, ảnh chụp mờ, anh nhìn vô cùng cẩn thận, con người không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào ảnh.

“Con rất nhỏ, bởi vì sinh non, khi con sinh ra chỉ được có 2 cân.” Rồi tôi lại đưa cho anh bức ảnh khác.

Cần Du nhận lấy, vuốt phẳng bức ảnh, ngừng đầu nói: “Bức này nhìn đã lớn lên khá rồi, con lớn nhanh quá.”

“Đúng vậy.” Tôi cúi đầu nhớ lại, sau đó kể: “Bức ảnh này là khi con đầy tháng, anh xem con đang cười này, y tá trong bệnh viện bảo với em, có rất ít đứa trẻ hơn một tháng đã biết cười.”

Cần Du cười nhẹ, nhưng nhìn trông không giống như đang cười, dường như anh đang cố gắng hết sức để đè nén cảm xúc của mình xuống, không để mình khóc.

“Xem mấy bức ảnh này nữa.” Tôi lại đưa cho anh mấy bức ảnh, tất cả đều là ảnh ngoài trời. Tần Bạch Liên giúp tôi chụp với con, dưới bầu trời xanh tươi đẹp, tôi mỉm cười hôn lên trán con.

Cần Du lấy tay che mặt, cúi đầu nghẹn ngào khóc.

“Bức này là kỷ niệm 100 ngày.” Tôi rút bức ảnh Đỗ Mỹ Mỹ đưa con đi chụp hôm 100 ngày. “Lúc ấy em đã trở về thành phố Z, bởi vì vội vàng chuyện của mẹ, nên khoảng thời gian ấy không thể chăm sóc con cẩn thận, đến cả chụp hình tròn 100 ngày cũng là nhờ người quen chụp hộ.”

Cần Du ngừng đầu nhìn tôi: “Đã trở về thành phố Z sao?” Sau đó anh dùng tay trái day huyệt thái dương của mình, qua thật lâu sau, anh mới ngừng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Anh đã gặp con một lần...”

Nghe Cần Du nhắc như vậy, tôi cũng nhớ ra khi đó quả có chuyện này. Đỗ Mỹ Mỹ bế con xuống dưới lầu tản bộ trở về có nói gặp một đôi tình nhân.

Tôi không nhịn được cười khẽ, giống như ngược về thời gian gặp lại câu chuyện bi hài ngày xưa.

“Lần đó anh với Hà Tiểu Cảnh cùng gặp.” Tôi nhìn Cần Du. “Có phải cô ấy còn bảo anh với con rất giống nhau không?”

Cần Du hít mạnh một hơi, sau đó cúi đầu xem ảnh chụp của con, nhìn chăm chú.

...

Trong hộp ngoài ảnh chụp, còn có một chiếc khóa trường mệnh Tần Bạch Liên tặng con, và quyển nhật ký tôi viết hồi còn ở trấn nhỏ vùng Tây Bắc xa xôi.

Nhật ký không có khóa, mặc dù được tôi mang về, đi cùng tôi tới thành phố Z, sau đó lại sang Pháp, rồi lại quay về, nhưng tôi cũng không mở ra lấy một lần.

Con người luôn luôn thay đổi theo thời gian, nhớ lại trước kia, tôi cảm thấy mình thật ngốc, thời gian trôi qua, nhìn lại quá khứ của Tần Triều Ca, không thể không nghĩ vì sao khi đó lại có thể ngốc đến vậy, cố gìn giữ một tình yêu chờ đợi nó nở hoa kết quả, nhưng không biết chờ đợi này lại là mãi mãi.

Chương 32

Dường như đã ngồi khá lâu, đầu gối của tôi tê rần, tôi nhìn Cần Du nói: “Anh hỏi tôi tại sao không nói chuyện về con cho anh biết... Cần Du, không phải tôi không muốn nói, tôi là mẹ của con, anh là ba của con, tôi là người muốn anh biết về con của chúng ta đã được sinh ra hơn bất cứ ai.”

“Khi còn ở thành phố Z, tôi từng gọi điện thoại cho anh, nghe điện thoại là Hà Tiểu Cảnh, sau đó tôi cúp máy luôn. Thực xin lỗi, tôi không mở miệng được, sau đó lại bởi vì bận rộn chuyện của mẹ, nghĩ thật lâu cuối cùng quyết định sau một thời gian nữa sẽ liên lạc lại với anh, trong tiềm thức, tôi vẫn còn chút kiêu ngạo không muốn cho anh biết mẹ tôi là tội phạm sớm như vậy.”

Hai mắt đau xót vô cùng, tôi đưa tay lên dụi mắt, rồi nói tiếp: “Sau đó tôi đi tìm Tống Lê Minh, cũng chính là bác rể của anh, ông ấy đã giúp mẹ tôi, sau đó khi mọi việc giải quyết xong xuôi, anh cũng trở về.”

Tôi cúi đầu nhìn cuốn nhật ký trong hộp, nếu tôi nhớ không nhầm, trang đầu tiên của cuốn nhật ký có viết một câu, hình như là viết: “Cần Du, anh có biết em nhớ anh biết bao nhiêu không?”

“Thành thật mà nói, khi tôi vui sướng những tưởng sẽ nói cho anh biết về chuyện của con, lại biết được anh và Hà Tiểu Cảnh đang ở bên nhau.”

Tôi xoa xoa trán, nói năng có chút lộn xộn, bình tĩnh hơn, mới nói tiếp: “Anh luôn cho rằng lần đầu tiên chúng ta gặp lại nhau là trên con đường đó, nhưng thực ra không phải vậy. Tôi đã từng tới nhà tìm anh, khi đó tôi ở căn nhà phía đối diện, tôi vừa chuyển đến là lập tức chạy sang tìm anh, sau đó... thật chết tiệt mà!!! Tôi còn chưa leo hết cầu thang đã thấy anh cổng Hà Tiểu Cảnh đi xuống.”

“Cần Du, tha thứ cho tôi khi đó tưởng nhầm anh và Hà Tiểu Cảnh đang yêu nhau, nên khi anh nói anh và Hà Tiểu Cảnh không phải như vậy, tôi đã cho rằng anh nói dối.”

“Khi đó thực sự đã sụp đổ lắm rồi, tôi không cách nào chấp nhận được việc này, sau đó con lại xảy ra chuyện, viêm cơ tim cấp tính do virus.”

“Con nằm viện 3 ngày, ngày 16 tháng 7 qua đời, đúng rồi, con ra đời đúng giao thừa, đổi thành lịch dương là ngày 19 tháng 2, tính lại, từ lúc sinh ra đến lúc qua đời trong tay tôi, cục cưng ở lại bên tôi chỉ vồn vẹn có 4 tháng...”

“Đến tận khi qua đời, con vẫn chưa có tên, bởi vì muốn để cho ba nó đặt tên, nên vẫn kéo dài. Sau đó khi làm giấy chứng tử cần phải có tên, trước khi con mất Tống Lê Minh đã đặt cho con một cái tên, Tần Bác Xa, bao la sâu thẳm, cái tên nghe cũng rất hay, phải không?”

“Tần Bác Xa... Tần Bác Xa... Cần Du nhỏ giọng kêu từng tiếng, sau đó anh ngẩng đầu, khuôn mặt tràn đầy nước mắt, trông rất chật vật.

Anh cắn răng, đôi môi run run, miệng gọi tên tôi, nhưng không phát ra âm thanh gì, tựa như có thứ gì mắc kẹt trong cổ họng.

-

Có quá nhiều phóng viên rình rập quanh căn hộ, đúng như Andre nói, căn hộ không thể ở được nữa. Kỳ nghỉ của tôi rất dài, không thể lãng phí. Trước khi lên chuyến bay đi Thanh Đảo, tôi đến gặp Tần Bạch Liên, nói cho bà tin tốt, sau đó nói tin không tốt rồi rời đi. Khi Tần Bạch Liên nghe tôi nói muốn đi Thanh Đảo nghỉ ngơi, bà im lặng một lúc lâu: “Tôi thăm bà ngoại con, giúp mẹ chăm sóc bà.”

Sau khi vào thăm Tần Bạch Liên, cảnh sát ngồi ở bàn ký nhận đã thay đổi thành người khác, so với nam cảnh sát xin chữ ký của tôi thì lớn tuổi hơn nhiều. Khi nhìn thấy tôi, ông đột nhiên nhớ ra chuyện gì liền gọi tôi tới.

“Cháu có biết người đàn ông này không?” Ông chỉ vào tên của một người trong sổ đăng ký, “Vài năm nay vẫn mang đồ đến đây, nhưng chưa một lần vào trong.”

Tôi liếc nhìn, thấy ba chữ Diệp Cần Du, viết trong cột người thân- gia đình.

Tôi gật gật đầu: “Là một người quen.”

-

Tôi vẫn luôn cảm thấy Thanh Đảo là một thành phố xinh đẹp, Thanh Đảo trong trí nhớ của tôi, ngói đỏ cây xanh biển xanh trời xanh.

Khi tôi được ba tuổi, tôi và Tần Bạch Liên từ nơi đó đi đến thành phố Z, sau khi lớn lên có trở về vài lần. Nhưng sau này vì Tần Bạch Liên gặp chuyện không may nên không có cơ hội quay trở về. Ở Thanh Đảo có bà ngoại già yếu, hơn 80 tuổi, có cậu, mợ và một cô em họ. Cậu của tôi là một người nghiêm khắc, mợ thì rất hung dữ, cũng không thích tôi, còn về cô em họ, Tần Bạch Liên nói khi còn bé tôi rất thích chơi với nó, nhưng tôi cũng không nhớ được gì hết, sau khi lớn lên có gặp lại ở Thanh Đảo 2 lần, sau không gặp nữa, nghe nói là cậu mợ đưa sang Anh du học.

Lần tôi trở về Thanh Đảo này bất chợt liên lạc với em họ, con bé đang ở đây, nó nói nếu có thời gian hy vọng tôi có thể ở lại đây vài ngày.

Nhà bà ngoại ở gần một làng chài nhỏ, sau do du lịch phát triển, làng chài trở thành khu du lịch cấp quốc gia.

Xuống máy bay, sân bay Thanh Đảo rất náo nhiệt, dễ dàng bắt gặp những cô hướng dẫn viên tay cầm cờ nhỏ màu đỏ, đằng sau là một hàng dài khách du lịch.

Tôi tháo kính râm xuống, nhìn quanh bốn phía, chỗ đón khách có một cô gái mặc bộ đồ trắng đang nhiệt tình vẫy tay với tôi, tôi bước nhanh tới, cô gái cười với tôi: “Chào chị, em là Tiểu Lâm.”

Ngồi trong taxi, con bé kể cho tôi sự thay đổi của Thanh Đảo trong mấy năm nay, tôi mỉm cười lắng nghe, con bé hỏi: “Mấy năm nay bác thế nào?” “Bác ở trong đó có khỏe không?” Sau khi về nước tôi và con bé có liên lạc, con bé có biết một chút về chuyện của Tần Bạch Liên, cậu mợ cũng biết, chỉ giấu bà.

“Rất tốt.” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi quay lại hỏi con bé: “Bà ngoại đâu, mấy năm nay bà có khỏe không?”

Trong ấn tượng của tôi, trí nhớ bà ngoại vẫn không tốt, ví như trước đây bà vẫn gọi sai tên tôi và em họ. Mẹ tôi là con gái út, từ nhỏ đã luôn được yêu chiều, nhưng mẹ tôi luôn chọc tức bà, cũng giống như tôi chọc tức mẹ tôi.

“Rất tốt, thân thể khỏe mạnh nhưng trí nhớ vẫn rất kém, mấy năm trước còn nhắc bác lâu lắm không về, bây giờ cũng không thấy nhắc đến nữa.”

Tôi “ừm” một tiếng, cúi đầu mở di động, có hơn 10 cuộc gọi nhỡ, liếc mắt nhìn qua, sau đó cắt điện thoại vào túi.

Taxi dừng lại ở một dãy nhà cũ, khi xuống xe, bác tài xé mặc một cái áp dẹt kim hồ cò hỏi tôi: “Cô có phải là diễn viên Tần Triều Ca?”

Tôi cười, nói dối: “Làm sao có thể, tôi và cô ấy có chút giống nhau.”

Bác lái xe vẫn nghi ngờ quan sát tôi vài lần, lúc này em họ Tần Lâm dùng tiếng địa phương nói chuyện với bác lái xe vài câu, sau đó bác lái xe dùng tiếng địa phương nói: “Thật đúng là giống nhau.”

Cậu sắp xếp cho tôi ở căn nhà mới, nhưng tôi vẫn thích sống ở căn nhà cũ này, cậu tôi kinh doanh hải sản, vì tiện cho công việc nên cũng ở đây.

Căn nhà cũ ở rất gần biển, chỉ cách một khoảng nhỏ, nhà cũng cũ kỹ lắm rồi, nghe nói còn mấy năm sau sẽ di dời đi nơi khác.

Cùng em họ vào nhà, bà ngoại đang ngồi trên ghế nghe đài, tôi gọi bà một tiếng, bà quay đầu liếc nhìn tôi một cái, nhưng không nhận ra, lại quay đi tiếp tục nghe đài.

Cậu đưa tôi đến bên bà, ghé vào lỗ tai bà nói: “Đây là con gái của Bạch Liên, hôm nay trở về gặp bà.”

“Bạch Liên à.” Bà quay đầu nhìn tôi, đôi mắt đục ngầu hiện lên chút tia sáng. “Bạch Liên đã trở về sao?”

Tôi ngồi xổm bên cạnh, nắm tay bà, gọi: “Bà ngoại...”

Bà ngoại nắm tay tôi: “Bạch Liên.”

Tôi vẫn ở lại căn phòng cũ, giống như mỗi lần trước về Thanh Đảo. Cậu cho người dọn dẹp căn phòng, giấy dán tường đã được đổi, ga trải giường, chăn cũng được thay mới.

Buổi tối cùng ăn cơm với bà ngoại, cậu và em họ, sau đó cậu tìm tôi nói chuyện, ngồi ở ghế đá bên ngoài sân, những cơn gió ấm áp từ biển thổi vào.

Nói chuyện xong cậu thở dài: “Những ngày này hãy dành thời gian bên bà, mấy năm nay Thanh Đảo thay đổi rất nhiều, nhân dịp Tiểu Lâm còn chưa đi Anh, bảo nó đưa cháu đi dạo.”

Sau khi nói chuyện với cậu, em họ và tôi cùng đi bộ đến một làng chài gần đó, trên đường đi con bé kể chuyện về cuộc sống ở Anh của mình, cũng nói về mối tình đầu của nó, và còn bảo nó đang hẹn hò.

Sau khi trở về, con bé cứ muốn nói lại thôi, tận đến khi tôi rửa mặt chuẩn bị đi ngủ con bé mới gõ cửa, cầm hai lon bia đi vào: “Chị, có thể kể cho em một chút chuyện của chị không?”

Con bé nói đã từng đọc báo, sau đó do dự liếc nhìn tôi: “Chuyện đùa bé, là thật đúng không?”

Cuộc sống ở Thanh Đảo thực nhẹ nhàng, tôi không xem TV, không dùng điện thoại, ban ngày đi xe đạp dạo xung quanh, đến tối lại trò chuyện với em họ.

Nói chuyện đến khi nhắc tới Hạ Ngang, con bé hỏi tôi Hạ Ngang có đẹp trai không?

Tôi nói: “Rất đẹp trai.”

Tôi cũng không nói nhiều về Hạ Ngang, nhưng con bé lại thực sự có hứng thú với anh, con bé hỏi Hạ Ngang như thế nào, tôi thực không hình dung

được, liền nói tên mọi ngôi sao: “Hai người có chút giống nhau.”

Tôi ở Thanh Đảo đến ngày thứ tư, em họ phải trở về Anh đi học, tôi đưa con bé tới sân bay, lúc sắp lên máy bay, con bé ôm lấy tôi: “Chị, nghỉ ngơi thật tốt, nếu vẫn cảm thấy mệt, đừng làm nghề này nữa...”

Tôi vỗ vỗ vai con bé: “Chị biết.”

Bên ngoài sân bay là một dãy phố bán rất nhiều đồ lưu niệm, khi đi qua một cửa hàng, tôi dừng lại mua một chiếc vòng tay bằng gỗ.

Tôi cúi xuống để chọn màu, sau đó cầm lấy một chiếc vòng tay màu đỏ sậm xen lẫn màu xanh ngọc, trông khá xinh, tôi đưa lên tay ướm thử, chủ hàng là một cô gái trẻ, cô ấy rất háo hức khi giúp tôi điều chỉnh kích thước vòng tay, còn nói vòng tay này sẽ đổi màu trong ánh sáng mặt trời.

Tôi xoay người, tay hơi giơ lên, xem thử màu của chiếc vòng tay, sau đó tôi không còn nhìn thấy ánh mặt trời nữa bởi phía trước có người đang đi tới.

Tôi ngăn người, người đối diện cũng rất bất ngờ, sau đó rất nhanh khôi phục lại cảm xúc, tựa như cuộc gặp bất ngờ này là điều vô cùng tự nhiên.

Trên đường về, tôi nâng chiếc vòng trên cổ tay cho Hạ Ngang xem, Hạ Ngang liếc nhìn: “Rất đẹp.”

Tôi quay đầu hỏi anh: “Sao anh lại ở đây?”

Hạ Ngang lại liếc nhìn tôi: “Tìm em”

Tôi cười vui vẻ, cũng không hỏi là sao anh biết tôi ở đây: “Chưa ăn cơm trưa phải không, để về em nấu rồi ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Khi tôi đưa Hạ Ngang vào trong nhà, bà ngoại đang ngồi trên sofa nghe radio. Thấy tôi trở về, bà ngừng đầu nhìn tôi rồi lại nhìn Hạ Ngang bên cạnh tôi, mở miệng hỏi: “Bạch Liên, con lại về bên Lê Minh à?”

Tôi mỉm cười sau đó ngừng đầu nói với Hạ Ngang: “Đầu óc của bà ngoại tớ không còn minh mẫn lắm.”

Hạ Ngang gật đầu, không nói gì.

Tôi vào trong bếp nấu mấy món ăn nóng sốt ăn với cơm, sau khi chuẩn bị xong hết, tôi lại hấp thêm một đĩa ốc, mang mấy chai bia trong tủ lạnh ra rồi sắp hết lên bàn.

Tôi mở bia cho Hạ Ngang, cũng mở cho mình một chai, sau đó cụng chai với Hạ Ngang: “Thanh Đảo xinh đẹp tuyệt vời chào đón cậu.”

Hạ Ngang không nhận được nở nụ cười, cầm chai bia lên cụng theo tôi: “Cảm ơn.”

Bữa cơm trưa này ăn rất vui vẻ, Hạ Ngang không biết ăn ốc, làm thế nào cũng không hút được. Tôi tự tay dạy anh không dưới mười lần mà anh vẫn không học nổi, cuối cùng tôi lấy cho anh một cây tăm để anh khêu. Ăn xong cơm trưa, tôi “đuổi” Hạ Ngang ra sofa nghỉ trước còn tôi thì rửa bát. Rửa xong bát đi ra, lại nghe thấy trong phòng khách truyền tới tiếng nói chuyện của bà ngoại với Hạ Ngang.

Tôi liếc mắt nhìn sang, bà ngoại đeo kính lão, chỉ vào dòng tít trên báo rồi nói với Hạ Ngang: “Lê Minh, con mau đọc tin tức này cho bác đi.”

“Bà ngoại, để cháu đọc cho bà.” Tôi bước nhanh tới.

Bà ngoại ngừng đầu trừng mắt nhìn tôi một cái, sau đó lắc đầu quây quây giống y như một đứa trẻ con, “Mẹ muốn Lê Minh đọc cho mẹ nghe cơ.”

Tôi không có cách nào khác đành để Hạ Ngang tiếp lấy tờ báo trong tay bà, dùng một lúc sau đó anh bắt đầu đọc tin tức trên báo. Giọng nói trầm thấp, từng tiếng rõ ràng, không hề có một chút qua loa làm cho có lệ nào.

Bà ngoại bảo Hạ Ngang đọc mấy tin tức trong chuyên mục của phụ nữ, tôi đứng bên cạnh nghe rồi cuộc không nhận được nữa cười thành tiếng. Tới khi Hạ Ngang đọc xong, tôi kéo anh ra ngoài, sau đó bỏ ra đất cười ha hả.

Cười một lúc lâu, tôi mới ngửa đầu nhìn Hạ Ngang, trong mắt còn sót lại nước mắt do cười quá nhiều: “Hạ Ngang à, thực ra cậu có thể đổi nghề đi làm MC đấy.”

“Triều Ca, đừng lấy tớ ra làm trò đùa.” Hạ Ngang mắt tự nhiên quay đầu nhìn về phía xa, sau đó anh quay đầu hỏi tôi: “Kì nghỉ hè sơ trung cậu học bơi ở đây à?”

“Ừ.” Tôi có chút sùng sốt, nhớ tới lúc còn ở Pháp có nói với Hạ Ngang về Thanh Đảo, ngập ngừng một chút, tôi hỏi Hạ Ngang, “Cậu học bơi vào lúc nào vậy?”

“Cũng là vào sơ trung, học cùng với Cần Du.” Hạ Ngang quay sang nhìn tôi, trong mắt lóe ra chút cảm xúc không rõ, sau đó anh chuyển đề tài, “Triều Ca, đưa tớ đi dạo đi.”

“Được.” Dứt lời tôi vào trong gara lấy ra một chiếc xe đạp, đang định ngồi lên chột Hạ Ngang mở miệng bảo: “Để tớ chở, cậu ngồi sau chỉ đường đi.”

Trời cuối thu nắng gắt nóng bức, cả đường chạy xe, gió biển thổi ào sô mi của tôi và Hạ Ngang căng phồng lên, gió biển áp áp ẩm ướt mang theo vị mặn, càng thổi càng khiến mặt ngura ngứa. Tôi nín lấy áo sô mi đậm màu của Hạ Ngang, chỉ vào đồng gạch vụn ở trên đường: “Cẩn thận.”

“Ngồi vững vào.” Hạ Ngang nhắc tôi một tiếng, sau đó ngoặt qua.

Tôi vỗ lưng Hạ Ngang, khen không dứt: “Hạ Ngang, trình độ đi xe đạp của cậu được đấy.”

Hạ Ngang ngồi ở trước cười khê, tươi cười sung sướng.

Đi một vòng trở về rồi tôi bắt tay vào làm com tối. Hạ Ngang ngồi ở bên ngoài xắn tay áo lên làm tôm hùm. Cậu trở về gặp Hạ Ngang thì sùng sốt, sau đó tôi đi ra giải thích: “Đây là bạn của cháu, cậu ấy tới đây chơi.”

Hạ Ngang đứng lên ân cần hỏi thăm cậu, cậu cười vui vẻ đề nghị Hạ Ngang ở lại chơi thêm vài ngày, sau đó cậu còn bảo: “Trên tầng còn có hai phòng trống, bây giờ chủ sẽ đi dọn dẹp lại.”

Com tối làm xong, Hạ Ngang uống rượu với cậu, tôi ngồi một chỗ cắt thịt tôm hùm rồi bỏ vào bát cho bà ngoại.

Đến giờ bà ngoại vẫn luôn coi tôi thành Tần Bạch Liên, coi Hạ Ngang trở thành Tổng Lê Minh. Ăn xong com tối, tôi ngồi trong sân bóc đậu, trời chiều ngả về tây, ánh nắng đẹp để hát lên ở phía chân trời.

Tôi nghĩ tới chuyện về Tần Bạch Liên và Tổng Lê Minh. Bọn họ gặp nhau ở đây rồi yêu nhau sau đó chia lìa... Tôi nghĩ phải chăng bởi vì họ yêu nhau khi còn quá trẻ nên tình yêu mới chết yếu như vậy, phải chăng bởi vì mở đầu quá mức đẹp để nên kết cục lại càng thê thảm.

“Nghĩ gì vậy?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Hạ Ngang đi ra từ trong buồng, mỉm cười thật tươi, “Có muốn đi dạo bờ biển một chút không?”

Hạ Ngang: “Được.”

Đường đi tới bờ biển rất náo nhiệt, khắp nơi đều là du khách tụ tập thành từng tốp, nhóm du khách nữ mặc váy thật đẹp đi dạo trên bờ cát, gió biển thổi tới, làn váy cũng bay theo.

Tôi mua một cái kem ở quán ven đường, nếu có người qua đường nhìn tôi nhiều một chút, Hạ Ngang sẽ chủ động nghiêng người che tôi đi, động tác quan tâm này làm lòng tôi cảm thấy thật ấm áp.

Dọc theo đường đi, tôi trò chuyện với Hạ Ngang rất vui vẻ. Đến khi đi tới bãi biển, gió biển thổi tan đi mồ hôi trên người, tôi cúi đầu nhìn đôi giày da màu đen Hạ Ngang đang đi, sau đó tới một cửa hàng gần đó mua cho anh một đôi dép dùng để đi trên bãi cát.

Trên bãi biển có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, còn có cả một đôi tình nhân chụp ảnh cưới nữa. Tôi bỏ dép lê lên cầm trên tay sau đó nghịch ngợm đi bộ trên cát, hạt cát nhỏ mịn đưa nhau lên qua kẽ chân, chọc gan bàn chân phát ngứa.

Tôi cúi đầu đi ở trước, đi được một lúc, quay đầu lại nhìn Hạ Ngang. Anh vẫn luôn theo sau tôi, khoảng cách chỉ bằng một bàn tay, tựa như chỉ cần với tay là có thể bắt lấy anh.

“Hạ Ngang, sao cậu biết tớ ở đây?”

“Đoán.” Hạ Ngang dùng đôi con ngươi sâu thẳm kia nhìn tôi, “Có lẽ là do tớ may mắn, thế nên vừa đoán đã trúng.”

Tôi phì cười, sau đó nói cảm ơn.

Hạ Ngang lắc đầu, chột tay anh giật mạnh kéo tôi sang một bên, tôi hơi hoảng hốt. Trên bờ biển có một đôi tình nhân vui vẻ đuổi nhau chạy thẳng tới, cô gái chạy trốn rất nhanh, bởi vì không kịp dừng lại nên cả người đập vào cánh tay tôi.

“Xin lỗi.” Anh chàng đuổi theo cô gái xin lỗi tôi.

“Không sao.”

Anh chàng đó mỉm cười rồi kéo cô gái đi, tôi cúi đầu xoa xoa cánh tay, lăm râm nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người đó.

Cô gái nói: “Cô gái kia trông giống nữ minh tinh Tần Triều Ca nhỉ.”

“Tần Triều Ca là ai?” Anh chàng kia hỏi.

“Một minh tinh, anh không biết đâu.”

Sau đó truyền đến tiếng “Ai ư”, cô gái hoảng hốt mắng, “Lâm Gia Thành, đã nói bao nhiêu lần, không được gõ đầu em!”

Tươi cười trên mặt tôi dần tắt, ngẩng đầu thấy Hạ Ngang đang chăm chú nhìn cánh tay tôi. Da tôi thuộc loại dễ bị bầm tím, vừa mới va phải, tay tôi đã bầm lên một mảng.

“Lúc về nhớ xoa thuốc.” Hạ Ngang nói.

“Không có việc gì.” Tôi mỉm cười với Hạ Ngang, sau đó chỉ về phía bên kia có một tốp du khách xếp thành vòng tròn, “Bên kia thật náo nhiệt.”

Tốp du khách vây thành vòng tròn trên bãi cát là người nước ngoài, hỏi thì mới biết bọn họ đang định tổ chức đốt lửa trại, sau đó còn nhiệt tình mời tôi với Hạ Ngang tham gia.

Tôi tìm một chỗ đất trống ngồi xuống, ngồi bên cạnh tôi là một cô gái da đen, cô ấy mỉm cười chào tôi bằng tiếng Anh, sau đó còn khen chiếc vòng tay bằng gỗ tôi đang đeo trông rất đẹp.

Tôi chỉ cho cô ấy chỗ tôi mua được rồi cũng khen chiếc vòng cổ vỏ sò của cô ấy. Cô gái da đen mỉm cười rất đắc ý, lộ ra hàm răng trắng bóc, nói cho tôi biết giá của chiếc vòng.

“Rất rẻ phải không?” Cô ấy dùng tiếng Trung hơi trúc trắc bảo, “Minh nghĩ nó phải đắt hơn cơ.”

Màn đêm buông xuống, mọi người châm lửa bắt đầu biểu diễn tiết mục. Có ca hát, có đàn ghita, có khiêu vũ. Bên bờ cát là âm nhạc sôi động, tôi đặt tay lên đầu gối lơ đãng gõ theo nhịp bài hát.

“Cùng nhảy nào.” Cô gái da đen đang nhảy kéo tôi đứng dậy. Tôi đứng lên, quay sang nhìn Hạ Ngang, Hạ Ngang ngẩng đầu nhìn tôi, đáy mắt ẩn ý cười.

Các cô ấy nhảy điệu Latin, nhảy theo tiếng nhạc, thoải mái mà tự do, nhiệt tình không thể nào cản trở, trong không khí lấp đầy tiếng cười vui vẻ của các cô ấy. Trong bầu không khí được mọi người hâm nóng, tôi cũng theo các cô ấy bắt đầu nhảy.

Trong thời gian tham gia khóa huấn luyện ở Pháp tôi đã từng học qua điệu nhảy này, học rất lâu nhưng về sau cũng không có cơ hội nhảy. Bây giờ tôi đã quên mất 7, 8 phần, chỉ còn nhớ vài động tác cơ bản nhưng theo tiếng nhạc và tiếng vỗ tay của mọi người, tôi xoay xoay vòng eo, nhảy khá thành thạo.

Ngọn lửa ở tâm vòng tròn càng cháy càng mạnh, phát ra tiếng “Lách tách lách tách”, lửa trại càng đốt càng sáng ngời tới chói mắt, giống như muốn thấp sáng đêm đen.

Tôi nhấc lên váy dài, nhiệt tình xoay người, để mặc cho tóc buông xuống, lắc lắc đầu, tôi vừa nhảy vừa cười rạng rỡ.

Khuôn mặt Hạ Ngang chìm trong ánh lửa, tôi không thấy rõ nét mặt anh, chỉ cảm thấy con ngươi của anh càng ngày càng trở nên sâu thẳm. Phía sau anh là bóng đêm âm trầm, trước mặt anh là ánh lửa sáng ngời, ở giữa nơi bóng tối và ánh lửa giao nhau, khuôn mặt anh cứ mờ ảo không rõ.

Âm nhạc kết thúc, Hạ Ngang cũng vỗ tay theo mọi người, tôi đi đến bên cạnh anh, anh ngẩng đầu mỉm cười nhìn tôi: “Nhảy rất đẹp.”

Tôi đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng đứng dậy, tựa như lần đầu tiên ở Pháp Hạ Ngang cho tôi tiền, tôi lấy tay vuốt lại lọn tóc vương trên vai, cúi đầu nói: “Đã lâu không nhảy rồi.”

Tôi ngồi xỏm xuống ăn đồ nướng, sau đó có một anh chàng da đen đi đến bên cạnh tôi, anh ta dùng tay vỗ vào bả vai tôi, hỏi số điện thoại của tôi. Đương lúc tôi mở miệng định từ chối, Hạ Ngang đã tự nhiên đặt tay lên vai tôi, dùng tiếng Anh nói với anh chàng da đen bên cạnh tôi: “Ngại quá, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Anh chàng da đen mỉm cười rồi tránh đi.

Tôi ngẩng đầu nở nụ cười với Hạ Ngang, tỏ ý cảm ơn.

Hạ Ngang cúi đầu, cầm thịt nướng trong tay đưa cho tôi, không nói gì.

Sau khi kết thúc buổi đốt lửa trại, gió biển đêm đã nhuốm chút lạnh, tôi mặc thêm một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, cùng Hạ Ngang thả bước bên bờ biển.

Buổi đêm yên lặng từ từ trôi đi, từ phía xa vọng lại tiếng sóng biển vỗ vào đá, tiếng sóng vỗ lúc gần lúc xa, những con sóng khi cao khi thấp.

Tôi ngửa đầu nhìn, biển trải dài vô tận cùng bầu trời mênh mông dẹt đầy sao tựa như gấm, trong trẻo mà tĩnh lặng.

Đi một hồi, tôi ngồi trên bờ cát sau đó nằm hẳn xuống, hai tay đặt lên trên đầu, tôi nhìn lên bầu trời đêm, trong lòng yên ổn đến lạ.

Tôi xoay sang, Hạ Ngang đang nằm bên cạnh tôi, ánh mắt chúng tôi giao nhau, im lặng một lát, tôi nói: “Để tớ dạy cho cậu một trò chơi.”

Nhắm mắt lại, cảm nhận từng đợt sóng tràn lên, càng ngày càng gần, cho tới khi hai chân bị nước biển nhúng ướt, tôi bật tai lại hét thật to.

Con sóng lạnh lẽo tràn đến, nhắm chìm bàn chân, bao phủ cả người tôi, tôi nhắm mắt lại cảm thụ độ ấm của nước biển, trong lòng có xúc động muốn rơi lệ.

Nước biển rút đi, tôi cười to thành tiếng, xoay sang nhìn gương mặt đã ẩm ướt hoàn toàn của Hạ Ngang, ánh trăng vàng vạc soi tỏ khuôn mặt của anh, soi rõ của những đường cong mềm mại trên mặt anh, khiến chúng trở nên dịu dàng lạ thường.

Tôi cười hi hi, nhưng đã không thể nào ngăn cản nước mắt vẫn cố kìm nén trong lòng nữa, đáng vẻ vừa khóc vừa cười trông thật xấu, tôi quay mặt đi, sau đó thở dài một tiếng.

“Hạ Ngang, bây giờ tớ rất thoải mái.” Tôi nói thật to.

Hạ Ngang quay sang nhìn tôi: “Tớ cũng vậy.”

Tiếng sóng vỗ thật gần, tôi bắt đầu hét to: “Lại tới nữa rồi, mau, mau nhắm mắt lại.”

Nhưng tôi chưa kịp nhắm mắt lại, Hạ Ngang đã nghiêng người sang, giữ chặt đầu tôi rồi hôn, sau đó con sóng phủ lên tôi và Hạ Ngang.

Tôi sống chết nhắm chặt mắt lại, tim như ngừng đập. Trong khoảng thời gian bị nước biển bao trùm, tôi cảm nhận được con sóng rút xuống khỏi người tôi và Hạ Ngang, cảm nhận được vị mặn của nước biển, cảm nhận được độ ấm trong miệng Hạ Ngang.

~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một chương thật đẹp: bầu trời đêm, thủy triều, lửa trại, điệu nhảy Latin... hiếm có chương nào không phải gặp Cẩn Du.

Hạ Ngang: Triều Ca, chúng ta cùng tới một thành phố nào đó sống thật vui vẻ đi, nơi đó không có phóng viên, không có Cẩn Du, chỉ có hai người chúng ta...ôi thấm thiết...

Cẩn Du: Triều Ca, chúng ta cùng tới một thành phố nào đó sống thật vui vẻ đi, nơi đó không có quá khứ đau khổ, không có đứa con đã chết đi, không có tình yêu đã thay đổi, chỉ có hai người chúng ta...ôi thấm thiết...

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Thủy triều từ từ rút xuống, cảm giác bị nước biển nhấn chìm cũng dần nhẹ đi, tôi chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, tay đặt trên bờ cát cũng không biết phải làm sao, mở mắt ra, đập vào mắt là một đôi mắt trong suốt lấp lánh, vừa bị sặc đầy một bụng nước biển, tôi vừa không ngừng ho khan cố gắng đứng lên.

Sau đó càng ho càng nóng, lực phủ ngũ tạng của tôi như bị lộn ra hết. Một lúc sau, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói trầm thấp của Hạ Ngang: “Triều Ca, lần này anh đến đây cũng không phải chỉ để gặp em.” Thủy triều lại dâng lên, từng chút từng chút tiến dần tới mũi chân tôi.

“Hạ Ngang...” Ta di hạt cát trên đầu ngón tay, ngẩng đầu nhìn Hạ Ngang, anh đang lau khuôn mặt đầy nước biển, nhiều giọt nước vẫn đọng lại trên trán, mí mắt, mũi, cũng có nhiều giọt còn đọng trên mái tóc ngắn ẩm ướt của anh, dưới ánh trăng những sợi tóc đó dường như đang tỏa sáng.

“Em...” Tôi vừa mở miệng, không ngờ Hạ Ngang lại chặn lại.

“Triều Ca, em hãy nghe anh nói.” Hạ Ngang yên lặng nhìn tôi, ánh mắt hiếm khi kiên định. “Em và Cẩn Du đã chia tay, chúng ta thử ở bên nhau xem.”

“Em...”

“Lời anh nói có thể làm cho em cảm thấy đột ngột, nhưng anh thực sự nghiêm túc, anh đã suy nghĩ rất lâu mới tới nơi này.” Dừng lại một chút rồi Hạ Ngang lại nói tiếp: “Lần này trở lại Pháp đã suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu được rất nhiều, trước kia là anh đối với em có cảm tình, hơn nữa còn mối quan hệ với Cẩn Du, nên anh cũng lảng tránh vấn đề này, bây giờ anh đã có thể bày tỏ tình cảm của mình, anh hy vọng em sẽ chú ý đến anh nhiều hơn.”

Khi nói chuyện, Hạ Ngang im lặng nhìn tôi, tôi nhìn thấy sự mong đợi trong mắt anh, sau đó anh vén mái tóc ẩm ướt của tôi ra sau: “Anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ, nếu vì lo lắng cho mối quan hệ giữa anh và Cần Du mà từ chối anh, chúng ta có thể trở lại Pháp, anh cũng sẽ thu xếp thích hợp cho mẹ em.”

Tôi nhát thời nghẹn lời, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Em sẽ suy nghĩ.”

Sau đó cả tôi và Hạ Ngang đều trầm lặng hơn rất nhiều, có thể Hạ Ngang cũng cảm thấy như tôi, khi nói chuyện đều cố tìm một chủ đề, cuối cùng là cả tôi và anh cùng quay lại nói.

“Hạ Ngang...”

“Triều Ca.”

“Em nói trước đi.” Hạ Ngang nhìn tôi.

Tôi cúi đầu nhìn xuống, quần áo của tôi và anh đều đã ướt sũng rồi ngẩng đầu cười: “Trở về nhanh thôi, không thì chúng ta sẽ bị cảm mất.”

Trở về ngôi nhà cũ, bà ngoại đã đi ngủ, cậu ở phòng khách chờ chúng tôi trở về, thấy tôi và Hạ Ngang đều ướt sũng trở về, cậu ho khan vài tiếng: “Ra biển à, nhanh lên lau thay quần áo đi.”

Tôi đáp “vâng” sau đó quay sang hỏi cậu: “Trong nhà có quần áo cho Hạ Ngang tắm rửa không ạ?” Khi nói tôi thấy thật khó mà có quần áo, trong nhà chỉ có một người đàn ông, cậu lại thuộc tạng người nhỏ gầy, khác hẳn với Hạ Ngang, chắc chắn Hạ Ngang không mặc vừa quần áo của cậu.

Suy nghĩ một chút cậu đáp: “Cậu sang nhà bên mượn một bộ.”

Cậu sang nhà bên có thanh niên, mượn một bộ quần áo thể thao màu xanh, tắm rửa xong, Hạ Ngang thay quần áo, tôi ôm trán không nhịn được cười ra tiếng.

Hạ Ngang liếc mắt nhìn tôi một cái, cực kỳ bình tĩnh hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Tôi choáng váng: “Qua xem anh ở có quen không, lát nữa mới đi ngủ.”

Khi tôi đang định xoay người chuẩn bị rời đi, Hạ Ngang mở miệng nói: “Nếu chưa ngủ, qua đây ngồi với anh.”

Theo thói quen tôi vuốt vuốt tóc, sau đó ngồi xuống cạnh Hạ Ngang. Hạ Ngang quay sang nhìn tôi, ánh mắt có chút thất thần rồi rời đi.

“Triều Ca, nếu lời nói của anh hôm nay làm em thấy không tự nhiên, vậy cứ quên đi.”

Tôi: “Chỉ là em cảm thấy hơi bất ngờ.”

“Thế à?” Hạ Ngang cười, chính anh cũng cảm thấy bất ngờ, không ngờ được rằng có một ngày anh sẽ thích tôi, không ngờ được rằng có một ngày anh sẽ nói với tôi như vậy.

“Triều Ca, em đi ngủ đi.”

Tôi: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Nằm trên giường, không ngủ được, tôi đứng dậy vào mạng, đến Thanh Đảo, tôi không xem tivi, không nghe điện thoại, không vào mạng, tôi cắt đứt tất cả mọi thứ liên quan đến mình tỉnh Tần Triều Ca.

Nhưng tối nay, tôi đã có thể bình tĩnh gõ tên mình vào trong thanh tìm kiếm.

Sau đó, kết quả thật ngoài ý muốn của tôi, rất ít tin tiêu cực, mặt khác tôi xem trang web, trên fanpage fan đề lại rất nhiều tin nhắn động viên.

Nhìn tin nhắn, tôi dụi dụi mắt, ngực như bị đè nặng.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Hạ Ngang đã thức dậy sớm hơn tôi, đang ở dưới trò chuyện với cậu, caaju nấu cháo, tôi ngồi xuống ăn cháo, qua một lúc, điện thoại của Hạ Ngang đổ chuông.

Tôi hơi nghiêng đầu, Hạ Ngang nhìn màn hình hiển thị, trầm mặc một lúc mới nghe máy.

Tôi quay đầu ăn cháo, sau Hạ Ngang lại đưa điện thoại cho tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh, Hạ Ngang liếc mắt nhìn tôi nói: “Là Cần Du.”

Tôi đưa tay cầm điện thoại, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Ồ Thanh Đảo à?” Giọng nói truyền qua điện thoại, tôi không nghe rõ vui giận trong giọng anh.

“Ừm” Tôi trả lời.

Qua một lúc, Cần Du lại hỏi tiếp: “Gần đây có khỏe không?”

“Rất tốt.” Tôi đáp.

Cần Du: “Anh tới tìm em.”

Tôi: “Đừng, anh đừng tới đây, có lẽ vài ngày nữa em sẽ trở lại.”

“Thật không?”

“Đúng vậy.” Tôi thoải mái cười hai tiếng.

...

Cúp điện thoại, tôi đưa trả lại cho Hạ Ngang, sau đó thu lại nét mặt, nhìn Hạ Ngang im lặng, tôi đề nghị: “Chúng ta đi dạo phố mua cái gì đó đi.”

Hạ Ngang gật đầu đồng ý.

Không thể để Hạ Ngang cứ mặc bộ đồ này được, ăn cơm trưa xong, tôi chải lại tóc, rồi cùng Hạ Ngang đi dạo phố.

Dọc trên đường đi, Hạ Ngang cực kỳ tự nhiên đứng cạnh tôi, chờ tôi mua đồ, rồi ra quầy trả tiền, sau đó chủ động xách giúp tôi, không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng hỏi tôi có mệt không.

Cảm giác này, thật giống một đôi tình nhân đi dạo phố.

Ngồi ở thềm đá quảng trường nghỉ ngơi, ở đây rất nhiều chim bồ câu, xa xa có mấy chú chim trắng muốt đang bay.

Khẽ nâng cằm lên, tôi híp mắt ngăn người nhìn về phía xa.

Sau đó nghe thấy giọng Hạ Ngang nói bên cạnh.

“Cần Du sắp đến.”

Tôi quay sang: “Thế à, anh thật là hiểu anh ấy.”

Hạ Ngang nhìn về phía xa, sau đó quay đầu sang nhìn tôi: “Triều Ca, lời nói ngày hôm qua, em đã nghĩ chưa?”

“Chưa nghĩ...” Tôi gật gật cười nói đùa: “Hạ Ngang, làm sao baay giờ, em là một người rất tham lam, nhận sự chăm sóc của anh nhưng lại không muốn từ bỏ một mối tình cảm.”

Hạ Ngang lặng im nhìn tôi, sau đó mỉm cười, không chút để ý nói: “Nếu mọi người không ngại, thật ra cũng không phải việc gì lớn.”

Không trở về nhà ăn cơm trưa, mà quyết định ăn ở vùng phụ cận, nổi tiếng về ẩm thực. Hạ Ngang lái xe, tôi ngồi ở ghế phụ chỉ đường, nhưng lên xe không bao lâu, có thể do tôi hôm qua ngủ không đủ giấc nên rất nhanh sau đó tôi đã buồn ngủ.

Lúc mơ mơ màng màng bị Hạ Ngang đánh thức, tôi quay sang hỏi: “Đến rồi à?”

Hạ Ngang gật đầu, giọng nói hiếm khi chuyển nhẹ nhàng: “Nếu mệt, lên lầu lại ngủ.”

Tôi cười hi hi: “Tối qua có chuyện cần suy nghĩ, làm em mất ngủ nghiêm trọng.”

Hạ Ngang thoải mái nở nụ cười: “Anh hẳn là đầu sỏ làm em mất ngủ?”

Tôi thờ dãi, bật cười đáp: “Chuyện của chúng ta rõ ràng không liên quan đến Cần Du, nhưng sự tồn tại của anh ấy làm em thấy mọi chuyện không phải chỉ như vậy.”

Hạ Ngang gõ gõ tay lái, không biết đang nghĩ gì. Anh cũng có đôi tay rất đẹp, ngay phía trên ngón cái tay trái có một vết sẹo nông, ánh sáng mặt trời chiếu vào cửa sổ xe, chiếu trên hàng lông mi Hạ Ngang, lóe lên từng vụn sáng nhỏ.

“Là anh thiếu kiên nhẫn.” Dừng lại, Hạ Ngang nhìn về phía tôi, sau đó lấy tay xoa xoa khóe miệng tôi, mặt nhăn nhó: “Cái gì trên mặt đây, nước miếng sao?”

Tôi nhanh chóng đưa tay sờ lên, sau đó mặt đỏ bừng, quay đầu trừng Hạ Ngang, hiếm khi anh đùa dai với tôi, sau đó nghiêng đầu cúi dây an toàn cho tôi: “Xuống xe đi.”

Xuống xe, Hạ Ngang xách đồ đi phía trước, ta ra phòng ngoài xem bà ngoại ngủ trưa đã dậy chưa. Trên ghế dài không có ai, tôi đẩy cửa từ bên trong ra phòng khách tìm bà ngoại, còn chưa đi vào, trong phòng truyền đến giọng nói làm tôi ngạc nhiên.

Hạ Ngang nói Cần Du sắp đến, nhưng tôi không ngờ anh lại đến nhanh như vậy.

Trong phòng khách, ngày hôm qua là Hạ Ngang đọc báo cho bà, hôm nay người đọc báo lại đổi thành Cần Du.

Cần Du đọc báo, bên cạnh còn có tiếng bà ngoại cần nhả: “Chậm một chút chậm một chút, cậu đọc nhanh như vậy làm gì hả.”

Tôi kinh ngạc, “kẹt~” một tiếng, tiếng cánh cửa mở ra, cùng với đó là Hạ Ngang đang xách đồ từ bên ngoài bước vào.

Ngẩng đầu đầu tiên là Cần Du, vì biết trước Hạ Ngang ở đây nên anh cũng không ngạc nhiên, cười một tiếng, sau đó anh quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt trong trẻo.

“Sao lại không đọc nữa...” Bà ngoại ngẩng đầu, cũng không biết chúng tôi đã về, nhắm mắt lại, rầu rĩ nói.

Cần Du lại cầm tờ báo, nhìn dáng vẻ của anh, là đọc không ra.

Tôi đi đến bên cạnh bà ngoại, gọi: “Bà ngoại.”

Bà ngoại mở mắt nhìn tôi, sau lại nhìn Hạ Ngang: “Bạch Liên, Lê Minh các con đã về a?”

Mặt Cần Du tái đi, sau đó anh ngẩng đầu nhìn tôi chăm chăm, đột nhiên, anh quay đầu lại nói với bà ngoại: “Bà ngoại, cháu là bạn học của Bạch Liên, đến đây chơi vài ngày, cháu có thể ở lại đây được không?”

Tiếng “Bà ngoại...” của Cần Du làm tôi rất lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Khi về nhà, nhìn thấy Cần Du cậu rất ngạc nhiên, cậu gọi tôi sang một bên rồi hỏi: “Sao lại có thêm một người nữa?”

Nhất thời tôi cũng không biết nói thế nào đối với vị khách không mời mà tới đang ngồi trong phòng khách này, tôi quay đầu thờ dài, nói là bạn học đến đây du lịch.

Cậu nhìn tôi, cũng không hỏi nhiều, lên tầng chuẩn bị phòng.

Trên tầng có hai phòng, của tôi và Hạ Ngang, phòng khách dành cho Cần Du ở tầng 2 gần phòng của cậu, trước đây là phòng của em họ tôi, nhưng vì em họ hàng năm không về nhà, nên đổi thành phòng cho khách.

Cần Du ở ngay phía dưới phòng tôi, bởi vì ở phòng cũ, hiệu quả cách âm kém, trước đây nghỉ hè, khi làm bài tập trong phòng, nếu mẹ có làm gì trong phòng, tôi đều nghe thấy rõ ràng.

Cho nên khi tôi ở trong phòng đi lại, âm thanh sàn gỗ sàn sạt, tôi đoán Cần Du dưới lầu cũng nghe thấy rõ ràng, hơn nữa nếu tôi nhớ không lầm, thính giác của Cần Du rất nhạy, ví như trước đây tôi và anh đã ngồi rất xa rồi nhưng khi tôi hơi chút quay đầu nói chuyện với nam sinh đằng sau, một ánh mắt cảnh cáo liền liếc qua.

Tôi đi vào phòng Hạ Ngang, khi đi vào thấy anh đang gọi điện thoại, nói tiếng Pháp, Hạ Ngang nhìn thấy tôi đi vào, liền tắt điện thoại đi đến bên tôi.

“Bên Pháp có việc gì sao?”

Hạ Ngang: “Chút việc nhỏ thôi.”

Tôi “ừm” một tiếng, sau đó đi ra ngoài ban công, gió bên ngoài thổi tới làm làn váy tôi bay bay, tôi quay đầu nói chuyện với Hạ Ngang: “Vài ngày nữa em sẽ trở lại làm việc.”

“Đừng gây áp lực cho mình, nếu...” Nói đến đây Hạ Ngang nhìn tôi: “Thật ra anh vẫn không thích em làm công việc này.”

Tôi nhún nhún vai: “Em còn hợp đồng.”

“Anh có thể trả tiền bồi thường giúp em.”

Tôi cười lắc đầu: “Không cần, tạm thời em vẫn thích công việc này.”

Hạ Ngang liếc nhìn tôi, rồi không nói gì nữa, tựa như tính anh từ trước đến nay, chưa bao giờ phản đối quyết định của tôi, ngay cả khi anh không thích, nếu tôi thực sự quyết tâm, anh vẫn sẽ yên lặng ủng hộ.

Trước kia tôi cảm thấy Hạ Ngang không thích tôi, vì bên người anh có rất nhiều người xinh đẹp, hơn nữa nếu nói tôi và mẫu người phụ nữ của Cần Du có chút giống nhau thì mẫu người phụ nữ của Hạ Ngang tuyệt đối không giống tôi, căn cứ vào tổng kết vài năm ở Pháp của tôi, tôi nghĩ rằng Hạ Ngang thích phụ nữ nóng bỏng.

Nhưng ngày hôm qua nghe lời Hạ Ngang nói với tôi, tôi rất mâu thuẫn.

Hôm nay đi dạo phố mua bảy tám túi trở về, bên trong có quần áo của Hạ Ngang, đồ chăm sóc sức khỏe cho cậu và bà ngoại, còn có một chiếc váy liền cho tôi, tôi cảm thấy nó rất bình thường nhưng Hạ Ngang lại thấy nó đẹp nên đã mua.

Hạ Ngang đã thay bộ quần áo thể thao cậu mượn ra, tôi thấy không còn gì nên đi xuống dưới lầu, thấy bên ngoài có vòi nước, tôi liền đem quần áo bẩn ra giặt, quay người đi lấy chậu khi trở lại đã thấy Cần Du xuống tầng.

Cần Du nhìn găng tay cao su trên tay tôi, nâng mắt hỏi: “Giặt quần áo à?”

Tôi không để ý đến anh, Cần Du bước mấy bước dài liền đuổi kịp, lấy đi chậu trong tay tôi: “Anh giặt giúp em.”

Tôi buồn cười nhìn anh: “Anh giặt?”

Cần Du gật đầu với tôi: “Hồi đại học quần áo chủ yếu là anh giặt.”

“Phải không?” Tôi từ từ mở miệng nói: “Em còn tưởng Hà Tiểu Cảnh giặt giúp anh.”

Mất Cần Du tối lại, sau đó cúi đầu nở nụ cười, cầm chậu đi.

Nếu Cần Du chủ động yêu cầu giặt quần áo thì tôi cứ đơn giản đưa găng tay cho anh là xong. Cần Du không nói gì, sau đó khi anh nhìn thấy bộ quần áo thể thao, bất ngờ ngừng đầu hỏi tôi: “Quần áo này ai mặc?”

Tôi nói: “Hạ Ngang.”

Cần Du nheo nheo mắt hơi chút do dự, sau đó bắt đầu vẩy nước.

Nước chảy ra rất lạnh, khi rửa tay tôi hỏi Cần Du: “Khi nào anh đi?”

“Trở về cùng với em.” Nói xong Cần Du cũng không chờ tôi trả lời, tự lộn áo sơ mi, sau đó xả nước đầy chậu.

Tôi ngồi xổm xuống nhìn Cần Du giặt đồ, dời tầm mắt về phía vòi nước đang chảy, tôi mở miệng nói: “Cần Du, đừng theo em nữa, em thật sự không nghĩ sẽ lại ở bên anh.”

Cần Du cúi đầu giặt quần áo, như không nghe thấy lời tôi nói, cúi đầu lấy một ít bột giặt.

“Diệp Cần Du, anh như vậy là sao?” Tôi tăng âm lượng, sắc mặt nghiêm túc.

Cần Du quay lại, nhìn vào tôi nói: “Tần Triều Ca, em không có quyền ngăn cản anh.”

Tôi: “Bởi vì việc làm của anh có ảnh hưởng đến cuộc sống của em nên em có quyền ngăn cản.”

“Nếu vậy em có thể đến đồn cảnh sát tố cáo anh, chứ không phải nói với anh.” Dừng lại, Cần Du mỉm cười: “Nhưng mà cũng không có cảnh sát nào rỗi việc để quản chuyện của chúng ta, Triều Ca, chỉ là anh lại theo đuổi em một lần nữa thôi.”

Tôi cười, không muốn nói chuyện với Cần Du nữa, đứng dậy đi vào trong nhà.

Bữa tối là cậu nấu, một bàn đầy thức ăn, rất nhiều. Xong bữa tối, tôi ra bên ngoài xem, thấy bộ quần áo thể thao có vẻ đã khô, phát phơ trong gió.

Cần Du ăn xong cũng rất chịu khó giúp cậu rửa bát trong bếp, tôi và Hạ Ngang không có việc gì nên ra phòng khách bóc hạt dẻ ăn.

Sau khi rửa bát xong, Cần Du cũng ra phòng khách ngồi cùng Hạ Ngang.

Hạ Ngang không thích ăn hạt dẻ, đưa một nắm hạt dẻ đã bóc vỏ đến trước mặt tôi, tôi liếc nhìn rồi nói cảm ơn anh.

Hạ Ngang: “Không cần.”

“Hạ Ngang, lát nữa đi chơi bóng đi.” Cẩn Du ngồi ở một bên đột nhiên nói: “Tớ vừa mới hỏi cậu, cậu nói ở phía trước có một trường tiểu học, trong trường có sân bóng rổ.”

“Được.” Hạ Ngang đứng lên. “Tớ đi thay quần áo.”

Sau khi Hạ Ngang đi khỏi, Cẩn Du nhìn về phía tôi, sau lại nhìn nhìn hạt dẻ trước mặt tôi, rồi nói: “Triều Ca, em cũng đi đi.”

“Các anh đi chơi đi, em không đi.”

Cẩn Du cười nhẹ một tiếng, sau nói: “Đi thôi, ở nhà cũng chán.”

Tôi không chịu nổi giọng điệu này của Cẩn Du: “Em lên tầng thay quần áo.”

Thay quần áo xong đi xuống, Cẩn Du và Hạ Ngang đều ở dưới lầu chờ tôi, tôi nhìn cảnh này có điểm quen mắt. Trước đây nếu Cẩn Du cùng Hạ Ngang chơi, bình thường hai người đều sẽ chờ tôi ở trước sân thể dục, sau đó tôi sẽ vô cùng từ tốn bước tới, chờ khi tôi đến nơi, Cẩn Du sẽ nhíu mày: “Triều Ca, em là rùa đầu thai sao?”

Cổng trường mới xây, nếu cậu không nói, tôi cũng không biết đi qua một loạt khu dân cư còn có một trường tiểu học quy mô không nhỏ như vậy.

Đến cổng trường, tôi rất ngạc nhiên trường tiểu học này sao vẫn còn ồn ào như vậy, hiện tại đã là 6- 7 giờ tối, tiếng chuông reo lên, sau đó những nhóm học sinh tiểu học đeo khăn quàng đỏ đỏ ra từ một số lớp học.

“Bọn chúng bây giờ mới tan học?”

“Chắc là không phải.” Nói chuyện là Cẩn Du, anh suy nghĩ một chút: “Triều Ca, em không nhớ hồi tiểu học chúng ta cũng có khóa học buổi tối sao, chắc là bây giờ mới tan học.”

Tôi: “Em không nhớ.”

Cẩn Du thu lại nét cười trên mặt, sau đó đi đến dãy nhà trước sân bóng rổ.

Tôi không quá hứng thú đối với chuyện bọn họ chơi bóng rổ, ngay cả trước đây, khi hai người bọn họ chơi tôi cũng đều ngồi gần người một bên.

Cạnh sân bóng rổ có hai bậc thang, tôi ngồi trên bậc gần người, bên cạnh tôi có hai cậu bé, trên tay bọn chúng đều cầm vợt tennis, chắc cả hai vừa chơi xong mới lại đây ngồi nghỉ.

Bọn chúng nói chuyện về trò chơi, tôi nghe không hiểu chút nào, nói là khi làm nhiệm vụ phải như thế nào mới đạt nhiều kinh nghiệm, phải làm sao mới tăng lực chiến.

Rõ ràng chỉ là đứa trẻ mới 7 – 8 tuổi thôi nhưng lời nói lại rất rõ ràng hợp lý, tôi nghe cảm thấy rất thú vị, khi ngẩng đầu lên chợt thấy Cẩn Du đang cười với tôi, anh cầm quả bóng rổ trong tay mà chậm chạp không ném lên, đứng ở dưới rổ bóng, cứ yên lặng như vậy nhìn tôi, tôi lại yên lặng nhìn bọn trẻ, ánh mắt anh phản chiếu ngọn đèn dưới sân bóng khi sáng khi tối.

Hạ Ngang vẫn phải trở về Pháp sớm, anh về thành phố Z trước, rồi từ thành phố Z bay về Pháp, tôi nói chuyện điện thoại với Andre, anh ta nói tin xấu về tôi cơ bản đã được giải quyết, có thể quay về làm việc, nhưng nếu tôi đồng ý, anh ta có thể đề tôi nghỉ thêm 2 ngày.

Tôi nói không cần, sau đó khi tắt điện thoại, Andre nhắc tôi lần này có Diệp gia giúp tôi giải quyết rắc rối.

“Cẩn Du đã giúp đỡ rất nhiều, nếu không có anh ta, sự việc lần này không thể giải quyết nhanh như vậy đâu.”

Tôi “ừm” một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Trở về Z thị, trợ lý Trần Khải đi đón tôi, khi xuống máy bay cô ấy chạy đến ôm tôi, sau đó kích động nói: “Chị Triều Ca, rốt cuộc mọi việc cũng qua rồi.”

Hôm đó trở về nhà, tôi bảo Andre tìm thêm một trợ lý, theo tôi trở về từ Thanh Đảo, Cẩn Du còn hỏi tôi có phải trợ lý đó họ Trần không.

Andre đồng ý rất dễ dàng, sau đó vô cùng xúc động nói với tôi: “Anh nhớ rõ em đối với trợ lý của mình rất tốt mà, không ngờ chuyện xấu xảy ra lại chạy đi đâu mất?”

Tôi cười vui vẻ tới mức chua xót: “Cho em thêm hai ngày nghỉ nữa đi.”

Trần Từ Minh giúp tôi xem lại căn nhà đã định mua lần trước, tôi nghĩ hiện nay vẫn dư tiền nên muốn trang trí lại ngôi nhà, tìm một công ty trang trí nội thất, thời điểm ký hợp đồng vậy mà lại gặp Hà Tiểu Cảnh, còn có Cẩn Du đang đi từ thang máy xuống.

“Đây là bản hợp đồng mẫu, bạn xem xem.”

Tôi đọc hợp đồng, về cơ bản là không có vấn đề gì, đang định ký tên, Hà Tiểu Cảnh lại đi đến phía tôi, nghiệp vụ viên phụ trách lập tức đứng lên, mặt đỏ bừng chào hỏi Hà Tiểu Cảnh.

“Quản lý Hà, không, Tiểu Cảnh, đã ăn cơm trưa chưa?”

Tôi thiếu chút nữa cười ra tiếng, đã lâu không gặp người đàn ông nào thành thật như vậy, ngay cả chào hỏi người con gái mình thích nghe cũng thật khó khăn.

“Tôi đã ăn cơm cùng mấy vị thuộc sở kiến trúc rồi.” Hà Tiểu Cảnh trả lời.

Nghe giọng điệu, hẳn là người đàn ông này yêu đơn phương.

“Triều Ca.” Hà Tiểu Cảnh chào tôi.

Tôi tháo kính râm xuống, tỏ vẻ kinh ngạc chào lại: “Thật khéo a, Tiểu Cảnh.” Sau đó tôi ngẩng đầu nhìn Cẩn Du cách đó không xa, ông trời lại có thể an bài cảnh gặp mặt trùng hợp này, chẳng khác nào trong phim.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

“Triều Ca, cùng ăn cơm trưa đi.” Hà Tiểu Cảnh nói với tôi.

Tôi nâng tay nhìn đồng hồ: “Thật xin lỗi, xem chừng là không đủ thời gian.”

Hà Tiểu Cảnh mỉm cười thấu hiểu, quay đầu nhìn sang Cẩn Du sau đó cầm một tập tài liệu đi ra bên ngoài.

Từ công ty trang trí nội thất đi ra, tôi dừng chân quay lại nhìn người đàn ông vẫn luôn theo sau tôi, nhíu mi: “Diệp Cẩn Du, anh đi theo em làm cái gì?”

Cẩn Du nở nụ cười: “Anh tiễn em một đoạn đường.”

Tôi đáp: “Không cần.”

Cẩn Du cất bước tiến lên, trong mắt có chút hốt hoảng: “Triều Ca, hôm nay anh tới đây chỉ là vì công việc.”

Tôi: “Cẩn Du, anh căn bản không cần nói mấy lời này với em, quan hệ hiện giờ giữa hai chúng ta cũng không tới mức đó.”

Cẩn Du cúi đầu khép mi, sau đó nói: “Anh đưa em về.”

“Không cần, em có lái xe.”

Trên đường trở về tôi mua một tờ báo xem, bất ngờ thấy tin tức phỏng vấn cục trưởng Bạc từ thành phố S tới thăm thành phố Z, trên báo có ảnh vị cục trưởng trẻ tuổi chụp cùng một đám đàn ông trung niên bụng phệ trông có vẻ già dặn khác thường.

Tôi nghĩ đã lâu rồi chưa liên lạc gì với Kỳ Từ Từ nên gọi điện thoại cho cô ấy. Trong điện thoại truyền tới tiếng xào nấu, tiếng dầu mỡ bị dính nước nghe xèo xèo.

“Tiểu Ca à, giờ mình đang xào rau này, đợi lát nữa mình gọi lại cho cậu.” Qua một lát, Kỳ Từ Từ dịu dàng nói.

“Ừ, vậy cậu cứ làm đi.”

Cúp điện thoại, tôi đứng dậy hâm canh, một mình ăn cơm cũng không nấu nhiều đồ ăn, buổi tối không có lịch làm việc, tôi sẽ dùng canh hâm đó làm bữa tối luôn.

Lần trước vào thăm Tàn Bạch Liên, bà có nhắc tới Diệp Cẩn Du với tôi.

“Thực ra mấy năm nay bạn trai nhỏ của con vẫn thường xuyên mua đồ cho mẹ.”

Tôi gạt đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Tần Bạch Liên: “Người nhà họ Diệp, tốt nhất vẫn nên cách xa một chút.”

Tôi mỉm cười: “Biết rồi, đã xảy ra chuyện như vậy rồi. Mẹ à, trong lòng con hiểu rất rõ.”

Chưa hết, Tần Bạch Liên còn nói tiếp: “Nếu gặp được người nào tốt thì sớm ổn định đi, giờ cũng không thể so với lúc con 17,18 tuổi, chuyện gì cũng còn quá sớm nữa.”

Lúc ăn cơm tối, Kỳ Tử Tử gọi điện lại cho tôi, chúng tôi nói chuyện gần nửa giờ, cô ấy kể hai vợ chồng cô ấy không cần dùng tới khoản tiền góp vốn chung để mua nhà nữa, vì ba mẹ đã cho cô ấy một số tiền lớn chuẩn bị mua nhà rồi.

Từ đầu tới cuối, Kỳ Tử Tử nói chuyện đều mang theo nụ cười, khiến người ngoài cảm thấy cô ấy rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ. Trước đây tôi cũng từng cảm thấy đau lòng cho cô ấy nhưng hôm nay trò chuyện, Kỳ Tử Tử vui vẻ, tôi cảm thấy cô ấy đang thực sự hạnh phúc, hoặc cũng đang trên con đường đi tới hạnh phúc rồi.

Kỳ Tử Tử nói chờ tôi rảnh sẽ nhờ tôi xem nhà giúp cô ấy, tiện thể giới thiệu chồng của cô ấy cho tôi biết nhưng ngày đó còn chưa tới, Kỳ Tử Tử đã xảy ra chuyện.

Theo tin tức trên báo, cô ấy chết vào 6 giờ chiều thứ bảy, cùng trùng độc với cô ấy còn có người chồng Chu Duy.

Tôi xem tin tức trên báo mới biết việc này, chuyện này gây ồn ào rất lớn, con gái của một quan chức lớn ở tỉnh bị người chồng mới cưới bắt ép đồng quy vu tạn, kết quả con gái quan chức đó chết, người chồng chỉ bị thương nhẹ.

Tên trên báo ghi là tên giả, lúc vừa đọc được mẩu tin này trên báo tôi cũng không thể nào tin rằng nhân vật chính trong đó lại là Kỳ Tử Tử, Kỳ Tử Tử hạnh phúc như vậy làm sao có thể bị người chồng mới cưới ép chết chứ?

Nhưng sự thực thì nhân vật chính xấu số đó lại chính là Kỳ Tử Tử, tôi biết được sự thật này chính vào lúc nghe thấy người xung quanh bàn tán chuyện này, một người phụ nữ có giọng nói the thé cất lời: “Biết gì không, nghe cháu tôi ở cục X thành phố S nói, việc này còn liên quan tới một vị cục trưởng đấy?”

“Cục trưởng nào?”

“Chính là vị cục trưởng Bạc trẻ tuổi đó, tên là gì nhỉ, Bạc Lâm, đúng, là Bạc Lâm.”

Làm sao có thể có chuyện buồn cười đến như vậy, Kỳ Tử Tử cô ấy còn đang nhờ tôi xem nhà đấy, làm gì có chuyện nhà còn chưa mua mà cô ấy đã xảy ra chuyện được?

Hôm đó người nhà của Kỳ Tử Tử liên lạc với tôi, bọn họ hy vọng tôi có thể tham gia lễ tang của cô ấy, họ nói: “Tử Tử thường nhắc tới cháu trước mặt chúng tôi, nói cháu là bạn thân nhất của nó ở Pháp. Ngày mai là lễ tang của Tử Tử, nếu cháu có thời gian hãy tới đây tiễn con bé một đoạn đường.”

Tôi cúp điện thoại, trong lòng buồn bực không chịu nổi, sau đó “à” một tiếng, tôi ngồi xổm nơi góc tường gào khóc.

“Tớ đang tìm một người thuê phòng cùng, tiền thuê nhà có thể chia ra.”

“Triều Ca, cậu đã yêu một ai bao giờ chưa?”

“Tiểu Ca, cậu nói xem vì sao trong lòng một người đàn ông lại có thể chứa cả hai người phụ nữ vậy?”

“Triều Ca, tớ kết hôn rồi.”

“Anh ấy là giáo viên dạy thể dục ở trường tớ, bởi vì là cưới chạy nên không báo cho cậu.”

“...”

Tôi vẫn không thể tin rằng Kỳ Tử Tử đã đi rồi, cho tới khi đến thành phố S tham dự lễ truy điệu của cô ấy, ở đó tôi đã nhìn thấy Kỳ Thiên – cô gái từ nhỏ đã khiến Kỳ Tử Tử hâm mộ.

Kỳ Tử Tử nói Kỳ Thiên rất tốt, trong lễ truy điệu, cô ta mặc tây trang màu đen đỡ mẹ Kỳ đang khóc quá đau lòng.

Tôi đứng ở một góc, nhìn ảnh chụp của Kỳ Tử Tử ở trước mặt, trong ảnh cô ấy cười tươi như hoa, đôi mắt cong cong, trên khóe miệng còn có hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Kỳ Tử Tử rất thích cười, hồi còn ở Pháp tôi dường như chưa bao giờ thấy cô ấy nhăn mặt nhủ mày. Cô ấy yêu Bạc Lâm, chính là thiếu niên đã chiếm hết một nửa thời thanh xuân của cô ấy, cô ấy đau lòng mà xuất ngoại, anh ta lại kết hôn, cô ấy quay về ngay lập tức, nhưng vì sao một cô gái đơn thuần thẳng thắn như vậy, lại cứ thế mà mất đi.

Tôi không nhịn được khổ sở, trong lễ tang của Kỳ Tử Tử còn có rất nhiều bạn bè, bạn sơ trung, trung học đều tới nhưng vị cục trưởng Bạc kia lại

không tới.

Tôi nghĩ chắc tại hấn bận quá, ngay cả lễ tang của chị họ bên vợ mà cũng không có thời gian tham gia.

Tôi ở thành phố S ngẩn ngơ hai ngày, Kỳ gia là danh gia ở thành phố S, lễ tang của Kỳ Tửu Tửu diễn ra hai ngày, trong hai ngày này tôi không hề gặp Bạc Lâm tới đây, cho tới ngày Tửu Tửu nhập quan, tôi mới nhìn thấy cục trưởng Bạc.

Rất cao rất gầy, mặc một bộ tây trang trắng thớm vô cùng quý cù, khuôn mặt tuấn tú, hai mắt gắn chặt vào bia mộ Kỳ Tửu Tửu ngẩn ngơ, trên ngón tay ở tay trái đang rủ xuống dưới đuôi còn đeo một chiếc nhẫn vàng vô cùng sáng ngời.

Lúc rời khỏi khu nghĩa địa, vị cục trưởng Bạc này đột nhiên gọi tôi lại: “Tần tiểu thư.”

Tôi ngẩng đầu, “Cục trưởng Bạc có việc gì sao?”

Nhìn vị cục trưởng Bạc này ở cự li gần mới thấy hai má anh ta gầy tới lồm vào. Lúc Kỳ Tửu Tửu nhắc tới anh ta ở Pháp với tôi cũng kể anh ta rất gầy nhưng có lẽ cũng không gầy tới mức này, anh ta giờ ngoại trừ gầy, khuôn mặt còn tái nhợt, môi mím chặt, trong mắt đượm đầy bi thương khó có thể tả hết.

“Tần tiểu thư có thể nói cho tôi biết một ít chuyện của Tửu Tửu khi ở Pháp không?”

Tôi im lặng một lát rồi đáp: “Cô ấy ở Pháp rất tốt, tốt lắm...”

Một lần còn chưa đủ, tôi còn phải bổ sung thêm một câu “tốt lắm” đằng sau, ngẩng đầu lên nhìn ánh nắng chiều dần tắt, những chuyện về Tửu Tửu, tôi không có cách nào mở miệng được, tôi không thể mở miệng nói Kỳ Tửu Tửu ở Pháp và luôn luôn cố gắng quên một người, tuy ngày nào cô ấy cũng cười rất vui vẻ nhưng cô ấy sẽ thường tìm đến những quán rượu tìm say, lúc cô ấy say rượu sẽ gọi tên một người, cô ấy đã từng hai lần bị chảy máu dạ dày, cô ấy thích nhất là đàn một khúc dương cầm chỉ dành cho cô ấy và anh ta, cô ấy còn khắc tên anh ta lên cung điện ở ngoại ô Paris, cô ấy vẫn luôn yêu một chàng trai, chàng trai đã chiếm hết tất cả những tháng năm thanh xuân tươi đẹp nhất của cô ấy lại lấy em họ của cô ấy...

Từ thành phố S bay về thành phố Z, cho dù tôi mệt mỏi tới mức chỉ muốn nằm trên giường cả một ngày thì xuống máy bay cũng phải đối mặt với đồng công việc chồng chất.

Đêm khuya mới ngồi xe công ty trở về nhà trọ, lúc xuống xe chợt thấy một chiếc xe rất quen ở dưới lầu, thấy tôi đi lên, người trong xe mới bước tới giữ chặt tay tôi.

“Mấy ngày này em đi đâu vậy?” Cẩn Du hỏi tôi.

Tôi mệt mỏi gạt cánh tay Cẩn Du trên tay tôi ra.

“Cẩn Du, cầu xin anh, đừng quán lấy em có được không, giờ em thấy anh thì cảm thấy rất mệt mỏi, cầu xin anh để cho em thư thả một chút có được không?”

Cẩn Du buông tay tôi ra, anh cụp mắt sau đó lại mỉm cười ngẩng đầu lên: “Công việc hôm nay nhiều quá à? Vậy cứ lên lầu nghỉ ngơi đi, anh đi trước.”

Trở về nhà trọ, tôi trùm kín chăn ngủ, nước mắt không tự giác cứ thế rơi xuống, không có lấy một chút tiếng động nào.

Tôi tiếp tục tiến hành dự án quay phim vô hiệp kia, vì có thể tham gia vào buổi ra mắt dành riêng sau mùa đông, tổ làm phim đã đẩy nhanh tiến độ quay phim, vì vậy mà thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày của tôi ít đến đáng thương, sau đó cứ vội vội vàng vàng, cơ thể liên tục không chịu nổi.

Tôi mất nửa ngày ở trong bệnh viện gần đó truyền nước muối, sau khi Trần Khả rời đi, Andre nhất thời không thể tìm giúp tôi một trợ lý thích hợp cho nên bây giờ truyền nước muối, lúc muốn đi toilet lại phải tự mình ghim chặt kim truyền vừa phải giờ cao bình truyền sợ máu chảy ngược.

Đi ra khỏi toilet, tôi cẩn thận cầm lấy bình nước muối, vào trong phòng truyền dịch, lúc tôi đang kiểm tra chân đặt bình nước muối lên giá treo bình truyền dịch ở góc tường thì một bàn tay đã tiếp lấy bình truyền dịch trong tay tôi, rồi nhanh nhẹn cài nó lên trên móc treo.

“Cảm ơn.” Tôi quay lại nói.

Sau đó giật mình hỏi: “Hạ Ngang, sao anh lại tới đây?”

Hạ Ngang đỡ tôi ngồi xuống, chờ tôi ngồi thoải mái rồi anh mới nói: “Xem tin tức trên mạng thấy bạn cùng phòng của em xảy ra chuyện nên muốn trở lại thăm em. Lúc ở sân bay lại gặp Andre, cậu ta báo em đang ở đây quay phim, sau đó anh tới nơi này, đạo diễn lại nói em bị bệnh.”

Tôi cúi đầu cười khẽ, cảm động tới nghẹn lời.

Hôm nay nhiệt độ khá thấp, lúc truyền nước còn thấy cánh tay trái lạnh vô cùng, sau đó không biết Hạ Ngang lấy từ đâu ra một túi chườm nóng, đặt tay lên túi chườm nóng, hơi lạnh lập tức tan đi.

“Lấy từ đâu vậy?” Tôi quay sang mỉm cười hỏi Hạ Ngang.

Hạ Ngang: “Bên ngoài có một siêu thị nhỏ.”

Trong ngực truyền tới cảm giác ấm áp vô cùng, trong tim chợt ngập tràn cảm xúc gì không rõ.

Truyền nước muối thêm gần 3 giờ nữa, đi ra khỏi phòng khám, Hạ Ngang ở phía sau xách túi giúp tôi, lúc lên xe tôi cảm thấy có cái gì đó không đúng, lúc quay đầu, tay chạm vào trán Hạ Ngang, nóng rực.

Là tôi sơ suất, lúc vừa rời truyền nước nên chú ý tới sắc mặt Hạ Ngang không ổn mới đúng.

“Anh không sao.” Hạ Ngang kéo tay tôi xuống, cho tôi một nụ cười yên tâm.

Khi Hạ Ngang nói xong, tôi nhất thời cực kì giận dữ, không nói hai lời kéo ngay Hạ Ngang vào trong phòng khám.

Hạ Ngang phát sốt, đợi tới khi uống thuốc hạ sốt, lúc mang một túi thuốc đi ra, về mặt anh còn có chút bất đắc dĩ.

“Lúc trước có bị cảm mạo, giờ chỉ sốt nhẹ thôi.”

Tôi tức giận quát: “Nói với em làm cái gì, cơ thể là của anh, có suy sụp cũng không phải chuyện của em.”

Hạ Ngang cười, trên đường về anh nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, bàn tay áp áp dịu dàng, tôi không cự tuyệt, mặc cho Hạ Ngang nắm tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Căn phòng trống rỗng yên lặng đến đáng sợ, tôi không biết mình đâm phải vật liệu gì mà chợt phát ra tiếng động. Tôi lùi từng bước về phía sau, sau đó lúc chân còn chưa kịp đứng vững, Cẩn Du liền tiến lên giữ lấy tôi.

Tay anh ghim chặt bả vai tôi, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

“Em không yêu anh, vậy cũng không sao cả.” Cẩn Du lại lặp lại lời anh vừa nói, ánh đèn sáng rực hắt vào tròng mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi của anh, một lát sau, trong đôi mắt anh lóe lên một tia sáng, tựa như tro tàn bùng lên.

Tôi ngược mắt nhìn Cẩn Du, bình tĩnh mở miệng nói, “Nhưng mà Cẩn Du, cái em muốn là lưỡng tình tương duyệt.”

“Lưỡng tình tương duyệt?” Cẩn Du cười khan, trên mặt anh chợt hiện lên nét buồn bã thê lương, “Em với Hạ Ngang, lưỡng tình tương duyệt?”

Tôi ngăn người: “Đứng.”

“Không phải.” Cẩn Du lắc đầu, phủ nhận thay tôi, anh nói “Triều Ca, em đừng náo loạn nữa, là em giận anh mà, anh biết anh sai rồi mà.”

“Mặt khác, nếu em là vì quan hệ với Diệp gia, Triều Ca, chuyện ấy em không cần nghĩ nhiều. Ba mẹ anh vẫn luôn tôn trọng quyết định của anh, lần trước em cũng gặp mẹ anh rồi đấy, bà tốt lắm, còn nữa... đúng bác anh, bà, bà ấy... anh xin lỗi vì hành vi năm đó bác anh đối với mẹ em, nhưng người em kết hôn là anh, chúng ta chuyển ra ngoài ở, cho nên căn bản sẽ không có gì ảnh hưởng...” Cẩn Du càng nói càng kích động, tay anh đặt trên vai tôi cũng càng ngày càng siết chặt.

“Cẩn Du, lời em nói là sự thật, em yêu Hạ Ngang, chuyện em ở bên anh ấy không liên quan gì tới anh, một chút cũng không liên quan, không phải vì giận anh, cũng chẳng phải vì dối, em là vì yêu anh ấy nên mới ở bên anh ấy.”

Tôi thoát khỏi kim kẹp của Cẩn Du, đứng thẳng người, đối diện với ánh mắt của Cẩn Du, mở miệng nói: “Cẩn Du, anh vẫn không hiểu. Nếu em đã quyết đi tiếp với anh, cho dù ba mẹ hay bác anh ngăn cản, em cũng không sợ; nhưng giờ đây em không muốn đi tiếp với anh nữa, em không muốn đi cùng anh nữa. Trong lòng em có gánh nặng, là con, mà cũng là quá khứ nữa. Nếu còn yêu, nó sẽ giúp em giảm bớt gánh nặng nhưng nếu không còn yêu, anh với em ở bên nhau, thứ còn lại chỉ là gánh nặng, em sẽ mệt lắm.”

“Anh nói anh không cần biết em yêu anh hay không yêu anh, lời này cũng chỉ là lời nói hiện giờ thôi, thực sự sẽ không sao ư? Không chỉ có em mệt mỏi, đến lúc đó anh cũng sẽ mệt, kéo lê mãi làm gì, anh thực sự không rồi bỏ em được sao? Cẩn Du, lúc trước anh rời khỏi em, cục cưng cũng rời khỏi em, em đã nghĩ mình sẽ chết mất, em đã tự sát tới sáu lần, ném thứ đủ các kiểu chết, nhưng cuối cùng không phải giờ em vẫn sống rất tốt sao? Cho nên Cẩn Du, anh cũng như vậy thôi, vì sao anh không buông tay được? Anh nói anh rất yêu em, mà anh có thực sự yêu em thì đã sao, chắc gì đã là nhiều lắm, anh có yêu em nhiều như lúc trước em đã yêu anh không?”

“À...” Tôi cười nhẹ, “Anh chính là đang khó chịu vì một Tần Triều Ca đã từng yêu anh giờ lại không yêu anh nữa, nếu ngày nào đó trong cuộc sống của anh lại xuất hiện một Hà Tiểu Cảnh, Vương Tiểu Cảnh, Trần Tiểu Cảnh, chẳng biết ai sẽ buông tay sớm hơn ai đâu.”

Nói một hơi nhiều lời như vậy, một hơi muốn nói cho rõ ràng, tôi ngừng đầu quay mặt ra ngoài nhìn bóng đêm mịt mờ, không nhìn Cẩn Du nữa, sau đó tôi nghe thấy một tràng cười nặng nề.

“Vậy ư?” Cẩn Du nhìn về phía tôi, anh cười tựa như không. Sau đó anh gỡ tay ra, đấm một đấm lên những tấm ván gỗ chất đầy trong phòng.

“Cút...cút!” Cẩn Du ngừng đầu quát tôi, liên tục nói hai chữ “cút”.

“Rầm” một tiếng, những tấm ván gỗ chất cao chợt đổ ập xuống. Một tấm đập vào mắt cá chân tôi, đau tới mức khiến tôi đổ mồ hôi lạnh, tôi không lên tiếng, chỉ hơi dịch xuống một chút.

Có lẽ Cẩn Du nhìn thấy cảnh này, ánh mắt anh hơi nhìn xuống, cuối cùng cũng không nói gì cả.

Tôi không nói thêm gì nữa, bước đi ra ngoài.

Đi xuống dưới lầu, gọi một chiếc xe taxi, lúc lên xe, mắt cá chân tôi truyền tới những cơn đau nhức nhối, tôi cúi đầu nhìn xem, nơi bị tấm ván gỗ đập vào đã sưng lên một mảng xanh tím.

~

Cuối tháng 12, bộ phim võ hiệp xuyên không cung đình do AC sản xuất đã bước vào giai đoạn hậu kỳ, kết thúc những ngày quay phim, tôi nhất thời thoải mái hơn nhiều.

Tôi mang theo đồ lưu niệm của đoàn làm phim về, sau đó gọi điện thoại cho Hạ Ngang. Sau khi bắt đầu mối quan hệ với Hạ Ngang, hầu như anh đều phải đi công tác ở Pháp, chúng tôi chia ra: 2 tuần sẽ gặp nhau 1 lần. Mặc dù không gặp nhau thường xuyên, nhưng khi ở chung lại rất vui vẻ. Khi ở bên nhau, chúng tôi làm rất nhiều chuyện mà các cặp đôi khác thường hay làm, cùng nhau nấu cơm, cùng tắm cho Long Xoăn, có lúc chợt nổi lên hứng thú, sẽ lại cùng nhau nặn một tác phẩm gốm sứ đậm chất DIY. (do it yourself)

Nếu thời gian của cả hai nhiều hơn một chút, chúng tôi sẽ ra ngoài du lịch. Hạ Ngang chính là một người đàn ông hơi có chút độc đoán. Ví như sau khi đi du lịch Thái Lan về, tôi đề nghị anh cứ bay thẳng về Pháp nhưng lần nào cũng là anh đưa tôi trở về thành phố Z rồi mới trở lại Pháp.

Nếu cả hai đều bận việc, vậy mỗi ngày sẽ gọi cho nhau một cuộc điện thoại. Tuy mỗi lần nói chuyện cũng không nhiều lắm, nhưng tới khi cúp điện thoại, trong lòng lại cảm thấy rất ấm áp dễ chịu.

Năm nay mùa đông thành phố Z trở nên lạnh lẽo lạ thường. Nếu phải đi ra ngoài, tôi nhất định sẽ bọc mình thật kín đáo, bởi vì mái tóc bị cắt khi quay phim “Cảnh và ph” đã mọc trở lại nên tôi nhờ nhà tạo mẫu tóc làm lại tóc cho tôi, sửa thành kiểu tóc thẳng ngang vai, hợp với kiểu tóc mái bằng, nhìn trông rất dịu dàng.

Căn nhà có hoa viên mua lần trước cũng đã sắp hoàn thiện phần trang trí, chỉ còn mỗi việc mua vật dụng trong nhà và rèm cửa sổ nữa là xong.

Tôi đi thăm Tần Bạch Liên, bà nhìn tôi một lúc lâu, nói: “Đổi kiểu tóc mới à? Đẹp lắm.”

Tôi mỉm cười nói: “Bệnh ho khan lần trước của mẹ đã khỏi chưa, lần này con lại mang cho mẹ thêm ít thuốc. Tuy chỉ là bệnh vặt nhưng cũng không thể qua quýt, con còn mua cho mẹ bàn chải đánh răng và khăn mặt mới nữa. À, không phải mẹ bảo thích ăn cá khô với tôm nõn của Thanh Đảo sao, con nhờ cậu gửi một ít đến, đều là đồ tươi mới, cho nên phải ăn sớm một chút.”

Tần Bạch Liên vén hai lọn tóc ngắn lên, hỏi: “Bà ngoại có khỏe không?”

“Khỏe.” Tôi đáp, “Cơ thể bà còn khỏe lắm, chỉ có điều không nhớ rõ ai với ai, tuy vậy cơ thể khỏe mạnh là tốt lắm rồi.”

Tần Bạch Liên gật đầu, chỉ thấy khỏe mắt bà có chút ẩm ướt, bà quay đầu, sau đó lại vén lọn tóc rủ xuống lên nói: “Còn con, gần đây có khỏe không?”

“Khỏe.” Tôi đáp.

Tần Bạch Liên ngược mắt nhìn lên liếc tôi một cái, hỏi: “Quen bạn trai?”

Tôi hơi giật mình, run run đáp: “Vâng.”

Tần Bạch Liên: “Người thế nào?”

“Tốt, đối với con tốt lắm, trông cũng tuấn tú, hay là lần sau đến con sẽ đưa anh ấy...”

“Đừng.” Sắc mặt Tần Bạch Liên hơi thay đổi, sau đó bà cười khẽ, “Bây giờ mẹ làm sao có thể gặp ai được, chờ khi nào mẹ ra thì gặp đi, hay là lần sau con tới mang cho mẹ ảnh của nó. Bây giờ chọn người cho cẩn thận, nếu thấy tốt thì cứ tiến tới đi.”

“Được ạ.” Tôi đáp.

Tần Bạch Liên cười.

Tôi nói: “Tổng Lê Minh đến tìm con.”

“Thế à?” Giọng nói của Tần Bạch Liên trong trẻo thản nhiên, không biết bà đang nghĩ thế nào, im lặng một lát, bà nói, “Thật sự là đòi trước mẹ nợ ông ta, đã năm năm trôi qua, có nợ cũng trả hết rồi.”

Dừng một chút, Tần Bạch Liên hỏi tôi: “Lần trước con bảo con với chú Trần vẫn giữ liên lạc, bây giờ ông ấy thế nào?”

Tôi: “Cũng rất tốt, nghe Trần Từ Minh bảo gần đây có qua lại với một nữ bác sĩ đã li dị, hình như cũng có ý định kết hôn.”

Tần Bạch Liên cười, cười rất nhẹ nhàng: “Rất tốt, rất tốt.”

~

Cuối tuần Hạ Ngang trở về, tôi kéo anh đi mua đồ dùng trong nhà, đi khắp một lượt, tôi chọn lấy bộ sô pha bọc vải.

“Em ngồi thử lên đây.” Tôi ngửa đầu nói với Hạ Ngang

“Ngồi đi.” Hạ Ngang mỉm cười nhìn tôi.

Tôi đưa túi xách cho Hạ Ngang sau đó thử ngồi lên bộ sô pha màu đỏ thẫm đặt bên cạnh tủ kính.

“Đây là sản phẩm nổi bật của hãng chúng tôi, vẫn luôn bán được rất nhiều, hơn nữa cũng vô cùng thích hợp với phòng tân hôn, gam màu ấm mang lại không khí gia đình.” Cô nhân viên phụ trách giới thiệu sản phẩm nói với tôi.

Tôi đặt tay lên tay vịn, thử độ co giãn của sô pha, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Ngang: “Không tệ đâu, rất thoải mái.”

Hạ Ngang cười: “Không tệ.”

Đi dạo cùng tôi nửa ngày ở khu đồ gia dụng, trên mặt Hạ Ngang không có lấy nửa điểm mất kiên nhẫn Về đồ dùng trong nhà anh không hiểu biết nhiều bằng tôi nhưng trước khi đi tôi thấy anh có lên mạng tìm hiểu qua các nhãn hiệu nổi tiếng, những nhãn hiệu được nhiều người khen ngợi.

“Hay là cái này?” Tôi hỏi Hạ Ngang

Hạ Ngang gật đầu: “Được.”

Tôi ngồi trên ghế viết địa chỉ vào phiếu chuyển hàng, Hạ Ngang đi đến quầy trả tiền. Viết xong phương thức liên hệ với nhân viên, tới khi tôi đi đến quầy trả tiền, Hạ Ngang đang quẹt thẻ ký tên.

Tôi kéo tay Hạ Ngang nói: “Lát nữa còn phải chọn rèm cửa sổ với em, anh có thấy em phiền lắm không?”

“Làm sao lại phiền?” Hạ Ngang có chút dờ khóc dờ cười.

Ký tên xong, Hạ Ngang vô cùng tự nhiên ôm eo tôi, đang định cúi đầu xuống nói với tôi, tầm mắt anh chợt khựng lại.

Phía trước nơi này có một cái thang máy, ngẩng đầu lên là có thể thấy khách hàng đang đi xuống, sau đó đối với việc gặp gỡ Cẩn Du ở trong này, tôi cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Nghĩ lại, thật sự thì đã lâu lắm rồi không gặp Cẩn Du, thành phố Z lớn lắm, nếu không phải có tình gặp mặt thì mấy loại tình huống như tình cờ gặp gỡ quá thực là không dễ xảy ra. Thực ra tôi cũng có nghe nói trung tâm thương mại Diệp Mậu có nhiều loại sô pha nhập khẩu rất tốt nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không nên đến.

Có một chuyện dù Hạ Ngang chưa nói nhưng cả hai chúng tôi đều hiểu rõ, thế gian chẳng thể nào trọn vẹn mọi bề, kể từ khi xác nhận yêu anh, anh cũng chưa bao giờ nhắc tới người bạn thân đã lớn lên từ nhỏ cùng nhau ở thành phố Z này.

Cẩn Du đi đến chỗ chúng tôi, đứng bên cạnh anh là một người đàn ông trung niên ục ịch, nhìn cảnh này, hẳn là hai người này vừa mới kết thúc đàm phán chuyện làm ăn xong.

“Thật là trùng hợp.” Cẩn Du đi tới, tươi cười tiếp đón.

“Rất trùng hợp.” Hạ Ngang đáp.

Cẩn Du cười, cười tươi đến lạ thường, giống y như hai người bạn cũ mất liên lạc nhiều năm nay gặp lại vậy.

“Các cậu mua sô pha à, chọn được chưa?” Cẩn Du lia mắt liếc xung quanh một vòng rồi hỏi, sau đó không đợi Hạ Ngang mở miệng, anh nói tiếp, “Nhanh thật đấy, dự định kết hôn rồi sao? Đúng là nhanh thật đấy, khi nào thì kết hôn, đã lĩnh chứng chưa, có định tổ chức tiệc cưới không, định tổ chức

ở trong nước hay ở nước ngoài? Lúc nào tổ chức nhất định phải gọi tớ đây, để tớ chuẩn bị phần lễ thật dày, đúng rồi...”

Cần Du bật cười, vỗ trán, nói với người đàn ông phía sau: “Ông chủ Hoàng, đây là bạn cũ của tôi, số tiền hôm nay họ tiêu cứ tính vào phần tôi.” Nói đến đây, Cần Du vẫn chưa hề nhìn tôi một lần nào, ánh mắt anh tôi lại, nhìn xuống rồi chuyển tầm mắt đi, anh nói với Hạ Ngang: “Đây là quà tặng của tớ, Hạ Ngang, cậu không được từ chối tớ đây.”

Dứt lời, Cần Du lại nở nụ cười, còn đi xuống phía sau nói với ông chủ Hoàng: “Nhanh quá rồi, những người bạn học cũ của tôi ai cũng kết hôn cả rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Ông chủ Hoàng liên tục nói phải, sau đó còn chúc mừng tôi với Hạ Ngang.

Sau đó, Cần Du liền xoay người rời đi, không biết có phải ánh đèn quá chói khiến tôi lóa mắt hay không mà tôi thấy bóng lưng Cần Du lung lay, bước đi lảo đảo.

~

Ngày hôm sau, số tiền chúng tôi trả cho cửa hàng đồ gia dụng đó đều được trả lại hết, tôi cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng không nhắc lại việc này với Hạ Ngang. Thời gian thật sự trôi quá nhanh, mới chớp mắt một cái đã sang một mùa xuân mới.

1 tuần trước khi lập xuân, tôi còn khoảng chừng 10 hạng mục công việc cần làm, nhanh chóng làm xong hết, sau khi các công việc đều kết thúc, Andre xếp cho tôi nghỉ 1 tuần.

Ngày 30 của năm tôi thức dậy thật sớm, mua một bó hoa cúc đi tới nghĩa trang.

Bên ngoài trời mưa phùn, mưa không to nhưng gió thì rất mạnh, quật vào má tôi rất rát. Tôi cố gắng cầm ô rồi mang theo bó hoa cúc xuống xe, vòng qua một đoạn đường rất dài, giấy bị mưa làm cho ẩm ướt.

Rất cuộc tới khi sắp tới trước ngôi mộ của cục cưng tôi lại dừng chân.

“Chúc con yêu sinh nhật vui vẻ, chúc con yêu sinh nhật vui vẻ...” Giọng hát khe khẽ từ phía trước vang tới, nhẹ nhàng, tựa như những hạt mưa kia đang thấm vào đất, tựa như gió kia thoáng thổi qua liền tan biến.

Dưới tán ô dài màu đen, ngoại trừ người đó còn có một chiếc bánh gato hình trái tim dành cho trẻ em, bởi vì gió quá to nên người đó liền dùng cơ thể mình chắn gió cho chiếc bánh.

Sau đó, giọng hát khàn khàn nhẹ nhàng kia lại vang lên: “Chúc con yêu sinh nhật vui vẻ, chúc con yêu sinh nhật vui vẻ...”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Căn phòng trống rỗng yên lặng đến đáng sợ, tôi không biết mình đã phải vật lộn gì mà chợt phát ra tiếng động. Tôi lùi từng bước về phía sau, sau đó lúc chân còn chưa kịp đứng vững, Cần Du liền tiến lên giữ lấy tôi.

Tay anh ghim chặt bả vai tôi, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

“Em không yêu anh, vậy cũng không sao cả.” Cần Du lại lặp lại lời anh vừa nói, ánh đèn sáng rực hắt vào tròng mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi của anh, một lát sau, trong đôi mắt anh lóe lên một tia sáng, tựa như tro tàn bùng lên.

Tôi ngược mắt nhìn Cần Du, bình tĩnh mở miệng nói, “Nhưng mà Cần Du, cái em muốn là lòng tình tương duyệt.”

“Lòng tình tương duyệt?” Cần Du cười khan, trên mặt anh chợt hiện lên nét buồn bã thê lương, “Em với Hạ Ngang, lòng tình tương duyệt?”

Tôi ngăn người: “Đừng.”

“Không phải.” Cần Du lắc đầu, phù nhận thay tôi, anh nói “Triều Ca, em đừng náo loạn nữa, là em giận anh mà, anh biết anh sai rồi mà.”

“Mặt khác, nếu em là vì quan hệ với Diệp gia, Triều Ca, chuyện ấy em không cần nghĩ nhiều. Ba mẹ anh vẫn luôn tôn trọng quyết định của anh, lần trước em cũng gặp mẹ anh rồi đấy, bà tốt lắm, còn nữa... đúng bác anh, bà, bà ấy... anh xin lỗi vì hành vi năm đó bác anh đối với mẹ em, nhưng người em kết hôn là anh, chúng ta chuyển ra ngoài ở, cho nên căn bản sẽ không có gì ảnh hưởng...” Cần Du càng nói càng kích động, tay anh đặt trên vai tôi cũng càng ngày càng siết chặt.

“Cần Du, lời em nói là sự thật, em yêu Hạ Ngang, chuyện em ở bên anh ấy không liên quan gì tới anh, một chút cũng không liên quan, không phải vì giận

anh, cũng chẳng phải vì dối, em là vì yêu anh ấy nên mới ở bên anh ấy.”

Tôi thoát khỏi kim kẹp của Cẩn Du, đứng thẳng người, đối diện với ánh mắt của Cẩn Du, mở miệng nói: “Cẩn Du, anh vẫn không hiểu. Nếu em đã quyết đi tiếp với anh, cho dù ba mẹ hay bác anh ngăn cản, em cũng không sợ; nhưng giờ đây em không muốn đi tiếp với anh nữa, em không muốn đi cùng anh nữa. Trong lòng em có gánh nặng, là con, mà cũng là quá khứ nữa. Nếu còn yêu, nó sẽ giúp em giảm bớt gánh nặng nhưng nếu không còn yêu, anh với em ở bên nhau, thứ còn lại chỉ là gánh nặng, em sẽ mệt lắm.”

“Anh nói anh không cần biết em yêu anh hay không yêu anh, lời này cũng chỉ là lời nói hiện giờ thôi, thực sự sẽ không sao ư? Không chỉ có em mệt mỏi, đến lúc đó anh cũng sẽ mệt, kéo lê mãi làm gì, anh thực sự không rời bỏ em được sao? Cẩn Du, lúc trước anh rời khỏi em, cục cưng cũng rời khỏi em, em đã nghĩ mình sẽ chết mất, em đã tự sát tới sáu lần, ném thứ đủ các kiểu chết, nhưng cuối cùng không phải giờ em vẫn sống rất tốt sao? Cho nên Cẩn Du, anh cũng như vậy thôi, vì sao anh không buông tay được? Anh nói anh rất yêu em, mà anh có thực sự yêu em thì đã sao, chắc gì đã là nhiều lắm, anh có yêu em nhiều như lúc trước em đã yêu anh không?”

“A...” Tôi cười nhẹ, “Anh chính là đang khó chịu vì một Tần Triều Ca đã từng yêu anh giờ lại không yêu anh nữa, nếu ngày nào đó trong cuộc sống của anh lại xuất hiện một Hà Tiểu Cảnh, Vương Tiểu Cảnh, Trần Tiểu Cảnh, chẳng biết ai sẽ buông tay sớm hơn ai đâu.”

Nói một hơi nhiều lời như vậy, một hơi muốn nói cho rõ ràng, tôi ngừng đầu quay mặt ra ngoài nhìn bóng đêm mịt mờ, không nhìn Cẩn Du nữa, sau đó tôi nghe thấy một tràng cười nặng nề.

“Vậy ư?” Cẩn Du nhìn về phía tôi, anh cười tựa như không. Sau đó anh giơ tay ra, nắm một nắm lên những tấm ván gỗ chất đầy trong phòng.

“Cút...cút!” Cẩn Du ngừng đầu quát tôi, liên tục nói hai chữ “cút”.

“Rầm” một tiếng, những tấm ván gỗ chất cao chợt đổ ập xuống. Một tấm đập vào mắt cá chân tôi, đau tới mức khiến tôi đổ mồ hôi lạnh, tôi không lên tiếng, chỉ hơi dịch xuống một chút.

Có lẽ Cẩn Du nhìn thấy cảnh này, ánh mắt anh hơi nhìn xuống, cuối cùng cũng không nói gì cả.

Tôi không nói thêm gì nữa, bước đi ra ngoài.

Đi xuống dưới lầu, gọi một chiếc xe taxi, lúc lên xe, mắt cá chân tôi truyền tới những cơn đau nhức nhối, tôi cúi đầu nhìn xem, nơi bị tấm ván gỗ đập vào đã sưng lên một mảng xanh tím.

~

Cuối tháng 12, bộ phim võ hiệp xuyên không cung đình do AC sản xuất đã bước vào giai đoạn hậu kỳ, kết thúc những ngày quay phim, tôi nhất thời thoải mái hơn nhiều.

Tôi mang theo đồ lưu niệm của đoàn làm phim về, sau đó gọi điện thoại cho Hạ Ngang. Sau khi bắt đầu mối quan hệ với Hạ Ngang, hầu như anh đều phải đi công tác ở Pháp, chúng tôi chia ra: 2 tuần sẽ gặp nhau 1 lần. Mặc dù không gặp nhau thường xuyên, nhưng khi ở chung lại rất vui vẻ. Khi ở bên nhau, chúng tôi làm rất nhiều chuyện mà các cặp đôi khác thường hay làm, cùng nhau nấu cơm, cùng tắm cho Long Xoãn, có lúc chợt nổi lên hứng thú, sẽ lại cùng nhau nặn một tác phẩm gốm sứ đậm chất DIY. (do it yourself)

Nếu thời gian của cả hai nhiều hơn một chút, chúng tôi sẽ ra ngoài du lịch. Hạ Ngang chính là một người đàn ông hơi có chút độc đoán. Ví như sau khi đi du lịch Thái Lan về, tôi đề nghị anh cứ bay thẳng về Pháp nhưng lần nào cũng là anh đưa tôi trở về thành phố Z rồi mới trở lại Pháp.

Nếu cả hai đều bận việc, vậy mỗi ngày sẽ gọi cho nhau một cuộc điện thoại. Tuy mỗi lần nói chuyện cũng không nhiều lắm, nhưng tới khi cúp điện thoại, trong lòng lại cảm thấy rất âm ỉ dễ chịu.

Năm nay mùa đông thành phố Z trở nên lạnh lẽo lạ thường. Nếu phải đi ra ngoài, tôi nhất định sẽ bọc mình thật kín đáo, bởi vì mái tóc bị cắt khi quay phim “Cảnh và phi” đã mọc trở lại nên tôi nhờ nhà tạo mẫu tóc làm lại tóc cho tôi, sửa thành kiểu tóc thẳng ngang vai, hợp với kiểu tóc mái bằng, nhìn trông rất dịu dàng.

Căn nhà có hoa viên mua lần trước cũng đã sắp hoàn thiện phần trang trí, chỉ còn mỗi việc mua vật dụng trong nhà và rèm cửa sổ nữa là xong.

Tôi đi thăm Tần Bạch Liên, bà nhìn tôi một lúc lâu, nói: “Đổi kiểu tóc mới à? Đẹp lắm.”

Tôi mỉm cười nói: “Bệnh ho khan lần trước của mẹ đã khỏi chưa, lần này con lại mang cho mẹ thêm ít thuốc. Tuy chỉ là bệnh vặt nhưng cũng không thể qua quýt, con còn mua cho mẹ bàn chải đánh răng và khăn mặt mới nữa. À, không phải mẹ bảo thích ăn cá khô với tôm nõn của Thanh Đảo sao, con nhờ cậu gửi một ít đến, đều là đồ tươi mới, cho nên phải ăn sớm một chút.”

Tần Bạch Liên vén hai lọn tóc ngắn lên, hỏi: “Bà ngoại có khỏe không?”

“Khỏe.” Tôi đáp, “Cơ thể bà còn khỏe lắm, chỉ có điều không nhớ rõ ai với ai, tuy vậy cơ thể khỏe mạnh là tốt lắm rồi.”

Tần Bạch Liên gật đầu, chỉ thấy khỏe mắt bà có chút ẩm ướt, bà quay đầu, sau đó lại vén lọn tóc rủ xuống lên nói: “Còn con, gần đây có khỏe không?”

“Khỏe.” Tôi đáp.

Tần Bạch Liên ngược mắt nhìn lên liếc tôi một cái, hỏi: “Quen bạn trai?”

Tôi hơi giật mình, run run đáp: “Vâng.”

Tần Bạch Liên: “Người thế nào?”

“Tốt, đối với con tốt lắm, trông cũng tuấn tú, hay là lần sau đến con sẽ đưa anh ấy...”

“Đừng.” Sắc mặt Tần Bạch Liên hơi thay đổi, sau đó bà cười khẽ, “Bây giờ mẹ làm sao có thể gặp ai được, chờ khi nào mẹ ra thì gặp đi, hay là lần sau con tới mang cho mẹ ảnh của nó. Bây giờ chọn người cho cẩn thận, nếu thấy tốt thì cứ tiến tới đi.”

“Được ạ.” Tôi đáp.

Tần Bạch Liên cười.

Tôi nói: “Tống Lê Minh đến tìm con.”

“Thế à?” Giọng nói của Tần Bạch Liên trong trẻo thản nhiên, không biết bà đang nghĩ thế nào, im lặng một lát, bà nói, “Thật sự là đòi trước mẹ nợ ông ta, đã năm năm trôi qua, có nợ cũng trả hết rồi.”

Dừng một chút, Tần Bạch Liên hỏi tôi: “Lần trước con bảo con với chú Trần vẫn giữ liên lạc, bây giờ ông ấy thế nào?”

Tôi: “Cũng rất tốt, nghe Trần Tử Minh bảo gần đây có qua lại với một nữ bác sĩ đã li dị, hình như cũng có ý định kết hôn.”

Tần Bạch Liên cười, cười rất nhẹ nhàng: “Rất tốt, rất tốt.”

~

Cuối tuần Hạ Ngang trở về, tôi kéo anh đi mua đồ dùng trong nhà, đi khắp một lượt, tôi chọn lấy bộ sô pha bọc vải.

“Em ngồi thử lên đã.” Tôi ngửa đầu nói với Hạ Ngang

“Ngồi đi.” Hạ Ngang mỉm cười nhìn tôi.

Tôi đưa túi xách cho Hạ Ngang sau đó thử ngồi lên bộ sô pha màu đỏ thẫm đặt bên cạnh tủ kính.

“Đây là sản phẩm nổi bật của hãng chúng tôi, vẫn luôn bán được rất nhiều, hơn nữa cũng vô cùng thích hợp với phòng tân hôn, gam màu ấm mang lại không khí gia đình.” Cô nhân viên phụ trách giới thiệu sản phẩm nói với tôi.

Tôi đặt tay lên tay vịn, thử độ co giãn của sô pha, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Ngang: “Không tệ đâu, rất thoải mái.”

Hạ Ngang cười: “Không tệ.”

Đi dạo cùng tôi nửa ngày ở khu đồ gia dụng, trên mặt Hạ Ngang không có lấy nửa điểm mệt mỏi kiên nhẫn Về đồ dùng trong nhà anh không hiểu biết nhiều bằng tôi nhưng trước khi đi tôi thấy anh có lên mạng tìm hiểu qua các nhãn hiệu nổi tiếng, những nhãn hiệu được nhiều người khen ngợi.

“Hay là cái này?” Tôi hỏi Hạ Ngang.

Hạ Ngang gật đầu: “Được.”

Tôi ngồi trên ghế viết địa chỉ vào phiếu chuyển hàng, Hạ Ngang đi đến quầy trả tiền. Viết xong phương thức liên hệ với nhân viên, tới khi tôi đi đến quầy trả tiền, Hạ Ngang đang quét thẻ ký tên.

Tôi kéo tay Hạ Ngang nói: “Lát nữa còn phải chọn rèm cửa sổ với em, anh có thấy em phiền lắm không?”

“Làm sao lại phiền?” Hạ Ngang có chút dờ khóc dờ cười.

Ký tên xong, Hạ Ngang vô cùng tự nhiên ôm eo tôi, đang định cúi đầu xuống nói với tôi, tầm mắt anh chợt khựng lại.

Phía trước nơi này có một cái thang máy, ngẩng đầu lên là có thể thấy khách hàng đang đi xuống, sau đó đối với việc gặp gỡ Cẩn Du ở trong này, tôi cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Nghĩ lại, thật sự thì đã lâu lắm rồi không gặp Cẩn Du, thành phố Z lớn lắm, nếu không phải cố tình gặp mặt thì mấy loại tình huống như tình cờ gặp gỡ quả thực là không dễ xảy ra. Thực ra tôi cũng có nghe nói trung tâm thương mại Diệp Mậu có nhiều loại sô pha nhập khẩu rất tốt nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không nên đến.

Có một chuyện dù Hạ Ngang chưa nói nhưng cả hai chúng tôi đều hiểu rõ, thế gian chẳng thể nào trọn vẹn mọi bề, kể từ khi xác nhận yêu anh, anh cũng

chưa bao giờ nhắc tới người bạn thân đã lớn lên từ nhỏ cùng nhau ở thành phố Z này.

Cần Du đi đến chỗ chúng tôi, đứng bên cạnh anh là một người đàn ông trung niên ục ịch, nhìn cảnh này, hẳn là hai người này vừa mới kết thúc đàm phán chuyện làm ăn xong.

“Thật là trùng hợp.” Cần Du đi tới, tươi cười tiếp đón.

“Rất trùng hợp.” Hạ Ngang đáp.

Cần Du cười, cười tươi đến lạ thường, giống y như hai người bạn cũ mất liên lạc nhiều năm nay gặp lại vậy.

“Các cậu mua sô pha à, chọn được chưa?” Cần Du lia mắt liếc xung quanh một vòng rồi hỏi, sau đó không đợi Hạ Ngang mở miệng, anh nói tiếp, “Nhanh thật đấy, dự định kết hôn rồi sao? Đúng là nhanh thật đấy, khi nào thì kết hôn, đã lĩnh chứng chưa, có định tổ chức tiệc cưới không, định tổ chức ở trong nước hay ở nước ngoài? Lúc nào tổ chức nhất định phải gọi tớ đây, để tớ chuẩn bị phần lễ thật dày, đúng rồi...”

Cần Du bật cười, vỗ trán, nói với người đàn ông phía sau: “Ông chủ Hoàng, đây là bạn cũ của tôi, số tiền hôm nay họ tiêu cứ tính vào phần tôi.” Nói đến đây, Cần Du vẫn chưa hề nhìn tôi một lần nào, ánh mắt anh tới lại, nhìn xuống rồi chuyển tầm mắt đi, anh nói với Hạ Ngang: “Đây là quà tặng của tớ, Hạ Ngang, cậu không được từ chối tớ đấy.”

Dứt lời, Cần Du lại nở nụ cười, còn đi xuống phía sau nói với ông chủ Hoàng: “Nhanh quá rồi, những người bạn học cũ của tôi ai cũng kết hôn cả rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Ông chủ Hoàng liên tục nói phải, sau đó còn chúc mừng tôi với Hạ Ngang.

Sau đó, Cần Du liền xoay người rồi đi, không biết có phải ánh đèn quá chói khiến tôi lóa mắt hay không mà tôi thấy bóng lưng Cần Du lung lay, bước đi lảo đảo.

~

Ngày hôm sau, số tiền chúng tôi trả cho cửa hàng đồ gia dụng đó đều được trả lại hết, tôi cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng không nhắc lại việc này với Hạ Ngang. Thời gian thật sự trôi quá nhanh, mới chớp mắt một cái đã sang một mùa xuân mới.

1 tuần trước khi lập xuân, tôi còn khoảng chừng 10 hạng mục công việc cần làm, nhanh chóng làm xong hết, sau khi các công việc đều kết thúc, Andre xếp cho tôi nghỉ 1 tuần.

Ngày 30 của năm tôi thức dậy thật sớm, mua một bó hoa cúc đi tới nghĩa trang.

Bên ngoài trời mưa phùn, mưa không to nhưng gió thì rất mạnh, quạt vào má tôi rất rát. Tôi cố gắng cầm ô rồi mang theo bó hoa cúc xuống xe, vòng qua một đoạn đường rất dài, giày bị mưa làm cho ẩm ướt.

Rốt cuộc tôi khi sắp tới trước ngôi mộ của cục cưng tôi lại dừng chân.

“Chúc con yêu sinh nhật vui vẻ, chúc con yêu sinh nhật vui vẻ...” Giọng hát khe khẽ từ phía trước vang tới, nhẹ nhàng, tựa như những hạt mưa kia đang thấm vào đất, tựa như gió kia thoáng thổi qua liền tan biến.

Dưới tán ô dài màu đen, ngoại trừ người đó còn có một chiếc bánh gato hình trái tim dành cho trẻ em, bởi vì gió quá to nên người đó liền dùng cơ thể mình chắn gió cho chiếc bánh.

Sau đó, giọng hát khàn khàn nhẹ nhàng kia lại vang lên: “Chúc con yêu sinh nhật vui vẻ, chúc con yêu sinh nhật vui vẻ...”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Tôi buông bó hoa cúc trong tay xuống, lúc này Cần Du cũng đứng lên. Tôi cúi đầu nhìn chiếc bánh ngọt cho cục cưng nhưng khóe mắt lại như nhíu lại đau xót.

Trên bia mộ là bức ảnh cục cưng chụp khi được trăm ngày, cũng là bức ảnh đẹp nhất của con, hai mắt cười híp lại thành hai vầng trăng khuyết cong cong, miệng cười toé toét lộ ra hai cái răng sữa vừa mới mọc.

“Triều Ca, cùng nhau ăn bữa cơm đi.” Cẩn Du đột nhiên mở miệng nói, giọng nói có đôi chút thô ráp.

“Không cần đâu, em đã có hẹn với anh ấy rồi.” Tôi đáp.

“Ừm.” Cẩn Du tiếp lời, không nói thêm gì nữa, một lát sau, anh quay sang, dùng giọng điệu thoải mái nhất hỏi tôi, “Em với cậu ấy rất tốt phải không?”

Tôi gật đầu: “Rất tốt.”

Cẩn Du khẽ cười hai tiếng, một tay đút vào trong túi quần, tay phải buông ở trên đùi dường như có chút lúng túng không biết nên để ở chỗ nào, sau khi đỡ lấy cái trán, anh nói: “Vậy hai người sống cho tốt, sống cho tốt...”

Tôi nói với Cẩn Du đã hẹn Hạ Ngang ăn cơm, thực ra Hạ Ngang cũng chưa nói gì đến chuyện tết âm lịch sẽ về, một mình tôi nấu bữa cơm tất niên. Điện thoại trên bàn ăn thường xuyên phát ra chuông báo tin nhắn tới, là người quen gửi tin nhắn chúc mừng năm mới.

Cô đơn là một loại cảm xúc có thể dồn nén hết tất cả những cảm xúc không tốt, nhất là trong một cuộc sống đặc thù như thế này. Tôi cảm điện thoại lên, sau đó gọi cho Hạ Ngang.

Điện thoại nhanh chóng được tiếp, tôi nằm úp sấp trên bàn nói chuyện, bởi vì tâm trạng không tốt nên giọng nói rất nhỏ.

“Hạ Ngang, em nhớ anh.” Tôi lẩm bẩm, “Chừng nào thì anh mới xong việc, khi nào anh xong việc thì tới đây thăm em được không? Hay là em đến Pháp gặp anh...”

Đầu bên kia điện thoại, Hạ Ngang chỉ cười, một lát sau anh mới nói một câu: “Đồ ngốc.”

“Cười cái gì?” Tôi nhú mồm hỏi.

Hạ Ngang vẫn chỉ cười, đúng lúc này, có tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền tới.

Tôi đứng phắt dậy, khoe miệng không nhịn được cong lên, sau đó tôi chạy vội ra mở cửa, quá hấp tấp tôi nổi rơi mất một chiếc dép lê.

“Chúc mừng năm mới, Triều Ca.”

Ngoài cửa chính là Hạ Ngang cao hơn tôi một cái đầu, hai mắt anh đầy ắp ý cười, áo khoác dài màu xám lại thêm khăn quàng cổ lông dê màu đen, bàn tay rỗ xuồng vẫn còn cầm chiếc điện thoại màu xám bạc vừa mới trò chuyện với tôi.

Tôi nuốt chút nữa nghẹn ngào ra tiếng, lại đối lòng bảo: “Không phải nói là sẽ không tới đây sao?”

Tay Hạ Ngang khẽ xoa mặt tôi, cười nhẹ: “Xem ra đúng là anh không thích hợp chơi trò surprise kiểu này rồi.”

“Đúng là không hợp đâu.” Tôi gật gù đầu, “Còn hại em đau lòng hã.” Dứt lời, tôi vươn tay ôm Hạ Ngang, kiễng mũi chân ghé vào bên tai anh nói: “Chúc mừng năm mới...”

Hạ Ngang ôm tôi, hơi ngập ngừng một chút sau đó cúi xuống bắt đầu hôn tôi thật sâu.

Bàn cơm tất niên đã nguội lạnh, tôi ngẩng đầu oán giận Hạ Ngang: “Sao không trở về sớm một chút, cơm đều nguội hết rồi.”

Hạ Ngang hôn lên hai má tôi: “Anh đi hâm nóng.”

“Không cần.” Tôi giữ chặt Hạ Ngang, suy nghĩ một lát rồi nói, “Em đưa anh đi gặp một người chị em tốt của em.”

Hạ Ngang lái xe, tôi ngồi ở ghế phó lái khoa tay múa chân chỉ đường, tôi mở cửa kính xe ra, gió đêm lạnh ẩm ướt lập tức ủa vào trong xe, tôi ló ra ngoài nhìn đèn lồng đỏ rất to trên đường, lòng vui vẻ hát bài hát chúc mừng năm mới.

“Cẩn thận.” Hạ Ngang kéo tôi vào, vừa lái xe vừa “dạy dỗ” tôi, “Đừng chui đầu ra ngoài xe.”

Tôi quay đầu mỉm cười với Hạ Ngang, sau đó dùng giọng điệu thương lượng nói với anh: “Nếu không vậy buổi tối anh phải mừng tuổi cho em.” Dừng một chút tôi lại oan ức kể lể, “Đã lâu lắm rồi em không nhận được tiền mừng tuổi nữa.”

Hạ Ngang mỉm cười liếc mắt nhìn tôi rồi đáp: “Được.”

Tôi vui vẻ hỏi: “Anh tính mừng bao nhiêu?”

Hạ Ngang: “Chuyện này không phải lúc mở bao lì xì thì mới biết sao?”

“Cũng đúng.” Tôi gật đầu còn không quên nhắc nhở, “Vậy anh đừng có quên.”

Đi tới nhà Đỗ Mỹ Mỹ, chị ấy cùng với chồng mình vừa tươi cười đón chúng tôi đi vào, vừa nói: “Còn thiếu hai món nữa là có thể ăn rồi, hai đứa cứ ngồi

xuống trước đi.”

Tôi vào trong bếp giúp Đỗ Mỹ Mỹ, sau đó Đỗ Mỹ Mỹ kéo tôi sang một bên, hỏi nhỏ: “Anh ta là Hạ Ngang sao?”

Tôi hỏi: “Làm gì còn ai khác nữa?”

Đỗ Mỹ Mỹ lại ló ra nhìn thêm một cái: “Rất được rất được, rất xứng với em đó.”

Ăn cơm tất niên ở nhà Đỗ Mỹ Mỹ, tôi ngồi trên sofa cùng với con gái của chị, Nữu Nữu thích chơi trò đọc truyện tranh, chồng Đỗ Mỹ Mỹ gần đây học theo người ta chơi cổ phiếu, sau khi ăn xong liền thảo luận với Hạ Ngang về thị trường chứng khoán trong nước.

Tôi không biết thì ra Hạ Ngang cũng có hiểu biết về thị trường chứng khoán trong nước, chơi trò chơi với Nữu Nữu, tôi lại thường quay đầu sang nhìn Hạ Ngang.

Sau đó Nữu Nữu không vui, dùng bàn tay nhỏ bé vỗ lên đùi tôi, “Di nhỏ không tập trung.”

“Haha.” Đỗ Mỹ Mỹ ở bên cạnh theo tranh chữ thập cười ra tiếng, nói với tôi, “Triều Ca, không được lừa gạt trẻ con đâu.”

Đêm khuya, thành phố Z pháo hoa rực rỡ, tôi với Hạ Ngang cùng đi tới quảng trường chờ tiếng chuông báo năm mới. Lúc này đứng ở quảng trường hầu hết đều là những thanh niên, tiếng bọn họ vui đùa ầm ĩ vang khắp bên tai.

Tôi tựa vào vai Hạ Ngang ngáp liên tục, Hạ Ngang kéo chặt áo bông to trên người tôi, anh hỏi tôi: “Có muốn về nghỉ ngơi không?”

Tôi nhìn đồng hồ, ngẩng đầu nói với Hạ Ngang, “Cũng sắp tới giao thừa rồi, đã đợi lâu như vậy, bây giờ mà về thì tiếc lắm.”

Hạ Ngang không nói thêm gì nữa, cánh tay tăng thêm lực, ôm tôi càng chặt thêm.

Nhiệt độ buổi đêm tuy rất thấp nhưng đáy lòng lại tràn ngập ấm áp. Trên quảng trường, ánh sáng rực rỡ đủ mọi màu sắc trên thác đèn thay đổi liên tục không ngừng hất lên trên khuôn mặt Hạ Ngang, chiếu vào trong đôi con ngươi thâm u của anh, tựa như những ngọn lửa thấp sáng lòng tôi.

Tôi cọ cọ bờ vai Hạ Ngang, gạt hết tóc rối do gió thổi ra sau đầu, lẩm bầm “Hạ Ngang, anh nói xem tình yêu ở trong lòng một người đàn ông có thể chiếm được bao nhiêu phần?”

Hạ Ngang quay đầu liếc nhìn tôi, hỏi: “Lại nhớ tới cái gì sao?”

Tôi hít hít mũi, đem nước mắt sắp chảy xuống ép trở về, cười cười nói: “Ồ bên kia trường ở Paris, đi qua một con phố sẽ tới một quảng trường, Từ Từ thường tới đó đánh đàn.” Ngừng một chút tôi lại chỉ về phía màn hình lớn đang phát nhạc đằng sau thác đèn, rồi nói với Hạ Ngang, “Ca khúc này, chính là khúc đàn Từ Từ thích đàn nhất.”

Hạ Ngang cúi đầu hôn lên trán tôi, “Đừng buồn nữa, cô ấy cũng đã qua đời rồi, đối với chuyện của cô ấy, sau khi biết anh cũng thấy rất tiếc.”

Tôi im lặng không nói lời nào, đúng lúc này, trong đám người không biết ai chợt hô lên, sau đó là tiếng nổ “đoàng đoàng”, chiếc đồng hồ quả lắc ở nhà thờ đối diện chỉ đúng 12 giờ.

“Chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.”

Trên đầu lại là một đợt pháo hoa nữa, pháo hoa phát ra ánh lửa lấp lánh phủ lên trên đám người trong quảng trường, trên quảng trường có rất nhiều đôi tình nhân đang hôn nhau, cũng có tiếng vỗ tay, tiếng hò hét ở trong đó.

Tôi mỉm cười nhìn Hạ Ngang: “Anh không định làm cái gì sao?”

Hạ Ngang nhìn tôi, lại nhìn đôi tình nhân đang hôn nhau ở bên cạnh.

Tôi nhú mày: “Thực sự không định làm cái gì sao?”

“Ừm__” Hạ Ngang cúi người xuống, bắt lấy môi tôi.

Rạng sáng trở về, tôi ngồi trên sofa giờ tay đôi Hạ Ngang tiễn mừng tuổi.

“Đợi lúc nữa.” Hạ Ngang nói.

Một lúc sau, Hạ Ngang đưa cho tôi một bao lì xì.

“Cho em nhiều như vậy á.” Tôi vuốt ve phong bao dày cộm, nhếch miệng cười khế.

Hạ Ngang mỉm cười nhìn tôi: “Mở ra xem xem.”

Tôi gạt đầu, sau đó bắt đầu cúi xuống bóc bao lì xì rồi “cạch” một tiếng, một cái nhẫn kim cương rơi từ trong bao ra.

Tôi ngẩn người rút giấy tờ trong bao lì xì ra, hét lớn: “Hạ Ngang, anh cũng quá qua loa rồi đấy...”

Ngừng một chút, tôi lại nói tiếp, “Cái này tính là cầu hôn sao?”

~

7 tháng sau, nhà tù nữ ở thành tây.

Tôi trở về từ Pháp liền đến ngay đón Tần Bạch Liên, thời tiết hôm nay Tần Bạch Liên ra tù rất đẹp, gió cuốn mây tan.

Tôi đứng ở cổng ôm Tần Bạch Liên, đầu chôn trong lòng bà: “Mẹ...”

“Mau buông tay ra đi, không thấy mất mặt à.” Tần Bạch Liên kéo tay tôi ra nhưng tôi không buông, bà ngược mắt nhìn Tống Lê Minh đứng cách đó không xa rồi xoay sang nói với tôi: “Chúng ta lên xe đi.”

Vừa lên xe, Tần Bạch Liên nhìn nhẫn cưới trên ngón áp út của tôi, hỏi: “Nó đối với con có tốt không?”

Tôi lấy bàn tay kia vuốt ve chiếc nhẫn cưới màu trắng bạc trên ngón áp út, khoe miệng khế cong lên: “Tốt.”

Tần Bạch Liên cười lắc đầu: “Thực sự không định tổ chức hôn lễ à?” Dừng một lát bà bảo, “Hay là để mẹ thu xếp cho, đời này kết hôn cũng chỉ có 1 lần.”

Tôi lắc đầu, “Không cần đâu, con nào phải loại người chỉ để ý tới chuyện hình thức đó?”

“Sợ sẽ khó xử?” Tần Bạch Liên nhìn sắc mặt của tôi, nói thẳng: “Cảm thấy hai đứa nó có chung quá nhiều bạn bè?”

Tôi suy nghĩ lời nói của Tần Bạch Liên, tôi với Hạ Ngang đi lĩnh chứng, chụp ảnh cưới, đi tuần trăng mật, chỉ có duy mình hôn lễ là vẫn không cử hành. Nguyên nhân trong đó, có lẽ đúng như lời Tần Bạch Liên nói, bạn bè chung nhiều lắm, làm thế nào trông cũng rất giả tạo.

Trước khi tôi kết hôn với Hạ Ngang, Chung Hiểu Tinh có gọi cho tôi, trong điện thoại, Chung Hiểu Tinh muốn nói lại thôi, cuối cùng cô ấy chưa nói cái gì đã ngắt máy.

Tôi đoán lời Chung Hiểu Tinh chưa nói ra hẳn có liên quan tới Cần Du.

Cần Du, Cần Du...

Lái xe đi ngang qua trung tâm thương mại Diệp Mậu, trong đầu đột nhiên nhớ tới lần hẹn năm ấy với anh, câu thổ lộ của anh khi chúng tôi cùng nhìn lên bầu trời xem nguyệt thực.

“Tần Triều Ca, thực ra tớ vẫn luôn thích cậu.”

Nay, nhớ lại, nhớ lại lời nói này và người đã nói ra nó, rõ ràng đều hiện hữu ở trong trí nhớ nhưng may mà giờ đây tôi còn có thể yêu một người khác.

Tôi đi lĩnh chứng với Hạ Ngang cách đây đúng 2 tháng, sau đó tôi không màng tới sự phản đối của Andre mà tuyên bố rời khỏi showbiz. Bởi vì vẫn chưa chấm dứt hợp đồng nên Hạ Ngang đã đền giúp tôi một món tiền lớn.

Quyết định lần này cũng không cần do dự nhiều. Tuy mấy ngày hôm trước khi đọc báo thấy trong mấy tháng gần gũi đã có thêm mấy cô gái debut nữa, lại còn oán giận với Hạ Ngang là vì tại kết hôn với anh nên tôi mới bỏ qua cơ hội nổi tiếng.

Sau khi kết hôn với Hạ Ngang, tôi đi theo anh tới Pháp, công việc chủ yếu của Hạ Ngang cũng tạm thời chuyển sang Lille ở Pháp. Ở đó chúng tôi ở trong một biệt thự ngoài ngoại ô, nơi này ngoại trừ những buổi hoàng hôn say lòng người còn có hàng xóm rất nhiệt tình.

Hai bên tặng đồ ăn quê nhà cho nhau, sau đó mời đối phương tới nhà mình ăn; cho nên trong cuộc sống gần một năm ở đây, khả năng nấu nướng của tôi tiến bộ không ít, ví như bà Marry có dạy tôi cách làm món bánh crepes suzette tiêu chuẩn. Hạ Ngang còn khen tôi làm ăn ngon hơn cả dân bản xứ, nhưng mà tôi cũng không tin lời Hạ Ngang lắm, bởi vì cho dù tôi có cho anh ăn khoai tây nghiền cả 1 tuần liền thì anh vẫn cảm thấy đó là mỹ vị.

Lần này về nước tôi đón Tần Bạch Liên đi Pháp. Nhưng trước khi tới Pháp tôi lại theo Tần Bạch Liên về Thanh Đảo một chuyến, trên chuyến bay tới Thanh Đảo, tôi gặp lại cục trưởng Bạc.

Tôi nhìn bộ đồ cục trưởng Bạc mặc, không giống như đi làm việc, ngược lại giống với đi du lịch hơn, một bộ quần áo thể thao màu trắng cùng với kính râm màu đen.

Mặt khác, ngồi bên cạnh anh ta còn có một cô gái trẻ tuổi, hai người rất thân thiết, khi thì nhìn nhau cười, khi thì anh ta vén tóc giúp cô gái, chỉ có điều cô gái này cũng không phải Kỷ Thiên – vợ anh ta.

Cô gái kia có lẽ là sinh viên mới ra ngoài xã hội chưa lâu, tuy có make up nhưng vẻ non nớt vẫn hiện rõ trên khuôn mặt. Luận về diện mạo, cô này kém hẳn Kỳ Tửu Tửu, luận về khí chất dịu dàng, cũng kém hẳn Kỳ Thiên vợ anh ta, chỉ là một khuôn mặt bình thường không có gì lạ, ngoại trừ một đôi mắt rất sáng.

Ngồi song song với nhau, cách một lối đi nhỏ nhưng cục trưởng Bạc không hề chú ý tới tôi cho nên tôi cũng coi như không nhìn thấy cho tới khi xuống máy bay, tôi thấy anh ta khẽ đẩy đầu cô gái đang ngả trên vai anh ta.

Tôi nghe thấy anh ta nói: “Tiểu Cửu, dậy đi, tới Thanh Đảo rồi.” Tôi đứng lên, lấy túi hành lý hộ Tần Bạch Liên sau đó lướt qua bọn họ đi xuống máy bay.

Sau khi trở về từ Thanh Đảo, Tần Bạch Liên theo tôi tới sống ở Pháp nhưng bởi vì không quen với cuộc sống tha hương ở đất nước khác nên nửa năm sau bà lại quay về thành phố Z. Cho nên khi Tần Bạch Liên trở về thành phố Z một lần nữa tôi chỉ có thể cách 10 ngày nửa tháng về thăm bà 1 lần, mà Hạ Ngang về cơ bản hàng tháng anh đều về cùng tôi ở lại vài ngày.

Ba tháng sau khi Tần Bạch Liên rời khỏi Pháp, Hạ Ngang lại về nước đón Tần Bạch Liên quay lại—Nguyên nhân là vì bụng của tôi có động, Hạ Ngang sắp được làm pa pa.

Sau khi Tần Bạch Liên ra tù, tôi đưa cho bà một món tiền. Tần Bạch Liên dùng món tiền này đầu tư cổ phiếu. Trong lúc kinh tế đình trệ, thị trường chứng khoán giảm sút vậy mà bà vẫn kiếm được.

Tần Bạch Liên dùng số tiền này đặt mua cho tôi rất nhiều cửa hồi môn, tuy tôi đối với cửa hồi môn cũng không mặn mà gì nhưng khi thấy Tần Bạch Liên thu xếp mọi việc cho tôi, trong lòng tôi vẫn rất cảm động.

Tôi rất thỏa mãn với cuộc sống hiện giờ của mình, có nhà, có người để lo, yên ổn mà bình thản.

Tôi đến phòng Tần Bạch Liên tìm bà, bà đang đeo kính mắt gỗ bàn phím máy tính.

Tôi gõ cửa, lúc đi vào, Tần Bạch Liên còn đang vội vàng đóng lại cửa sổ chat.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, tôi hỏi: “Mẹ, mẹ đang nói chuyện với ai thế?”

“Một người bạn mà thôi.”

“Bạn nào?” Tôi hỏi tiếp.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Tần Bạch Liên lãng sang chuyện khác, “Một lát nữa mẹ còn phải tới lớp học tiếng Pháp.”

Buổi tối, tôi quay sang nói chuyện với Hạ Ngang: “Em cảm thấy mẹ em có vấn đề.”

Hạ Ngang mỉm cười hỏi: “Vấn đề gì?”

Tôi mò sang hôn anh một cái nói rất nghiêm túc: “Thực ra mẹ em vẫn còn rất trẻ.”

Hạ Ngang cũng có chút hiểu được nhưng anh không nói gì, lại hôn lên trán tôi rồi bảo: “Ngủ đi, ngày mai còn phải tới bệnh viện kiểm tra.”

Tôi không nghe, ghé vào vai Hạ Ngang làm chút động tác nhỏ, vì dựa vào quá gần mà tôi có thể ngửi thấy mùi sữa tắm thoang thoảng trên người anh cùng với tiếng hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Hạ Ngang bắt lấy tay tôi, trong mắt rực lên tia lửa, cuối cùng anh vẫn kìm chế được, ôm tôi vào lòng, một lúc lâu sau mới nói: “Anh sợ làm tổn thương em và con.”

Tôi: “Thành thật một chút đi, anh muốn hay là không muốn?”

Hạ Ngang cứng người, mà một cái khác cũng cứng lên.

“Không muốn sao?” Hơi ngừng một chút, tôi nhìn Hạ Ngang, xấu tính hỏi: “Vậy sáng nay anh ở trong nhà vệ sinh làm cái gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Hạ Ngang thoáng ngưng ngừng, nhưng cũng chỉ là một phút thoáng qua, chốc lát sau, anh đã bắt lấy tay tôi đè tôi xuống dưới. Đôi con ngươi đen sâu thăm nhìn tôi chăm chăm, sau đó yểu hâu anh thoáng động, đang chuẩn bị cởi bỏ áo ngủ của tôi thì tôi chợt “Ái...” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Hạ Ngang lo lắng hỏi tôi.

Tôi đau khổ kéo tay Hạ Ngang đặt lên bụng mình nói: “Vừa rồi cục cưng đá em một cái.”

Hai chữ “cục cưng”, đột nhiên khê đâm nhẹ vào lòng tôi, không đau nhưng cũng không phải không có chút cảm giác nào. Từ lúc mang thai tới nay, đối với đứa con trong bụng, tôi bình tĩnh lớn hơn là vui sướng.

Thậm chí lần đầu tiên sau khi làm xét nghiệm phụ sản về, tôi mơ thấy đứa con của tôi với Cẩn Du đang khóc rất to, tôi muốn vươn tay ôm nó nhưng ngay sau đó nó liền biến mất trước mắt tôi.

Tôi tỉnh mộng, hai má ảm ướt, sau đó là một bàn tay ấm áp dịu dàng phủ lên má tôi.

“Gặp ác mộng sao?” Hạ Ngang hỏi tôi rồi anh xoay người rút mấy tờ khăn giấy ở đầu giường nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên mặt tôi, “Được rồi, đừng sợ đừng sợ, đều đã trôi qua hết rồi...”

Nửa câu sau Hạ Ngang nói rất nhẹ, mang theo sự khoan dung vô tận.

Về giấc mơ kia, tôi không nói với Hạ Ngang. Tôi không biết đây là tâm tư gì, chỉ cảm thấy mắc nợ cục cưng đã qua đời, cũng mắc nợ đứa con trong bụng.

Lòng bàn tay Hạ Ngang dán lên bụng tôi, vuốt ve một chút, sau đó anh khom người, mặt cũng dán lên chỗ hơi nhô ra trên bụng tôi. Rõ ràng là một người đàn ông trưởng thành mang vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhưng lại làm chuyện khiến người khác không khỏi bật cười.

“Con à, ba là ba con, Hạ Ngang.”

Tôi phì một tiếng cười vui vẻ, chưa bao giờ nghe thấy Hạ Ngang đọc tên mình. Giọng của anh trầm khàn, trong buổi đêm yên tĩnh mang lại chút cảm giác khác lạ, tựa như một cây huyền cầm bị kéo nhẹ xuống, phát ra âm thanh lay động lòng người.

So với lần đầu tiên ngây ngô khi tới Pháp, lần này Tần Bạch Liên đã quen thuộc hơn nhiều, bà đăng ký vào một lớp học tiếng Pháp cấp tốc, sau vài tuần lễ, bà đã có thể nói chuyện với hàng xóm đôi câu.

Nhưng với người mỗi ngày đều nói chuyện trên mạng với bà thì bà vô cùng kín miệng, nếu có hỏi bà sẽ nói: “Chỉ là một người bạn bình thường mà thôi, bọn mẹ nói chuyện tán gẫu về mấy vấn đề xã hội.”

Thật sự là bốc phét, mỗi ngày lấy đâu ra nhiều vấn đề xã hội thế cho cả hai nói chuyện cơ chứ, hơn nữa bà đâu có sống ở trong nước.

Rốt cuộc tới một ngày bà cũng lựa chọn thành thật khai báo.

“Ông ấy là một giáo sư đại học, vợ đã qua đời hơn 10 năm, không có con cái.”

“Giáo sư đại học?” Tôi hỏi.

“Dạy kiến trúc.”

“Đúng là tài năng hơn người mà.” Tôi nói.

Tần Bạch Liên liếc xéo tôi một cái, không thèm để ý tới tôi nữa.

Ngày lại ngày trôi qua, bụng cũng càng lúc càng lớn, cục cưng trong bụng không phải là một đứa trẻ an phận tạo nào, thường hay chọc phá tôi một chút, mà Hạ Ngang, mấy ngày này cũng càng lúc càng bận việc.

Tôi có nảy ra đôi chút bất an, nhưng Hạ Ngang mặc dù bận việc thì mỗi đêm vẫn luôn về nhà, chỉ có điều anh đi sớm về trễ. Ngày hôm sau tỉnh dậy, dựa vào hơi ấm lưu lại bên cạnh mới có thể phát hiện ra tối hôm qua anh có trở về.

Càng ngày càng thêm bất an nhưng Tần Bạch Liên lại cho rằng tôi suy nghĩ quá nhiều, bà nói đàn ông phải bận rộn mới tốt. Sự nghiệp của Hạ Ngang rất lớn, mấy ngày hôm trước ba anh lại phát triển thêm nghiệp vụ mới, đương nhiên là anh lại bận rộn.

Nói đến ba Hạ Ngang tôi cũng chưa gặp qua được mấy lần, Hạ Ngang cũng chẳng mấy khi đề cập tới ông, tôi biết đến ông bởi ông là Hạ Khương Sách rất nổi tiếng trong giới doanh nhân tại Pháp, rất nhiều tiền và cũng vô cùng phong lưu, tái hôn với một cô gái người Pháp, hơn nữa còn sinh được một đứa con trai.

Lúc tôi với Hạ Ngang kết hôn có gặp qua ông một lần, nói chuyện được đôi câu, nhận được quà gấp mặt giá trị xa xỉ, ngoại trừ lần đó ra cũng chẳng có gì.

Về phần mẹ Hạ Ngang, tôi chỉ nhìn thấy ảnh chụp của bà. Hạ Ngang cũng không kể nhiều về bà, chỉ nói bây giờ đang định cư ở New Zealand, cũng đã

xây dựng một gia đình mới.

Hạ Ngang nhờ người mang theo chút đặc sản từ trong nước sang, trong đó có cả tôm nõn và táo biển Thanh Đảo, chỉ là vài món nhỏ nhưng lại làm cho Tần Bạch Liên rất vui, tự mình xuống bếp làm cơm tối.

Hạ Ngang cũng rất biết nịnh nọt, anh trở về từ rất sớm. Mở chai rượu ngon anh mang về từ chuyến công tác ở Venice, trong bữa cơm tối Hạ Ngang còn cùng Tần Bạch Liên uống liền mấy ly.

Sau khi ăn xong, Tần Bạch Liên đưa ra một đề nghị.

“Tiểu Ca, hay là con theo mẹ về nước dưỡng thai, gần đây cơ thể bà ngoại con không tốt, cậu con đã đưa bà tới thành phố Z nằm viện, mẹ muốn trở về mấy tháng.”

“Cơ thể bà ngoại không tốt sao?” Tôi hỏi.

Tần Bạch Liên gật đầu: “Bệnh tiểu đường, nhưng cũng vì cậu con quá lo lắng nên mới đưa bà tới thành phố Z kiểm tra.”

Tôi còn đang do dự thì lúc này Hạ Ngang cũng mở miệng nói:

“Hay là cứ quay về nước ở một thời gian.” Dừng một chút, “Bây giờ anh bận rất nhiều việc, có lẽ không thể về cùng em được.”

Phụ nữ có thai là một sinh vật vô cùng mẫn cảm, tâm trạng tôi chợt chùng xuống. Sau khi ăn xong, Hạ Ngang nắm tay tôi còn quay sang nở một nụ cười tươi trấn an tôi.

“Qua giai đoạn này anh sẽ trở về nước với em.”

“Không nói dối đấy chứ?” Tôi hỏi.

Hạ Ngang lắc đầu: “Có bao giờ anh dối gạt em đâu.”

Có lẽ Tần Bạch Liên thực sự thích cuộc sống ở trong nước, trước khi về nước một thời gian bà đã sớm gửi hành lý về trước. Thấy bà nhiệt tình như thế, tôi cũng khó mà nói thêm gì, huống chi nếu bà ngoại thật sự nằm viện ở thành phố Z, tôi về nước thăm bà ngoại là đúng rồi.

Hạ Ngang đưa tôi với Tần Bạch Liên tới sân bay, lại giúp chúng tôi đăng ký thủ tục, sau khi đăng ký xong, anh hôn lên trán tôi rồi nói: “Phải chăm sóc bản thân cho tốt, còn cả con của chúng ta nữa.”

Tôi ôm Hạ Ngang, người hương gỗ từng luôn giúp cho người khác an tâm trên người anh, đột nhiên thoáng chút không muốn tách ra, ấn vạ: “Em không muốn đi nữa.”

“Vậy thì đừng đi nữa.” Hạ Ngang khẽ cười, theo thói quen tính xoa đầu tôi nhưng bởi vì tôi đội mũ lưỡi trai cho nên anh chỉ đành thu tay lại rồi chỉnh lại mũ giúp tôi.

Tôi: “Những đã đăng ký rồi.”

Hạ Ngang mỉm cười, không quyết định giúp tôi.

Tuy ngoài miệng tôi nói không muốn về nước nhưng cũng chỉ nói thể thôi. Trong lòng tôi tự nói với mình đây đâu phải là sinh lý từ biệt, hơn nữa Hạ Ngang đã đồng ý với tôi, anh sẽ nhanh chóng trở về đón tôi, sẽ rất nhanh thôi.

Sân bay ở thành phố Z, Tần Bạch Liên kéo hành lý, tôi đi theo bên cạnh bà, lúc vào trong thang máy, trông bóng người hiện rõ trên mặt gương trong thang máy, tôi vô tình nhìn vào, sau đó quay sang trên Tần Bạch Liên.

“Mẹ, chúng ta không giống như mẹ con.”

Tần Bạch Liên nhỏ giọng phụ họa, “Con là đang khen mẹ trẻ sao?”

Tôi kéo tay Tần Bạch Liên: “Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, các bạn học hâm mộ con nhất ở điểm nào mẹ có biết không?”

Tần Bạch Liên hỏi: “Cái gì?”

“Có một bà mẹ vô cùng xinh đẹp.”

Từ sân bay trở về căn nhà tôi đã ở 2 năm trước, căn nhà này Tần Bạch Liên dùng làm nơi ở sau khi về nước. Bởi vì bà từng ở đây một khoảng thời gian nên căn nhà vốn không có sức sống nay lại mang vẻ độc đáo mát mẻ tự nhiên.

Trong phòng khách vẫn là tổ hợp sô pha màu đỏ vốn có, tôi liếc mắt nhìn, vậy mới nhớ, bộ sô pha này chính là quà cưới Cẩn Du tặng cho tôi với Hạ Ngang mà.

Nghĩ lại, từ lúc tôi chính thức đặt quan hệ với Hạ Ngang, cũng sắp được 2 năm rồi.

Vừa trở về không bao lâu thì chuông cửa liên reo lên, Tần Bạch Liên đi ra mở cửa. Là hàng xóm nhà đối diện, một người phụ nữ lớn tuổi hơn Tần Bạch Liên mang theo một túi đồ ăn màu xanh lá mạ tới.

“Là nhà chồng vừa đưa tới, thấy em về, chị liền mang sang cho em một ít.” Người phụ nữ vừa bước vào mỉm cười nói.

Tôi không nhịn được nhếch miệng, xem ra Tần Bạch Liên ở quê nhà vẫn tốt hơn.

“Cảm ơn chị nhé, em sao lại không biết xấu hổ mà nhận được. Em có mang ít đồ từ Pháp về, chốc nữa chị về nhớ mang cho con nếm thử nhé.” Nói xong, Tần Bạch Liên mở bao hành lý ra, bên trong đều là đặc sản bà chuẩn bị từ trước. Lúc trước tôi còn không rõ phải mang theo mấy đồ này làm gì, xem ra là tôi sơ sót.

“Đây là con gái em sao, trông xinh quá, cũng có nhiều phúc khí, gả cho con rể người Pháp.” Di hàng xóm vào nhà thấy tôi không khỏi quan sát tôi vài lần, “Đang mang thai à? Trông bụng thì cũng sắp sinh rồi nhỉ?”

“Con rể là người Trung Quốc, làm việc ở Pháp, cả năm đều ở nước ngoài.” Tần Bạch Liên cầm mấy hộp chocolate đặt vào tay di hàng xóm, vừa cười vừa giải thích: “Bụng nhìn thì to nhưng mới chỉ được mấy tháng, lần này nó về nước để dưỡng thai.”

“Đúng là chuyện mừng.” Di hàng xóm nhìn tôi hỏi, “Thế bố đưa bé đâu?”

Tôi ngẩng đầu cười đáp: “Vẫn đang bận việc, sau đó mới tới.”

Ngồi máy bay hơn 10 tiếng đồng hồ, tôi hơi mệt, đi vào trong ngủ. Lúc ngủ dậy thì đã là 6,7 giờ tối ở thành phố Z rồi. Lịch múi giờ nên mãi vẫn chưa quen, sau khi tỉnh dậy, ngồi thật lâu cho tới khi điện thoại di động reo.

“Đến rồi à?” Hạ Ngang hỏi.

“Ừ.” Tôi đáp.

Hạ Ngang khẽ cười ở đầu bên kia, lại hỏi tiếp: “Vừa tỉnh ngủ sao?”

“Ừ.” Tôi xoa xoa đầu tóc rối bù, “Anh đang làm gì?”

“Ăn cơm trưa.” Hạ Ngang nói.

Tôi khẽ day khóe mắt, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên cả người vẫn còn chút mơ màng, chưa nói với Hạ Ngang được mấy câu đã phải ngắt điện thoại.

Tần Bạch Liên làm cơm tôi, tôi ăn được vài miếng, không có khẩu vị.

“Cũng chỉ có mấy ngày, cố chịu đi.” Tần Bạch Liên liếc mắt nhìn tôi nói.

Tôi ngẩng đầu nở nụ cười thật tươi: “Mẹ không hiểu.”

Tần Bạch Liên cười nhạt: “Mẹ mà còn không hiểu.”

Mùa hè thành phố Z, trời nóng đến phát điên. Vì Tần Bạch Liên không muốn để tôi bị cảm nên tuy trong nhà có bật điều hòa nhưng nhiệt độ vẫn để khá cao, tôi cảm thấy ở trong nhà hay đi ra ngoài cũng chẳng có gì khác nhau cả.

Sau khi ăn xong, tôi đứng bên ngoài phòng khách nhìn con đường kéo dài dằng dặc đằng xa. Vào mùa hè, bên dưới khu chung cư chính là nơi náo nhiệt nhất, bên dưới có rất nhiều người đi ra hóng mát.

Tần Bạch Liên liếc mắt nhìn tôi: “Có muốn đi xuống một chút không?”

Tôi đáp: “Không muốn.”

Tần Bạch Liên: “Đi ra ngoài một chút mới tốt cho đứa bé.”

Tôi “Vâng” một tiếng: “Vây đi xuống một chút.”

Lúc thay giày tôi chợt nhớ tới Hạ Ngang. Từ sau khi tôi mang thai, giày cao gót trong tủ đều bị anh đổi hết, đúng là chủ nghĩa độc đoán mà.

Thấy tôi mỉm cười vô cớ, Tần Bạch Liên không chịu nổi lắc đầu.

Tuy lúc trước tôi mua căn nhà này là vì môi trường sống ở đây rất tốt nhưng tôi đối với khu chung cư này rất xa lạ. Đằng sau khu nhà có một hồ nước nhân tạo, gọi là Nguyệt Hồ. Xung quanh Nguyệt Hồ có trồng rất nhiều hoa hồng có thể ngắm thoải mái cho nên bên Nguyệt Hồ có rất nhiều người hóng gió ngắm hoa.

Đi một rồi tôi ngồi lên ghế dài nghỉ ngơi, sau đó tôi nghe thấy có người gọi tên Tần Bạch Liên.

Nhìn về phía phát ra tiếng, cách đó không xa quả có một người đàn ông trung niên đáng vẻ nho nhã đang đứng.

Tôi nhìn ông ấy, lại nhìn Tần Bạch Liên, nghĩ tới vị giáo sư kia thì không nhịn được mỉm cười.

“Về nước khi nào vậy?” Giáo sư tiên sinh hỏi.

“Vừa mới về không lâu.” Tần Bạch Liên nói, dừng một chút lại hỏi, “Sau ông cũng về thành phố Z, được nghỉ à?”

Giáo sư tiên sinh cười: “Tôi đến thành phố Z vì có dự án lớn ở đây.”

Tần Bạch Liên: “Thật là trùng hợp.”

“Đúng là trùng hợp thật.” Một lát sau, rốt cuộc vị giáo sư này mới chú ý tới tôi đang ngồi bên cạnh.

“Con gái của tôi.” Tần Bạch Liên giới thiệu.

Tôi ngẩng đầu mỉm cười với giáo sư, chưa nói được gì, điện thoại của giáo sư chợt vang lên. Ông xin lỗi rồi đi sang một bên tiếp điện thoại, một lát sau, ông quay lại, giải thích: “Là đứa học trò cũ của tôi gọi tới, giờ nó chính là nhà đầu tư cho dự án này của tôi ở thành phố Z, nói muốn tới đây đưa tài liệu cho tôi.”

Tần Bạch Liên cười bảo: “Học trò của giáo sư Lý giỏi quá.”

Giáo sư nói rất khiêm tốn nhưng nhìn vẻ mặt của ông, nét cười trên mặt rõ ràng là niềm tự hào dành cho học trò.

Tần Bạch Liên: “Nếu không ông cứ đi trước đi?”

Giáo sư: “Hay là tôi giới thiệu cho hai người luôn, nó cũng là người thành phố Z, nó tốt lắm. Lần trước không phải bà nói bà có một đứa cháu gái sao, nếu nói chuyện hợp chưa biết chừng còn có thể gặt đây.” Dừng một chút, giáo sư liếc mắt nhìn tôi một cái rồi nói với Tần Bạch Liên: “Nếu con gái của bà còn chưa kết hôn, học trò của tôi với con gái của bà xem chừng cũng xứng đôi lắm.”

Tần Bạch Liên cười ra tiếng: “Con rể của tôi cũng giỏi lắm đấy.” Cậu ở Thanh Đảo vẫn luôn sốt ruột vì chuyện kết hôn của em họ, đề nghị của giáo sư rõ ràng là gài đúng chỗ ngứa của bà.

Không cần suy nghĩ nhiều, Tần Bạch Liên liền vui vẻ đồng ý.

“Khi nào học trò của ông tới?”

“Nó vừa rời khỏi công ty, chắc chừng nửa giờ nữa sẽ tới.” Giáo sư bất giác than thở, “Nó là đứa cuồng làm việc, giờ này mới tan làm.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Thấy giáo sư Lý biến đổi cách thức hẹn hò với Tần Bạch Liên, tôi cũng không muốn ở lại đây làm bóng đèn nữa nên tìm lý do đi về trước.

Trên đường trở về, đi qua một bãi cỏ, có một đám trẻ con trong khu đang ở đó gấp máy bay giấy chơi đùa. Tuy giờ đã hơn 7 giờ nhưng vì là mùa hè nên ngày dài hơn đêm, xa xa phía chân trời vẫn nhuộm hồng bởi ánh nắng chiều, đem đến cho buổi tịch dương một vẻ đẹp u sầu.

“Con gái của Bạch Liên.”

Có người ở phía sau gọi tôi, tôi quay đầu lại, thấy chính là dì hàng xóm đưa đồ ăn cho chúng tôi ban sáng.

Bà vẫy tay với tôi, ý bảo tôi ngồi xuống. Tôi nhìn về phía bà, bà đang ngồi trên băng ghế đá trong bãi cỏ, trong tay còn cầm bộ tranh thêu chữ thập đang thêu dở, dưới chân bà là một cậu bé chừng 3 tuổi đang cúi đầu chăm chú vẽ tranh.

Hiện giờ có vào trong nhà cũng chỉ đầy mồ hôi, còn không bằng ngồi bên dưới hóng mát. Nghĩ vậy tôi liền đi tới bên dì hàng xóm.

Tôi băng qua bãi cỏ sau đó ngồi vào băng ghế đá còn trống, thấy tôi đến gần, dì hàng xóm nhìn tôi mỉm cười hỏi: “Cháu kết hôn bao lâu rồi?”

Tôi trả lời: “Cũng sắp được 2 năm rồi ạ.”

Di hàng xóm “ồ” một tiếng: “Trông cháu vẫn còn trẻ lắm?”

Tôi: “Cháu đã hơn 25 rồi.”

Di hàng xóm mỉm cười: “Mới có 25 thôi.” Sau đó lại cường điệu thêm, “Con gái lớn của bác vẫn còn chưa có đối tượng nào, người trong nhà đều gấp muốn chết rồi.”

Tôi: “Bây giờ phổ biến kết hôn muộn, cháu là sớm quá.”

Di hàng xóm thờ dài: “Được như cháu là tốt nhất.” Dừng một chút bà lại hỏi tôi, “Bụng đã mấy tháng rồi?”

“7 tháng.” Tôi đáp, lúc này chợt có một cái máy bay giấy rơi ở dưới chân tôi.

Tôi ngẩng đầu, cách đó không xa có một cậu bé con kháu khỉnh đang đứng, không biết có phải vì cái bụng bự của tôi dọa nó sợ không mà dù nhìn thấy máy bay rơi xuống dưới chân tôi, cậu bé vẫn chậm chạp không dám tới lấy.

Máy bay giấy ở ngay dưới chân tôi, tôi liếc mắt nhìn cậu bé kia một cái, chợt cảm thấy rất muốn lấy cho nó, sau đó tôi đứng lên, duỗi thẳng lưng ngồi xổm xuống.

“Cháu làm gì vậy, muốn lấy đồ thì cứ nói với bác.” Phía sau vang lên tiếng di hàng xóm đang chuẩn bị buông khung tranh thêu chữ thập.

“Không có việc gì đâu.” Tôi cười đáp.

Sau đó khi tay phải tôi sắp chạm vào máy bay giấy thì một bàn tay gầy gầy sạch sẽ đã nhặt máy bay lên.

Tôi đứng thẳng người, lúc này cậu bé con cũng đã chạy tới, nói với người bên cạnh tôi: “Chú ơi, máy bay này là của cháu, chú có thể trả lại cho cháu không?”

“Đây.” Người nọ đưa máy bay giấy ra trả lại cho cậu bé.

“Cảm ơn chú.” Đây là một cậu bé khá nhút nhát, giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe, sau khi lấy lại được máy bay của mình thì lập tức chạy đi.

Tôi dõi mắt nhìn theo bóng dáng cậu bé chạy đi rồi ngẩng đầu nhìn người bên cạnh. Ánh mắt của anh cũng vừa mới chuyển từ cậu bé rời đi.

“Về từ khi nào?” Sau đó anh mở miệng hỏi tôi.

“Hôm nay.” Tôi đáp.

“Trùng hợp thật trùng hợp thật.” Cẩn Du nói, sau đó anh cụp mí, tầm mắt dừng ở cái bụng tôi, thoáng im lặng. Hai tay anh đút vào trong túi quần dài màu vàng nhạt, thoải mái nói: “Hạ Ngang đâu, cùng về nước à, đã lâu không gặp cậu ấy, có thời gian đi ăn một bữa cơm.”

Tôi nói: “Anh ấy vẫn còn ở Lille.”

“Ồ.” Cẩn Du đáp lời.

“Ừm.” Tôi gật đầu, “Qua mấy ngày nữa mới tới đây, vốn định về cùng nhưng vì em gấp gáp nên mới về thành phố Z trước với mẹ.”

“Ừ ừ.” Cẩn Du liên tục đáp lại hai tiếng sau đó nói với tôi: “Anh tới bởi vì giáo sư đại học của anh cũng ở đây, anh đến đưa cho ông ấy tập tài liệu, không ngờ lại gặp em ở đây.”

Giáo sư đại học, tài liệu, nghĩ tới Tần Bạch Liên còn đang cùng giáo sư Lý ở quán cà phê phía trước chờ Cẩn Du tôi cảm thấy hơi đau đầu.

Có đôi khi, thế giới này thật sự rất nhỏ, nó sẽ đem tất cả những người quen biết nhau trộn hết vào một chỗ, rõ ràng không có bất kì giao điểm nào nhưng lại bị thả vào trong một cái vòng luẩn quẩn có hàng ngàn hàng vạn mối liên quan.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu không vì giáo sư Lý, tuy không gặp mặt nhau nhưng mối liên hệ giữa tôi với Cẩn Du, quan hệ qua lại giữa cả hai, cho dù có không muốn nghĩ tới cũng không cách nào biến mất được.

“Giáo sư đại học của anh ở đây à.” Tôi đáp, tôi cũng không muốn để Cẩn Du với Tần Bạch Liên chạm mặt, nghĩ một lát rồi tôi mở miệng hỏi, “Cẩn Du, em muốn đi ra hiệu thuốc đằng kia một lát, anh có thể đưa em đi được không?”

Nếu tôi nhớ không lầm, đằng trước khu chung cư có một hiệu thuốc, vừa đúng nơi giao lộ.

Cẩn Du “Ừ” một tiếng rồi nói: “Xe của anh ở bên kia.” Giọng điệu không mặn không nhạt, không hề chứa cảm xúc gì đáng nói.

“Làm phiền anh.” Tôi bảo.

Đi lên trước, di hàng xóm còn vẫy vẫy tay với tôi sau đó bà còn liếc mắt nhìn Cẩn Du quan sát một chút rồi khẽ cười.

Cẩn Du đứng cách đó không xa, anh mở cửa xe cho tôi, khi tôi ngồi vào trong, anh kéo dây an toàn ra rồi tay dừng lại giữa không trung, đặt dây an toàn vào tay tôi.

“Cám ơn.” Tôi mỉm cười đáp lại rồi khóa chốt dây an toàn lại.

“Không sao.” Cẩn Du đáp.

Ngồi ở trên xe, tôi cảm điện thoại nhắn cho Tần Bạch Liên một tin, bảo bà mau trở về.

Cẩn Du không để ý tới tôi, cả đường đi đều tập trung lái xe, lúc đến giao lộ, anh nhanh chóng ngoặt xe, dừng lại ở ven đường, rồi quay đầu nói: “Để anh cùng đi vào mua với em.”

Cũng đã diễn đến cảnh này rồi tôi thật khó có thể nói cái gì khác nên gật đầu lại tiếp tục nói cảm ơn.

Cẩn Du lắc đầu, khách khí bảo: “Không có gì đâu, anh cũng không vội.” Nói xong, anh xuống xe trước.

Đến hiệu thuốc chỉ là lấy có, tôi cũng không có gì cần mua, nhưng lúc vừa mới bước vào hiệu thuốc, nhân viên bán hàng liền dẫn tôi với Cẩn Du đến khu dành cho phụ nữ có thai luôn.

“Mang thai mấy tháng rồi?” Nhân viên bán hàng thành thạo hỏi, nhưng người bà ấy hỏi không phải tôi mà là Cẩn Du.

Nhân viên bán hàng là một người phụ nữ đã lớn tuổi, thấy Cẩn Du không trả lời, có lẽ bà cho rằng Cẩn Du là một người ba không xứng chức nên mới nói đùa một câu: “Phụ nữ mang thai vất vả như vậy, mấy ông đàn ông các anh thì ngay cả ngày tháng mang thai cũng không nhớ.”

Đối với sự nhảm nhọt quá đáng này tôi mỉm cười xin lỗi với Cẩn Du, sau đó giải thích với bác bán hàng: “Anh ấy chỉ là bạn của cháu, tiện đường nên đưa cháu tới đây thôi.”

“Xin lỗi.” Bác bán hàng cũng cảm thấy ngại ngùng sau đó giới thiệu với tôi những dược phẩm bổ dưỡng tốt nhất dành cho phụ nữ có thai.

Đến hiệu thuốc chỉ là lấy có, những dược phẩm dành cho phụ nữ có thai trước khi về nước Hạ Ngang đã gửi về cho tôi hết rồi, tôi căn bản cũng không cần mua thêm cái gì.

Nhưng đã diễn thì phải diễn cho hết, tôi cầm hai hộp bong bóng cá mà bác bán hàng gợi ý rồi rời khỏi hiệu thuốc.

Lên trên xe, Cẩn Du vừa khởi động xe vừa hỏi tôi: “Trở về luôn à?”

Tôi gật đầu sau đó nói: “Tốn nhiều thời gian của anh quá.”

Cẩn Du quay đầu nhìn tôi: “Triều Ca, thực sự thì anh không gấp.”

Tôi cười khê: “Em cũng chỉ khách sáo vậy thôi.”

Cẩn Du nở nụ cười, so với lúc đi, không khí trên đường về tốt hơn nhiều, thậm chí anh còn kể với tôi về vài người mà cả hai cùng quen biết.

“Lâm Tương càng ngày càng bị vợ quản nghiêm, bây giờ việc mời cậu ta đi ra ngoài chơi căn bản là không thể, còn Tiểu Bạch, học cùng trung học ấy, em còn nhớ cậu ta chứ, tháng trước cậu ta cũng kết hôn rồi, vợ là người Mỹ, lúc mời rượu còn có thể nói mấy câu tiếng Bắc Kinh, rất thú vị.”

Cẩn Du có vẻ như đang hồi tưởng, vừa nói vừa cười, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Trước đó trường trung học của chúng ta kỉ niệm 100 năm thành lập trường, các bạn trong lớp cũng có cơ hội họp mặt. Triều Ca, chắc em vẫn còn nhớ rõ Dư Khương chứ, em có biết bây giờ cậu ta đang yêu ai không, chính là...” Cẩn Du nhíu mày nghĩ một lát, “Cố Tiểu Tây, chính là cô bạn nhỏ gầy tong teo đó. Hồi trước Dư Khương xảy ra chuyện, chính nhờ cô ấy ra mặt giải quyết giúp.”

“Thế ư, bất ngờ quá.” Tôi đáp.

“Đúng thế.” Cẩn Du nở nụ cười sau đó chửi một câu thô tục, “Chuyện bất ngờ trên đời này thật con mẹ nó nhiều quá.”

~

Đưa tôi về bên dưới tiểu khu, Cẩn Du liền rời đi. Tôi một mình đi lên trên, lúc vào nhà Tần Bạch Liên đã ngồi sẵn trên sofa trong phòng khách chờ tôi.

“Sao đột nhiên lại gọi mẹ về?” Tần Bạch Liên hỏi tôi.

Tôi ăn ngay nói thật: “Học trò của giáo sư Lý chính là Diệp Cẩn Du.”

Tần Bạch Liên sững sốt sau đó “ồ” một tiếng: “Tiếc là không gặp mặt nếu không thì cũng rất lý thú.”

Tôi mỉm cười: “Lại còn lý thú nữa, chẳng lẽ định giới thiệu em họ cho anh ấy thật à.”

Tần Bạch Liên vênh cằm “Hay để mẹ thử xem?”

Tôi cười xùy một tiếng, xoay người đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: “Tùy mẹ.”

Ngày hôm sau cậu đưa bà ngoại tới khám bệnh, Tần Bạch Liên đã rời nhà từ sớm sau đó cùng cậu đi gặp bác sĩ, lấy sổ khám, đăng ký nằm viện.

Bận rộn cả một ngày, bữa tối Tần Bạch Liên định giải quyết ở Hòa Viên. Nghe Tần Bạch Liên nói đây là một nhà hàng mới mở, khung cảnh và món ăn đều rất tuyệt.

Dọc theo đường đi, Tần Bạch Liên và cậu dùng giọng Thanh Đảo nói chuyện với nhau, tôi nghe mà chẳng hiểu gì, nằm trên ghế xe chán nản nhắn tin cho Hạ Ngang.

“Nghịch di động ít thôi.” Tần Bạch Liên quay đầu nhắc nhở tôi một câu.

“Điện thoại di động dành cho phụ nữ có thai mà, ít phóng xạ lắm.” Tuy nói như vậy nhưng tôi vẫn bỏ điện thoại vào trong túi.

Tôi quay sang nhìn dòng người bên ngoài xe, trong lòng rất nhớ một người.

Hòa Viên được xây dựng theo phong cách thời dân quốc, tường trắng ngói xanh, trong vườn trồng cây lựu, quả lựu đỏ hồng điểm xuyết trên tán lá cây xanh tươi, trông đẹp vô cùng.

Ba người ăn cơm nên chỉ chọn vài món ăn địa phương nổi tiếng của thành phố Z. Chắc vì ngơ ngẩn ở Pháp lâu quá nên đồ ăn của thành phố Z không còn hợp với khẩu vị của tôi nữa, chỉ ăn được có vài miếng. Vì phụ nữ có thai hay đi tiểu nên tôi lại đứng lên sau đó ra khỏi phòng hỏi người phục vụ mặc sườn xám phòng vệ sinh ở đâu. Cô phục vụ chỉ về phía trước: “Đi hết hành lang dài này là đến.”

Từ nhà vệ sinh nữ đi ra, lúc đang trên đường quay trở về, tôi nhìn chiếc gương gắn bên trên bồn rửa mặt ngắm nghía bản thân. Bởi vì mang thai, cân nặng tăng hơn nhiều so với trước kia. Khuôn mặt trái xoan khi trước đã biến thành mặt bánh bao, tay tôi bóp bóp hai má thịt, đã sắp thành bà béo tới nơi rồi.

Đột nhiên đằng sau vang lên một tiếng cười khê, tôi quay đầu, vị người quen này vừa thấy mặt liền mờ môm oán giận.

“Tần Triều Ca, em bạc bẽo quá đấy, về nước cũng không thêm nói với người bạn cũ này một câu.”

“Không phải là vừa mới về sao, còn chưa kịp thông báo.” Tôi cười nhìn Trần Từ Minh ăn mặc chỉnh tề đứng cách đó không xa, “Gặp khách hàng à?”

Trần Từ Minh lắc đầu, sau đó chỉ về căn phòng thứ 2 bên trái, “Tổ chức tiệc mời mấy vị quan chức tới.” Dừng một chút, Trần Từ Minh còn cố ý cười xấu xa, bổ thêm câu, “Bên trong còn có người quen cũ của em đấy.”

Đúng lúc này, tiếng gọi “bí thư Bạc” chợt hấp dẫn lực chú ý của tôi.

Trần Từ Minh cũng nhìn theo tầm mắt của tôi, kể cho tôi: “Năm trước được điều từ bên thành phố S sang đây làm phó bí thư khu ủy, nghe nói là chủ động đề nghị điều chuyển, so với chức vị cũ còn thấp hơn mấy bậc đấy.”

“Gã này đúng là có bệnh.” Tôi nói với Trần Từ Minh.

Trần Từ Minh lắc đầu, ghé vào bên tai tôi nói: “Nghe đồn là vợ chồng bất hòa nên mới chủ động xin điều chuyển.”

Tôi cười: “Vợ chồng bất hòa cũng phải thôi, gã họ Bạc này quá hủ bại, còn nuôi gái bên ngoài nữa chứ.”

Trần Từ Minh cười phì một tiếng, sau đó ho khan: “Kín miệng thôi, bí thư Bạc của chúng ta rất là thanh liêm đấy.”

Tôi nhìn về phía căn phòng bên trái đó thì thấy một đám đàn ông mặc tây trang đi từ bên trong ra, thì ra người quen cũ Trần Từ Minh vừa mới ám chỉ chính là Diệp Cần Du.

Bởi vì ngày hôm qua anh mặc đồ thường nên tôi không cảm thấy anh thay đổi, bây giờ anh ăn mặc chỉnh tề đứng trong đám người này thì mới thấy anh thay đổi rất nhiều. Vì da Cần Du trắng nên trông anh không hề có nét già nua, năm 18 tuổi tôi vẫn thường lo anh bạn trai Diệp Cần Du của mình cho dù có hơn 30 tuổi thì vẫn đẹp trai trẻ tuổi, nhưng hôm nay nhìn lại, năm tháng bê đầu, sao có thể không để lại dấu vết.

~

Ngoảnh đi ngoảnh lại tôi đã về thành phố Z được gần 1 tháng. Tuy ngoài miệng không nói nhưng tôi vẫn luôn chờ Hạ Ngang về, cục cưng trong bụng càng ngày càng lớn, tôi lại càng muốn gặp Hạ Ngang.

Bởi vì Tần Bạch Liên còn bận tới bệnh viện chăm sóc bà ngoại nên đã mời một người tới chăm sóc cho tôi.

Người tới là một cô gái trẻ tên Tiểu Linh đến từ vùng khác, tuổi còn chưa đến đôi mươi nhưng tay chân lại rất nhanh nhẹn.

Bữa cơm tối tôi muốn ăn cháo hải sản Hà Gia nên liền cùng Tiểu Linh đi tới Cừu Phố. Tiệm cháo Hà Gia ở “Cừu Phố” là một cửa tiệm lâu đời ở thành phố Z, không biết nó được mở năm nào, chỉ biết khi tôi vẫn còn đang học trung học, tiệm cháo Hà Gia đã nổi tiếng lắm rồi.

Đã qua giờ ăn cơm, người tới mua cháo cũng không còn nhiều, tôi với Tiểu Linh chọn vị trí ngồi bên cửa sổ. Cách bài trí của tiệm cháo Hà Gia không giống với các tiệm cháo bình thường, mỗi bàn ăn đều được ngăn cách bởi một cái bình phong bằng gỗ điều khắc. Mặc dù tạo nên không gian độc lập nhưng hiệu quả cách âm lại không được tốt lắm, ví như tiếng nói chuyện ở bàn bên cạnh tuy chúng tôi có vô tình nhưng vẫn nghe được một ít.

“Thì ra anh cũng tốt nghiệp đại học A, em cũng có người bạn tốt nghiệp ở đại học A, nghe nói đại học A mỹ nữ nhiều như mây.”

“Thế à?”

“Em cũng chỉ nghe nói vậy thôi, em có thể hỏi một chuyện không, anh đã từng có bạn gái chưa?”

“Có rồi.”

“Mấy người?”

“Hai người.”

“Đều là ở đại học sao?”

“Không phải.”

Người con gái “ừm” một tiếng: “Thực ra em đối với chuyện tình cảm hơi khắt khe, nguyên nhân em với bạn trai cũ chia tay là vì bạn gái cũ của anh ấy cho nên em mạo muội hỏi một câu, anh cùng với người trước có còn liên lạc với nhau không?”

“...”

“Thú vị thật đấy.” Tiểu Linh ngồi đối diện với tôi khẽ nháy mắt, từ lúc bước vào tối giờ, cô ấy luôn chăm chú ngồi nghe cuộc nói chuyện của đôi nam nữ ngồi bàn bên.

Tôi mỉm cười sau đó cúi đầu húp cháo cho tới khi đôi nam nữ kia rời khỏi tiệm cháo, hai người cùng đứng bên cạnh một chiếc Touareg.

“Chị Triều Ca, chị cảm thấy đôi nam nữ này có tiến tới được không?”

“Không chắc lắm nhưng xét về hình thức thì hai người này rất xứng đôi.”

Tiểu Linh lè lưỡi: “Xem mắt trông điều kiện, em cảm thấy cô gái không xứng với anh chàng kia.”

Tôi húp mấy ngụm cháo: “Em cũng bao xem mắt trông điều kiện, nói không chừng điều kiện của cô gái này còn tốt hơn cả chàng trai kia thì sao?”

“Cũng có thể.” Tiểu Linh tỏ vẻ suy tư, “Nhưng nếu em là chàng trai kia thì sẽ rất chướng mắt với cô gái này, trừ khi bị buộc phải kết hôn nếu không em sẽ tìm người nào đó dễ chịu hơn.”

Buổi tối lúc tắm rửa xong, bụng tôi đột nhiên đau nhức từng cơn, Tần Bạch Liên còn chưa về, tôi dựa vào tường gọi Tiểu Linh. Tiểu Linh vội vã chạy từ phòng khách vào, thấy đầu tôi chảy đầy mồ hôi thì tay chân hoảng hốt.

“Gọi điện cho xe cứu thương trước rồi em gọi cho dì Tần giúp chị.” Tôi nói. Rồi nhờ Tiểu Linh dìu mình ngồi xuống xô pha, tôi đau đến chảy cả nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Ở trong phòng sinh đau đớn hơn 10 giờ mà cục cứng vẫn không ra, khoảng thời gian sau khi tôi được đưa vào bệnh viện phụ sản Tần Bạch Liên liền chạy từ bên bà ngoại tới đây.

Lúc vào phòng sinh là 8 giờ 15 phút tối, trong buổi đêm dài vắng vẻ này, tôi bị cơn đau bụng sinh tra tấn đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhưng hơi lạnh

trong phòng sinh thì lại rất nhiều, cho dù mồ hôi của tôi có chảy ướt sũng xuống dưới ga giường nhưng vẫn cảm thấy lạnh kinh khủng, cái lạnh khiến tay chân như nhũn ra.

“Hạ Ngang đâu, đã gọi điện thoại cho anh ấy chưa?” Răng nanh vì kìm nén cơn đau mà cắn nát môi, tôi quay đầu giữ chặt tay Tần Bạch Liên hỏi.

Tần Bạch Liên vỗ tay tôi trấn an: “Đã gọi điện thoại cho nó rồi, bay chuyến sớm nhất, sẽ nhanh chóng bay tới đây thôi.”

Bên ngoài phòng sinh trồng một hàng cây ngô đồng, trong gian phòng chờ sinh tôi dán mặt vào gối, gió bên ngoài rất to, có lúc lại thoáng tĩnh lặng, rồi gió mạnh mẽ thổi bật lá cây, phát ra tiếng xào xạc.

Sau đó liền nghe thấy tiếng trời mưa, mưa rơi tí tách như những cục đá rơi trên đường, tí tách tí tách, nghe thật trong trẻo. Chợt có một cơn gió lớn, mưa bắt đầu ào lên trên cửa sổ thủy tinh, từng hồi sét đánh vang trời, ầm ầm.

Dù biết rõ Hạ Ngang đang ở Pháp cho dù có lập tức chạy tới thì cũng cần có thời gian nhưng tôi vẫn luôn hỏi Tần Bạch Liên câu hỏi ngớ ngẩn: Bao giờ Hạ Ngang tới?

Thời điểm cần người đó ở bên cạnh, tâm trạng gấp gáp nóng nảy đó thì ra là như vậy.

Suốt một đêm mưa to, cho tới khi chân trời dần sáng, cả một đêm này, tưởng như dài tới vô biên vô hạn, tôi cũng không biết tới khi nào thì hừng đông.

Qua một lúc sau, cửa phòng sinh bị đẩy ra, sau đó có một nhóm người tất tả bước vào, trên đầu có tiếng nói chuyện, hẳn là các bác sĩ đang trao đổi, nói toàn tiếng Pháp.

Cánh mũi đột nhiên chua xót, nước mắt chảy tràn ra bên ngoài, cảm xúc từ đầu tới cuối giờ chỉ còn lại tui thân, sau đó có một bàn tay đặt lên trán tôi, có một tiếng thở dài rất nhỏ, ngón tay thô ráp lau đi nước mắt trên khóe mắt tôi.

“Xin lỗi, Triều Ca.” Một giọng nam trầm thấp bay vào trong tay tôi, tôi hít hít cánh mũi, chỉ cảm thấy nước mắt càng chảy càng nhiều, quay đầu lại tôi nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt.

Hạ Ngang mặc bộ đồ tiêu khuẩn, Hạ Ngang mà tôi chờ suốt đêm cũng tới rồi, Hạ Ngang có đôi mắt đen sâu thẳm thẳm đang tràn ngập áy náy và lo lắng nhìn tôi.

Một khắc kia, tôi chợt cảm thấy được bản thân mình đã hạnh phúc đến dường nào, Hạ Ngang tựa như ánh bình minh trong sinh mệnh của tôi, băng qua đêm đen, chỉ vì sự xuất hiện của anh khiến cho tôi cảm nhận được niềm vui sướng trước nay chưa từng có, bởi vì anh, tôi không sợ chờ đợi.

~

Sau khi sinh con xong, Tần Bạch Liên còn đùa: đúng là ba và con gái liền tâm, con gái phải đợi ba ba đến thì mới chịu chui ra, khóe miệng tôi cong lên, sau đó há mồm uống chén canh gà Hạ Ngang nấu.

Trước khi lâm vào mê man, cuối cùng tôi cũng nghe được bác sĩ nói một câu với tôi: “Sinh được một tiểu công chúa xinh đẹp, chúc mừng cô.”

Sau khi biết được giới tính của con, tôi chợt thoáng cảm thấy may mắn. Trong tiềm thức, tôi vẫn luôn hy vọng đó là con gái chứ không phải con trai.

Cũng bởi vì sinh non nên con gái của tôi phải ở trong lồng ấp. Vì vậy từ khi tỉnh lại cho tới bây giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy tiểu công chúa của mình.

“Anh đã tới thăm con chưa?” Tôi hỏi Hạ Ngang.

Hạ Ngang lấy từ trong túi ra một cái di động, sau đó hơi nghiêng người, mở những bức ảnh anh chụp được cho tôi xem.

“Nhìn này, đây là con gái của chúng ta.” Hạ Ngang nhìn ảnh chụp rồi lại ngẩng đầu nhìn tôi sau đó vươn cằm hôn lên trán tôi, “Cám ơn em, Triều Ca.”

Tôi cúi đầu sau đó tiếp tục nhìn ảnh chụp trong máy Hạ Ngang, những bức ảnh đều chụp con gái nằm trong lồng ấp ngủ, bàn tay mềm mại nhỏ bé của con bé còn đang áp lên má.

Tôi chưa bao giờ thấy Hạ Ngang chụp ảnh bằng điện thoại, tưởng tượng tới cảnh Hạ Ngang ngồi xổm trong phòng giữ ấm chụp ảnh cho con thì không nhịn được mỉm cười.

Hạ Ngang lại hôn lên trán tôi: “Con bé rất giống em.”

Tôi nghiêng đầu tựa vào lòng Hạ Ngang, tiếp tục nhìn ngắm ảnh chụp trong máy anh.

Bởi vì sinh tự nhiên nên ngay ngày hôm sau tôi đã có thể xuống giường, lúc đến phòng cách ly thăm con gái, Hạ Ngang kiên trì muốn ôm tôi, dọc theo đường đi đều là các bác sĩ, y tá và người nhà bệnh nhân, hai tai tôi nóng rực lên.

Đi tới lồng ấp của con gái, tôi chăm chú nhìn con sau đó quay đầu sang nhìn Hạ Ngang, hạnh phúc tràn đầy trong lòng, chợt có một gương mặt của một cục cưng khác lướt qua đầu tôi.

Năm 18 tuổi ấy tôi cũng ngồi xổm bên cạnh lồng ấp nhìn thẳng bé, nhìn đôi lông mi thưa thớt nhạt màu của nó, ngấm cái miệng nhỏ nhắn của thằng bé đang hơi hé ra khi ngủ.

Tôi lắc đầu muốn để những hình ảnh đó trôi đi, sau đó chỉ vào mấy sợi tóc tơ xoắn xoắn trên đầu con gái rồi quay đầu hỏi Hạ Ngang: “Hạ Ngang, anh vốn đâu có phải là tóc xoắn tự nhiên?”

Con gái tuy đẻ non nhưng tóc cũng đã mọc dài ra, xoắn xoắn trên trán.

Hạ Ngang khẽ cười, dừng một chút mới đáp: “Chắc là di truyền cách qua thế hệ, mẹ anh cũng là tóc xoắn tự nhiên...”

Con gái ở trong lồng ấp khoảng 1 tuần, Hạ Ngang bảo với tôi rằng tuy đẻ non nhưng con bé lớn lên rất khỏe mạnh, không cần ở trong phòng giữ ấm lâu. Nhưng không biết vì sao tôi vẫn luôn lo lắng, cho tới khi Tần Bạch Liên ôm con gái tôi từ trong lồng ấp đi ra đặt vào lòng tôi, nhìn đáng vẻ ngủ say của con bé, tôi mới an tâm.

Hạ Ngang còn chưa biết cách ôm con, anh rất cẩn thận, tay chân lỏng ngóng vụng về. Nhưng có lẽ đúng như lời Tần Bạch Liên nói: cha và con gái liền tâm, con gái đang khóc nhưng chỉ cần Hạ Ngang ôm sẽ dần yên tĩnh lại, sau đó nằm trong lòng anh ngủ say.

“Con bé đang yêu quá.” Chung Hiểu Tinh với Lâm Tương tới thăm tôi, Chung Hiểu Tinh tiếp lấy con từ trong tay Tần Bạch Liên, sau đó hỏi tôi, “Con bé tên là gì?”

“Tên là...” Tôi đáp, “Hạ Lê.”

“Tiểu Lê Từ, ngoan ngoan nhé.” Chung Hiểu Tinh nói chuyện với con sau đó cô ấy đặt con vào lòng Lâm Tương, nháy nháy mắt, “Có muốn thử cảm giác làm ba ba trước không?”

Lâm Tương khẽ cười vài tiếng, sau đó trong sự giám sát quản lý chặt chẽ của Hạ Ngang mà ôm con, lúc giao lại con bé cho Hạ Ngang còn nói: “Khuê nữ nhà cậu nặng lắm đấy.”

Hạ Ngang cười, trong mắt thoáng qua sự kiêu ngạo của người làm cha: “Mới có hơn 7 cân thôi.” (=3.5 kg)

Lâm Tương vươn tay ra định捏 hai má của con nhưng bởi vì ánh mắt của Hạ Ngang mà phần nộ rút tay về.

“Sờ có một chút thôi, đâu có làm sao.” Lâm Tương lên án.

Chung Hiểu Tinh ở bên cạnh cười híp mắt, sau đó cô ấy kéo tay Lâm Tương lại, hỏi: “Có phải có xúc động muốn làm ba ba hay không?”

Lâm Tương giờ ngón tay ấn vào trán Chung Hiểu Tinh, hai người đã kết hôn hơn 2 năm, nhưng những động tác nhỏ thoi còn yêu nhau vẫn gìn giữ tới tận giờ.

“Có chút...”

Chung Hiểu Tinh mỉm cười rồi không ngừng nói chuyện với tôi.

Giữa trưa, Hạ Ngang vì phải làm giấy chứng sinh cho con nên rời đi. Một mình nằm trong phòng bệnh, tôi để con gái gối lên tay chơi, chốc lát sau con bé liền ngã vào ngủ bên cạnh tôi, mỗi lần tôi sờ hàng lông mày của nó là con bé sẽ nhắm mắt nhắm mũi.

“Đúng là một con nhóc xấu tính.” Tôi cười khê.

Tóc bết kinh khủng, vậy mà Hạ Ngang với Tần Bạch Liên lại không cho tôi gội đầu, nghe Tiểu Linh bảo phần rôm cũng có thể làm sạch đầu nên tôi nhờ cô bé mua cho tôi một ít phấn rôm tới.

Cửa phòng bị ai đó đẩy ra, tôi tưởng Tiểu Linh đã trở về nên không ngừng đầu lên mà nói luôn: “Mau lên, mau dạy cho chị biết cách làm sao dùng phấn rôm gội đầu.”

Im lặng.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía người đang đứng ở cửa, sừng sốt một lát rồi tươi cười chào hỏi: “Cẩn Du.”

Cẩn Du cũng nhoen miệng cười sau đó đi vào phòng bệnh, đặt túi quà lên trên ghế sofa trong phòng bệnh rồi đi đến bên cạnh tôi nói: “Nghe nói em mới sinh nên tới đây thăm em và ... con.”

Dứt lời, tầm mắt Cẩn Du liền dừng lại trên cô nhóc đang nằm ngủ bên cạnh tôi, ngập ngừng một chút, anh hỏi tôi: “Là con gái sao?”

Tôi nhìn con cười đáp: “Con gái, tên là Hạ Lê.”

Cẩn Du gật đầu, vẻ mặt thoáng chút đờ đẫn, nhìn con rồi bảo: “Trông rất đáng yêu.”

Đúng lúc này, cục cưng mở mắt ra, “Oa” một tiếng, khóc nức nở.

“Chắc là tã ướt rồi.” Tiểu Linh đi tới thuận thực thay tã cho con xong thì con cũng dừng khóc thật, bàn tay nhỏ bé cầm lấy cái khăn mềm bao quanh người.

“Anh có thể ôm không?” Cẩn Du nói.

Chần chờ một lát, tôi đặt đầu rồi nhờ Tiểu Linh đặt con bé vào trong tay Cẩn Du.

Nhưng khi đưa nhỏ vừa nằm trong lòng Cẩn Du, có lẽ là vì thay đổi tư thế nên con bé lập tức khóc văng lên, Cẩn Du không giao lại con bé cho Tiểu Linh mà ngược lại anh chậm rãi đi dong trong phòng bệnh, thành thạo vô về, tựa như một người cha vậy.

“Triều Ca, em xem này, con bé ngừng khóc rồi, ngoan lắm.” Dần dần con bé cũng không khóc nữa, Cẩn Du quay đầu nói với tôi, nhất thời ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt anh, bởi vì ánh sáng nên nụ cười trên mặt Cẩn Du tựa như chìm trong ánh sáng mặt trời, sau đó từ từ tan biến.

Đáy lòng như bị ai đó nhéo một cái, sau đó tựa như hai người bạn cũ gặp nhau, tôi hỏi Cẩn Du: “Lần trước em gặp anh đang xem mắt, thế nào, có kết quả không?”

Cẩn Du thoáng run lên, giống như không nghe thấy câu hỏi của tôi, anh lại tiếp tục ôm con đi dong trong phòng bệnh. Lúc anh đưa con bé trả lại cho tôi không hề đưa qua Tiểu Linh mà là đặt thẳng tới bên cạnh tôi.

Lại nhìn con thêm vài lần nữa, sau đó anh mới ngẩng đầu trả lời câu hỏi lúc trước của tôi.

“Cứ như vậy thôi”, Cẩn Du đáp, về mặt và lời nói của anh đều có lệ như nhau. Sau một lát anh hỏi tôi: “Hạ Ngang đâu, không ở lại đây sao?”

Tôi trả lời: “Đi làm giấy chứng sinh cho con bé rồi.”

Cẩn Du “À” một tiếng, khước miệng khẽ cong lên, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Hai tuần lễ sau tôi xuất viện, Hạ Ngang lái xe tới đón tôi và con gái, trước khi đi, Tần Bạch Liên và Tiểu Linh sửa soạn đồ dùng, Tần Bạch Liên mở một cái hộp màu xanh đậm ra, hoảng hốt lấy ra một đôi lắc tay nhỏ bằng vàng ròng cho tôi xem.

“Ai lại tặng đồ quý như vậy chứ?”

Tôi không khỏi sợ run người, liếc mắt nhìn sang cái hộp bao bên ngoài đáp: “Một người bạn học.”

Tần Bạch Liên mỉm cười sau đó cúi người vừa đi đôi tất hồng hồng cho con vừa nói chuyện với con: “Lê Từ à, giờ bà ngoại đưa con về nhà nhé?”

Tôi bật cười nhìn con gái đang được quấn trong chiếc khăn to, con bé xoay đầu hết nhìn đông lại nhìn tây, bởi vì còn nhỏ nên mắt vẫn chưa thể mở hết, nhưng có lần Hạ Ngang nhìn con bé rồi nói với tôi: “Triều Ca, con gái của chúng ta trông rất xinh, nhất là đôi mắt, rất giống em.”

Hạ Ngang lái xe, tôi ngồi ở ghế phó lái, Tần Bạch Liên ôm con ngồi ghế sau, tôi thoải mái dựa vào ghế nghịch nghịch chiếc nhẫn cưới đeo trên ngón áp út.

Ngước mắt nhìn lên những sợi râu mới mọc trên cằm anh, tôi vươn tay sờ lên đó rồi bảo: “Về nhà em sẽ cạo giúp anh, vừa rồi anh hôn con, con bé khóc, nhất định là tại râu của anh làm đau nó rồi.” Trong khoảng thời gian này, Hạ Ngang còn bận bịu hơn tôi nghĩ, trong 2 tuần lễ tôi nằm viện, anh xuất ngoại không dưới 3 lượt.

Tay trái Hạ Ngang điều khiển vô lăng, tay phải buông xuống cầm tay tôi, sau đó quay sang mỉm cười với tôi, tiếp tục nghiêm túc lái xe.

Hạ Ngang có một khối bất động sản ở khu biệt thự Hải Đô Loan của thành phố Z, bởi vì dự định sẽ sống một thời gian ở thành phố Z nên sau khi con được đầy tháng, chúng tôi liền nghe theo Tần Bạch Liên chuyển tới Hải Đô Loan, căn nhà tôi đang ở cách Hải Đô Loan rất gần, cho dù tôi với Hạ Ngang chuyển tới đây, mỗi ngày Tần Bạch Liên vẫn có thể tới thăm cháu gái của bà.

Những ngày sau trôi qua quá đổi yên ả, tôi ở thành phố Z được 7 tháng, sau đó cả nhà ba người chuyển về căn nhà ở Lille Pháp.

ở Lille 2 năm, so với thành phố Z tôi lại thích nơi đó hơn. Tôi thích hàng cây ngô đồng ở đó, thích những kiến trúc cổ kính trang nghiêm ở đó, thích quán

cà phê tọa ở đầu đường ẩn náu trong một góc tĩnh lặng.

~

Khi con được tròn 1 tuổi, tôi trở về nước tham dự hôn lễ của Tần Bạch Liên và giáo sư Lý nhưng Hạ Ngang không thể về cùng với tôi. Trước khi về nước 6 ngày, tôi cãi nhau với anh sau đó tiến vào thời kỳ chiến tranh lạnh. Ở bên nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau, lần đầu tiên chiến tranh lạnh.

Tôi giữ ý định sẽ chiến tranh lạnh với Hạ Ngang 1 tuần rồi mới làm hòa, sau đó cùng về nước tham dự hôn lễ của Tần Bạch Liên, nhưng trước hôm về nước, anh lại bay đi San Francisco.

Cũng bởi vì dỗi nên tôi không báo cho Hạ Ngang đã mang theo con gái trở về thành phố Z. Cả thế giới có hàng tỉ đôi vợ chồng, mỗi ngày đều có ngàn vạn đôi vợ chồng trình diễn tiết mục người vợ bị chồng chọc tức nên bỏ về nhà mẹ đẻ. Rồi khi chính loại tiết mục này phát sinh trên người tôi và Hạ Ngang, tôi thực sự không hiểu nhưng cho dù có không hiểu thì sự việc vẫn xảy ra. Hạ Ngang quả thật không hề dỗ tôi đã bỏ đi tới San Francisco, còn tôi cũng quả thực đã xách hành lý ôm con về thành phố Z.

Hôn lễ của Tần Bạch Liên với giáo sư Lý rất đơn giản, cả hai mời bạn bè người thân tới ăn một bữa cơm. Họ hàng và bạn bè của giáo sư Lý có ít nên ông mời cả những người học trò yêu tới, tôi xem danh sách khách mời, bên trong đó có Cần Du, cũng có Hà Tiểu Cảnh.

Về phía Tần Bạch Liên, khách mời lại càng ít, mời bà ngoại, cậu với em họ từ Thanh Đảo tới rồi những người hàng xóm thân quen.

Sau đó, cho dù có chưa tới bốn bàn tiệc rượu thì không khí vẫn náo nhiệt vô cùng.

Lúc tôi trang điểm cho Tần Bạch Liên, tôi trêu Tần Bạch Liên đã lớn tuổi như vậy rồi mà còn làm mấy trò bày vẽ này, Tần Bạch Liên cười bảo tôi không hiểu.

Giọng điệu giống y như lúc Tần Bạch Liên trêu tôi lúc nào cũng nhớ Hạ Ngang, tôi nói câu “Mẹ không hiểu” kia.

Tôi cẩn thận kẻ hai hàng lông mày cho Tần Bạch Liên, trong lòng thầm nghĩ: Đối với tình yêu hay là hôn nhân, tôi có thể bảo kẻ trong cuộc thì u mê nhưng ở trong một phương diện khác, những người đứng xem sẽ vĩnh viễn không cảm nhận được nhưng cảm giác mà người trong đó nhận thấy. Những kiên trì, những giải bày, những chứng minh, không ai có thể hiểu được chúng.

“Hạ Ngang bận rộn quá à?” Lúc trang điểm xong, Tần Bạch Liên hỏi tôi như vậy.

Tôi gật đầu: “Vâng, anh ấy bận rộn nhiều việc quá.”

Trong buổi hôn lễ, con được giao cho bảo mẫu, con được 1 tuổi đã bắt đầu sợ người lạ, ngoại trừ bảo mẫu Tiểu Linh vẫn luôn chăm sóc con bé, tôi và Hạ Ngang nữa thì con bé sẽ không cho ai bế.

Bởi vì sinh non nên bây giờ tuy con đã biết đi nhưng vẫn chưa vững, con bé biết gọi ba, gọi mẹ, cũng có thể nói ra một hai tiếng Pháp chưa rõ, cũng không biết là học được từ ai.

“Bây giờ chúng ta cùng nhiệt liệt vỗ tay chào mừng cô dâu chú rể.”

Khi MC cầm microphone đứng trên bục giới thiệu Tần Bạch Liên và giáo sư Lý một cách rất nhịp nhàng thì tôi ở bên dưới lại cảm thấy thốn thốn. Chỉ vừa mới đây thôi, Tổng Lê Minh còn bay tới Pháp thăm con gái tôi, giờ ông cũng đã độc thân.

Tần Bạch Liên yêu Tổng Lê Minh hơn 20 năm, không màng chuyện ông không cần bà, không để ý ông đã có vợ. Hơn 20 năm bà đều nhớ thương ông nhưng giờ Tổng Lê Minh đã ly hôn, Tần Bạch Liên lại không hề do dự gả cho giáo sư Lý, không hề là ông, tình đã dứt, lòng liền kiên quyết.

Có hai bàn tiệc đều là học trò của giáo sư Lý, đều là một đám thanh niên, lúc uống rượu đều gọi nhau là sư huynh sư tỷ. Cần Du với Hà Tiểu Cảnh ngồi cùng một bàn, so với bàn bên kia, bàn của họ bởi vì có mấy thành viên tích cực nên không khí trên bàn ăn cũng náo nhiệt hơn rất nhiều.

“Diệp Cần Du này, giáo sư của chúng ta cũng đã kết hôn rồi, cậu với Tiểu Cảnh đây đưa nhau nhiều năm như vậy cũng nên tiến tới đi chứ?”

“Đúng, Tiểu Cảnh, sư huynh nói với em này, nếu em với Diệp Cần Du không thể tiến tới thì nhóm bọn anh sẽ không bao giờ tin tưởng vào tình yêu nữa.”

“Đúng, đúng, không bao giờ tin tưởng vào tình yêu nữa.”

“...”

Tiểu Linh ôm con tới, cô bé lè lưỡi với tôi: “Lê Từ vẫn luôn ăn vạ đòi tới cho nên em ôm con bé tới đây.

“Không sao đâu.” Tôi tiếp lấy con từ tay Tiểu Linh sau đó vờ trừng mắt với con. Con bé tuy mới được 1 tuổi nhưng đã biết lấy lòng rồi, còn quay sang mỉm cười với tôi rồi ghé vào vai tôi, cọ cọ mấy cái.

“Ai ui, Tiểu Lê Từ, ông là ông cậu của cháu đây.” Cậu tôi ở bên kia đang vỗ tay với con bé, muốn hấp dẫn sự chú ý của nó.

Sau đó con bé dường như rất hứng thú đối với những người đang ngồi đó, đôi mắt tròn tròn mở to nhìn chăm chăm sang bên đó.

Cần Du quay đầu nhìn về phía tôi. Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng có đường chỉ thêu màu vàng nhạt, quần dài bằng tơ tằm màu ngà, rất hợp với bộ âu phục đang vắt ở trên ghế.

Chỉ thoáng nhìn một cái, khi tầm mắt anh liếc tới trên người con thì hơi dừng lại một chút. Mà lúc này, Hà Tiểu Cảnh đã đi tới.

“Đúng là một cô bé dễ thương.” Hà Tiểu Cảnh nói, sau đó vươn hai tay, “Minh có thể ôm con bé không?”

“Con bé sợ người lạ.” Tôi đáp.

Nhưng mà con nhóc bình thường không hề cho ai ôm này, thấy Hà Tiểu Cảnh vươn tay, con bé cũng vươn đôi tay nhỏ bé ra.

Hà Tiểu Cảnh mừng rỡ tiếp lấy cục cưng trong lòng tôi sau đó treu tôi: “Triều Ca ơi, con gái của cậu đáng yêu thế này, tớ chỉ muốn ôm nó đi thôi.”

“Tự mình sinh một đứa là được.” Em họ đột nhiên đáp trả lại một câu, không nặng không nhẹ.

Tôi mỉm cười. Có lẽ con bé rất hứng thú với cái áo trước ngực Hà Tiểu Cảnh nên nó dán lên ngực Hà Tiểu Cảnh nghịch cái áo của cô ấy, sợ con bé phá hỏng cái áo nên tôi gạt tay con bé ra.

Con bé quay lại mỉm cười với tôi, mặc kệ thế mà nghịch tiếp.

“Không sao đâu.” Hà Tiểu Cảnh nói sau đó ôm con bé tới bàn của cô ấy.

Em họ đẩy tay tôi: “Bé Tiểu Lê Tử về đi.”

Tôi: “Không việc gì, chỉ là ôm một chút mà thôi.”

Em họ bĩu môi sau đó nhếch cằm nhìn về phía Cần Du, chợt hỏi tôi: “Chị à, chị thật sự không yêu anh ta sao, tình cảm nhiều năm như vậy, thực sự có thể quên hết sao?”

Tôi quay đầu đáp: “Chị đã có anh rể của em rồi.”

Em họ nghịch ngợm cười đáp lại: “Em chỉ hỏi chơi thôi.”

“Tiểu Cảnh, em thích trẻ con như vậy thì sinh một đứa với Cần Du đi.”

“Hôm nay bọn anh uống rượu mừng của giáo sư, hôm sau sẽ đến uống rượu mừng của hai đứa.”

Bàn bên kia càng nói càng kích động, cục cưng lại rất im lặng, nhìn rồi lại nhìn, xem cái này ngó cái kia, rồi con bé cảm thấy hứng thú với Cần Du đang ngồi đối diện, chợt nhoẻn miệng cười với anh.

Nét tươi cười trên mặt Cần Du chợt cứng đờ lại.

“Đề sư huynh làm chủ cho hai đứa.” Một người đàn ông khỏe mạnh chợt đứng lên, mặt đỏ bừng chỉ vào Cần Du nói: “Diệp Cần Du, hôm nay là ngày vui của giáo sư, chúng ta khó khăn lắm mới có cơ hội tụ họp lại, nay thấy chủ với Tiểu Cảnh đều vẫn còn độc thân, bọn anh đây cũng sốt ruột thay hai đứa. Thời đại học cả hai vẫn luôn khiến mọi người hâm mộ, sau lại tự dưng chia tay khiến bọn anh không thể nào hiểu nổi, giờ bọn anh cũng không hỏi nguyên nhân, anh đã hỏi Tiểu Cảnh, con bé vẫn là thái độ cũ, giờ sư huynh hỏi chủ một câu, rốt cuộc chủ có muốn quý trọng người trước mắt hay không?”

Cảm xúc trong lòng mọi người chợt dâng trào.

“Diệp Cần Du, trả lời đi.”

“Diệp Cần Du, trả lời đi.”

“Diệp Cần Du, trả lời đi...”

Em họ: “Có trò hay rồi đây.”

Tôi không hứng thú đối với loại trò này, ngược lại lại lo lắng nhìn về phía bên đó, sau đó Diệp Cần Du rất có khả năng sẽ đồng ý, mà sau đó Hà Tiểu Cảnh cũng rất có khả năng sẽ kích động.

Một người bị vây trong trạng thái phấn khởi cực độ có thể làm ra những hành động không thể tưởng tượng được, ví như coi con gái của tôi là một bó hoa cưới mà ném văng ra.

Tôi nhờ Tiểu Linh ôm con về, Tiểu Linh gật đầu, lúc đang định đi tới, Cần Du đứng lên, mỉm cười đẩy tay người đàn ông kia ra, không mảy may không nhát đáp lại một câu: “Sư huynh, anh uống nhiều rồi.”

Dùng một lát, anh nhìn sang Hà Tiểu Cảnh đang ở bên cạnh rồi thu lại tầm mắt nói: “Ý tốt của mọi người em xin nhận nhưng em với Tiểu Cảnh thực sự không hợp nhau — em không xứng với cô ấy.”

“Aizzz.” Có người thờ dài.

Sau đó mọi người bắt đầu lên tiếng làm hòa, tuy không khí trên bàn ăn không còn vui vẻ như trước nhưng cũng khôi phục được 7, 8 phần.

Bữa tiệc chấm dứt, điện thoại trong túi chọt reo lên, đưa con gái cho Tiểu Linh, tôi tới phòng nghỉ khách sạn tiếp điện thoại.

“Có chuyện gì?”

“Tốt lắm, không cần anh quan tâm.”

“Không phải không để ý tới em sao, anh gọi điện thoại tới làm gì?”

“...”

Ngắt điện thoại, lúc đang định đi khỏi, đầu hơi nghiêng một chút thì chột thấy một bóng người đứng cách đó không xa. Người nọ thu lại nét tươi cười vừa rồi trên bàn rượu, giờ anh đang nhíu mày, lại còn hút thuốc. Ánh sáng ở khu hút thuốc có cường độ kém hơn hẳn ánh đèn thủy tinh ở phòng ngoài, dưới ánh đèn mờ ảo, tưởng chừng như mỗi lần hút thuốc còn có làn khói trắng từ miệng anh bay ra.

Tôi xoay người đi nhưng cổ tay chột bị giữ chặt lấy, tôi suýt nữa thì lao đảo ngã xuống nhưng người nọ cũng không quan tâm, dựa vào sức lực mạnh mẽ mà kéo tôi đi, vào thang máy rồi ấn lên tầng 25.

“Anh điên rồi, Diệp Cẩm Du.”

Cẩm Du nhìn về phía tôi, vô cùng bình tĩnh: “Anh không điên.”

“Vậy anh đang làm cái gì?” Tôi lớn tiếng quát.

Cẩm Du không trả lời câu hỏi của tôi, bàn tay kéo tôi vẫn chưa lúc nào buông ra, thang máy dừng lại ở tầng 25, anh kéo tôi bước ra ngoài, lướt qua hành lang, cuối cùng đứng trước một căn phòng, sau đó anh móc thẻ mở cửa phòng.

Anh dùng chân đá văng cửa phòng rồi kéo tôi vào trong, sau đó anh tiếp tục đóng mạnh cửa lại, tất cả hành động đều vô cùng liên mạch lưu loát.

“Anh có bệnh à.” Tôi quát.

Cẩm Du ghì chặt tôi, đôi mắt hung hăng nhìn tôi chăm chăm: “Tần Triều Ca, ly hôn với Hạ Ngang ngay có biết không, ly hôn với cậu ta ngay!”

“Anh có bệnh à.” Tôi nghiêng đầu nói.

Cẩm Du nhìn tôi từ trên cao, giọng nói lộ ra vẻ lạnh lẽo nhẹ nhàng: “Em con mẹ nó mới có bệnh, đừng nói với anh em không biết bây giờ Hạ Ngang đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Tôi gạt tay Cẩm Du ra không ngờ “Koong” một tiếng, là tiếng kim loại rơi xuống sàn, nhãn cưới của tôi không cẩn thận bị tuột khỏi ngón tay, lăn vài vòng trên mặt sàn trơn bóng rồi lăn xuống dưới sô pha.

Tôi đến bên cạnh sô pha, quỳ gối trên mặt đất, úp sấp người rồi với tay vào gầm sô pha.

“Tần Triều Ca.” Cẩm Du đi tới giữ lấy bả vai tôi, khuôn mặt anh phóng to ra trước mắt tôi, anh dựa vào tôi quá gần, chỉ cần thoáng ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy những sợi lông tơ trên mặt anh.

“Xã hội đen, buôn thuốc phiện, buôn lậu, giết người.” Cẩm Du nhìn tôi, nói từng chữ một, “Bởi vì tính chất công việc đặc thù cho nên từ trước tới nay hành tung của cậu ta vẫn luôn bất định phải không?”

“Đầu óc anh có vấn đề à.” Tôi mắng sau đó tiếp tục cúi sấp xuống tìm nhãn cưới, cái nhãn chết tiệt đó lăn vào tận góc trong của sô pha, tay tôi không đủ

với nên đành phải dán mặt xuống dưới đất rồi với tay vào mò.

Lấy lại được nhẵn, tôi xoa xoa tay rồi đeo lại nó vào ngón áp út của mình.

“A...” Cần Du bật cười, càng cười càng to, cuối cùng còn ho khan rồi anh đứng lên, qua một lát, anh bình tĩnh lại, cả người tựa vào sofa, ánh mắt đảo quanh nhẵn cười trên tay tôi, nét mặt lạnh băng.

“Triều Ca, cái em muốn là yên ổn nhưng em đừng tự mình lừa mình.” Cần Du vươn tay nâng cằm tôi lên, “Hạ Ngang, cậu ta không thể cho em yên ổn, không cho được...”

Tôi lạnh lùng nhìn Cần Du, đáp: “Em không hề tự mình lừa mình, em rất rõ trước kia anh ấy làm cái gì nhưng Cần Du, anh nghe rõ rồi chứ, đó là trước kia mà không phải hiện tại. Trước khi em với anh ấy chuyển từ Paris tới Lille, Hạ Ngang đã cắt đứt sạch sẽ với những thứ đã qua.”

Cần Du thần nhiên hỏi lại: “Có thật không?”

Tôi đứng lên đi ra ngoài, không nhiều lời với Cần Du nữa.

Tối trước cánh cửa, giọng của Cần Du vang lên cách tôi không xa.

“Triều Ca, giờ em đã làm mẹ rồi, nên suy nghĩ cho con gái của mình nhiều hơn một chút.”

“Cám ơn lời khuyên của anh.” Tôi hơi hốt đáp trả, sau đó rời khỏi phòng.

~

Sau khi trở về, Tiểu Linh hỏi tôi đi đâu, tôi tiếp lấy con gái từ tay cô bé, sau khi bước ra khỏi khách sạn mới phát hiện trời bên ngoài đang mưa, màn mưa giăng nhẹ bên ngoài tựa như sa mỏng, lại thêm gió thổi nên càng trở nên mịt mờ.

Tiểu Linh lấy một cái ô xanh từ trong túi ra che lên đầu tôi, tôi nhìn cán ô màu bạc chợt nhớ tới có một lần trời mưa đúng vào khi tôi ra ngoài mua sắm ở Pháp, tôi thì ôm con còn Hạ Ngang vừa cầm túi vừa che ô.

Anh thì cao mà lại cổ tình che ô thấp, lúc về tới nhà, áo sơ mi đậm màu anh hay mặc đã ẩm ướt một khoảng rộng.

Cẩn biệt thự chìm vào im lặng, con gái đã ngủ từ trên xe, lúc Tiểu Linh định ôm con bé lên lầu thì tôi bảo: “Để chị.” Sau đó nhẹ nhàng đón lấy con bé từ tay Tiểu Linh.

Vì thay đổi tư thế ngủ nên con gái ở trong lòng tôi khẽ hờn giận nhủ mảy.

“Tình tình xấu lắm.” Trong lòng tôi thầm nói.

Ôm con bé lên tầng, đặt nó nằm ngủ bên cạnh tôi, tôi vuốt ve mái tóc xoăn xoăn của con gái, chiếc điện thoại đặt ở đầu giường vẫn luôn yên lặng, tôi mệt mỏi ần ần mi tâm sau đó tắt đèn ngủ.

Cho tới nửa đêm, điện thoại trong phòng khách chợt reo lên. Lúc này mới ngủ được một chút, Tiểu Linh còn chưa tỉnh dậy tôi đã đi tới phòng khách.

“Em cứ ngủ đi.” Tôi nói với Tiểu Linh mới đi từ trong phòng ra.

Tiểu Linh ngáp lớn rồi gãi gãi mái tóc rồi tung nói: “Hay là tiên sinh gọi tôi?”

Chắc là không phải, Hạ Ngang biết lệch múi giờ nên anh không bao giờ gọi điện thoại vào lúc nửa đêm.

Tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên, tựa như thúc giục, tôi bật đèn tường, ánh sáng vàng sậm hắt lên trên sàn tạo thành một quang sáng lơ mơ, tôi đè nén dự cảm không tốt trong lòng xuống sau đó cầm ống nghe lên.

“Alo...”

“...”

Đặt ống nghe xuống, tôi chờ người ngồi trên sofa, Tiểu Linh thấy sắc mặt tôi không tốt nên tiến lại gần hỏi: “Có chuyện gì vậy chị Triều Ca?”

Đầu óc dường như trở nên chậm chạp, một lúc sau tôi mới ngẩng đầu lên dặn: “Chị phải về Lille ngay, em ở lại chăm sóc cho Lê Từ nhé.”

Tiểu Linh gật đầu, cũng không hỏi nguyên nhân.

“Vậy sáng mai em sẽ mua vé máy bay giúp chị.

Thực ra tôi vẫn không tin Hạ Ngang đã xảy ra chuyện. Vừa mấy tiếng trước, trong buổi hôn lễ của Tần Bạch Liên và giáo sư Lý anh vẫn còn gọi điện thoại cho tôi mà.

Anh bảo mấy ngày này nhiệt độ ở thành phố Z sẽ chuyển lạnh, còn dặn tôi mặc nhiều quần áo đừng để bị cảm lạnh.

Sau đó tôi còn cáu giận với anh, không để anh kịp nói hết lời đã ngắt máy.

Nửa đoạn sau Hạ Ngang sẽ nói cái gì đây? Lê Tử có khỏe không, con bé có phá em không?

Nhưng tôi chắc chắn anh nhất định sẽ không nói: Triều Ca, anh bị thương.

Tôi giờ tay lên lau nước mắt, chất lỏng lạnh lẽo đọng lại trên mặt thực sự khiến người ta khó chịu, ở phòng khách ngồi chờ một lúc lâu tôi mới trở vào phòng trong. Con bé đang ngủ rất say, cong người lại, khuôn mặt bình thản phản chiếu ánh trăng mờ mờ.

Nằm trên giường một đêm nhưng không thể nào chợp mắt, ngày hôm sau tôi liền lên chuyến bay tới Lille.

Đây là một bệnh viện tư nhân của Lille, xây bên cạnh một nhà thờ. Khi xuống máy bay tôi đã được một người đàn ông tóc dài đưa tới đây. Trên đường đi anh ta vẫn luôn dùng tiếng Anh giải thích với tôi, nét mặt anh ta có vẻ sốt ruột mà cả đoạn đường tôi vẫn luôn im lặng lại càng làm anh ta sốt ruột thêm.

Anh ta nói: “Tình mạng của Ngang gặp nguy hiểm nhưng cậu ấy không cho tôi nói cho cô. Nhưng chúng tôi không muốn lừa dối cô, Ngang cần một chỗ dựa tinh thần, cô là vợ của cậu ấy, cô có thể giúp cậu ấy...”

Tôi có thể giúp anh ấy sao? Nhưng có lẽ anh ta không biết, Hạ Ngang chưa bao giờ để tôi giúp anh ấy, anh chưa bao giờ nói, anh chỉ cần tôi đứng đằng sau anh, đi theo anh là được rồi.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng tôi vẫn bị dọa sợ. Hạ Ngang nằm trên giường bị cấm đủ các loại ống dẫn, trên tường còn treo rất nhiều túi thuốc mà chỉ chốc lát sau sẽ đưa vào trong cơ thể anh, đầu anh cũng bị quấn một vòng băng gạc thật dày, trên băng vải trắng còn lộ ra màu máu đỏ sẫm.

Viên đạn đó cắm vào trong lồng ngực, ngay sau khi anh gọi điện thoại cho tôi anh liền bắt đầu ca phẫu thuật lấy đầu đạn trong lồng ngực.

Tay chân tôi mềm nhũn, đi tới cạnh giường bệnh sau đó im lặng ngồi xuống.

Ngoài cửa có khá nhiều người, trong đó có một người phụ nữ năm sáu mươi tuổi, bà đi tới ôm tôi một cái rồi nói một câu tiếng Pháp:

“Cháu phải kiên cường lên, cô bé ạ.”

Rốt cuộc không nhịn được nữa, tôi chạy ra khỏi phòng bệnh, ngồi xồm ở cuối hành lang khóc lớn.

Bác sĩ người Đức nói nếu vượt qua 3 ngày nguy hiểm nhất thì Hạ Ngang sẽ không sao, tôi ở bệnh viện canh 3 ngày. Sau khi cực cùng của tôi với Cẩn Du qua đời, tôi liền không tin vào tín ngưỡng gì nữa nhưng cả 3 ngày này tôi đều đi tới nhà thờ bên cạnh cầu nguyện. Tôi thành kính cùng giáo dân niệm “Thánh Kinh”, một ngàn một vạn lần cầu nguyện.

3 ngày sau Hạ Ngang tỉnh lại, tôi đi ra khỏi phòng bệnh khóc không thở nổi.

Những người đang canh giữ bên ngoài cũng rất vui, còn ôm lấy nhau.

“Xin lỗi...” Đây là câu nói đầu tiên sau khi Hạ Ngang tỉnh lại nói với tôi.

Tôi không thể nào thốt lên câu “Không sao đâu” được.

Cổ họng tắc nghẹn, tôi cúi đầu, vừa lau nước mắt vừa nói: “Hạ Ngang, anh nhớ cho kỹ, chuyện như vậy em không cho phép xảy ra lần nữa, không cho phép xảy ra một lần nào nữa, anh có nghe thấy không?”

Hạ Ngang nờ nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt vẫn bình thản như cũ.

Anh đáp: “Được.”

Tôi quay đi lau nước mắt. Nước mắt nóng bỏng lại tràn qua khe hở. Tôi chưa bao giờ cảm thấy biết ơn sự sống, từ sau khi Hạ Ngang tỉnh dậy, tôi mới thực sự cảm thấy biết ơn, bởi vì tôi không thể nào tưởng tượng được nếu không có Hạ Ngang thì sẽ ra sao.

Cơ thể Hạ Ngang đã hồi phục được một chút. 2 ngày sau anh có thể ăn được thức ăn lỏng, 1 tuần sau anh có thể vươn tay ra xoa đầu tôi, 2 tuần sau, anh đã có thể xuống giường.

Nhưng mà Hạ Ngang không cho tôi xem miệng vết thương của anh, mỗi lần bác sĩ thay băng, anh đều tìm có “đuối” tôi ra khỏi phòng bệnh.

Cho dù như vậy tôi cũng vẫn phối hợp. Mọi người đối với những thứ tưởng chừng như sẽ mất đi nay có lại thường sẽ rơi vào tình trạng cảm kích quá độ cho nên cảm thấy dù có thể nào cũng được, tôi cũng như vậy. Đối với Hạ Ngang, giờ đây tôi chỉ muốn anh khỏe mạnh.

Đương nhiên tôi cũng trở nên càng ngày càng mất đi cảm giác an toàn, tôi dùng đủ mọi cách khiến Hạ Ngang đồng ý với tôi sau khi anh hồi phục thì

chúng tôi sẽ trở về nước.

Hạ Ngang cũng đồng ý với tôi.

“Sau khi về nước chúng ta sẽ mở một phòng tập gym, đáng người của anh sẽ hấp dẫn rất nhiều khách tới.” Tôi nói.

Hạ Ngang nhướn mắt lên: “Thật thế sao?”

“Đương nhiên là giả rồi.” Tôi bật cười, “Làm sao em có thể để anh ra ngoài “bán thân” được.”

Hạ Ngang gõ đầu tôi sau đó kéo tay tôi lại bảo: “Triều Ca, cho dù sau này về nước anh cũng sẽ không để em sống khổ.”

Tôi dở khóc dở cười, ghé vào vai Hạ Ngang: “Chúng ta còn có tiền gửi ngân hàng, không phải sợ.” Dừng lại một chút, “Sau khi về nước chúng ta sẽ sống những ngày bình thường, em không cần giàu sang phú quý, chỉ cần anh với Tiểu Lê ở bên em là tốt rồi.”

Nói tới con gái, Hạ Ngang lại xoa đầu tôi hỏi: “Lê Từ vẫn đang ở thành phố Z sao?”

Tôi: “Không cần lo, mẹ em với Tiểu Linh sẽ chăm sóc tốt cho con.”

“Xin lỗi.” Hạ Ngang lại bắt đầu nói xin lỗi rồi!

Tôi ngẩng đầu tròn mắt với anh: “Từ bây giờ không cho anh nói xin lỗi nữa, anh chỉ có thể sống vui vẻ bên em thôi.”

“Được.” Hạ Ngang đồng ý với tôi.

Hạ Ngang còn nửa tháng nữa mới có thể xuất viện, tôi cần về căn nhà ở Lille lấy thêm chút quần áo để tắm rửa nhân tiện sắp xếp lại hành lý chuẩn bị về nước. Theo tôi rời khỏi bệnh viện còn có hai người đàn ông mặc tây trang màu đen luôn theo sát phía sau, đây là do Hạ Ngang sắp xếp.

Về tới nhà, tôi pha trà cho hai người này, bọn họ không quen uống trà của Trung Quốc, vừa uống vào một ngụm đã suýt nhổ hết ra.

“Hương vị rất quái lạ.” Bọn họ nói.

Tôi mỉm cười sau đó đổi thành bia cho bọn họ rồi vào phòng lấy quần áo cho Hạ Ngang.

Lúc tôi đẩy cửa ra, cả người bỗng bị kéo mạnh vào, hơi thở nồng nặc đập vào mặt, tôi lại nhớ tới lần nhà mình bị đột nhập khi mới tới Pháp, nỗi sợ hãi khiến tôi không kịp phản ứng, sau gáy đã bị nòng súng lạnh lẽo chĩa vào.

“Tôi không muốn tổn thương cô nhưng chồng của cô lại giết chết anh trai tôi.”

Tôi bị ép đi ra ngoài, đầu óc trống rỗng, nhưng trong lòng hiểu được số người ẩn núp trong căn phòng này không chỉ có 1 người, tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng đánh nhau truyền tới từ dưới tầng.

Tôi bị cưỡng ép ra ngoài cửa rồi đi lên một chiếc xe jeep đang mở cửa.

ở trong xe, hai tay bị trói, mắt bị băng dán chặt, cả đường xóc nảy, tôi cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Ngồi trong xe bao lâu tôi cũng không biết nhưng bởi vì mắt bị dán băng nên tôi mất hết khái niệm ngày đêm, nếu dựa vào một ngày ba bữa để tính thời gian thì trên đường đi bọn chúng đã ăn 6 lần, như vậy tôi đã ở trên cái xe này 2 ngày đêm.

Khi bọn chúng ăn sẽ cho tôi ăn một chút. Bọn chúng dù rất oán giận tôi nhưng lại không thể bỏ đói tôi cho nên mỗi lần cho tôi ăn, ngoại trừ cho ăn, bọn chúng còn nghĩ đủ mọi biện pháp nhục nhã.

Có lẽ khi khủng hoảng tới cực điểm thì con người sẽ bình tĩnh trở lại, không hề nghĩ ra cách nào, tôi chỉ có thể buộc đầu óc mình không được suy nghĩ nữa, tôi không thể tưởng tượng những sự việc xảy ra sau đó sẽ tệ hại tới mức nào.

Tôi sợ nghĩ tới Hạ Ngang, sợ nghĩ tới việc bọn họ sẽ dùng tôi như thế nào để đối phó với anh, tôi lại càng sợ nghĩ tới con gái tôi, con bé mới có hơn 1 tuổi, miệng còn chưa nói rõ tiếng mẹ nữa.

Tuy bức bách bản thân mình không được suy nghĩ nữa nhưng đủ thứ suy nghĩ lung tung cứ nhiễu loạn đầu óc tôi, hành hạ tôi tưởng chừng như phát điên.

Khi xuống xe, tôi bị ném vào một nơi ẩm ướt lạnh lẽo, trong không khí ngoại trừ mùi kim loại nặng và mùi thuốc súng thì còn tanh mùi máu, tôi ghê tởm quỳ rạp trên mặt đất nôn.

Sau đó mặt bị tát một cái, cả người tôi bị kéo sang một bên, “Rầm” một tiếng, là tiếng đồ vật rơi xuống.

“Cô lại còn ghê tởm sao, cô không biết những người ở đây đều là do tên đàn ông khốn kiếp nhà cô giết chết hay sao?” Nói chuyện là một người khác, tôi chưa từng nghe thấy giọng hằn ở trên xe, dường như đầu lưỡi hằn quá ngắn nên mặc dù là lời nói độc ác đầy hằn học nhưng bởi vì không nói rõ nên nghe thấy buồn cười.

Tôi không nói lời nào, cả người tựa vào đồng hồ chất đằng sau, im lặng không nói.

Trán xua tôi bị đập vào góc của đồng hồ đó, tuy không nhìn thấy nhưng vẫn có thể cảm nhận thấy máu tươi đang chảy xuống mặt, đây là dòng máu chảy từ trong người tôi xuống, mang tới mùi máu tươi mới mẻ hơn.

2 ngày đêm nữa lại trôi qua, dường như mỗi một phút trôi qua, khoảng cách với cái chết lại càng trở nên gần hơn. Đã có lúc tôi cho rằng khi máu trên trán chảy hết, tôi cách cái chết cũng không còn xa lắm nhưng mạng sống so với tưởng tượng của tôi lại ngoan cường hơn rất nhiều, hoặc nên nói bởi vì khát vọng sống trong tiềm thức của tôi quá mạnh mẽ. Tôi rất muốn ngủ nhưng trong 2 ngày đêm ở nơi này, tôi cũng chưa bao giờ ngủ. Ngược lại trên chuyến xe bị ép đưa tới đây tôi có cảm giác như mình đã ngủ, cho nên mới nói, cảnh ngộ của tôi ở nơi này rất tệ hại, tệ hại vô cùng.

Hơn nữa tôi cũng không dám ngủ, tôi chỉ sợ khi tôi không cẩn thận ngủ quên mất thì tôi sẽ không thể dậy được nữa. Tôi rất sợ, sợ rằng tôi sẽ không bao giờ được hôn con gái của tôi nữa, sợ Hạ Ngang sẽ gặp phải chuyện không may còn sớm hơn so với tôi...

Có lẽ là tới ngày thứ ba, bên tai truyền tới tiếng lọc xọc nghe rộn người, tiếng động này nghe giống như tiếng chùy sắt gõ vào kim loại, sau đó là tiếng bước chân của mấy người đi tới.

Rồi “Xoẹt” một tiếng, miếng băng dính màu đen che kín đôi mắt, đôi mắt suốt năm ngày không được tiếp xúc với ánh sáng chợt không chịu nổi kích thích từ ánh sáng, không chỉ không mở được mà còn chảy nước mắt.

“Rất xinh đẹp.” Có người nói như vậy.

Khen ngợi thì cũng tùy trường hợp, trong tình huống này của tôi thì nghe thấy lời nói này cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Tôi bị người ta kéo dậy, sau đó hần ghé vào bên tai tôi nói: “Chồng của cô đã tới rồi...”

Tôi “À” một tiếng, không nói gì.

Qua một lát sau, vang lên tiếng cửa sắt mở ra, rồi tôi bị kéo đứng thẳng lên.

“Đã lâu không gặp, Hạ Ngang.” Người nọ nói.

Hạ Ngang, nước mắt càng rơi nhiều thêm, kiên cường từ từ mở mắt ra. Hạ Ngang thật sự tới đây, anh mặc một cái áo khoác đen dài bên ngoài, bên trong vẫn là bộ đồ bệnh nhân bệnh viện Thánh. Ngay trước khi tôi bị bắt đi một ngày, tôi vẫn đang ký tên trong phòng bệnh của anh, bên trên còn viết tên anh.

“Không liên quan tới cô ấy, thả cô ấy đi.” Hạ Ngang nói.

Một khẩu súng nhắm vào đầu tôi, sau khi mở mắt ra tôi mới biết nơi đây là một kho hàng, ngoại trừ tôi với Hạ Ngang, nơi này có tổng cộng bốn người.

Hạ Ngang buông tay, phanh áo khoác màu đen ra cho bọn chúng xem: “Tôi không mang theo vũ khí.”

Có hai gã đi lên kiểm tra, tìm kiếm một lúc rồi gạt đầu với 2 gã còn lại, chứng thực Hạ Ngang thật sự không mang theo vũ khí.

“Có thể thả cô ấy ra chưa?” Hạ Ngang lặp lại lần nữa.

Gã kia cười: “Chúng ta cùng chơi một trò chơi trước đã.”

Tim như ngừng đập, tôi nhìn chằm chằm vào Hạ Ngang, dự cảm không tốt ngày càng mãnh liệt nhưng tôi lại không thể nói được, tôi lắc đầu với Hạ Ngang, nước mắt xóa mờ tầm mắt nhưng tôi vẫn nhìn thấy màu máu đỏ sậm trào ra bên ngoài bộ đồ bệnh nhân của Hạ Ngang, miệng vết thương của anh đã vỡ ra.

“Triều Ca, nhắm mắt lại đi.” Hạ Ngang nhìn về phía tôi, anh vẫn dùng ánh mắt dịu dàng đó, rõ ràng tình huống đã tồi tệ đến thế này nhưng anh vẫn giống như bình thường khi tan làm trở về nhà, nhìn về phía tôi đang ôm con gái, trong lòng tràn ngập yêu thương.

Nước mắt chảy xuống không ngừng, tôi đã khóc không thốt nổi nên lời, tôi lắc đầu, liều mạng lắc đầu.

“Nhắm mắt lại, Triều Ca.”

Theo tiếng súng nổ, rốt cuộc tôi cũng biết vì sao Hạ Ngang bảo tôi nhắm mắt lại, Hạ Ngang nửa quỳ trên mặt đất, máu tươi róc rách chảy từ đầu gối anh ra.

“Đừng, đừng vậy mà...” Tôi mở to mắt, không thể nào tiếp nhận nổi cảnh tượng này.

“Đoàng—” Lại tiếp tục là một tiếng súng nổ nữa, tôi không kìm được kêu lên, “Hạ Ngang...”

“Bắn trượt rồi...” Người nói là Hạ Ngang, anh vẫn còn cười được! Gã đang giữ tôi không chịu nổi trò đùa này, gã đẩy tôi sang một bên rồi cất bước tiến lên giữ lấy Hạ Ngang.

Tôi ngã dúi vào cửa sắt, miệng vết thương trên trán lại nứt ra rồi, dòng máu ấm nóng chảy tràn trên đầu tôi, rồi lại từ hai má tôi đi xuống dưới.

Tôi quỳ rạp trên mặt đất, tầm mắt ngày càng mờ hồ, sau đó có 5 tiếng súng nổ đinh tai nhức óc vang lên bên tai tôi rồi dần dần biến mất...

Tôi nhắm mắt lại, suy nghĩ chợt ngược dòng trở về kỳ nghỉ đầu tiên ở cao trung, tôi, Cẩn Du, Hạ Ngang cả ba cùng tới tiệm cháo Hà Gia ăn khuya, tôi gọi một bát cháo hải sản, Cẩn Du là cháo trứng muối thịt nạc, mà Hạ Ngang lại là cháo trắng.

Chúng tôi gọi thêm rất nhiều sinh tiền*, tôi cúi đầu ăn nhiệt tình, vừa ăn được một miếng, nước dùng trong sinh tiền liền bắn tung tóe ra ngoài, trúng vào bộ đồng phục học sinh màu xanh trắng của Hạ Ngang.

(Sinh tiền: Một loại bánh bao nhỏ nhân thịt chứa nước trái cây, phổ biến ở Thượng Hải, Tô Châu)

Tôi nhanh nhẩu nói: “Xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Hạ Ngang nhận lấy cái khăn tay tôi đưa tới, đầu ngón tay anh run run khi chạm vào tay tôi rồi ngay lập tức buông ra, sau đó anh nói với tôi và Cẩn Du, “Tớ đi vệ sinh.”

Rồi ký ức trở về mùa hè năm tôi 19 tuổi, một mùa hè nóng bức, tôi giữ lấy xe hỏa táng không cho cục cụng tiến vào lò hỏa thiêu, tôi nhắc đi nhắc lại với thằng bé: “Cục cụng, kiếp sau đầu thai nhớ phải mờ to mắt.”

Thật sự thì mặt trời rất rất lớn, ánh mặt trời chói lọi như thiêu đốt địa cầu, phun trào ra ánh lửa sáng ngời.

Sau đó tôi dường như lại trông thấy cảnh Tần Bạch Liên ở trong ngục giam nói với tôi, bảo tôi phải chăm sóc cho bản thân thật tốt.

Tôi còn thấy ảnh của chính mình trên mặt báo, scandal ừ ừ kéo tới ép tôi không tài nào thở nổi.

...

Đầu càng ngày càng nặng, cuối cùng có tiếng khóc của trẻ con khi thức dậy vang lên bên tai, dường như có hai tiếng khóc nhưng tôi lại không thể phân rõ nữa...

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Mấy ngày nay tôi vẫn luôn phải điều chỉnh cảm xúc của bản thân, không phải là không thể chấp nhận nỗi tình cảnh này mà chỉ cảm thấy thật quá khó để tưởng tượng. Tôi vẫn còn nhớ rõ ràng vừa mới tuần trước, tôi vừa cướp được 2 bộ tiểu thuyết võ hiệp từ chỗ Tiểu Bạch đọc giải buồn, nào ngờ không cẩn thận bị Cẩn Du phát hiện, anh ném cho tôi về mặt hăm dọa “gần tới ngày thi tốt nghiệp rồi mà còn đọc tiểu thuyết”, năn nỉ i ôi mãi cuối cùng anh phạt tôi về nhà phải viết một bản kiểm điểm bằng tiếng Anh. Lúc về tôi len lén gọi điện thoại cho anh, không ngờ anh ở đầu bên kia điện thoại lạnh lùng nhắc: “Có thời gian gọi điện thoại cho anh thì nhất định là bản kiểm điểm bằng tiếng Anh đã viết xong rồi, đọc anh nghe thử xem...”

Tôi ở đầu bên này điện thoại i ôi xin tha thứ sau đó thì than thở đi cả nhà mẹ tôi tới, nằm trên giường giả vờ một mối sức lực tan biến, đau khổ rên: “Cẩn Du, nếu em không thể thi đỗ cùng một trường đại học với anh thì nhất định là tại bà đi cả bên mẹ này phá hoại.”

Cẩn Du cúp điện thoại, ngày hôm sau tới trường, anh đến lớp văn của tôi đưa cho tôi một bình nước, bên trong chính là nước đường đỏ còn nóng hôi hổi.

Lúc vào học, đưa bạn ngồi cùng bàn nhìn thấy bình nước đường đỏ của tôi còn bủi môi trừu: “Tần Triều Ca, cậu có đỡ hơi quá không đấy, mùa hè nắng to còn đi uống thứ này.”

...

Bởi vì nhớ quá rõ, những chuyện xảy ra hồi cấp ba cứ như vừa mới xảy ra hôm qua nên so với lời giải thích của vị bác sĩ người Thụy Sĩ thì tôi càng tin tưởng vào kết luận của mình hơn: Nhất định là tôi đã xuyên không!!! Linh hồn năm 18 tuổi xuyên vào trong cơ thể 27 tuổi, không hề giống như lời bác sĩ nói: não bị tổn thương dẫn tới việc xáo trộn trí nhớ.

Trong phòng bếp truyền tới tiếng thái rau xoẹt xoẹt, một lát sau, xèo một cái, tiếng xào rau xèo xèo lập tức truyền tới.

Tôi chống cằm lật giở quyển tạp chí rồi trộm nhìn bé gái ngồi trên cái xe ba bánh đang cầm chặt cái bát in hình hoạt hình chờ ăn cơm mà không tài nào tin

nổi vùi đầu xuống

Tôi – 18 tuổi, có người bạn trai đầu tiên.

Tôi – 27 tuổi, người bạn trai đầu tiên biến thành chồng tôi, hơn nữa còn kèm theo một cô con gái chừng 1, 2 tuổi.

Tôi nghĩ, nếu cuộc đời tôi chia thành từng bước, vậy đầu tiên là sẽ là thi vào cùng một trường đại học với Cần Du, sau khi chúng tôi tốt nghiệp đại học thì kết hôn với nhau, rồi sinh con đẻ cái, cứ thế cứ thế, ngày ngày trôi qua, đến khi tôi 27 tuổi, thì cảnh tượng thế này xảy ra cũng là đúng rồi.

Nhưng mà...nhưng mà...khoảng thời gian từ 18 tới 27 tuổi đó bỗng biến mất hoàn toàn, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, đột nhiên bắt tôi chấp nhận tình cảnh như vậy, tôi cảm thấy cuộc đời của mình—có hơi quá mức nhảy vọt.

Đương nhiên, tôi không thể vô duyên vô cớ biến thành như vậy, trích dẫn nguyên câu giải thích của Cần Du dành cho tôi là thế này: “Em chính là một người vô cùng đáng trí, khi đi qua đường lúc nào cũng không nhìn xe, kết quả là nằm ở viện hơn 1 năm làm người thực vật.”

Tôi cân nhắc lời Cần Du nói, thì ra tôi là vì bị tai nạn xe cộ mới biến thành thế này à.

Nhưng mà cho dù có giải thích thế nào thì tôi vẫn kiên trì giữ vững quan điểm của mình, tôi là xuyên không sống lại, hơn nữa hồi trước để giải sầu tôi có đọc một quyển tiểu thuyết trùng sinh, tôi lại càng thêm kiên định vào quan điểm của mình.

Tôi không hề mất trí nhớ, mà là xuyên không.

Mùi rau xào từ phòng bếp bay ra, chắc hẳn Cần Du đang làm món rau hẹ xào trứng tôi thích ăn nhất. Có lần tôi cùng đi dạo phố với Chung Hiểu Tình, khi tôi với cô ấy nói đến chủ đề bạn trai, Chung Hiểu Tình còn oán giận Lâm Tương có tính thiếu gia ghê gớm, sau này kết hôn không biết phải hầu hạ cậu ta thế nào đây.

Lúc đó tôi còn nghĩ, sau này nếu tôi kết hôn với Cần Du, chắc tình cảnh cũng không tốt hơn chỗ nào, cùng lắm thì anh giúp tôi rửa được mấy cái bát.

Nghĩ tới đây, tôi vươn người ngóng nhìn bóng dáng đang bận rộn trong phòng bếp, cảm thấy năm tháng đúng là một con dao giết heo, thời gian trôi qua, anh chàng trẻ tuổi kiêu ngạo khi đó vậy mà có thể ở trong phòng bếp bận bịu nấu ăn, không những thế hàng ngày đều có thể tết tóc làm điệu cho con gái, trở thành một người đàn ông gia đình tiêu chuẩn.

“Dao giết heo ới là dao giết heo...”

“Em lại nói lung tung cái gì đấy?” Trong lúc lơ đãng, Cần Du đã đi tới bên cạnh tôi, sau đó ôm tôi lên rồi cẩn thận đặt tôi lên cái ghế cạnh bàn ăn.

“Hôm nay có cảm giác tốt hơn chút nào không?” Cần Du hỏi tôi, ý anh hỏi là chân của tôi, bởi vì đã làm người thực vật hơn 1 năm, sau khi tỉnh lại, chân rất khó cử động, cần phải làm phục hồi chức năng. Cũng chính bởi vì chân của tôi nên chúng tôi vẫn phải ở lại Thụy Sĩ, bởi vì nơi này có những bác sĩ phục hồi chức năng giỏi nhất.

“Anh có cho em đi ra đường đâu mà em có cảm giác gì được?” Tôi đáp.

Cần Du cười sau đó bảo khi nào thích hợp sẽ để tôi ra ngoài làm phục hồi chức năng.

“Papa, com com...” Lúc này con gái đang nhoeo miệng cười với Cần Du, ngồi trên cái xe ba bánh cho trẻ con, bàn tay mập mập cầm chặt bát rồi đẩy xe tiến về phía trước.

Cần Du bước lên xoa nhẹ đầu con gái rồi hỏi: “Hôm nay Lê Từ tự mình ăn hay vẫn để papa bón.”

Lê Từ ngược cầm lên, có vẻ như đang suy nghĩ, liếc nhìn tôi một cái rồi bảo: “Papa bón.”

Cần Du mỉm cười rồi bắt đầu xới com, chân của tôi không tiện nên cũng cầm thìa ghé vào bên bàn ăn chờ com, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu với Cần Du.

“Con gái không thèm hôn em, không nhớ em nữa rồi.”

Cần Du đứng đằng sau tôi đáp lại: “Lúc em vào bệnh viện con bé mới được có 1 tuổi làm sao nhớ rõ em được.”

Tôi cười hã hê: “Anh nhớ vội mà đặc ý, chờ tới khi nào chân em tốt lên, mỗi ngày em đều dán bên con, đến lúc đó con bé nhất định sẽ quên mất ông bố này của nó.”

Tôi quay lại xem Cần Du xới com xong chưa chỉ thấy người anh cứng đờ, sau đó khước miệng anh nhếch lên, đặt một bát com xuống trước mặt tôi, nói thầm một câu: “Chờ tới khi con bé lớn lên, anh sẽ kể cho nó nghe.”

Tôi bĩu môi, phản đối: “Diệp Cần Du, anh quá đáng lắm rồi đấy nhé, sau khi con gái lớn lên anh còn định tố cáo em với nó nữa!”

Cần Du gấp một thìa rau hẹ xào trứng vào bát tôi, “ra lệnh”: “Ăn com.”

Anh không có quyền!

Tôi ăn đồ ăn Cần Du gấp cho tôi rồi quay đầu nhìn anh, anh đang bón từng thìa từng thìa com cho Lê Từ.

“Mẹ không ăn com kia...” Lê Từ chỉ chỉ vào người tôi, bất chợt ẽ a nói với Cần Du.

Đây là lần đầu tiên nghe thấy Lê Từ nói chuyện từ sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của tôi chính là: vì sao tôi lại sinh ra một đứa con đến mồm miệng nói cũng không rõ thế này.

Nếu không phải vì Lê Từ trông rất giống tôi thì tôi không thể nào tin nổi ngoại trừ chuyện tôi và Cần Du kết hôn lại còn sinh ra con bé. Tôi đã quan sát kỹ mặt mũi Lê Từ, có rất nhiều chỗ giống tôi nhưng lại không tìm thấy chỗ nào giống Cần Du, hơn nữa, Lê Từ còn có mái tóc xoăn xoăn không giống ai.

Tôi đã từng hỏi Cần Du: “Con bé mới còn nhỏ như vậy anh đã đi uốn xoăn cho nó, Diệp Cần Du, có phải anh khinh mẹ nó đang nằm trên giường bệnh vẫn không tỉnh phải không?”

Cần Du mỉm cười nhìn tôi, sau đó chậm rãi đáp: “Lê Từ là trời sinh như vậy.”

“Trời sinh tóc xoăn sao?” Tôi vừa nói vừa nhìn Lê Từ, “Hay là tại gen nhà anh?”

Cần Du: “Đúng, là gen nhà anh.”

Tôi lại hỏi: “Những mà tóc anh đâu có xoăn?”

Cần Du xoa đầu Lê Từ: “Chắc là di truyền cách thế hệ...”

Qua loa cho có, chắc chắn là qua loa cho có, tôi cũng đâu phải chưa từng gặp ba mẹ Cần Du, sau khi tôi tỉnh lại mẹ Cần Du cũng từng tới đây một lần. Nhưng mà tôi đoán là sau khi tôi kết hôn với Cần Du, nhất định đã không xử lý tốt quan hệ với mẹ chồng, bằng không khó khăn lắm mẹ Cần Du mới sang Thụy Sĩ một lần, còn chưa ở tới một ngày sao đã về rồi?

Sau khi ăn com xong, cũng tới lúc người giúp việc đến, chị ấy là một người phụ nữ ba bốn mươi tuổi, Cần Du gọi chị ấy là Maryse, người Thụy Sĩ. Bởi vì chị ấy chỉ biết nói tiếng Đức nên tôi rất ít khi nói chuyện với chị ấy, thỉnh thoảng dùng tay hua hua cũng có thể trao đổi được chút ít.

Maryse ở nhà trông Lê Từ, Cần Du lái xe đưa tôi đi tới trung tâm phục hồi chức năng. Ngồi trên xe, bởi vì quá nhàm chán, tôi có kể về suy nghĩ xuyên không của mình với Cần Du.

“Cần Du, em cảm thấy tình huống bây giờ của em chính là xuyên không?”

Cần Du “À” một tiếng rồi hỏi: “Xuyên không là cái gì?”

Tôi giải thích: “Ví như linh hồn 18 tuổi của em bây giờ đang ở trong cơ thể 27 tuổi đó.”

Cần Du: “Ý em là, Tần Triều Ca – người vẫn sống cùng anh từ trước tới giờ không phải là em?”

“Đương nhiên không phải...” Tôi nhúc nhích, không biết nên giải thích suy nghĩ của mình như thế nào.

Cần Du quay sang liếc nhìn tôi một cái: “Từ trước tới sau khi xuyên không vẫn luôn là Tần Triều Ca có phải không?”

“Đúng vậy, đều là em” Điểm ấy vẫn luôn chắc chắn.

Cần Du nở nụ cười: “Vậy thì có gì khác nhau.”

Tôi phản bác: “Làm sao có thể không khác nhau được. Anh không thấy là chuyện em chỉ có thể nhớ tới những việc xảy ra trước năm 18 tuổi là rất kì lạ sao, hay là anh không cảm thấy bằng vào tư duy hiện giờ của anh lại phải đi nói chuyện với em chỉ có tư duy của năm 17, 18 tuổi rất không tự nhiên sao?”

Cần Du: “Không cảm thấy.”

“Nhưng em lại cảm thấy rất không tự nhiên, ví như...” Tôi ngoeo đầu nhìn Cần Du, anh có một đôi lông mày rất đẹp, độ cong của khuôn mặt khi nhìn nghiêng cũng rất hoàn hảo, đường cong của cái cằm đẹp tựa nước chảy mây trôi, ánh mặt trời dịu dịu ngoài cửa xe phủ lên nửa bên má anh, lưu lại một cái bóng tuyệt đẹp.

Cần Du 27 tuổi, so với anh 18 tuổi, vẫn có chỗ khác nhau.

“Ví như cái gì?” Cần Du hỏi.

“Ví như...” Tôi lắc đầu, nói lảng sang chuyện khác, nhẹ nhàng hỏi, “Cần Du, mấy năm này chúng ta đều tốt như vậy sao?”

Cần Du thu lại nét cười trên mặt, nói một chữ: “Tốt.”

Tôi hí híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên trên những công trình kiến trúc bên đường Thụy Sĩ là khoảng trời xanh mây trắng rất đẹp mắt, nghĩ tới 9 năm lạc điệu trong ký ức của tôi, tiếc nuối như cây kim nhọn đâm vào đáy lòng.

“Sao lại không vui?” Cẩn Du vừa vươn tay xoa nhẹ đầu tôi vừa lái xe. Ngã tư đường ở đây rất rộng, xe trên đường cũng ít lắm, thỉnh thoảng chỉ thấy mấy cái xe con lướt qua.

“Em có rất nhiều nghi vấn.” Tôi nói.

Bàn tay Cẩn Du đặt trên đầu tôi không rời đi, ngược lại còn tiếp tục đi tới vết sẹo trên trán tôi, tỉ mỉ vuốt ve, sau đó anh bảo: “Sau này cứ từ từ hỏi, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian.”

Tôi bĩu môi, không cho lời Cẩn Du nói là đúng.

~

Đi vào phòng trị liệu, Cẩn Du dùng tiếng Đức trao đổi với bác sĩ trị liệu, tôi ngồi bên cạnh chơi PSP trong tay, món đồ chơi này là Cẩn Du mua để tôi giải sầu, tôi mới chơi có một lần, mà rốt cuộc thì mấy trò chơi này cũng chỉ có vậy thôi.

Cẩn Du bảo, tôi đã nằm hơn 1 năm, cơ chân bị thoái hóa, chỉ có thể dựa vào các bài tập vật lý trị liệu mới có thể phục hồi.

Lúc vừa mới bắt đầu tôi đã không thể chấp nhận nỗi tin tức này nhưng sau khi xuất viện, ngoại trừ vật lý trị liệu, nếu tôi muốn di chuyển thì chỉ cần nói với Cẩn Du một tiếng anh sẽ đi tới ôm lấy tôi. Cũng bởi vì điều này nên những chông chênh trong lòng tôi giảm bớt đi rất nhiều.

Sau hơn 2 giờ vật lý trị liệu, tôi mệt tới nỗi ướt đầm mồ hôi, quay đầu đáng thương nhìn Cẩn Du, Cẩn Du định đi tới đỡ tôi lại bị bác sĩ trị liệu ngăn cản. Tôi quay đầu, khẽ cắn môi tiếp tục chống tay đi thêm một đoạn ngắn nữa.

“Triều Ca, cố lên.” Trong đầu chợt hiện ra câu nói này, tôi lắc đầu, tay túm chặt tay cầm, tiếp tục làm vật lý trị liệu.

Sau khi ra khỏi phòng trị liệu, tôi lên lầu 3 làm điện liệu, mỗi lần thế này chính là khoảng thời gian tôi thống khổ nhất.

Lúc đi vào, Cẩn Du xoa xoa trán tôi: “Lần này đã tiến bộ hơn lần trước rất nhiều rồi, bác sĩ nói, nếu có thể, lần sau sẽ không cần điện liệu nữa.”

“Chỉ một lần cuối cùng thôi sao?” Tôi hỏi.

Cẩn Du gật đầu.

Điện liệu bắt đầu. Khi chân tôi chạm vào điện cực, tôi đau tới mức mồ hôi lạnh cứ ứa ra, Cẩn Du ở sát bên cạnh tôi, anh đặt đầu tôi lên đùi mình, không cho tôi quay đầu nhìn.

Anh vừa xoa đầu tôi vừa nói: “Cố kiên trì thêm một chút, không phải em rất muốn ôm Lê Từ sao, vì con hãy cố kiên trì thêm một chút...”

Chấm dứt điện liệu, Cẩn Du nói cảm ơn với bác sĩ điện liệu, tôi cũng ngẩng đầu, dùng câu tiếng Đức đơn giản Cẩn Du dạy tôi: “Cảm ơn.”

Bác sĩ điện liệu gật gù đầu sau khi nói một câu tôi chẳng hiểu chút nào thì rời đi.

Cẩn Du nâng cằm tôi lên, ngón cái chạm vào má tôi, lau đi tất cả nước mắt.

“Đây là lần cuối cùng, về sau sẽ không cần điện liệu nữa.”

Tôi “ừm” một tiếng, nỗi đau đớn tận xương kia vẫn còn ở trong đầu, tôi ngả vào vai Cẩn Du: “Vừa rồi ông ấy nói gì vậy?”

Cẩn Du mỉm cười: “Ông ấy khen em rất dũng cảm.”

“Chỉ có vậy?”

Cẩn Du ngừng lại: “Vậy em cho rằng ông ấy nói gì?”

Tôi cũng tự mình lau đi nước mắt còn đọng lại, sau đó sụt sịt đáp: “Ví dụ như vợ chồng chúng ta thật tình cảm vậy đó...”

Cẩn Du cười khẽ rồi ôm tôi rời khỏi phòng điện liệu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Lúc vừa tỉnh dậy, sau 9 năm ngủ vùi, cũng không dễ điều chỉnh, hơn nữa đối với Lê Từ, Cần Du còn trách tôi không giống một người làm mẹ.

Tôi ngồi trên thảm lông chơi cùng con gái, trong phòng ngủ chỉ mở mỗi một cái đèn, ánh sáng màu lam nhạt dịu dàng phủ lên mặt con gái, con bé đang cúi đầu chăm chú chơi cùng con gấu nhỏ trong tay.

“Lê Từ, ăn bánh quy nào.” Tôi cầm một cái bánh quy đưa tới trước mặt con gái.

Lê Từ ngẩng đầu lên, giơ tay muốn đón lấy cái bánh quy tôi vừa “mời”.

Sau đó ngay vào lúc con bé sắp cầm được tôi đã nhanh chóng giấu bánh quy sau lưng: “Gọi mẹ đi...”

Lê Từ vẫn không thèm gọi tôi.

Tôi lấy cái bánh quy giấu sau lưng ra, vừa nhìn con bé vừa ăn bánh quy.

Bánh quy này ăn rất ngon, ăn một cái tôi lại tiếp tục ăn đến cái thứ hai...cuối cùng Lê Từ cũng buông con gấu đang chơi ta, nhìn thấy bánh quy của mình đều đã bị tôi giải quyết hết rồi, không nói hai lời, hã mồm khóc to.

“Bánh bánh...”

Tôi cố ý đem gói bánh trống trơn hua hua trước mặt Lê Từ, vừa hua vừa nói: “Ăn hết rồi, ăn hết rồi...”

Đột nhiên, cả người tôi bị tóm lấy, tôi nhìn Cần Du đang ẩm ướt vì vừa tắm rửa xong, đối diện với khuôn mặt nhăn nhó của anh, tôi vội vàng giải thích: “Lê Từ không gọi em là mẹ.”

“Papa, bánh bánh...” Lại nức nở một tiếng, Lê Từ tố cáo tội trạng của tôi sau đó tiếp tục gào khóc.

Cần Du đau đầu buông tôi ra rồi tới bên ôm Lê Từ.

Trẻ con luôn có khả năng khóc và nín cực kỳ tuyệt vời, Lê Từ trước đó một giây còn khóc lóc vang trời, sau khi Cần Du ôm con bé, nó ngay lập tức yên tĩnh lại.

trong đầu chọt lóc lên cái gì đó, tôi lắc lắc đầu, cảm thấy cảnh này như đã từng xảy ra rồi, bé con khóc nháo, bóng dáng anh tuần, sau đó anh ôm lấy con bé, con bé lập tức nín khóc.

“Ngày mai papa bắt mẹ đền bánh bánh cho con nhé?”

Khi nghe thấy Cần Du nói “bánh bánh”, tôi chợt cảm thấy vui vẻ, sau đó nằm ngả ra cười không ngừng: “Bánh bánh...Cần Du, anh có thể nói chuyện bình thường được không?”

Cần Du không thèm để ý tới tôi, ôm Lê Từ đi thẳng ra ngoài.

Tôi nằm trên giường suy nghĩ mọi chuyện, tôi nhớ rõ mình có tham gia kỳ thi vào trường cao đẳng, nhưng lại không nhớ mình thi vào trường cao đẳng được bao nhiêu điểm, chờ Cần Du đẩy cửa bước vào, tôi liền mở miệng hỏi anh.

“Em thi vào trường cao đẳng được bao nhiêu điểm?”

Cần Du bị tôi dọa cho sợ run, sau đó nói ra một số điểm.

“641.”

“Anh thì sao?” Tôi theo bản năng hỏi lại.

“Quên rồi, nhưng mà vẫn cao hơn em.” Cần Du nói.

“Nói dối, sao lại có thể quên được.” Nghĩ tới một khả năng, tôi mỉm cười nhìn Cần Du, “Hay là khi thi vào trường cao đẳng anh làm nhầm, điểm thấp hơn em?”

Cần Du cũng cười: “Triều Ca, bây giờ cách đợt thi vào trường cao đẳng đã 9 năm rồi, ngay cả cấu trúc đề thi sở giáo dục ra cũng thay đổi nhiều rồi.”

“Ừm.” Không cần nhắc tôi cũng biết giờ đã là năm 20XX, vậy nên tôi cứ giả vờ mình hồ đồ, chui vào trong chăn rồi nhắm mắt ngủ.

Qua một lát sau, đệm chỗ bên cạnh lõm xuống, là Cẩn Du nằm xuống.

Chợt nổi da gà lên, từ sau khi tôi tỉnh lại, Cẩn Du đều ngủ ở phòng Lê Tử, hôm nay anh bỗng ngủ cùng giường với tôi khiến tôi không cảm thấy tự nhiên.

Tôi nghĩ tới năm lớp 11 chúng tôi đi leo núi bắt bướm ép làm tiêu bản nhưng vì bỏ lỡ chuyến xe cuối cùng mà phải thuê một gian phòng ở nhà nghỉ gần đó. Nhưng mà hồi đó chúng tôi cũng không làm cái gì cả, lần đầu tiên ngủ cùng giường, tôi với Cẩn Du ngủ hai đầu khác nhau, giường không lớn, Cẩn Du nằm ở đầu ngược lại bị lộ chân ra, sau đó tôi nghịch ngợm cầm lấy bàn chân anh gãi gãi vào gan bàn chân.

Không ngủ được, hơn nữa còn nhớ tới câu chuyện thú vị này nên tôi liền nói với Cẩn Du về nó.

“Cẩn Du, có phải lòng bàn chân của anh có 3 nốt ruồi đen hay không?”

“Ừ.” Cẩn Du đáp lại tôi một tiếng.

“Chân đạp Tam tinh, quý không thể tả...” Tôi bịa.

Cẩn Du: “Phải là Thất Tinh chứ?”

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không kém bao nhiêu đâu, Thất Tinh là mệnh hoàng đế, anh muốn làm hoàng đế làm gì, chẳng lẽ anh muốn có hậu cung ba ngàn nữ nữ sao?”

Cẩn Du khẽ cười một tiếng, sau đó xoay người ôm tôi vào lòng.

“Anh chỉ muốn em...” Cầm anh gác lên đầu tôi, bắt chợt nói.

“Buồn nôn.” Tôi bảo.

Vợ chồng hẳn đều ôm nhau ngủ, tôi từ từ thả lỏng cơ thể, sau đó đặt tay lên lưng Cẩn Du, thắt lưng Cẩn Du rất đẹp, tôi néo một cái, không có tí thịt dư mỡ thừa nào.

Người trước mặt chính là chồng tôi, tôi nói với bản thân mình, chồng không giống với bạn trai.

Tôi sờ sờ nơi đó của Cẩn Du, xoa bóp nơi đó của anh, rồi luồn tay vào trong đó, ngược mắt nhìn anh.

“Em còn chưa thấy thứ đó của anh.”

Dần dần, thứ tôi đang đùa nghịch trong tay chợt biến hóa, lúc đầu tôi cảm thấy hơi sợ nhưng nghĩ tới Cẩn Du đã là chồng tôi, tôi với anh còn có thêm Lê Tử nữa rồi, lá gan lại lớn thêm.

“Đừng đùa nữa, ngủ đi.” Cẩn Du thản nhiên kéo tay tôi ra.

Tôi không biết Cẩn Du e ngại cái gì nhưng tay vẫn đành rời đi, rồi cánh tay dài của anh vươn ra, kéo tôi vào lòng.

“Triều Ca, em có muốn cứ thế này rồi chết đi không?” Cẩn Du chợt hỏi tôi.

“Cái gì được không?” Tôi không hiểu.

Cẩn Du: “Hiện tại.”

“Không được.” Tôi thở dài nói, “Đột nhiên già đi 9 tuổi, làm sao mà tốt được?”

Trong bóng đêm, Cẩn Du xoa nhẹ đầu tôi: “Ngủ đi.”

Nhưng tôi lại không hề buồn ngủ, xoay xoay người rồi bảo: “Nhưng mà cuộc sống của em quả thực đã tiến triển rất tuyệt, cũng không khác gì lắm so với những điều trước kia em từng mong. Thi đỗ đại học, gả cho anh rồi sinh ra Lê Tử, thời gian cũng vừa vặn, tuy là em cảm thấy sau 27 tuổi mới sinh con thì tốt hơn.”

Cẩn Du không đáp lại lời tôi, tôi tưởng anh đã ngủ rồi, nghĩ lung tung một lát rồi cũng nhắm mắt lại.

Tôi nhận được cú điện thoại Tần Bạch Liên gọi tới, trong khoảng thời gian tôi vừa tỉnh dậy, bà vẫn luôn ở bên tôi, sau đó bà trở về nước. Bà bảo bà đã lập gia đình, đối phương là một vị giáo sư.

Từ chú Trần rồi đến vị giáo sư này, tôi cũng biết không nên nói gì về cái nhìn của bản thân nữa.

“2 con có vui vẻ không?” Tần Bạch Liên hỏi tôi.

“Vui lắm.” Tôi đau đầu đáp lại, “Cảm ơn mẹ đã đồng ý để cho con gả cho Cẩn Du, lúc trước mẹ phản đối chuyện con với anh ấy yêu nhau, con còn cho rằng mẹ rất ghét anh ấy.”

Tần Bạch Liên im lặng một lát rồi nói: “Tiểu Ca, mẹ đã do dự rất lâu, lúc ấy đồng ý bởi vì cảm thấy như vậy có vẻ tốt.” Ngừng một lát, “Một năm này con hôn mê, nó vẫn luôn ở bên chăm sóc con.”

Tôi cười: “Con mắt của con rất tốt phải không?”

Tần Bạch Liên ở đầu bên kia điện thoại thờ dài: “Không nói nữa, có rảnh mẹ sẽ sang bên đó thăm con. Ở Thụy Sĩ rất tốt, đợi tới khi giáo sư về hưu, chúng ta sẽ chuyển sang đó ở, ở cách vách nhà con.”

...

Cúp điện thoại, tôi nhìn đôi chân đã gần như hồi phục của mình, hỏi Cẩn Du: “Chúng ta không quay về sao?”

Cẩn Du đang ở trong bếp rửa hoa quả, tôi chống gậy vào trong bếp tìm anh, dựa vào cửa bếp, tôi hỏi: “Chúng ta không trở về thành phố Z sao?”

Cẩn Du cũng không ngẩng đầu lên: “Anh vừa mới kí hợp đồng 5 năm với một văn phòng kiến trúc ở đây.”

Tôi: “...”

Cẩn Du nhét một quả dưa chuột cho tôi cắn, rồi nói: “Nền giáo dục bên này cũng tốt lắm, về sau Lê Từ học ở đây tốt hơn ở trong nước.”

Tôi: “Nhưng ngôn ngữ của em không thông.”

Cẩn Du mỉm cười: “Chờ chân của em lành rồi, em cũng nên sạc điện lại thôi. Anh xin cho em vào một trường đại học tư; chờ chân em tốt rồi em có thể tự chọn một khoa cho mình.”

Tôi: “Không phải anh bảo em đã học đại học rồi sao?”

Cẩn Du: “Học lại đi.”

Hai tháng hồi phục chức năng, bây giờ đi đường về cơ bản đã không có vấn đề gì. Sau 2 tháng ở chung, Lê Từ cũng thân thiết hơn với tôi nhiều, cũng bắt đầu dính lấy tôi.

Tình thương của người mẹ là một trải nghiệm vô cùng kỳ diệu, đối với Lê Từ, từ lúc ban đầu là khiếp sợ, bây giờ mỗi ngày nhìn con bé lớn thêm một chút, tôi bắt đầu cảm nhận được niềm tự hào và vui sướng của người mẹ.

Cuối tuần, Cẩn Du ở trong phòng trẻ con đang cầm tập tranh vẽ dạy Lê Từ nhận biết các loại quả.

Cẩn Du chỉ về bức tranh quả táo, đọc một lần.

“Quả táo...” Lê Từ nghĩ một lát rồi đáp, sau đó dường như biết mình đã đọc đúng rồi, con bé ngẩng đầu lên nhìn tôi, đáng vẻ y si kiêu “Mau khen con đi, mau khen con đi”.

“Lê Từ giỏi quá.” Tôi nói.

Cẩn Du khẽ liếc sang rồi chỉ vào bức tranh quả xoài.

“Quả chuối...” Lê Từ đáp.

Tôi cười, lắc đầu.

Lê Từ ngập ngừng một chút, đoán tiếp: “Xoài.”

Tôi gật đầu.

Sau đó là lê, ngón tay thon dài của Cẩn Du dịch về phía bức tranh quả lê.

Lê Từ nhoén miệng cười rồi chỉ vào mình: “Là Lê Từ đó.”

Rất đáng yêu, tôi tiếp lấy Lê Từ từ vòng tay Cẩn Du, rồi hôn lên hai má con bé: “Lê Từ giỏi quá.”

Buổi tối tôi mơ thấy mẹ chồng tôi, không ngờ hôm sau, mẹ chồng tôi thật.

“Anh bảo em nên mặc bộ nào bây giờ?” Tôi mở tủ quần áo ra, quần áo bên trong hầu hết đều là đồ mới, tôi nhấc từng bộ ra, nhờ Cẩn Du cho ý kiến.

“Không cần khăn trang như vậy.” Cẩn Du đi tới kéo tôi ra.

Tôi quay đầu: “Mấy năm này, quan hệ của em với mẹ có tốt không?”

Cần Du mỉm cười, không trả lời câu hỏi của tôi, anh đứng lên giúp tôi chọn quần áo: “Nếu muốn chọn, vậy chọn cái này đi.”

Tôi nhìn bộ váy màu vàng nhạt Cần Du lấy ra rồi kiễng chân hôn má anh: “Đúng là thần giao cách cảm, em cũng thấy thích cái này.”

Mẹ chồng tới 8 giờ tối mới xuống máy bay, bởi vì đây là thời gian Lê Từ đi ngủ nên Cần Du không yên lòng giao cho chị trông trẻ, vậy nên mới không để tôi đi đón mẹ.

Khoảng chừng hơn 10 giờ, Cần Du trở về, tôi nhẹ bước từ phòng trẻ con ra.

Một mình Cần Du trở về, tôi nhìn về phía cánh cửa.

“Mẹ đâu?”

Cần Du đi tới ôm tôi: “Ồ khách sạn, thấy vậy tiện hơn.” Vô tình Cần Du nhìn vào trong bếp, anh hôn lên trán tôi hỏi, “Chuẩn bị ăn đêm?”

Tôi thoáng rầu rĩ không vui, nhưng lại không muốn để cho Cần Du biết nên cúi đầu đáp: “Em sợ mẹ anh xuống máy bay sẽ đói nên mới nấu đồ ăn đêm.”

“Đúng là con dâu hiền.” Cần Du khen tôi sau đó lại hôn lên môi tôi, từ nông tới sâu, cuối cùng áp tôi lên trên tường.

“Cần Du, có phải mẹ anh không thích em đúng không?” Tôi đẩy Cần Du ra hỏi.

“Trên đời này mỗi một người mẹ chồng đều không thích con dâu, bởi vì các cô ấy đã đoạt mất con họ.” Cần Du cười đáp, rồi anh ôm tôi, đi vào phòng ngủ, “Ngày mai chúng ta đưa mẹ đi mua đồ.”

Ngày hôm sau, tôi đi cùng Cần Du tới khách sạn đón mẹ, dọc theo đường đi, Cần Du nắm bàn tay ướt sũng mồ hôi của tôi, anh trêu tôi là đồ nhát gan.

Lúc tới trước cửa phòng khách sạn, Cần Du gõ cửa.

Một lát sau, cửa mở ra.

“Mẹ.” Cần Du chào.

“Mẹ...” Tôi cũng chào theo Cần Du.

Mẹ gật đầu, trên mặt không có cảm xúc gì lắm, điều này hoàn toàn bất đồng với hình ảnh mẹ Cần Du trong trí nhớ của tôi, tôi vẫn nhớ lần đầu tiên biết sử dụng băng vệ sinh chính là do mẹ dạy.

Đi dạo phố cùng mẹ chồng, đủ các tiệm giày, da lông, mẹ xuống tay tuyệt đối không nương tay. Cần Du ở phía sau phụ trách quạt thẻ, mặt cũng không nhú, đối với đồ trang sức ngọc ngà mẹ thích suốt đường đi, anh cũng hỏi tôi có thích hay không, nếu tôi bảo đẹp, anh sẽ bảo nhân viên gói thành hai túi.

Hạn định số tiền tiêu phí của tôi vẫn dừng lại ở thời trung học cho nên đối với cách đi dạo phố của mẹ Cần Du, tôi thuộc về tụi người khó tiếp nhận đối với kiểu dạo phố này. Khi mẹ hỏi tôi nhân hiệu nào tốt, tôi thường xuyên không đưa ra được ý kiến nào, cùng lắm thì chỉ đưa ra được chút ý kiến về màu sắc với kiểu dáng.

Bữa trưa chúng tôi tới khách sạn ven bờ hồ Zurich dùng cơm, Cần Du giới thiệu cho chúng tôi những món ăn ngon ở đây, sau đó anh gọi đồ ăn.

“Quyết định ở lại chỗ này sao?” Khi đồ ăn còn chưa được đem ra, mẹ chồng mở miệng hỏi Cần Du.

Cần Du ngẩng đầu: “Không phải chuyện này đã quyết định ngay từ đầu rồi sao?”

Mẹ chồng không nói cái gì nữa, tới khi đồ ăn được mang lên, bà hỏi tôi: “...Con gái con có khỏe không?”

Tôi: “Khỏe ạ.” Con gái con, xem ra mẹ chồng không chỉ không thích tôi mà còn liên lụy tới Lê Từ nữa.

Sau khi ăn xong, tôi đi vào toilet, lúc quay lại, tôi nghe thấy mẹ chồng nói với Cần Du:

“Từ nhỏ tới lớn, con có quyết định cái gì, mẹ với ba con chưa bao giờ phản đối. Đối với chuyện này ba mẹ cũng không can thiệp con, nhưng Tiểu Du à, Diệp gia chỉ có mình con thôi, con dù thế nào cũng phải có một đứa con của mình chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tối ngày thứ ba mẹ chồng liền lên đường về nước, Cần Du lái xe đưa tôi và Lê Từ đi tiễn bà. Ở sân bay, Cần Du ôm bà, tôi bế Lê Từ đứng bên cạnh.

“Lần sau lại cùng ba tôi đây chơi.” Cần Du nói như vậy.

Mẹ “Ừm” một tiếng, rồi quay sang nhìn về phía tôi với Lê Từ, Lê Từ không quen bà, con bé ghé vào vai tôi nhìn trộm bà mấy lần.

“Để mẹ ôm Lê Từ cái nào.” Mẹ nói với tôi.

Tôi đặt Lê Từ vào lòng bà.

Cần Du liếc mắt nhìn tôi sau đó xoa xoa mái đầu xoăn xoăn của Lê Từ: “Lê Từ, gọi bà nội đi.”

Lê Từ rất ngoan, mềm mại gọi “Bà nội”. Khuôn mặt của mẹ chồng tôi lập tức cứng lại, sau đó thì tôi giờ đăng ký, mẹ chồng tôi đưa Lê Từ cho Cần Du.

“Nếu có thể, hãy sớm trở về nước.” Mẹ chồng tôi nói.

Cần Du đáp lại mẹ bằng một nụ cười khê: “Có thời gian chúng con sẽ trở về thăm ba mẹ.”

Sau khi nghe câu nói “Con dù sao cũng phải có một đứa con của mình chứ.” của mẹ chồng, mối nghi ngờ trong lòng tôi giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, nhưng sau khi mẹ chồng rời đi, cuộc sống tốt đẹp lại diễn ra không có chút sơ hở nào, dường như có một giọng nói trong lòng nói cho tôi biết, đây chính là cuộc sống của tôi.

Nhưng rốt cuộc là sai sót ở chỗ nào? Tôi ấn nút điều khiển từ xa chuyển kênh lung tung, Cần Du đang vẽ ở trong thư phòng, anh cũng không nhận nhiều dự án lắm, nhưng mỗi lần nhận đều là dự án lớn, có lần tôi hỏi anh về vấn đề thu nhập.

Anh ngich nấy sợi tóc tơ bên tai tôi: “Không nhiều đâu, nhưng nuôi em với Lê Từ cũng không thành vấn đề.”

Làm vợ của anh, tôi cảm thấy bản thân có nghĩa vụ giảm bớt gánh nặng gia đình cho anh bên nói: “Em muốn tìm một công việc.”

Cần Du: “Em cứ đi học trước, chuyện công việc không vội.”

Tôi buồn bã cọ đầu vào vai anh: “Em chán ghét cuộc sống cứ chậm nửa nhịp thế này.”

Cần Du xoay đầu sang nhìn tôi, năm ngón tay xuyên vào trong tóc tôi, trong mắt anh là vẻ chân thành tha thiết: “Cuộc sống rất dài, cả đời cũng rất dài, từ từ rồi sẽ tới, không cần sốt ruột.”

Nếu Cần Du đã an ủi tôi như vậy, tôi cũng không nên mãi loay quanh về vấn đề tôi rồi rấm rũa, chỉ có điều vấn đề này vừa xong thì cái khác lại tới.

“Cần Du, em có chuyện này muốn hỏi anh.”

Cần Du cúi xuống nhìn tôi, anh đã đoán được lời tôi muốn nói.

“Diệp gia chỉ có mình anh là con trai, hơn nữa tư tưởng của mẹ anh có hơi truyền thống cho nên bà chỉ muốn có một đứa cháu trai thôi.”

Thì ra là như vậy, hình như có chút không đúng nhưng cũng không biết là không đúng chỗ nào, tôi rầu rĩ giờ bàn tay Cần Du lên cần một cái: “Trách em không sinh được con trai sao?”

Cần Du cười, xoa rối tóc tôi, sau đó anh thu lại nét cười trên mặt, nói: “Nhưng thật ra thì anh thích con gái hơn.”

Tôi nắm tay Cần Du: “Hay là chúng ta sinh con trai đi.”

Cần Du vẫn cười nhưng cũng không ủng hộ đề nghị của tôi: “Lê Từ còn nhỏ, vấn đề này cứ để sau.”

Tôi lại đi học một lần nữa. 27 tuổi mới học đại học thì thật kì quái nhưng tôi lại không cảm thấy khó chịu lắm. Trí nhớ của tôi đứng yên ở thời trung học, bước tiếp theo trong cuộc sống sẽ là học đại học, cứ tiếp nối từng bước thế này khiến tôi cảm thấy rất tự nhiên.

Tôi quan sát mình trong gương, cảm thấy thời gian quả thực đã rất ưu ái tôi. Tôi chớp chớp mắt, trên mặt không hề có nếp nhăn nào. Tần Triều Ca thời trung học là ngây ngô non nớt, hiện giờ trông đã trưởng thành hơn nhiều nhưng lại không lộ vẻ già nua, cắt tóc mái bằng, tôi cảm thấy mình còn trẻ hơn so với Cần Du.

Hôm nay Cần Du sẽ đưa tôi tới trường nhưng tới giờ rồi mà anh vẫn chưa chuẩn bị xong, vẫn đang mặc quần thường áo ba lỗ, soi gương cạo râu.

Tôi rất thích ngắm dáng vẻ Cẩn Du cạo râu, cảm giác rất thoải mái và sexy.

Tôi vẫn nhớ thời trung học Cẩn Du vẫn còn chưa cạo râu, vì vậy mà chỗ râu ria dưới cằm mọc càng ngày càng dài, không nhiều lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ.

Vậy nên tôi quyết định cạo râu giúp anh nhưng anh lại cảm thấy cạo râu rất là kì quái, cuối cùng anh vẫn phải thỏa hiệp, mua dao cạo râu, hiệu Phillips, kết quả còn chưa cạo râu, trượt tay một cái, cằm Cẩn Du liền chảy máu.

Tôi hiếm khi nào xin lỗi anh, sau đó Cẩn Du lợi dụng sự áy náy của tôi mà ép tôi phải thề sẽ cạo râu cho anh cả đời.

Trương Vô Kỵ đồng ý với Triệu Mẫn sẽ họa mi cho nàng cả đời còn tôi thì đồng ý với Cẩn Du sẽ cạo râu cho anh cả đời.

“Đề em cạo cho anh.” Tôi nhoen miệng cười rồi nói với Cẩn Du.

Cẩn Du liếc nhìn tôi một cái: “Em được không?”

Tôi: “Cái này thì có gì mà không được?”

Cẩn Du: “Anh nhớ rõ lần đầu tiên của anh đã chảy máu đấy.”

Lời này của anh sẽ dễ khiến rất nhiều người hiểu sai, tôi cười hi hi bảo: “Lần đầu tiên nào mà chẳng chảy máu, lần này em sẽ dịu dàng hơn.”

Cẩn Du phì cười, anh cũng không đùa tiếp với tôi mà đưa dao cạo râu trong tay anh cho tôi, cúi xuống nhìn tôi: “Vậy em nhớ phải dịu dàng đấy.” Thật là nham hiểm mà, tôi chữ “Dịu dàng” anh cố ý tăng thêm âm lượng.

“Đầu tiên phải bôi gel cạo râu.” Thấy tôi không biết nên bắt đầu từ đâu, Cẩn Du nhắc tôi.

“Em biết rồi, không cần nhắc.” Tôi mạnh miệng sau đó cầm lấy chai gel cạo râu trên kệ thủy tinh, bóp một cái, nặn ra một ít gel màu trắng.

“Anh dùng loại mùi gì vậy?” Tôi hỏi.

Cẩn Du: “Em tự nghĩ đi.”

Tôi cúi xuống hít hít mũi ngửi, không có hương gì cả, nhìn lọ gel màu trắng bạc, trên vỏ chai có viết không có hương thơm.

Nhãn hiệu rất quen thuộc nhưng tôi lại không nhớ nổi trong quá khứ đã có ai dùng nhãn hiệu này, mồ côi ba từ nhỏ, trong nhà rất khuyết thiếu những đồ vật dành cho nam này, cho nên có thể là tôi tình cờ xem quảng cáo của nó trên tivi, rồi nhớ kỹ.

Sau khi tôi xoa bột lên cằm Cẩn Du xong thì hỏi: “Có muốn chờ vài phút mới cạo không?”

“Không cần.” Cẩn Du nói.

“Vậy em động dao đây.” Tôi lắc lư dao cạo râu trước mặt Cẩn Du.

“Cạo từ dưới lên trên...” Cẩn Du tiếp tục chỉ huy.

“Cạo ngược hướng với chiều râu mọc đúng không?” Tôi hỏi.

Cẩn Du “Ừ” một tiếng.

So với lần đầu tiên cạo râu cho Cẩn Du, khi ấy anh căn bản cũng chẳng có mấy sợi râu, bây giờ thì khác hẳn, vừa mới mọc một chút, đã dày kinh khủng.

“Đau thì nhớ kêu.” Sợ mình lại chệch tay thêm lần nữa, tôi phải nhắc anh trước.

“Ừ.”

“Vậy có đau không?”

“Hoàn hảo.”

“Hoàn hảo là có đau hay không?”

“Không đau...”

Rốt cuộc cũng cạo xong, sau đó rửa sạch, cuối cùng là rửa sạch dao cạo.

“Đàn ông thật là phiền phức.” Chuẩn bị xong mọi thứ, tôi phát biểu cảm nghĩ.

Cần Du kéo tôi ngồi lên đùi anh, sau đó cọ cái cằm đã cạo râu sạch sẽ của anh lên cổ tôi rồi hôn từng nụ hôn thật nhỏ kéo dài lên đó.

“Đúng là hiền thê lương mẫu mà.” Anh khen.

Tôi quay đầu hôn lên má Cần Du: “Chúng ta đi thôi.”

Tôi học ở một trường đại học tư, ngành học là ngành tôi tự chọn, thông tin truyền thông, các giảng viên đều dùng tiếng anh, nếu chú ý nghe giảng, vấn đề nghe hiểu cũng trở nên dễ dàng.

Tôi từng hỏi Cần Du trước kia tôi đã từng học đại học về chuyên ngành gì? Cần Du bảo là văn học phương Tây. Đúng là đầu óc bị rút gân mà, trước kia tôi học cái chuyên ngành đó làm gì không biết.

Giờ lên lớp của tôi rất ít, 1 tuần nhiều lắm cũng chỉ lên lớp chừng 6 buổi, giảng viên cũng không quan tâm xem sinh viên có đi học hay không, chỉ có điều lượng bài tập thì rất nhiều, lại thêm cả báo cáo và các bài luận làm mãi chẳng hết.

Có đôi khi Lê Tử ngồi bên bắt tôi nặn đất sét màu với nó, nhưng tôi lại rất muốn ngồi vào bàn học xử lý hết đống bài tập, tâm trạng lúc đó thực sự chỉ có không biết mình đã tạo nên nghiệp chướng gì.

Sau đó thì tôi đã thông minh hơn, bài tập cứ để đó, sau khi dỗ Lê Tử ngủ rồi mới mở máy tính ra gõ gõ, đáng vẻ trông vô cùng chăm chỉ.

Cần Du không cho tôi thức đêm đâu vậy nên đúng lúc này tôi vờ ngáp mấy cái nhưng vẫn kiên quyết không lên giường ngủ, còn dặn anh cứ ngủ trước đi, và rồi Cần Du đành phải thỏa hiệp.

“Lên giường đi ngủ đi, ngày mai anh giúp em làm hết.”

Ngày trôi qua vừa đơn giản lại vui vẻ, nhẹ nhàng tựa như tơ lụa trên tay, nháy mắt cái đã trượt khỏi lòng bàn tay tôi rồi.

Chúng tôi sống ở Thụy Sĩ hai năm, trong hai năm này tôi học xong chương trình học, bây giờ đang thực tập tại một công ty. Công việc rất đơn giản, mỗi ngày chỉ cần xử lý một ít văn kiện và sắp xếp lịch làm việc cho sếp là được.

Theo lý mà nói, lịch làm việc của sếp thì phải do thư ký của sếp đảm nhiệm nhưng không ngờ nó lại rơi lên đầu tôi.

“Sếp tìm chị đây.” Có người vỗ vai tôi từ sau lưng, tôi quay lại nhìn, thì ra là Alina, trợ lý của sếp, mỹ nữ Gypsy, khuôn mặt đậm chất người Gypsy, mặt dài, cằm nhọn, lông mày thô mà dài, hai mắt to dài, hơn nữa nhìn rất sáng, giống y như con người họ, nhiệt tình và rục rờ.

Tôi gõ cửa phòng sếp, bên trong truyền tới một câu tiếng Pháp tiêu chuẩn: “Mời vào.”

Sếp tôi là người Pháp, bởi vì để lộ khuôn mặt anh tuấn của mình mà trở thành mục tiêu cho rất nhiều nhân viên nữ trong công ty bàn luận và thầm mến. Tôi đến công ty chưa đầy 2 tháng đã biết được cả tá nữ nhân viên trong công ty yêu thầm sếp.

Mỗi ngày khi tôi kể về mấy tin đồn trong công ty cho Cần Du nghe, anh lại hỏi tôi có phải tôi cũng thích vị sếp đó không, anh đúng là một người đàn ông trẻ con quá mức mà.

Tôi cười đáp đúng vậy, sếp em đẹp trai lắm, hơn nữa còn có một đôi mắt cực kỳ quyến rũ, nhân viên nữ trong công ty em đều lên bầu chọn cho sếp giành danh hiệu “Đối tượng tình một đêm tuyệt vời nhất” đấy.

Sau đó không để tôi nói xong, Cần Du liền xông tới cản môi tôi, nghĩ mọi cách “đàn áp” tôi.

“Trong hồ sơ của cô Tần viết cô đã kết hôn?” Sếp cầm hồ sơ trong tay, hỏi tôi.

Tôi chỉ biết gật đầu.

Sếp ngược mắt lên nhìn tôi một cái, hai mắt hí hí lại, cả người tỏa ra hơi thở giận dữ. Bình thường quen cười đùa cợt nhả với Cần Du, bây giờ thì áp lực tới ngay rồi đây.

“Có phải cô Tần đã xảy ra chuyện gì không, tuổi của cô với tuổi cô bắt đầu làm việc hình như có chút mâu thuẫn.”

Vấn đề này không phải là phòng nhân sự nên hỏi tôi sao? Tôi ngừng một chút rồi đáp: “Bởi vì hai năm trước tôi bị bệnh một khoảng thời gian.”

Sếp “Ồ” một tiếng rồi hỏi tiếp: “Cô còn có một đứa con phải không?”

Tôi: “Vâng.”

“Đã biết.” Sếp nói xong rồi sau đó vẫy tay ý bảo tôi ra ngoài.

Tôi giống như được đại xá, lập tức bước ra khỏi phòng sếp, trở lại bàn làm việc của mình, 2 cô gái bên cạnh giờ vẫn còn đang trò chuyện, không hề thấy chán mà bàn về sếp.

“Ba tháng trước sếp tới Thụy Sĩ, sau đó thu mua công ty này của chúng ta.”

“Alina lên nói cho tớ biết, sếp còn chưa có bạn gái đâu.”

“Thật thế á? Nhưng mà nhìn trông sếp đã hơn 30 tuổi rồi mà.”

~

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Tiếng súng đoàng đoàng.

Tôi bật dậy từ trên giường, mồ hôi hốc thờ dòn dập, tim đập thình thịch, cảnh trong mơ quá chân thật khiến tôi cảm thấy dường như giờ phút này mình vẫn còn ở trong mơ.

Con ác mộng này đã xuất hiện trong 5 ngày liên tục rồi, không nhìn thấy người, chỉ có một vũng máu tươi và tiếng súng khiến người ta sợ hãi, mỗi một lần tiếng súng vang lên, trái tim tôi liền thất lại, cho tới khi cảm thấy không thể nào hít thở được nữa thì tỉnh lại.

“Chỉ là ác mộng thôi, chỉ là ác mộng thôi.” Một đôi tay ôm tôi vào trong lòng, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi.

Cho dù như vậy nhưng hai chân vẫn chầy chày mồ hôi lạnh, tôi xoa bóp đầu mình, suýt chút nữa nghẹn ngào thành tiếng, qua một lúc, tôi nói với Cần Du: “Tiếng súng, tiếng súng rất đáng sợ.”

Cần Du xoa đầu tôi, vì muốn trấn an tôi, anh bật đèn phòng lên, tôi quay đầu lại nhìn anh, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt anh, đôi mắt đẹp đẽ của anh không che giấu nỗi sợ lo lắng trong lòng.

Từ từ bình tĩnh lại, tôi nằm gối đầu lên đùi Cần Du, Cần Du vuốt tóc tôi từng cái từng cái một: “Đã tốt hơn chút nào chưa? Có muốn uống nước không?”

Tôi gật đầu.

Cần Du đứng dậy, lúc trở về anh đưa cho tôi một cốc nước ấm pha mật ong, cho tôi uống xong, anh khẽ mỉm cười nói: “Hồi nhỏ anh cũng thường mơ thấy ác mộng, bởi vì thế nên đến khi trời tối thường không dám đi ngủ, sau mẹ anh biết được chuyện này, không biết bà lấy từ đâu một cái gối nhét đầy hạt kê, sau đó anh không bao giờ mơ thấy ác mộng nữa.”

“Thật sao? Hạt kê cũng có tác dụng an thần sao?” Tôi hỏi, bởi vì đột nhiên tỉnh dậy nên lời nói không được rõ ràng.

“Ngày mai anh làm cho em một cái nhé?” Cần Du ngồi lại lên giường, anh mặc áo ngủ màu xanh xám, bởi vì ánh sáng ảnh hưởng tới thị giác nên chiếc áo ngủ anh mặc trông giống như có màu xám tro.

“Làm sao mà anh làm được? Với cả ở đây làm gì có hạt kê.”

Cần Du đếm lại chần cho tôi: “Sao anh lại không làm được?”

Tôi “à” một tiếng, kéo tiếng đó thật dài, quay đầu sang nói: “Suýt chút nữa thì em quên mất hồi tiểu học anh học môn thủ công rất giỏi.”

Cuộc nói chuyện thoải mái khiến tôi dần dần thoát khỏi cơn ác mộng vừa rồi, một lần nữa nằm xuống, theo thói quen đặt tay lên ngực Cần Du.

Cần Du tắt đèn, ôm tôi bảo: “Bởi vì có người làm không tốt nên anh chỉ có thể làm thay thôi.”

Tôi không phục hừ hừ hai tiếng, dán mặt lên người Cần Du, cảm thấy vô cùng yên ổn.

Cần Du không hài lòng lắm với công việc thực tập của tôi nhưng tôi hiểu rõ cho dù tôi chỉ làm một việc nhỏ Cần Du cũng cảm thấy không hài lòng, bởi vì cái anh muốn là tốt nhất tôi đừng làm việc gì nữa.

Lượng công việc thực tập cũng không tới mức nhiều lắm, thoải mái vượt qua một buổi chiều, sau khi tan tầm, phòng nhân sự tổ chức cho mọi người cùng đi giao lưu ca hát ăn cơm.

“Triều Ca, cô có đi không?”

Tôi lắc đầu từ chối. Gần đây nhà trẻ của con gái hùi bỏ chuyển xe đưa đón học sinh, mà Cần Du phụ trách việc đưa đón Lê Từ hôm nay lại phải tiến hành bàn giao bản vẽ cho phòng kỹ thuật công ty Derk nên nhiệm vụ tới nhà trẻ đón Lê Từ liền rơi xuống tay tôi.

Lê Từ năm nay đã 4 tuổi, đang học ở nhà trẻ trực thuộc đại học Lausanne.

Trường con bé học cách nhà không xa nhưng lại cách công ty tôi thực tập một khoảng khá xa. Từ sau khi tôi tan làm, Cần Du đã gọi cho tôi hai cuộc điện thoại sợ tôi lạc đường.

Tôi ghen hòng không nói được gì, tôi chỉ bị mất trí nhớ chứ không có bị nhục trí đâu.

Đỗ xe xong, tôi đi vào lớp con gái đang học, nhà trẻ không phân lớp theo độ tuổi, tôi đi theo hướng dẫn bên ngoài. Đứng ngoài cửa sổ kính, tôi nhìn vào trong, đám nhóc đang học giờ thủ công. Sắp tới giờ tan học, có rất nhiều bé đã làm xong bài tập đang chụm đầu vào nói chuyện. Tôi nhìn tới con gái nhà mình, giấy còn chưa cắt được một nửa, nhìn đáng vẽ của con bé, hẳn là đang rất sốt ruột, còn không cẩn thận làm đổ lọ keo dính trên bàn xuống.

Ngốc quá, trong lòng tôi thầm thở dài.

Giờ học nhanh chóng kết thúc, trẻ con trong lớp nhanh nhẹn rời đi, chỉ có mấy bé còn chưa hoàn thành bài tập là ở lại bên trong.

Tôi đi vào trong phòng học, ngồi xuống bên cạnh Lê Từ, Lê Từ thấy tôi, dùng tiếng phổ thông không hề tiêu chuẩn nói với tôi: “Con còn chưa làm xong.”

“Không việc gì, mẹ giúp con.”

Lê Từ đưa cho tôi một tờ giấy màu vàng, bên trên có dán một cái cây, và những bông hoa nhỏ con bé đã cắt xong.

“Đây là cây ước nguyện.” Lê Từ nói.

Rốt cuộc tôi cũng hiểu được vì sao vào thứ ba nào khi Cần Du đi đón Lê Từ cũng đều về muộn mười mấy phút, bởi vì tiết cuối cùng của thứ ba là tiết thủ công, chắc hẳn Cần Du lại phải hoàn thành nốt bài thủ công cho con nhóc này đây.

Giáo viên của Lê Từ vẫn chưa về, còn đang hướng dẫn những bé khác.

Rốt cuộc cũng dán hết những bông hoa nhỏ lên trên cây, tôi tự cảm thấy bản thân đã dán rất đẹp, lúc đưa lên cho Lê Từ xem, vậy mà con bé còn chê: “Papa còn làm đẹp hơn cơ.”

Được rồi, tay nghề thủ công của Cần Du quả thực tốt hơn nhiều so với tôi, giống như mấy ngày hôm trước anh bảo sẽ làm cho tôi một cái gối hạt kê, quả nhiên ngày hôm sau trên giường đã đặt sẵn một cái gối hạt kê, cũng không biết anh làm vào lúc nào.

Hoàn thành bài thủ công hôm nay, Lê Từ giờ tác phẩm của con bé lên cho tôi xem, trên tờ giấy màu vàng có một cây ước nguyện, trên cây ước nguyện có rất nhiều bông hoa nhỏ rực rỡ.

“Con muốn tặng cho papa.” Lê Từ nói.

Con nhóc bắt công, tôi “nhận lệnh” sắp xếp sách vở lại cho Lê Từ rồi dẫn con bé ra khỏi phòng học, lúc đi tới cổng thì thấy có một người đàn ông mặc tây trang đang dựa vào chiếc xe hơi màu đen.

Mà người này lại chính là sếp của tôi.

Gặp sếp của mình cũng không lấy gì làm lạ, lạ là lại ở trong nhà trẻ này. Tôi đang đoán không biết có phải sếp cũng tới đón con hay không thì một chuyện bất ngờ đã xảy ra... Lê Từ quen với anh ta.

“Chú Bill.” Lê Từ gọi anh ta.

Sếp bước lại gần tôi với Lê Từ, anh ta vô cùng tự nhiên xoa đầu Lê Từ, sau đó nhìn vào cây ước nguyện trong tay Lê Từ, dùng tiếng Pháp vô cùng chuẩn mực hỏi Lê Từ: “Lê Từ, cái này là do cháu làm sao?”

“Có thể tặng cho chú được không?”

Tôi nhú mày nhìn sếp, Lê Từ cũng vô cùng do dự, sau đó con bé đưa tác phẩm trong tay mình cho anh ta.

“Chú Bill bảo chú ấy là bạn của papa.” Trên đường về, đối diện với chất vấn của tôi, Lê Từ trả lời rành mạch.

“Papa con không có người bạn này.” Lần đầu tiên tôi nổi giận với Lê Từ, tôi hỏi con bé, “Con đã nói chuyện này với ba chưa?”

“Chú Bill không cho...” Giọng Lê Từ chột nhỏ đi.

“Diệp Hạ Lê.” Càng ngày càng tức giận, tôi gọi tên đầy đủ của Lê Từ, tôi dừng xe lại ven đường, xoay người sang nói với con bé: “Chú Bill đó không phải là bạn của ba con, mẹ với chú đó cũng không quen thân, nếu chú Bill đó là người xấu thì làm sao đây?”

Lê Từ nước mắt lưng tròng, đáng vẻ cực kỳ đáng thương: “Chú Bill không phải là người xấu, chú ấy là chủ nhà trẻ của bọn con, chú ấy đối với Lê Từ tốt lắm, chú ấy bảo chú ấy là bạn của papa Lê Từ!”

Thì ra Bill là chủ nhà trẻ của con bé, tôi nhất thời cảm thấy rất áy náy, xoa đầu Lê Từ nói xin lỗi: “Xin lỗi con, mẹ không biết chú Bill là chủ nhà trẻ của các con.”

Lê Từ quay đầu sang một bên, tôi thờ dài, xem ra là tức giận thật rồi.

Tôi vô cùng áo nảo, gọi điện cho Cần Du xin giúp đỡ, Cần Du hỏi tôi: “Tên là Bill sao?”

Tôi chuẩn bị làm một cái bánh ngọt xin lỗi Lê Từ, vừa bận rộn nấu nướng trong bếp vừa nói chuyện điện thoại với Cần Du: “Ừ, tên là Bill, anh ta ngoại trừ là chủ nhà trẻ Lê Từ học còn là sếp của em, anh ta nói là bạn của ba con bé nhưng anh làm gì có người bạn này...”

Cần Du chợt không nói lời nào cho tới khi tôi mở miệng hỏi có phải anh đã cắt đứt quan hệ với người bạn này không thì anh bảo: “Anh ta đã chăm sóc Lê Từ như vậy thì về lý chúng ta cũng nên mời anh ta một bữa cơm.”

Tôi: “Anh ta là bạn của anh thật à?”

Cần Du nói lảng sang chuyện khác: “Lê Từ vẫn còn đang tức giận sao?” Dừng một chút, “Nếu con bé vẫn còn giận cứ nói với nó sẽ lập tức hủy bỏ chuyến đi chơi dã ngoại vào tuần sau.”

Tôi thuật lại lời của Cần Du cho Lê Từ, dù ngoài mặt Lê Từ không biểu hiện rõ ràng nhưng rốt cuộc con bé cũng ngoan ngoãn ăn bánh quy tôi đưa cho nó.

So với tôi, Cần Du còn gọi trị con nhóc xấu tính Lê Từ này hơn nhiều.

Mời sếp mình ăn cơm quả là một nhiệm vụ khó nhằn.

Tôi gõ cửa phòng sếp, chờ người bên trong nói “Mời vào” mới đẩy cửa ra.

“Có việc gì sao?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi: “Lê Từ bảo ở nhà trẻ anh đã rất quan tâm tới con bé cho nên tôi với chồng mình muốn mời anh một bữa cơm cảm ơn.”

Sếp ký xoẹt xoẹt lên trang cuối cùng của tập tài liệu, ngẩng đầu lên đáp: “Cảm ơn nhưng không cần đâu.”

Tôi xấu hổ gật đầu, rồi trở lại bàn làm việc của mình.

Đây là loại tình huống gì đây. Hối lộ không thành mặt mũi mất hết? Nhất thời tôi cảm thấy rất tức giận Cần Du, đều tại cái chủ ý ngớ ngẩn của anh, mời ai không mời lại đi mời sếp, tôi gửi tin nhắn oán trách Cần Du, nửa phút sau Cần Du gửi lại cho tôi biểu tượng mặt cười toe toét

~

Tôi cả thấy gần đây Cần Du rất không bình thường, không phải là xử sự không tốt mà là tốt quá đáng. Thế nào gọi là tốt quá đáng à? Ví như là càng ngày càng cuồng mua sắm đồ cho tôi, từ kim cương hàng hiệu cho tới tất cả các loại hàng cao cấp cứ ùn ùn kéo tới, thời gian ở nhà càng ngày càng nhiều. Thậm chí tôi còn thấy anh ấy lên thực đơn bắt đầu nghiên cứu đủ các loại món ăn, càng ngày càng lo lắng cho tôi, ngay cả khi tôi chỉ tới siêu thị gần đó mua nước tương thì anh cũng lo lắng tới mức chạy đến đó tìm tôi. . .

Tất cả biểu hiện kể trên đều chứng minh Cần Du đang ở trong trạng thái không bình thường, tuy rằng anh cố cực lực che giấu, mỗi ngày nên làm cái gì thì làm cái đó nhưng ánh mắt anh không lừa được tôi, bên trong nó cất giấu vẻ chột dạ.

Trong toilet, hai nữ đồng nghiệp đang trò chuyện về chồng hiện giờ và chồng cũ.

“Chị phát hiện ra người chồng đầu tiên của mình ngoại tình là khi anh ta đột nhiên đối xử với chị cực kỳ tốt...”

Tôi tình nguyện tin tưởng mình ngoại tình chứ không bao giờ tin Cần Du ngoại tình nhưng có đôi khi sẽ xảy ra những điều như vậy khi ta khẳng định chắc chắn tin vào ý nghĩ của mình thì đồng thời với đó ta sẽ sinh ra nghi ngờ với nó.

Cần Du thực sự ngoại tình sao?

Tuy rằng không tin nhưng chỉ vì một ý nghĩ như vậy khiến tôi càng thêm để ý tới nhất cử nhất động của Cần Du, rốt cuộc có một ngày tôi cũng phát hiện ra vấn đề.

“Bác tài, cứ bám sát theo chiếc xe hiệu Bentley màu bạc kia nhé.”

Sáng nay Cần Du nói dối tôi, anh bảo hôm nay phải tới công trường khảo sát nhưng hạng mục anh phụ trách hôm nay không làm việc, nghĩ tới đây tôi càng thêm khó chịu. Anh không chỉ nói dối tôi mà còn xem thường cả chỉ số thông minh của tôi nữa. Anh nhất định là đang cho rằng lừa tôi quá dễ, nói

đôi cũng không tìm một cái có tốt.

Chiếc xe hiệu Bentley màu bạc dừng lại ở trước một club, sau đó có nhân viên hướng dẫn đỗ xe, mở cửa xe. Khi Cần Du bước xuống dưới, anh ngẩng đầu nhìn biển hiệu club rồi đi vào.

Bác tài xé nhìn tôi đầy sâu xa, sau đó còn ra dấu tay với tôi, vậy là có ý gì? Chúc tôi bắt gian thành công sao?

Thực ra tôi vẫn không tin Cần Du ngoại tình, nếu thế thì chẳng khác nào bắt tôi tin chuyện heo biết trèo cây cào. Nhưng trên đời này vẫn luôn có những con heo biết trèo cây, ví như phi trư hiệp và Trư Bát Giới vậy, cho nên tuy xác suất Cần Du ngoại tình rất thấp thì cũng không thể chắc chắn được nó bằng không.

Xuống xe, tôi đeo kính râm, đi đến cửa club, tôi dựng cổ áo lên, nếu có thể, tôi thực sự muốn che hết cả người mình lại, tốt nhất là chi lộ mỗi mắt ra thôi.

Club này rất cao cấp, cần đưa ra thẻ hội viên, nếu không có thẻ hội viên thì phải tới quầy đăng ký.

Tôi nhìn vào tờ đăng ký, bên trên chính là tên Cần Du, chữ của anh tôi rất quen thuộc. Từ nhỏ anh đã luyện thư pháp, chữ viết bình thường đã như rồng bay phượng múa, nhưng sau đó anh bị ảnh hưởng bởi chữ viết trên laptop, chữ dần dần trở nên cứng cáp hơn, bởi vì tôi hay mượn máy tính của anh chép bài tập nên biết.

Trên bản đăng ký ngoại trừ viết tên của anh còn có ghi số phòng, 1263.

Tôi cầm bút, cũng ghi số 1263 lên bản đăng ký của mình, cô nhân viên nữ ở quầy đăng ký liếc nhìn rồi chỉ cho tôi đường tới thang máy.

Đứng trong thang máy tôi bắt đầu cảm thấy khẩn trương, cùng bước vào thang máy với tôi là một chú cũng đeo kính râm, chú này đi đôi giày da bóng loáng có thể soi gương được, bên ngoài thang máy truyền tới tiếng nhạc rộn rã, chú kia khẽ gõ chân theo, từng nhịp từng nhịp một.

Tiếng tim tôi đập cũng từng nhịp từng nhịp một, giống như nó sắp phá vỡ lồng ngực đi ra.

“Lần đầu tiên tới?” Chú kia dùng tiếng Đức hỏi tôi, tôi vờ như không nghe thấy.

Thấy tôi không để ý tới, chú kia cũng không hỏi nhiều, đến khi thang máy mở cửa liền lập tức bước ra ngoài.

Lại tiếp tục đi thêm 2 tầng nữa thang máy mới dừng lại, đối mặt với số căn phòng quá nhiều trên tầng này khiến tôi chợt cảm thấy khiếp đảm.

Nhìn lên trên tìm số phòng, tôi đi tìm từng phòng một, sau đó dừng lại ở trước một cánh cửa khắc hoa đỏ choét. Tôi đứng ở bên ngoài, cách âm của phòng rất tốt, tôi không nghe thấy âm thanh gì.

Đúng lúc này có một cô gái tóc vàng mắt xanh mặc bộ váy da báo bụng mấy bình rượu tới gần, tôi chỉ vào khay rượu trong tay cô ấy rồi nói bằng tiếng Anh: “Để tôi.”

Cô gái xinh đẹp do dự đưa khay rượu cho tôi, có lẽ nơi này cũng hay diễn ra giao dịch làm ăn buôn bán, cô gái xinh đẹp đó cho rằng tôi là người của ông chủ trong phòng này nên chỉ thoáng do dự một chút rồi đưa khay cho tôi.

Đẩy cánh cửa nặng nề ra, khác với giàn đèn rực rỡ bên ngoài, ánh sáng trong phòng tối tăm hơn, trong phòng còn có một bộ sofa dài nhỏ.

Gian bên ngoài phòng không có ai cả, cách một bức rèm thủy tinh trên sofa có bóng dáng người ngồi, ánh sáng quá mờ khiến tôi cũng không thấy rõ rốt cuộc có bao nhiêu người.

Tôi vốn định trực tiếp đối mặt với Cần Du nhưng bởi vì ánh sáng quá mờ nên ý nghĩ này cũng khó có thể thực hiện.

Trên ghế có nam có nữ, tạm thời không nghe thấy tiếng đàn ông nói chuyện mà chỉ có tiếng mấy cô gái trêu đùa nhau.

Tôi tránh đằng sau bức rèm thủy tinh, cầm chặt khay rượu trong tay.

Đúng lúc này bên trong truyền đến tiếng nói chuyện.

“Lê Từ, tôi phải đưa Lê Từ đi.”

“Đưa vào cái gì?” Là giọng Cần Du.

“Diệp tiên sinh, để cho Lê Từ sống với hai vị 2 năm đã là sự rộng lượng lớn nhất của chúng tôi rồi.”

“Thế sao?” Cần Du nói, “Nhưng mà con bé còn nhỏ chưa thể rời mẹ được, mà Lê Từ cũng sẽ không đồng ý rời đi.”

...

Bởi vì hiểu lầm, chúng tôi đã làm sai rất nhiều chuyện, hiểu sai tình, nhận sai người, nhưng dường như tôi đã – sống sai cuộc đời của mình rồi.

Chương 49

Tiết trời ở Pháp những ngày qua rất xấu, bầu trời không ngừng âm u, gió thu mang theo hơi ẩm rét lạnh quét trên mặt đất dường như có thể xuyên thấu qua làn da hòa nhập vào trong máu.

Lê Từ nhất thời không kịp thích nghi với khí hậu nơi này, vừa xuống máy bay đã bắt đầu sốt nhẹ, đến đêm tỉnh lại thì ảm ỉ đòi papa. Tôi bắt đầu mất ngủ, đã một tuần liền không ngủ đủ, soi mình trong gương, hốc mắt giống như hai cái hố đen đậm, nhưng thật bất ngờ là nước mắt trong hốc mắt đã không còn trào dâng nữa, khóe mắt khô khốc, cổ họng cũng khô khốc, ăn cái gì cũng đau, ngay cả uống nước cũng không nuốt xuống được.

Tôi vẫn không dám đi tới ngôi mộ của Hạ Ngang, Bill bảo nó nằm trong cánh rừng phía sau ngôi nhà của tôi và anh ở Lille. Tôi thăm nghĩ, nơi đó quả thật là một nơi non xanh nước biếc khung cảnh vô cùng tươi đẹp, có cánh rừng bao la ngút ngàn, còn có cả tiếng chim hót vui tai, nhưng... có phải là hơi có chút cô đơn không?

Cần Du bảo anh ấy ở bệnh viện kiên trì 36 giờ, tôi không dám nghĩ tới, trong 36 giờ ấy có phải anh đang đợi tôi tỉnh lại không, có phải còn muốn nói gì đó với tôi không, nếu trong 36 giờ đó tôi tỉnh lại, có phải có thể kịp nhìn mặt anh không, xoa lên khuôn mặt của anh, rồi nói với anh một câu: Em yêu anh.

Lúc anh đi có cảm thấy tiếc nuối không, Lê Từ đã sắp tới tuổi đến nhà trẻ, anh có cảm thấy tiếc nuối không, không thể ở bên con bé cho tới khi lớn lên, anh có cảm thấy tiếc nuối hay không hả? Hạ Ngang, anh hứa với em cả đời, anh có tiếc nuối không?

~

Khoảng thời gian này Lê Từ vẫn luôn do Cần Du chăm sóc, tôi thì đã khá lâu rồi chưa gặp con bé.

Tôi đi thăm ba Hạ Ngang, người đàn ông phong vận trong cả hai giới hắc bạch ở Pháp hiện giờ chỉ có dùng dịch dinh dưỡng mới có thể sống qua ngày.

Lúc Hạ Ngang còn sống tôi vẫn chưa bao giờ có một lần nói chuyện tử tế với ông, ông vẫy tay ra hiệu cho tôi đi tới.

“Con bây giờ có tốt không?” Ông hỏi tôi, giọng nói để thốt lên dường như đã cố hết sức.

Chỉ một vấn đề đơn giản như vậy mà tôi lại không thể nào hồi đáp được, chỉ lặng im không nói lời nào, sau đó cong khóe miệng nói: “Hôm nay trông ba dường như rất có tinh thần.”

“Ba có lỗi với Hạ Ngang, ba là một người ba thất bại...” Ông lại cố sức nói tiếp, con mắt đã vẫn đục, phảng phất nỗi tĩnh mịch.

Tôi đứng bên cạnh nghe, trong căn phòng bệnh xa hoa này có một cánh cửa sổ sát đất rất rộng, vừa nhìn ra là có thể thấy hàng cây ngô đồng cổ thụ rất lớn bên ngoài, tiết trời ở Pháp rốt cuộc cũng đã tốt lên, ánh mặt trời phủ lên tán cây ngô đồng, xuyên xuống mặt đất tạo thành những cái bóng loang lổ.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh, nước mắt đã không thể chảy xuống, chỉ còn lại tấm thân mỗi một vô cùng, tôi thực sự chỉ muốn khép mình lại. Hiện giờ bệnh trạng của tôi cũng giống như thời điểm vừa tới Pháp bị người đột nhập rồi hành hung. Là một cái xác không hồn, ngoại trừ còn có hô hấp, tôi thực sự cảm thấy mình so với người đã chết cũng không có gì khác nhau.

Thậm chí tôi còn không nghĩ tới sẽ đến thăm Lê Từ, Cần Du nói: “Con sốt của con bé đã hạ, nhưng anh nghĩ, Lê Từ hẳn rất muốn gặp em.”

Nhưng mà tôi không muốn, tôi không muốn gặp Lê Từ, tôi không xứng là một người mẹ, tôi hiện giờ cũng không cách nào đảm đương trọng trách của một người mẹ, chưa bao giờ bị quan tới mức này, lỗi ra với cuộc sống dường như bị bịt kín, tôi không biết sau này mình nên đi tiếp như thế nào.

Tên của Lê Từ trên hộ khẩu đã được sửa lại như cũ, Cần Du đưa cho tôi một tập tài liệu, đó là tài liệu thừa kế tài sản, hơn 20 trang tài sản, chính là Hạ Ngang để lại cho tôi và Hạ Lê.

“Ngày mai ở đây có lễ hội mừng, Lê Từ đòi đi xem, chúng ta đưa con bé đi xem được không?” Cần Du ân cần hỏi tôi, tựa như đang dò hỏi, anh nói, “Lê Từ đã lâu không gặp mẹ rồi, con bé rất nhớ mẹ.”

Tôi trầm mặc một lúc lâu, sau đó gật đầu.

Cần Du xoa mặt tôi, đi theo lời nói của anh là tiếng thở dài rất khẽ: “Có muốn ăn cái gì không? Anh đi làm...”

“Cà tím sao bánh gạo.” Tôi nói.

Đây là món Hạ Ngang thích ăn, tôi từ nhỏ đã không thích ăn cà tím, tôi không biết vì sao cà tím khó ăn như vậy mà Hạ Ngang lại thích đến thế, tôi ngẩng đầu lên nhìn Cần Du, gờ tay ra dấu: “Chính là đồ cà tím với bánh gạo vào rồi xào...”

Cần Du thoáng run lên, sau đó nói với tôi: “Được.”

Cần Du quả nhiên đã làm đúng 1 đĩa đầy cả tím sao bánh gạo, cực nhọc đi quãng đường 30 km tới phố người Hoa mua cả tím với bánh gạo rồi xào cho tôi một đĩa to.

Tôi dùng đũa gấp một miếng nhưng cũng không gấp được thứ hai. Cần Du cũng không ép buộc tôi, vào trong bếp rửa sạch bát. Nghe tiếng nước chảy chậm chậm, bất chợt nhớ tới chỉ mấy tuần trước thôi, sau khi ăn xong, Cần Du rửa bát còn tôi thì cùng Lê Từ ngồi trong phòng khách xem phim hoạt hình.

Nhưng giờ không giống rồi, Tần Triều Ca, đó chỉ là Tần Triều Ca chẳng nhớ chuyện gì, hai năm sống trong một ảo ảnh, bây giờ nhớ lại, người đã tỉnh, tất cả đều đổi thay, không giống nữa, không giống nữa rồi.

Tôi nói mà không giữ lời, ngày hôm sau tôi không hề đi chơi lễ hội với Lê Từ mà là đi Lille. Ngồi trên chuyến tàu tới Lille, tôi gửi tin nhắn cho Cần Du, tôi cũng không giấu diếm hành tung của mình, tôi nói cho anh biết tôi đi thăm Hạ Ngang, dặn anh không cần lo lắng.

Cần Du vẫn chưa hồi đáp, cho tới khi tàu dừng lại, một tin nhắn được gửi tới.

“Rượu trái cây ở nơi này ngon lắm, Lê Từ cũng uống một chút, con bé rất thích.”

Ngồi tàu 3 tiếng, tôi đã đến Lille, rồi đi tới vùng ngoại ô đã từng là nơi ở, tôi đã sớm làm mất chìa khóa, tôi nghĩ một lát, xuyên qua vườn hoa đi tới bên cửa sổ, kiễng chân với tay vào sau bệ cửa sổ sau đó lấy ra một cái chìa khóa màu vàng lấp lánh.

Ở đây vẫn luôn có một cái chìa khóa dự phòng, lúc còn ở đây, nếu như Hạ Ngang không ở, một mình tôi đi ra ngoài thường quên mang theo chìa khóa, sau đó Hạ Ngang nghĩ ra cách đặt một cái chìa khóa ở đây, anh bảo như vậy tôi sẽ luôn có thể vào được nhà.

Mở cửa ra, phòng ốc bởi vì không có người ở mà trở nên ẩm mốc nhưng cũng chẳng thay đổi cái gì, ngay cả chậu hoa hướng dương trồng trên tầng hai cũng vẫn còn đó, chỉ có điều vì không có ai chăm sóc nên đã lụi tàn vào bùn đất, chỉ còn lại một chậu hoa trống trải.

Phòng ngủ đã nhuộm đầy bụi, khung ảnh treo đầu giường cũng ở đây, chỉ có điều không dựng thẳng mà úp sấp trên tủ đầu giường, trong khung ảnh là ảnh chụp cả nhà ba người, vì khung ảnh nằm úp sấp mà không nhìn thấy ảnh, tôi đi tới cố gắng mấy lần định lật nó lên nhưng mỗi khi tay chạm vào khung ảnh thì lại thu về.

Tôi ngồi trên giường, cửa sổ phòng ngủ mở ra, rèm cửa cũng vẫn là chiếc rèm cũ, hoa văn trên đó là do tôi và Hạ Ngang cùng nhau lái xe tới chợ vải chọn được.

Bất chợt bên ngoài vang lên tiếng động.

Lòng như bị ai giật mạnh, thế giới của tôi lập tức rơi vào trong trạng thái chao đảo.

Sau đó tôi hé miệng, khàn giọng khẽ gọi tên một người: “Hạ Ngang?”

Không có ai đáp lại.

“Hạ Ngang...” Tôi chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gọi tên anh.

Vẫn không có ai đáp lại như cũ, trong ngoài phòng đều yên ắng, giờ đến cả gió cũng ngừng lại, tĩnh lặng như cả thế giới cùng trở nên trống rỗng.

Rất cuộc, tôi cũng không kìm chế được nữa, ngồi sụp xuống khóc òa.

Không có Hạ Ngang, Hạ Ngang không có trở về, tiếng động bên ngoài cửa chỉ là tiếng gió lùa vào, ở bên ngoài hiện khẽ thoáng đi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Rất cuộc tôi vẫn không có dũng khí đi tới mộ Hạ Ngang, trốn tránh rời khỏi ngôi nhà, ngồi trên tàu về Paris, cảnh sắc bên ngoài trôi đi quá nhanh tựa như những cảnh phim liên tục lướt qua mắt.

Tôi nghĩ rằng hôm nay có thể giúp tâm trạng mình tốt lên, ít nhất cũng có thể giúp bản thân hiểu được một chuyện thực, về sau tôi vẫn còn đường phải đi,

Lê Từ còn cần mẹ, tôi còn cần đảm nhận trách nhiệm của một người mẹ, nhưng thật sự thì tôi vẫn còn muốn trốn tránh, tôi không muốn đối mặt với quá nhiều chuyện, Lê Từ, Cẩn Du, và cả hơn 20 trang di chúc Hạ Ngang để lại, tôi cũng không muốn chạm vào nữa.

Tôi lại gửi một tin nhắn cho Cẩn Du, sau đó mua vé về lại thành phố Z.

“Triều Ca?” Đỗ Mỹ Mỹ đi ra mở cửa thấy tôi thì vô cùng sững sốt, sau đó chị mỉm cười đón tôi vào nhà.

Tôi đặt quà tặng cho Nữu Nữu lên sô pha, rồi hỏi Đỗ Mỹ Mỹ: “Nữu Nữu đâu?”

“Đến trường rồi.” Đỗ Mỹ Mỹ vội vàng pha trà cho tôi.

Tôi giật mình nói: “Nhanh quá, Nữu Nữu đã đi học rồi.”

Đỗ Mỹ Mỹ cười, sau đó chị ngồi xuống, do dự một lát, chị hỏi tôi: “Sao lại đột nhiên về nước? Xảy ra chuyện gì à?”

“Không có gì.” Tôi lắc đầu, “Chỉ là muốn về nước mấy ngày, mẹ em thì đang ở với giáo sư Lý nên đành tới quấy rầy chị.”

Đỗ Mỹ Mỹ: “Cứ việc quấy rầy, hoan nghênh.”

“Cảm ơn.” Tôi nói, nhìn Đỗ Mỹ Mỹ còn mặc tạp dề trên người thì hỏi: “Chị đang nấu cơm tối à, để em giúp chị.”

Đỗ Mỹ Mỹ chần chờ một lát, sau đó gạt đầu thật mạnh: “Được.”

Nữu Nữu lớn hơn Lê Từ 3 tuổi, bé con mập mạp trong ký ức giờ đã trở thành một cô nhóc mạnh mẽ, đẩy cửa bước vào, cô bé ném túi sách trên vai lên trên mặt bàn rồi chạy ngay vào trong bếp hết toáng: “Mẹ ơi, con đói rồi. Cơm tối hôm nay ăn gì vậy?”

Đỗ Mỹ Mỹ: “Con vào phòng khách nhìn xem ai tới kìa?”

Nữu Nữu đi từ trong bếp ra, con bé quan sát tôi thật là lâu, mặt thoáng đỏ lên, do dự gọi tôi một tiếng: “Dì nhỏ?”

Tôi: “Vui quá nha, Nữu Nữu vẫn còn nhớ mặt dì.”

Nữu Nữu là một cô nhóc nói cực nhiều, trên bàn cơm con bé nói liên không dứt, con bé kể mấy chuyện hay ho ở trường, còn kể về cô giáo dạy toán nó thích nhất.

“Tiếc là cô lại sắp lên núi dạy rồi.” Nữu Nữu cúi đầu, trên mặt hiện lên vẻ mất mát.

Thành phố Z tiến hành vận động giáo viên lên các vùng cao giảng dạy, nghe nói đã tuyên truyền được mấy tháng cho nên lần này, phong trào của ngành giáo dục được hưởng ứng rất nhiều, hơn nữa bí thư Bạc còn tự mình phát biểu, số thanh niên tình nguyện tăng lên rất đông, kể cả giáo viên trường Nữu Nữu học cũng tham gia đăng ký.

Tôi ngồi cả đêm viết thư ngỏ, sau đó đăng ký, kết quả rất nhanh đã tới, ngay tuần sau tôi sẽ trở thành một giáo viên tình nguyện, dạy trong 3 tháng.

Hai ngày trước khi bắt đầu chuyến đi tôi được hẹn đi mua đồ dùng, đồng hành với tôi là 3 nam 1 nữ, thêm tôi nữa thì tổng cộng có 5 người, trong đó có sinh viên vừa tốt nghiệp, cũng có kỹ sư máy tính đã tốt nghiệp nhiều năm, đội ngũ không tính là nhiều nhưng cả 5 người đều nói chuyện rôm rả, vì trong này có thêm mấy bạn sinh viên vừa mới tốt nghiệp, từ người bọn họ có thể thấy sức sống tuổi trẻ hùng hục.

Tôi nhìn vào tờ giấy ghi các thứ đồ cần mua, từ lớn tới những đồ vật nhỏ nhất: dầu thơm, màn, thuốc mỡ, thuốc cảm... Danh sách mua đồ này là do Cẩn Du gửi cho tôi, sau khi tôi đăng ký dạy học trên vùng cao, ngày hôm sau liền kể cho anh biết chuyện.

Tần Triều Ca hiện tại đã 27 tuổi rồi, cách làm việc đã không còn giống như thời 18, 19 tuổi. Tuy tính chất sự việc cũng có điểm giống, cũng đều là tâm lý muốn trốn tránh nhưng cho dù có thế nào, bây giờ Tần Triều Ca cũng thật sự là vợ của Diệp Cẩn Du, tôi muốn đi xa, đương nhiên cũng phải nói với anh.

Ngẫm lại hai năm tôi và anh bên nhau, thực thực giả giả, hiện thực đã xóa đi hết những cái “giả”, nhưng cái “thực” để lại cũng không thiếu, ví như giấy đăng ký kết hôn của tôi với anh là thật, tình cảm cha con giữa Lê Từ với Cẩn Du là thật, trong hai năm này tôi đã hình thành thói quen ý lại vào Cẩn Du cũng là thật... Rất nhiều chuyện lau không sạch xóa không đi xảy ra trước mắt đều là sự thật, những chuyện như thế có nhiều lắm, cũng khiến tôi không biết nên bước tiếp thế nào.

Nơi tôi dạy là vùng núi Cửu Hiện (?) thuộc huyện Ninh tỉnh Cam Túc, ngồi tàu từ thành phố Z tới Lan Châu, sau đó lại từ Lan Châu đổi xe đến thành phố Khánh Dương, rồi ngồi xe suốt đêm đi tới huyện Ninh.

Buổi tối tới huyện Ninh, cả 5 người cùng tìm vào một tiệm ăn khuya. Lớn tuổi nhất cả đám là lão Từ, nhỏ tuổi nhất là Phó Dương Dương, năm nay mới học năm 2 đại học, đáng vẻ nhỏ nhắn, tính tình hoạt bát, khi cười lên sẽ lộ ra hai chiếc răng khểnh.

Mấy người đàn ông gọi một kết bìa ra, người nói nhiều nhất suốt đường đi là Trương Khải chủ động kể nguyên nhân mình tới đây tình nguyện.

“Tôi với ông già nhà mình cãi nhau cho nên mới chạy tới đây. Ông già sắp xếp cho tôi xuất ngoại nhưng học hành ở mấy nước đế quốc kia thì có gì tốt, anh đây càng thích thể nghiệm cuộc sống ở nơi này hơn đây.”

Phó Dương Dương nghe xong, mỉm cười khanh khách, sau đó cô ấy huých tay tôi: “Chị Triều Ca, không ngờ đi cùng chúng ta còn có một cậu ảm đấy nhé.” Lời Phó Dương Dương nói không nhỏ, Trương Khải cũng nghe thấy, nhưng cũng không ảm ỉ, hai má đỏ lên, trên mặt còn thoáng hiện vẻ non nớt.

“Chị Triều Ca, chị thì sao, vì sao lại đến đây dạy?” Trương Khải chuyển hướng hỏi tôi.

“Chị à?” Tôi nở nụ cười, bóc đậu tương ăn, nghĩ một lát rồi đáp: “Chị đến là để giải sầu.”

“Chị Triều Ca, chị bán linh thật đấy.” Vừa nói là một chàng thanh niên tên Hà Mặc, một anh chàng tùy tiện đến từ thành phố Z, “Đọc đường đi, chúng ta có 5 người, em còn cảm thấy chị nhìn là người có tinh thần nhà giáo vĩ đại nhất đấy.”

Tôi cười hỏi: “Sao cậu thấy được?”

Anh chàng nhếch miệng: “Trông chị giống hệt như hình ảnh người giáo viên nông thôn trong một bộ phim.”

Phó Dương Dương ở bên cạnh chen vào nói: “Chị Triều Ca vốn chính là minh tinh phải không?”

“Hà?” Anh chàng kia đỡ trán, miệng ngọt tới khó tả, “Lại có thể có một nữ minh tinh xinh đẹp tới thế này mà em không biết sao, chị Triều Ca, chị vì không muốn bị ai phát hiện nên mới tới đây giải sầu sao?”

Ba người còn lại cười vui vẻ, tôi cũng chống tay mỉm cười, sau đó mọi người bắt đầu chơi trò đổ số, đến tận đêm khuya mới trở lại nhà trọ gần ngay bến xe.

(trò đổ số: khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hòa.)

Tôi với Phó Dương Dương ở cùng một phòng, ngày mai sẽ ngồi xe tới Cửu Hiện. Tâm trạng Phó Dương Dương tối nay hưng phấn hơn nhiều, cô ấy đang nằm trên giường chọt nghiêng người sang, một lát sau, nhỏ giọng hỏi tôi: “Chị Triều Ca, chị đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Tôi đáp, tôi cũng không biết căn bệnh “quen giường” của mình lại nghiêm trọng tới vậy. Khó trách trước khi tôi đi, Cẩn Du lại dặn tôi nhớ mang mấy hương liệu an thần theo.

“Thực ra em chẳng có hứng thú gì với việc dạy học cả, em ở đại học có quen một người bạn trai, ba mẹ em không đồng ý để em qua lại với anh ấy, nên liền để em tới đây, nói muốn em ném thư chút khổ cực, còn bảo ăn một ít khổ rồi sẽ biết được mình có thể trải qua những ngày khổ cực cùng anh ấy hay không...” Phó Dương Dương nói.

“Ba mẹ em quả đã hết lòng hết sức với em rồi đấy.” Tôi nói.

“Làm gì có đâu.” Phó Dương Dương xoay người, “Ba mẹ chính là chê nghèo yêu giàu, chỉ coi trọng đồng tiền.”

Rèm cửa sổ trong phòng còn chưa kéo hết xuống, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng mưa rơi tí tách, từng trận gió thu len qua khe cửa đi vào, thổi bay rèm cửa, tôi đứng dậy đóng cửa sổ, tới khi nằm lại giường một lần nữa, giường bên cạnh đã vang lên tiếng ngáy khi ngủ say, còn chưa tới một lát, Phó Dương Dương đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Lấy di động trên đầu giường ra, tôi báo cáo tình hình chuyến đi bình an cho một người rồi mới tắt máy đi ngủ.

Ngày hôm sau còn chưa tới 5 giờ, bọn lão Từ đã tới gọi cửa, Phó Dương Dương vừa ngáp vừa khò sở than với tôi: “Chị Triều Ca, mấy giờ chị đã dậy rồi vậy, vì sao không gọi em?”

“Cũng chẳng sớm hơn là mấy so với em đâu.” Tôi chỉ chỉ bữa sáng trên bàn, “Chị vừa mua xong, vẫn còn nóng, em ăn nhanh lên, một lát nữa chúng ta sẽ khởi hành.”

Phó Dương Dương lại tiếp tục ngáp thêm hai cái nữa, tôi mỉm cười sau đó đi ra mở cửa cho bọn lão Từ. Bọn họ đều đã chuẩn bị xong rồi, thấy đồ ăn sáng trên bàn tôi, Hà Mặc đi đến cùng lão Từ đáng thương kêu rên: “Chị Triều Ca, chị quá không cho em mặt mũi rồi, em đây từ sáng tỉnh mơ đã tới đưa chị bữa sáng, kết quả là chị lại ăn rồi.”

Tôi: “Lần sau đưa đồ ăn sáng tới thì nhớ nói trước.”

Hà Mặc vỗ đầu cười: “Cũng đúng, là em nghĩ không chu toàn.”

Thu dọn xong, mọi người xuất phát đúng 6 giờ, ngồi trên xe từ huyện Ninh tới Cửu Hiện, hơn hai giờ xe chạy, tôi lấy điện thoại ra chơi game, Phó Dương Dương ngồi bên cạnh tôi, nghiêng đầu nhìn điện thoại của tôi: “Ồi, đời mới nhất này, có thể cho em xem không?”

Dứt lời, cô ấy thoáng xấu hổ: “Thật xin lỗi, em đã muốn mua từ lâu rồi nên có chút kích động...”

Tôi khẽ cười, sau đó đưa điện thoại cho Phó Dương Dương.

Phó Dương Dương cúi đầu chăm chú nghiên cứu chức năng của điện thoại rồi cô ấy chọt trả lại điện thoại cho tôi: “Chị Triều Ca, chị có tin nhắn này.”

Tôi mở tin nhắn ra, Cẩm Du gửi cho tôi bức ảnh chụp gần đây của Lê Từ, đầu ngón tay tôi chạm vào màn hình điện thoại, trong lòng cuộn trào rã rời, hành trình ba ngày đường, quả thực có hơi mệt.

Chúng tôi đi tới Cửu Hiện, ở đây, tôi với Phó Dương Dương được phân dạy ở trường tiểu học Cửu Hiện; lão Từ, Trương Khải với Hà Mặc sau khi ăn xong cơm trưa hiệu trưởng chiêu đãi thì phải đi tiếp 60 cây số nữa tới trường tiểu học Hoàng Hà.

Không có khu nhà riêng cho giáo viên, đằng sau trường có một dãy nhà mái bằng thường dùng để giải quyết vấn đề chỗ ở của giáo viên. Tôi với Phó Dương Dương cũng ở lại đây, hai người chung một phòng, giường 2 tầng, Phó Dương Dương chọn tầng trên, tôi sửa soạn lại hành lý, bắt đầu trải giường chiếu.

Bên cạnh dãy nhà có một cái ao, giáo viên học sinh đều dùng nước ở đây, tôi đi ra rửa sạch mặt, đứng bên cạnh tôi là một cô bé hai má đỏ bừng, mặc bộ quần áo dài hình hoa nhỏ, trên cổ đeo khăn quàng đỏ.

“Xin chào.” Tôi quay lại mỉm cười với cô bé.

Cô bé lùi về sau từng bước rồi cầm cặp lồng cơm tới một góc ao, cúi đầu rửa sạch cặp lồng cơm của mình.

Trường tiểu học ở Cửu Hiện chính là trường tiểu học hy vọng lớn nhất trong vùng nhưng lại cực kì thiếu giáo viên, cả trường không có giáo viên chuyên trách môn thể dục, âm nhạc, một giáo viên bình thường đều phải dạy rất nhiều môn.

Hơn nữa, thiết bị dạy học trong trường cũng rất thiếu thốn, tuy khu lớp học mới được xây dựng nhưng bàn ghế đã cũ nát khó có thể tưởng tượng, phòng học có 5 bóng đèn lại chỉ mở được 1 bóng.

Phó Dương Dương vừa bước vào trường đã bắt đầu kêu than: “Đây chính là trường tiểu học hy vọng trong truyền thuyết đó sao?”

(Trường tiểu học hy vọng là một hoạt động công ích xã hội, mục đích là thông qua việc hỗ trợ bằng tài chính có thể giúp đỡ các địa phương vùng sâu vùng xa xây dựng các trường tiểu học dành cho các học sinh nghèo, về lâu dài có thể nâng cao chất lượng giáo dục, mang đến cho những nơi này hy vọng và mơ ước... – nguồn baidu)

Trong thư xin tình nguyện tôi đề nghị được dạy môn âm nhạc nhưng trong trường học không cần nhất chính là giáo viên âm nhạc cho nên ngoại trừ dạy nhạc cho học sinh, hiệu trưởng lại sắp xếp cho tôi dạy ngữ văn cho lớp 2 và lớp 3.

Phó Dương Dương là sinh viên sư phạm, hầu như không có gì lo lắng về việc đi dạy ngày mai nhưng tôi thì không giống, còn cảm thấy lo lắng hồi hộp hơn cả lần đầu tiên bước lên bục hát ở Pháp nữa.

Buổi tối, tôi lấy mấy quyển sách từ chỗ cô giáo Vương bắt đầu soạn bài, Phó Dương Dương xách một phích nước nóng vào, thấy tôi đang soạn bài, cô ấy hỏi: “Ngày mai tiết của chị dạy đều là âm nhạc, cần gì phải soạn?”

“Là ngữ văn, ngày kia sẽ dạy.” Tôi nói.

Phó Dương Dương “ừm” một tiếng rồi ngồi lên giường xoa xoa bắp chân: “Có một cô giáo đã dạy ở đây hơn 30 năm rồi đấy, thật là vĩ đại.”

“Là cô giáo Vương à?” Tôi quay đầu, giở quyển sách trong tay lên, “Sách này là cô ấy cho chị đấy.”

“Chị biết cô ấy sao?” Phó Dương Dương ló đầu ra hỏi rồi.

“Được một người quen giới thiệu.” Trần Tử Minh biết tôi muốn đến Cửu Hiện dạy liền đưa cho tôi số điện thoại của cô giáo Vương để liên hệ. Cô giáo được giới thiệu thông tin đưa tin kia chính là cô giáo dạy tiểu học của Trần Tử Minh, cậu ta kể cô giáo Vương ở đây đã lâu, nếu tôi có việc có thể tìm cô ấy nhờ giúp đỡ.

Tin hiệu vùng núi không tốt, đến đây đã chuẩn bị sẵn điện thoại đời cũ cũng chỉ có 2 vạch sóng, buổi tối Phó Dương Dương ngồi ở giường trên bận rộn đập muỗi: “Đã vào thu rồi, vì sao còn nhiều muỗi thế chứ.”

Tôi đưa lên trên một lọ dầu thơm, Phó Dương Dương ngạc nhiên nói: “Chị chuẩn bị chu đáo thật đấy.”

Ngày hôm sau tôi bắt đầu đi dạy, trong trường không có phòng học nhạc riêng, thiết bị học nhạc duy nhất chính là cây đàn dương cầm cũ đã hỏng mất một chân, tôi thử âm sắc, âm thanh rè rè tựa như tiếng động do bà lão đàn áo len phát ra.

Cô giáo Vương bảo với tôi học sinh trong trường đã rất lâu rồi chưa học tiết âm nhạc, mở sách giáo khoa âm nhạc ra, tôi dạy cho học trò hát bài “Bờ biển” đầu tiên, nhưng có lẽ lũ trẻ không thích học âm nhạc cho lắm, ngoại trừ một vài em đang nghe thì còn lại đều làm việc riêng.

Lật quyển sách dạy nhạc, sau đó bắt đầu dạy tiếp bài “Cùng nhau ta tạo nên đôi mái chèo”.

“Cùng nhau ta tạo nên đôi mái chèo, thuyền nhỏ vượt sóng nhỏ, trên mặt biển phản chiếu bóng Bạch Tháp mỹ lệ...”

“Cùng nhau ta tạo nên đôi mái chèo, thuyền nhỏ vượt sóng nhỏ, trên mặt biển phản chiếu bóng Bạch Tháp mỹ lệ...”

Tôi hát một câu, bọn trẻ trong lớp hát theo một câu, ánh sáng mặt trời bên ngoài vô cùng ấm áp, tôi chớp mắt, giấu đi nỗi nhớ trong lòng.

Dạy học hơn 1 tuần lễ, cổ họng vừa khô vừa ngứa, đã hai ngày rồi không tắm, tôi bung một chậu nước vào trong phòng lau người, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, đúng lúc đó Phó Dương Dương đi vào.

“Em không thể chịu nổi nữa.” Phó Dương Dương ngồi xuống giường, sau đó cô ấy đứng dậy cầm chậu nước rửa mặt đi tới bàn đất, lúc bê phích nước bên cạnh lên, cô ấy quay lại hỏi tôi: “Chị Triều Ca, có phải chị dùng nước nóng của em không?”

Tôi hờn run lên, chỉ phích nước của mình: “Chắc chị lấy nhầm rồi, em dùng của chị ấy.”

“Không việc gì đâu, em lại đi đun thêm một phích nữa.” Phó Dương Dương mỉm cười với tôi rồi mang theo cái phích đi ra.

Tôi bật cười, cầm một quyển sách ngồi trên giường soạn bài, so với nội dung bài bản của giáo án bình thường, lũ trẻ thích mấy chuyện lạ lý thú về thế giới bên ngoài hơn, tôi cầm di động lên mạng tìm tư liệu, kết quả phát hiện chẳng có vạch tín hiệu nào.

Tôi thở dài, hai tiếng trước lão Từ còn báo tin cho tôi biết thôn Hoàng Hà bên bọn họ đã bắt đầu xây dựng một trường tiểu học hy vọng, chủ đầu tư mới vừa đi tới thôn Hoàng Hà để bàn bạc cụ thể với hiệu trưởng các hạng mục công việc.

Bên ngoài có người gọi tên tôi, là cô giáo Vương, tôi vội vàng bỏ dậy, đi dép vào rồi ra mở cửa.

“Có người tìm cháu.” Cô giáo Vương cười tủm tỉm nói với tôi.

Tôi đi theo cô giáo Vương, chưa đi được mấy bước đã thấy người đứng cách đó không xa, là Cần Du.

Mặc quần dài kaki, áo sơ mi có hoa văn trang nhã, thân hình cao to, đôi chân dài đứng ở đó rất giống như cây bạch dương rắn rỏi cao ngất. Tôi đến gần nhìn kỹ, thấy ông quần và trên giày anh có dính mấy vệt bùn, trông như thể đã vượt núi băng đèo để tới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

“Trường tiểu học hy vọng Hoàng Hà là do anh quyên sao?” Tôi hỏi Cần Du.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, đôi mắt Cần Du ánh lên những tia sáng rạng rỡ, khuôn mặt tuần tú chìm trong bóng đêm, rồi anh cúi đầu nhìn tôi, mở miệng nói: “Triều Ca, anh cho em thời gian nhưng anh cũng muốn cách em gần một chút.”

Tôi lặng im không nói lời nào, sau đó hỏi tới Lê Từ.

“Lê Từ anh nhờ mẹ trông rồi, em yên tâm, Lê Từ rất thích cuộc sống trong trường, cô giáo và các bạn đều rất yêu quý con bé, con bé ở đó tốt lắm.”

Tôi cười, cảm giác nặng nề những ngày này dần tiêu tan.

Bây giờ căng tin đã sớm hết sạch đồ ăn, tôi đang nghĩ không biết nên đưa Cần Du đi đâu ăn, nghĩ một lát nhớ ra tôi còn mang tới mấy gói mì ăn liền từ thành phố Z mà vẫn chưa ăn.

“Còn chưa ăn cơm tối phải không?” Tôi hỏi.

Cần Du: “Đúng vậy, anh đói lắm.”

Đưa Cần Du vào nhà, Phó Dương Dương còn chưa quay lại, tôi đun một ấm nước, đúng lúc này, cô giáo Vương tới gõ cửa, báo cho chúng tôi biết buổi tối hiệu trưởng mời khách, địa điểm là ngay tại nhà trường thôn.

Cần Du đứng trước cửa, mắt anh khẽ liếc tới ấm nước trong tay tôi sau đó xoay người nói với cô giáo Vương: “Nhờ cô cảm ơn ý tốt của hiệu trưởng hộ cháu nhưng cháu không đi được.”

Cô giáo Vương thoát tiên còn sững sốt sau cũng không miễn cưỡng: “Được, tôi sẽ đi nói với hiệu trưởng, Diệp tiên sinh cứ tự nhiên, có gì cản cứ liên hệ với chúng tôi, lần này Hoàng Hà có thể xây trường mới ít nhiều là nhờ có Diệp tiên sinh quyên tặng.”

Về mặt Cần Du thân nhiên, gật đầu: “Giúp mọi người làm chút chuyện, cháu cũng rất vui.”

Cô giáo Vương rời đi, tôi ngồi dưới đất đun nước, Cẩn Du xắn ống tay áo lên lại gần hỗ trợ, tôi nở nụ cười, ngẩng đầu lên nói: “Hiệu trưởng mời thì không đi, sao còn ở lại chỗ em ăn mỳ gói làm gì?”

Cẩn Du mỉm cười, đầu mày cuối mắt đều rạng rỡ, dừng một lát, anh mới nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Mỳ gói em nấu, anh còn chưa ăn bao giờ.”

Tôi thoáng thất thần, bất chợt nhớ tới năm tốt nghiệp lúc vừa thi vào trường cao đẳng, trong nhà trọ của Cẩn Du, anh nói muốn ăn cơm tôi nấu, cho dù là mỳ gói cũng được. Nhớ lại 2 năm ở bên Cẩn Du, chuyện bếp núc trong nhà đều là Cẩn Du phụ trách, anh học cái gì cũng giỏi, bây giờ còn nấu ngon đến mức cái miệng kén chọn của Lê Từ cũng thích nhất là đồ ăn anh làm.

Tôi cười khẽ, rồi chỉ vào túi đồ dưới bàn: “Mỳ gói ở trong đây, mau đến lấy đi.”

Cẩn Du phúi tay đứng dậy, đúng lúc này cửa bị đẩy ra, Phó Dương Dương bước vào.

“Có khách à chị?” Phó Dương Dương cười hỏi tôi.

Tôi gật đầu, giới thiệu đơn giản: “Anh ấy tên là Diệp Cẩn Du, chị...” Chồng của chị, người chồng ghi trên hộ khẩu, nửa câu sau tôi nhất thời không thể thốt lên.

Nước sôi, Cẩn Du cầm mỳ ăn liền tới, tôi xách cặp lồng cơm trường học phát cho đến, xé bỏ bao bì bên ngoài gói mỳ, lúc trút gói gia vị vào trong nhớ đến Cẩn Du không thích ăn nhạt, cũng không thích cho gói cay vào, từng thói quen trong cuộc sống, bởi vì ở bên nhau quá lâu mà biết rõ thói quen ăn uống của đối phương, khẩu vị, thói quen nghỉ ngơi...

“Thêm cái này nữa.” Phó Dương Dương đứng bên cạnh nói, sau đó cô ấy lấy một túi đùi gà muối ở trong túi mình ra đưa cho Cẩn Du, “Chú Diệp, cháu mời chú ăn đùi gà.”

“Cảm ơn, không cần.” Về mặt Cẩn Du hờ hững.

Chú, tôi quay đầu nhìn vào mắt anh, khẽ cười ra tiếng.

Phó Dương Dương nói bây giờ đang lưu hành một gọi người đàn ông lớn tuổi hơn mình là “chú”, Phó Dương Dương năm nay 21 tuổi, Cẩn Du lớn hơn cô ấy 6 tuổi, nói thật ra thì cũng khá phù hợp với cách gọi “chú” đấy chứ.

“Chú Diệp, chú với chị Triều Ca có quan hệ gì vậy?” Phó Dương Dương mở miệng khép miệng là chú chú, theo sát Cẩn Du hỏi: “Chú tôi đây là vì chị Triều Ca đúng không ạ?”

Cẩn Du hơi nhướn mày lên, tôi xoay người nói với anh: “Bên ngoài có ao nước.”

Ăn cơm xong, Cẩn Du đi rửa cặp lồng cơm, tôi liên lạc với cô giáo Vương, không biết vấn đề chỗ ở của Cẩn Du nên giải quyết thế nào.

Phía bên trái dãy nhà mái bằng còn có một gian phòng trống, cô giáo Vương đã cùng với một nhóm học sinh sửa sang lại, thay đệm chăn màn mới, tuy rằng đơn sơ nhưng lại được cái thanh tịnh sạch sẽ.

Vùng núi nhiều muỗi, tôi đã thể nghiệm quá đủ, bên tôi có nhang muỗi nên tôi quay lại mang một ít cho Cẩn Du, lúc quay trở lại, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy giọng nói hơi to của Phó Dương Dương: “Chú ơi, cho mượn cái bật lửa một lát, cháu đốt nhang muỗi đây, chú không biết ở đây nhiều muỗi kinh khủng, chú xem cánh tay cháu này...”

Bước vào trong, Phó Dương Dương đang cuộn ống tay áo lên để Cẩn Du xem cánh tay cô ấy, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên, về mặt và động tác vô cùng trẻ con.

Tôi có chút nhức đầu, Phó Dương Dương không phải còn có người yêu tình cảm thắm thiết ở đại học sao, vì sao nhanh như thế đã có hứng thú với Cẩn Du, chỉ hy vọng là tôi đã quá nhạy cảm.

“Dương Dương, cô giáo Vương đang tìm em đấy, bảo là nói chuyện chấm điểm thực tế lần dạy học này của em.”

“Rốt cuộc cô giáo Vương cũng nhớ ra chuyện này, em cứ tưởng rằng cô ấy đã quên mất tiêu rồi.” Phó Dương Dương ải thần thờ dãi, sau đó cười sang sảng, “Vậy em đi trước tìm cô giáo Vương, chú ới gặp lại sau nhé, với cả... chị Triều Ca, em không mang theo chìa khóa, buổi tối chị nhớ để cửa cho em.”

“Không có việc gì, em cứ đi đi.” Tôi nói.

Phó Dương Dương rời đi, tôi lấy bật lửa vừa mang theo ra đốt nhang muỗi, bây giờ Cẩn Du đã không còn thói quen mang bật lửa trên người bởi vì đã lâu rồi anh không còn hút thuốc, ít nhất là trong hai năm chúng tôi sống ở Thụy Sĩ, tôi chưa từng thấy anh hút một điếu nào.

“Mấy ngày qua em tới đây dạy đều ở chỗ này sao?” Cẩn Du mở miệng hỏi.

Đốt nhang muỗi xong, tôi ngược mắt nhìn anh: “Làm sao, Diệp tiên sinh ghét bỏ hoàn cảnh thiếu thốn ở đây à?”

Cẩn Du kéo tôi: “Em cũng biết anh không có ý này.”

Tôi ngồi bên cạnh Cẩn Du, nhang muỗi vừa mới đốt, tiếng ong ong đã vang lên từ bên dưới chân, Cẩn Du cúi người đập muỗi, “Bụp” một tiếng, Cẩn Du xòe tay ra, nằm bên trong là một con muỗi to béo đã bẹp dí.

Cẩn Du thoáng nhúm mày, nhìn cũng thấy, anh rất bất mãn với hoàn cảnh ở đây.

“Tuy ở đây có chút thiếu thốn nhưng bọn trẻ ở đây rất đáng yêu, mà cũng thật đáng thương.” Tôi nhắc chân lên bên cạnh giường, ôm đầu gối nói.

“Muốn cải thiện cuộc sống sau này thì chỉ có thể dựa vào chính chúng, cho nên giáo dục hiện tại là rất quan trọng.” Ánh mắt Cẩn Du rất sáng, muỗi nhiều lắm, anh buông màn xuống, anh dài tay dài chân, chỉ có thể ngồi xếp bằng trên cái giường đơn nhỏ hẹp thôi.

Chưa bao giờ nói chuyện với Cẩn Du về vấn đề này, những ngày qua dạy ở đây bất chợt có những ước muốn khác, nghĩ tới những ngày sống ở đây chứng kiến cuộc sống của mọi người, nỗi chua xót khổ trào dâng trong lòng.

“Trong lớp em có một bé gái cực kì thông minh, đặc biệt là viết văn nhưng ngày hôm qua bố em ấy lại tới đây yêu cầu nghỉ học, thực ra không chỉ có mình em ấy, cô giáo Vương bảo chuyện như vậy đã xảy ra rất nhiều rồi. Đi qua Hoàng Hà còn có thôn Độ Liêu, ở đây có rất nhiều người gọi thôn đó là thôn kỹ nữ, cô giáo Vương bảo một nửa số con gái ở đó đều không đến trường mà...” Tôi ngẩng đầu hít sâu một hơi, “Mặc dù có 9 năm giáo dục bắt buộc, nhưng ở đây có rất nhiều ga đình tình nguyện không nhận lấy.”

Cẩn Du im lặng, sau đó anh vươn tay sang xoa đầu tôi, “Triều Ca, thực ra em có thể làm chuyện em muốn làm.”

Tôi: “Em muốn dùng số tiền Hạ Ngang để lại lập thành một quỹ.”

Cẩn Du vuốt cằm: “được.”

“Em cần anh giúp.” Tôi nói, tôi biết mấy năm trước Cẩn Du đã thành lập một quỹ từ thiện – quỹ Bác Xa.

Cẩn Du kéo tôi vào trong lòng anh, tựa vào lồng ngực anh có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ vô cùng quy luật, bất chợt cảm thấy cứ thế này cả đời cũng là tốt rồi.

“Ngày mai anh đi nghe em dạy được không?” Cẩn Du hỏi, cầm tỉ lên tóc tôi.

“Ngày mai anh không tới Hoàng Hà sao?” Tôi quay đầu hỏi.

“Cứ nghe em dạy xong đã rồi tính.” Cẩn Du vui đầu ngửa hương tóc tôi, tôi cúi gập xuống, “Đã mấy ngày không gội đầu rồi...”

Cẩn Du: “Thảo nào có mùi chua.”

Tôi vỗ mạnh một cái vào đùi Cẩn Du, uy hiếp anh: “Có mùi chua thật sao?”

Cẩn Du sửa ngay: “Là mùi bánh rán dầu, mùi bánh rán dầu...”

Mùi bánh rán dầu, tôi cười đến đau bụng, đúng là đã lâu rồi chưa cười vui vẻ như vậy, đây là lần đầu tiên sau khi nhớ lại biết Hạ Ngang gặp chuyện không may tôi có thể thoải mái cười to như vậy.

Ngừng cười, ánh mắt trong suốt của Cẩn Du cứ chăm chú nhìn tôi, Cẩn Du kéo tay tôi, vuốt ve đầu ngón tay tôi, giọng nói đầy từ tính của anh gần trong gang tấc.

“Triều Ca, anh tới nơi này ngoại trừ vì lo lắng em sống ở đây thế nào, quan trọng hơn, anh muốn nói cho em biết những lời mà anh đã suy nghĩ rất lâu.”

“Chúng ta từ khi học nhà trẻ đã quen biết nhau, khi đó em rất cao.” Cẩn Du cứ nói, tôi không quay lại nhìn về mặt anh nhưng từ giọng nói của anh tôi có thể nghe ra giờ phút này gương mặt anh nhất định đang mang theo nụ cười.

“Ở trong nhà trẻ bao nhiêu người như vậy, anh chỉ thích nhất là ở bên cạnh em, chơi trò chơi cũng thích cùng một tổ với em, không thích bạn nam khác nói chuyện nhiều với em, chỉ thích thể hiện trước mặt em. Rồi tới tiểu học, chúng ta cũng học cùng nhau, thời tiểu học em lớn rất nhanh, đến sau khi tốt nghiệp thì lớn chậm đi một chút.” Cẩn Du dùng tay để mô tả, tôi cúi đầu cười, nói chen vào: “Đến năm lớp 3 em cũng vẫn cao hơn anh đấy.”

Cẩn Du nhéo tay tôi, nói tiếp: “Tiểu học không hiểu rõ cảm giác thích một người, mỗi ngày đều chỉ nhớ tới em, cũng thỉnh thoảng nói chuyện nhiều với em, nhưng mỗi khi tới giờ ra chơi em lại lập tức chuẩn bị ra khỏi lớp chơi trò chơi: nhảy dây, dán hình...” Cẩn Du nói rất từ tốn, từng trò chơi thời tiểu học tôi mê muội đều được anh kể hết.

Ký ức của tôi cũng dần dần mở ra, hòa vào trong lời nói của anh.

“Sau đó Hà Tiểu Cảnh chuyển trường tới phải không?” tôi nói, “Khi cô ấy rời đi còn viết cho anh một phong thư tình nữa, trên phong thư còn dán hình thùy thủ mặt trắng nữa.”

“Em ấy.” Cẩn Du nghiêng đầu cười, trong quá khứ cứ khi nào tôi nhắc tới Hà Tiểu Cảnh, thần kinh của anh lại căng thẳng, không giống như hiện giờ, tôi với anh đều có thể thoải mái không có chút nặng nề nào trò chuyện về những người đã qua.

“Thế à, lá thư này cũng không nhớ rõ lắm, còn về Hà Tiểu Cảnh, anh với cô ấy đến đại học mới gặp lại.”

Tôi cầm lấy bàn tay trái của Cẩn Du, khoe miệng vênh lên: “Không ngờ anh từ thời tiểu học đã có ý với em rồi.” Tôi quay đầu nhìn anh, “Anh trưởng thành sớm quá đấy.”

Cẩn Du mỉm cười, mắt anh chợt lóe, lại nói tiếp: “Lên sơ trung chúng ta không thể học cùng nhau, chuyện đó anh vẫn luôn để bụng, nhưng mà giờ ngẫm lại, chúng ta đâu chỉ bỏ qua 3 năm sơ trung thôi, hồi Lâm Tương kết hôn có nói nếu sớm biết ngày sau sẽ ở bên nhau vậy sẽ không yêu sớm.” Ngừng một lát, ngón tay thon dài của Cẩn Du cuốn lọn tóc dài của tôi thành một cuộn.

“Nếu anh sớm biết vậy, anh hy vọng bản thân sẽ không phạm phải sai lầm ngây thơ khờ dại kia, sẽ không dễ dàng buông tay em, sẽ không để em chịu nhiều đau khổ như vậy, anh sẽ dùng năng lực của mình cho em một đời an ổn, không có xa xứ, không phải sinh non, không có hiểu lầm và ruồng bỏ của anh cùng với nỗi đau mất con...”

Bên ngoài phòng, ánh trăng dịu dàng, hai má chẳng biết từ lúc nào chợt truyền đến cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo, đến lúc muốn nói gì đó thì bên ngoài cửa vang lên tiếng tựa như mèo kêu mà là giọng nữ.

“Chú Diệp, chị Triều Ca vẫn còn đang ở chỗ chú sao?”

Tôi đứng dậy, vén màn lên rồi bước xuống giường: “Em về ngủ đây.”

“Ngủ ngon.” Cẩn Du nói.

Tôi gật đầu.

Đi ra khỏi phòng Cẩn Du, Phó Dương Dương vẫn còn đứng bên ngoài, thấy tôi, cô ấy nở nụ cười, kéo tay tôi: “Em còn cho là chị Triều Ca sẽ không quay lại ngủ.”

Tôi rút tay mình ra, thản nhiên đáp: “Chúng ta trở về đi.”

Nhưng Phó Dương Dương chợt dừng bước, sắc mặt cô ấy tối sầm lại, giọng nói mang theo ý chất vấn: “Chị Triều Ca, chị có ý kiến gì với em sao.”

Tôi: “Dương Dương, em hiểu lầm rồi.”

Trong phòng chợt vang lên tiếng bước chân xuống giường, Diệp Cẩn Du, anh muốn đi ra làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ngoại truyện: Kỳ Tử Tử

Nhiệt độ tăng cao một thời gian dài, mùa hè thành phố S chẳng khác nào lò luyện đan của Thái thượng lão quân, Kỳ Tử Tử cảm thấy mình chính là con khi đáng thương ở trong lò luyện đan kia, nóng không thở nổi mà vẫn chẳng thể thoát ra, tiếc là cô vẫn còn chưa luyện thành hỏa nhãn kim tinh thì đã bị chết vì nóng.

“A Lâm, anh nói xem bao giờ mới có điện chứ, em sắp chết nóng rồi này.” Kỳ Tử Tử nghiêng đầu nhìn thiếu niên vẫn im lặng ngồi bên cạnh. Trời nóng oi bức như thế, vậy mà anh chẳng khác nào ở trong phòng điều hòa. Lúc cả người cô chảy đầm đìa mồ hôi, anh vẫn nhẹ nhàng thoải mái cả người không chút mồ hôi.

Bạc Lâm ngược mắt lên nhìn đồng hồ trên tường: “Chắc cũng phải hơn 2 tiếng nữa.”

Kỳ Tử Tử thờ dài một hơi, nặng nề ngã cằm lên bàn, cô vò vò mái tóc ngắn xinh xẻo, đứng dậy: “Không thể chịu được, em muốn đi bơi cơ.”

Dứt lời, cô xoay người giữ chặt cánh tay Bạc Lâm: “Cùng đi đi.”

“Em có còn muốn tham gia kỳ thi lên cao trung nữa không?” Bạc Lâm không động đậy, cầm bài kiểm tra trên bàn lên,

“Từ trưa cho tới giờ, em mới làm được 2 bài thôi sao?”

Kỳ Tử Tử cười nịnh nọt: “Tất cả đều là do thời tiết quá nóng.”

Bạc Lâm cũng cười, khuôn mặt anh tuấn tú, khí chất thiên về lạnh lùng, mỗi lần cười lộ lên đều tựa như cười như không, mượn câu nhận xét của Kỳ Từ Từ về anh khi trước chính là “Nhã nhặn chỉ là bề ngoài, đã tâm cất giấu sâu trong lòng.”

“Chỉ làm được hai bài, đã thế cả hai bài lại đều sai.” Về mặt Bạc Lâm lúc này chính là dở khóc dở cười, anh cầm lấy cây bút đen trên bàn, gạch gạch hai cái, trên bài kiểm tra lại có thêm hai nét gạch rõ to.

Kỳ Từ Từ đau lòng nhìn tay Bạc Lâm không hề nương tình gạch lên bài kiểm tra của mình, cô vô cùng oan uổng: “A Lâm, bài kiểm tra này em còn phải nộp lên...”

Bạc Lâm: “Làm lại lần nữa.”

Kỳ Từ Từ hờn dỗi ngồi phịch xuống ghế dựa, bởi vì dỗi nên cô quay lưng về phía Bạc Lâm, lúc làm bài còn cố ý tạo ra tiếng động thật to, tí đầu bút lên trang giấy kiểm tra.

Con nóng oi bức qua đi, bầu trời không biết từ lúc nào đã biến sắc, trong lúc Kỳ Từ Từ vui vẻ đưa bài làm cho Bạc Lâm kiểm tra, tiếng sấm rền bất chợt ngoài cửa sổ khiến cô suýt thì nhào lên khỏi ghế ngồi.

“Ghê quá đi mất.” Kỳ Từ Từ đập tay xuống bàn, tức giận chỉ về phía đám mây đen ngoài cửa sổ, “Trước khi làm sét đánh người có thể báo trước một tiếng không.” Cả câu nói ngập tràn tính trẻ con, trong đó dường như còn hàm chứa cả tức giận bực bội, giống như tiếng sấm mòi vừa rồi đã đắc tội với cô thật.

Có tiếng cười nhạo truyền tới, chính là từ Bạc Lâm, anh nhào người ra đóng cửa sổ lại: “Được rồi, anh thay ông trời xin lỗi Từ Từ nhé, bây giờ đã có thể nghe anh chữa bài chưa?”

Bạc Lâm nói như vậy thực ra lại khiến Từ Từ ngượng ngùng. Tuy rằng cô rất cảm tính, tính tình thiếu kiên nhẫn nhưng cũng không phải quá mức nóng nảy, thỉnh thoảng tức giận thì chỉ vờ hùng hù hỏ hỏ quát vài câu là có thể hả hết giận rồi, sau đó cô sẽ tự tìm bậc thang để lui xuống. Cứ khi nào cô với Bạc Lâm cáu gắt với nhau, người xin lỗi trước đều là cô cả.

Cho nên Kỳ Từ Từ cảm thấy, quen biết Bạc Lâm vài năm, thứ khác có thể không tiến bộ nhưng công phu da mặt dày thì tiến bộ không ít. Tính tình Bạc Lâm rất nghiêm túc, nhưng đối với thực tế này, về cơ bản, Bạc Lâm đã hết cách rồi.

Cho nên trong lòng Kỳ Từ Từ luôn thầm vui vẻ, Kỳ Từ Từ cô tuy học hành không giỏi nhưng cũng có thể khiến Bạc Lâm tính tính khắt khe phải thỏa hiệp, xem đi, rõ ràng là một chuyện rất đáng kiêu ngạo mà.

Hiện giờ kỳ thi vào trường cao đẳng của Bạc Lâm đã kết thúc, kỳ thi vào trung học chỉ chậm hơn kỳ thi vào cao đẳng 10 ngày. Rõ ràng kỳ thi trung học sắp tới nhưng Kỳ Từ Từ vẫn không hề có một thái độ khẩn trương nào của một học sinh thi trung học. Tuy mỗi ngày đều tới nhà Bạc Lâm học thêm nhưng thời gian dùng để học tập cũng không nhiều. Sờ cái này, nhìn cái kia, đôi lúc thì ngẩn ngơ chẳng biết suy nghĩ cái gì, thời gian một buổi chiều đã nhanh chóng trôi đi.

“A Lâm, nếu em không thi được trường nào tốt, anh sẽ xem thường em phải không?”

Bạc Lâm: “Không đâu.”

Có những lời này, Kỳ Từ Từ lại càng không có áp lực. Thực ra tuy thành tích của cô không tốt nhưng cũng không kém. Lại được công thêm điểm nhờ lọt vào top 10 cuộc thi đàn Piano, đỗ được 1 trường trung học bình thường của thành phố S là không có vấn đề.

Chẳng qua là ba mẹ cô nhất định sẽ không hài lòng, hy vọng con gái trở thành phượng hoàng không thành, lúc nào cũng thúc giục người khác làm chuyện mình không thích, vì sao ba mẹ cô không thể suy nghĩ thực tế một chút?

Nhân lúc trời còn chưa mưa, Kỳ Từ Từ xách cặp đi về nhà trước. Hai nhà Kỳ Bạc rất gần nhau, đi bộ cũng chỉ chừng 10 phút là tới.

Cả hai nhà đều là khu đất được nhà nước phân ở thành phố S. Những căn biệt thự ở đây chính là những ngôi nhà vắng lặng nhất thành phố S. Thực ra cũng chỉ là những khu nhà bình thường nhưng bởi vì những căn nhà được xây từ lâu rồi, hơn nữa bên ngoài còn có mấy anh vệ binh đứng đó cho nên mới bị mọi người gọi là khu cán bộ cao cấp.

Kỳ Từ Từ về đến nhà, mẹ Kỳ đã nấu xong hết đồ ăn, Kỳ Từ Từ tiện tay nhón một miếng sườn bỏ vào miệng.

“Con nhóc kia, còn không mau đi rửa tay đi.” Mẹ Kỳ bê ra đĩa thức ăn cuối cùng, vỗ lên bàn tay Kỳ Từ Từ, tuy lời nói là trách cứ nhưng giọng nói lại không giấu được yêu thương dung túng với con gái mình.

Từ Từ xoa xoa tay mẹ mình, ngoan ngoãn ghé vào lòng bà: “Mẹ làm đồ ăn càng ngày càng ngon, con yêu mẹ nhất.”

Mẹ Kỳ mỉm cười: “Được rồi, mau đi rửa tay đi, rửa xong thì lên trên tầng gọi ba con xuống.”

“Ba đã về rồi ư?” Từ Từ “đau khổ” hỏi.

Mẹ Kỳ: “Đúng vậy, còn nói lúc về, chuyện đầu tiên làm là dạy dỗ con nhóc điên điên khùng khùng này đây.”

Lúc ăn cơm tối quả nhiên ba Kỳ hỏi kết quả học của Tũu Tũu. Tũu Tũu có một điểm rất tốt, đó chính là không bao giờ nói dối, kết quả có kém thế nào cũng sẽ không bao giờ vì thế mà lừa dối ba mẹ mình, cho nên ba Kỳ mẹ Kỳ mỗi lần mở cuộc họp gia đình, dù không hề có cảm giác tự hào nhưng cũng không tới nỗi thất vọng.

Nghe Tũu Tũu kể xong, ba Kỳ nhẹ nhàng khuyên: “Tũu Tũu phải cố lên.”

“Đúng vậy, con không biết Kỳ Thiên bây giờ giỏi thế nào đâu, mỗi lần thi học kì đều xếp thứ nhất, con bé so với con còn nhỏ hơn 1 tuổi đó.”

Tuy từ nhỏ cô đã bị đem đi so với Kỳ Thiên nhưng bây giờ, Tũu Tũu đã quen rồi, cô mỉm cười: “Con cũng vẫn cố gắng mà.”

Đi bộ nhiều quá cũng có lúc đâm phải vậ c*t chố, Kỳ Tũu Tũu cảm thấy cô có thể thi đỗ trường trung học đứng đầu thành phố S chính là do vớ được vậ c*t chố. Nhưng mà người đầu tiên phải cảm ơn vẫn chính là Bạc Lâm, trong vòng một tuần cuối cùng mà có thể bút phá, công lao của Bạc Lâm đối với cô to lớn tới mức không thể nào to hơn.

Ba Kỳ mẹ Kỳ vui sướng đến điên rồi, nấu một bàn đồ ăn mời nhà họ Bạc tới, bữa ăn hôm đó rất vui vẻ, bác Bạc trai khen ngợi đầu óc của Tũu Tũu, Tũu Tũu cúi xuống, rót một cốc đồ uống, hào sảng giọng lên: “Em có thể thi đỗ trường trung học S chính là nhờ A Lâm, em kính A Lâm một ly.”

“Không có thành ý gì cả, chỉ là nước giải khát thôi mà.” Bạc Lâm cười, tuy nói vậy nhưng anh đã giọng rượu trước mặt mình lên. Anh lớn hơn Tũu Tũu 3 tuổi, người lớn trong nhà đã cho phép anh uống rượu rồi.

“Em chẳng phải là vì không có rượu để uống sao.” Kỳ Tũu Tũu thoải mái cười, cầm cốc lên chạm vào ly của Bạc Lâm, ngọt ngào nói: “A Lâm, vậy em kính trước nhé, anh cứ tùy ý.”

Bạc Lâm nhướng chân mày, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng tràn ngập ý cười, Tũu Tũu nhìn đến ngây ngốc, A Lâm của cô đã trở thành một thanh niên rồi đó.

Bạc Lâm phải tới thành phố A học, trước khi nhập trường một ngày, Bạc Lâm tới tìm Kỳ Tũu Tũu. Vừa qua một con đông, không khí buổi chiều tà thành phố S mát mẻ ẩm ướt. Kỳ Tũu Tũu lên tầng thay quần áo, áp bông trắng phối với quần bò màu xanh mà Bạc Lâm cũng ăn mặc rất nhẹ nhàng sạch sẽ, mái tóc anh hơi ẩm, không biết là vì vừa tắm rửa qua hay là vì lây nhiễm không khí ẩm ướt bên ngoài.

Kỳ Tũu Tũu khoác tay Bạc Lâm, Bạc Lâm cao hơn cô một cái đầu, khoác như vậy, trông cô còn chưa tới bả vai Bạc Lâm.

“Khao em một bữa, em muốn ăn cái gì?” Đi ra khỏi khu nhà, Bạc Lâm mở miệng hỏi.

Nghĩ tới ngày mai A Lâm sẽ rời đi, trong lòng Kỳ Tũu Tũu có chút khó chịu, thành phố A cũng không xa thành phố S lắm, Bạc Lâm cũng bảo mỗi thành sẽ về nhà một lần nhưng đây là lần đầu tiên trong ba năm cô phải chia xa Bạc Lâm, cảm thấy mất mát là điều khó tránh khỏi.

“Tùy anh.”

“Vậy tới “12 giờ” đi.”

“12 giờ” là một cửa hàng đồ uống lạnh, Tũu Tũu thích đến nơi này nhất. Cô thích nhất là nước dưa hấu lạnh và nước chanh ở đó, cho nên mỗi lần tới “12 giờ”, cô đều gọi cho mình một ly nước dưa hấu, cho A Lâm một ly nước chanh, giữa chừng cô muốn đổi ly nước với A Lâm, anh vẫn sẽ đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ngoại truyện: Kỳ Tũu Tũu (2)

Khi Kỳ Thiên và Bạc Lâm tới, Tũu Tũu đang ngồi trên sa lon nói chuyện với Chu Duy, lúc ngẩng đầu lên thì gặp ngay Bạc Lâm đang bước từ ngoài cửa vào, mặc cái áo ngắn tay nhạt màu cùng quần dài màu vàng nhạt, cả người trông sạch sẽ mà trẻ trung.

Dù trên mặt Bạc Lâm là nụ cười dịu dàng nhưng nụ cười như vậy lại khiến Kỳ Tũu Tũu kinh hãi. Trong quá khứ chỉ có một lần anh cười dịu dàng như vậy, đó là khi ba Bạc với mẹ Bạc ly hôn, cô đi tới trường đại học ở thành phố A tìm anh, anh đưa cô đi chơi khắp thành phố A. Tối hôm đó còn nắm tay nhau dạo chơi trên đường, cô ngẩng đầu lên nhìn anh cứ mỉm cười như vậy, không có ý gì, chẳng có tình cảm, tâm tình nhạt nhẽo tựa như chỉ còn lại có một chút giễu cợt.

Bạc Lâm đi lên bắt tay với Chu Duy, thân thiết thăm hỏi, không giống cách đối đãi với người thân mà giống như cấp dưới hơn. Trong lòng Tũu Tũu không thích, cô kéo Chu Duy vào phòng ăn. Phòng khách và phòng ăn nhà họ Kỳ cách nhau bởi một tấm bình phong cổ, xuyên qua bình phong sắc lư ly có thể nhìn thấy hình bóng cảnh vật bên ngoài.

Bất chợt “choang” một tiếng, là tiếng gốm sứ rơi vỡ trên nền đá, mẹ Kỳ đi từ phòng bếp ra hỏi xem có chuyện gì, sau đó chỉ nghe thấy tiếng Bạc Lâm dịu dàng thuần hậu giải thích: “Không cẩn thận làm vỡ một cái chén, để cháu thu dọn.”

Chị Lý vội vàng ngăn cản: “Để tôi là được rồi, mọi người cứ ngồi xuống nghỉ ngơi, thức ăn sắp dọn lên rồi.” Dừng một chút, “Từ Từ, tôi đây giúp chị một tay bưng thức ăn lên được không?”

Chu Duy đứng lên: “Để em giúp.”

Từ Từ kéo anh ta: “Để em đi là được rồi.”

Chu Duy không thể làm gì khác ngoài gặt đầu một cái. Chính giữa ngôi nhà có một cái điều hòa phả ra hơi lạnh nhưng anh ta vẫn cảm thấy nóng bức, kéo giãn cả vạt trên cổ, anh ta biết ba mẹ Từ Từ mặc dù nhận mình nhưng lại không hề thích. Lần đầu tiên trong đời anh ta tiếc nuối năm xưa lại chọn công việc giáo viên thể dục an nhàn, nếu như khi đó anh ta thi tuyển làm viên chức nhà nước, nếu như anh ta cũng có thể công thành danh toại như chồng của Kỳ Thiên, hoặc là ... anh ta có một gia thế cao. Trên người anh ta mặc bộ tây trang Từ Từ chọn, anh ta rất thích nó nhưng cũng biết rõ, bộ tây trang này không phù hợp với mình.

Không khí trên bàn com, bởi vì có Bạc Lâm và Kỳ Thiên ngồi đó nên không bị phá hỏng nhưng chính trong thời khắc này Kỳ Từ Từ mới cảm thấy thật lạnh lòng.

Cô không phải là chưa từng bị xem nhẹ. Từ nhỏ lớn lên bên Kỳ Thiên, có thể nói là chỉ cần ở bên cạnh Kỳ Thiên, cô sẽ luôn bị xem nhẹ. Bây giờ cô càng khó chịu hơn bởi Chu Duy cũng bị xem nhẹ cùng cô.

Rời khỏi Kỳ gia, Kỳ Từ Từ với Chu Duy rơi vào trong im lặng. Chu Duy cần an ủi, anh rất cần Từ Từ tỏ thái độ nhưng giờ phút này Từ Từ cũng một mối tới không thể mở miệng cho nên suốt đoạn đường đi, hai người không nói với nhau câu nào.

Chu Duy thống khổ nhắm mắt lại, rất nhiều chuyện đặt ngay trước mắt khiến anh ta hiểu hôn nhân của hai người là sai lầm, chuyện bọn họ kết hôn chỉ là xúc động nhất thời. Lúc Từ Từ trở về nhà trọ liền vào ngay trong bếp nấu đồ ăn đêm. Cô không giỏi nấu nướng, nhưng hồi còn ở Pháp, cô với Triều Ca vẫn thường vất hết óc xuống bếp tự chế đồ ăn Trung Quốc.

Thật ra Kỳ Từ Từ không biết Chu Duy thích ăn cái gì, khi cô bưng bát mì sốt thịt băm ra, vẻ mặt Chu Duy hơi khác lạ. Anh ta không thích ăn mì vậy mà vợ của anh ta lại không biết, anh ta cũng không trách cô, anh ta cũng không có tư cách nào trách cô, chỉ có điều anh ta khổ sở, có lẽ là khi bắt đầu hy vọng quá nhiều nên giờ thất vọng cũng đành.

“Bữa com tối thấy anh không ăn nhiều, em làm mì, anh ăn lấy một ít.” Từ Từ nói.

Chu Duy đưa điện thoại cho Từ Từ: “Có người gọi tôi.”

Điện thoại giống như một củ khoai lang nóng phỏng tay, Từ Từ cúi đầu liếc nhìn số điện thoại gọi tới, là Triều Ca gọi, cô thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Chu Duy khẽ cười sau đó cầm đũa lên ăn.

“Có ngon không?” Từ Từ cười hỏi, ánh đèn màu vàng nhạt trong bếp khẽ phủ lên mặt Chu Duy, Từ Từ chợt cảm thấy cứ thế này thật tốt, giống y như những gia đình bình thường khác ở thành phố S – đơn giản, yên ổn, ấm áp, bên nhau.

Tuần thứ hai sau hôn lễ ba mẹ hai nhà chính thức gặp mặt, khác với Kỳ gia, ba mẹ Chu Duy rất hài lòng với cuộc hôn nhân này. Ngày đó ngoại trừ ba mẹ Chu Duy, anh họ của Chu Duy cũng tới. Nhà họ Kỳ đặt com ở nhà hàng năm sao, lúc Từ Từ từ phòng rửa tay đi ra, đúng lúc nghe thấy anh họ Chu Duy kéo tay anh ta nói: “Thằng nhãi này số tốt thật, tìm được một người vợ có gia thế, anh nghe nói bố vợ chủ phụ trách mảng giáo dục ở đây, anh với chị dâu em đã tính rồi, năm nay để cho Tiểu Miêu chuyển sang...”

Ba Kỳ mẹ Kỳ cũng coi như tiếp nhận Chu Duy. Mẹ Kỳ tính tổ chức lại hôn lễ nhưng mà Từ Từ không đồng ý. Hôn lễ bình thường thì không hợp mắt ba mẹ cô, mà làm lớn quá thì lại tốn nhiều tiền, cho dù Chu Duy có chịu chi số tiền lớn ra thì cô cũng không chịu.

Cô đã bắt đầu học được cách sống, cuộc sống là phải tính toán, tiền phải tiêu có chừng mực.

Về chuyện chuyển trường cho con trai Tiểu Miêu của anh họ Chu Duy, Chu Duy không nhắc với cô, Từ Từ cũng cảm thấy thả lỏng hơn, thành thật mà nói, cô thật sự không muốn đi nhờ ba.

Trong trường có một gói nhà góp vốn* sắp phân phối, Từ Từ đi tới xin, hiệu trưởng đưa cho cô một tờ đơn, vỗ ngực đảm bảo cô với Chu Duy nhất định có thể lấy được một căn. Từ Từ vui vẻ đi từ phòng hiệu trưởng ra, điện thoại trong túi reo lên, nhìn vào dãy số hiển thị, Từ Từ ấn nút từ chối, nhưng chuông điện thoại cứ như thể đang thi gan với cô, vang lên hết lần này tới lần khác.

(nhà góp vốn: là chuyển đổi những căn nhà vốn do nhà nước và các đơn vị phụ trách quản lý thành nhà nước, đơn vị công và bên thứ ba cùng nhau phụ trách, thông qua việc góp tiền. Công chức được tính giá nhà theo đúng giá xây, toàn bộ thuế đều được miễn giảm hết. Kiểu nhà tựa như nhà/ đất dành cho công chức ở nước ta.)

Đi tới gần nhà dạy học, Từ Từ mới tiếp máy.

“Có chuyện gì?”

Bạc Lâm ở đầu bên kia điện thoại mỉm cười, giọng nói của anh ta vốn dịu dàng thuần hậu dễ nghe nay vì uống rượu mà âm sắc nghe có vẻ lười biếng, lộ

ra hơi lạnh, phảng phất như đang ở rất gần.

“Từ Từ, anh còn chưa chúc em tân hôn vui về...”

Từ Từ: “Cám ơn.”

Bạc Lâm: “Tân hôn vui về không?”

Từ Từ: “Vui về.”

“Vui về à...” Bạc Lâm khẽ đáp một tiếng, dừng một lát, “Nhưng anh không vui, Từ Từ, em nói nên làm sao bây giờ, Từ Từ, vì sao em lại kết hôn, em giận anh có phải không, vì sao em lại kết hôn, em đã suy nghĩ tới ba mẹ mình chưa, chỉ vì em giận anh nên em mới kết hôn với một kẻ xa lạ. Kỳ Từ Từ, em có thể thương lấy bản thân mình một chút không!”

Bạc Lâm càng nói càng kích động, mấy chữ cuối nói còn không rõ ràng, tín hiệu bên cạnh khu giảng dạy cũng không được tốt lắm, trong tai nghe ngoại trừ giọng Bạc Lâm còn có cả tiếng cười đùa bên ngoài.

Từ Từ chợt cảm thấy bức bối, câu tiếp sau của Bạc Lâm không thèm nghe mà đập máy luôn. Đây không phải là lựa chọn của anh sao?

Kỳ Từ Từ về tới nhà, người vẫn còn ngoài cửa mà đã nghe thấy tiếng nói cười ồn ào bên trong.

“Tiểu Miêu, chào đi đi.” Thấy Từ Từ mở cửa bước vào, một người phụ nữ hơn 30 tuổi liền dẫn một cậu bé chừng 10 tuổi tới ngay trước mặt cô.

Từ Từ sững sốt sau đó xoa đầu cậu bé: “Chào Tiểu Miêu.”

Cậu bé kia rất nghe lời, khẽ chào một tiếng “đi”.

Lần đầu tiên nghe người khác gọi như vậy, Từ Từ thoáng cảm thấy thật khó xử, cô liếc nhìn Chu Duy đang nhìn về phía mình, từ vẻ mặt áy náy của anh cô biết anh đã đồng ý giúp đỡ chuyện chuyển trường.

Vào trường tiểu học công thành phố S có bao nhiêu khó khăn thì người thành phố S là rõ ràng nhất, bao nhiêu bậc phụ huynh chen chúc đến bậc đầu muốn cho con mình vào trường công học nhưng ngoại trừ 100 học sinh được đặc cách nhận vào thì được vào trường tiểu học công lập về cơ bản đều là những gia đình có quyền có thế.

Từ Từ là người từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, nhưng điều này cũng không đồng nghĩa là cô không biết gì về xã hội này. Quyền lực có thể đổi được bao nhiêu thứ, giống như nhà cô vậy, không hẳn là không biết.

Chu Duy không phải là người thành phố S, anh chị họ của anh ta là dân ngoại tỉnh tới, thân là vợ Chu Duy, Từ Từ không thể không sắp xếp chỗ ăn ở, trong nhà không có phòng cho khách, chỉ có thể sắp xếp cho họ nghỉ tạm ở nhà trọ.

Sau khi sắp xếp xong, mẹ Kỳ gọi điện tới, bảo là từ sau khi cô kết hôn với Chu Duy, hai mẹ con trở nên xa cách đi nhiều. Nếu có liên lạc thì từ trước tới giờ đều là Từ Từ chủ động gọi về cho nên lần này mẹ Kỳ chủ động gọi tới, Từ Từ vô cùng vui vẻ.

Cô ra ngoài nghe điện thoại, nói một chút chuyện vụn vặt, mẹ Kỳ hẹn Từ Từ khi nào rảnh rồi thì cùng đi dạo phố.

“Mẹ, đã lâu rồi mẹ con mình không cùng nhau dạo phố.” Từ Từ nói.

Mẹ Kỳ cũng thoáng bùi ngùi, thở dài: “Vây ngày mai đi, bên trường ngày mai không có tiết dạy chứ?”

“Không có đâu.” Từ Từ vui vẻ đồng ý. Tim trở nên thất lại, ê ẩm, trong mắt chợt truyền tới cảm giác đau nhói, Từ Từ ngửa đầu lên không để cho nước mắt chảy xuống.

“Có thể giúp ba được không, anh họ anh chỉ có một đứa con là Tiểu Miêu thôi.” Buổi tối nằm trên giường, Chu Duy do dự thật lâu, rốt cuộc cũng lên tiếng với Từ Từ.

Từ Từ nghiêng người sang tắt đèn, mấy ngày trước bị cảm vẫn chưa tốt lên, cô khó chịu khịt khịt mũi: “Em sẽ nghĩ cách.”

Mẹ Kỳ với Từ Từ hẹn nhau ở khu trung tâm náo nhiệt của thành phố S. Ngày chủ nhật, khu trung tâm có rất nhiều người, lúc Từ Từ đến quán trà ở khu trung tâm, mẹ Kỳ đã tới trước rồi.

Từ Từ ngồi xuống chỗ đối diện với mẹ mình, mẹ Kỳ ngược mắt lên nhìn khuôn mặt gầy sọp đi của con mình, trong lòng không nhịn được thở than, ngừng một chút bà mở miệng nói: “Mẹ với ba con tính mua nhà cho con với Chu Duy, giấy tờ nhà đất đứng tên con.”

Từ Từ nhấp một ngụm trà Minh Tiền Long Tinh, đáp: “Con đã đi xin nhà góp vốn rồi, sẽ nhanh chóng được cấp nhà thôi.”

Mẹ Kỳ tuy lúc đầu không hiểu vì sao con mình quyết định vậy nhưng về sau cũng hiểu rõ, khẽ hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Mẹ Kỳ thích vào mấy cửa hàng thời trang cao cấp, nhân viên bán hàng trong đó cũng đã quen. Từ Từ kéo mẹ Kỳ vào trong, ánh đèn rực rỡ trong đó

rời xuống khiến cô chợt nảy sinh cảm giác xa lạ.

“Hôm nay để mẹ trả tiền, thích gì cứ mang về đi.” Mẹ Kỷ cương quyết nói, một câu này cố gắng để con gái vui vẻ nên phải nói như làm quá lên.

Từ Từ hiểu ý tốt của mẹ mình, trong lòng cô hiểu rõ nên cố kìm chế kiêu ngạo trong lòng, tựa như trước hời cô vẫn chưa gả cho Chu Duy, cô kéo tay mẹ làm nũng: “Mẹ, con thích cái đó, mẹ mua cho con đi.”

Từ Từ chọn một cái áo vét cổ rộng, mẹ Kỷ liếc nhìn, cương quyết chọn bốn bộ quần áo bà thấy đẹp cho con mình, hai bộ công sở, hai bộ mặc lúc thường ngày.

Xách cả ba túi to đầy quần áo, khi Từ Từ đi tới quầy thu ngân tính tiền chợt cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, trong tay là tấm thẻ mẹ cô kín đáo đưa cho, cô nhếch miệng, đang định lấy thẻ của mình trả tiền thì nhân viên thu ngân đã cười nói với cô: “Chào chị, tiền mua hàng vị tiên sinh kia đã thanh toán hết rồi.” Từ Từ nghiêng đầu quay sang, cách đó không xa, là Bạc Lâm đang nói chuyện với mẹ Kỷ.

Bạc Lâm cũng liếc nhìn về phía Từ Từ, khoe miệng khẽ cười, sau đó không biết anh nói gì với mẹ Kỷ rồi rời đi.

“Trả tiền lại cho vị tiên sinh kia...”

“Không cần phiền thế.” Mẹ Kỷ đi tới ngắt lời Từ Từ rồi quay sang nói với cô: “Thông gia có chút qua lại cũng đâu có gì, sau để mẹ rù Kỷ Thiên ra ngoài mua cho con bé mấy bộ quần áo là được.”

“Được ạ.” Từ Từ cười.

Thủ tục chuyển trường cho Tiểu Miêu Chu Duy đã đồng ý, Kỷ Từ Từ tất phải nghĩ cách, không thể nhờ ba, cũng không thể nhờ Bạc Lâm, suy nghĩ hồi lâu, Từ Từ gọi điện cho người bạn trung học là Ngô Từ Định.

Ngô Từ Định nhiệt tình đồng ý, ngày hôm sau đã làm xong.

“Nhanh vậy sao?” Từ Từ cười nói, “Để mình mời cậu bữa cơm.”

Ngô Từ Định: “Chớ nhé, A Từ, tớ nói với cậu chuyện này. Thật ra tớ chỉ là một nhân viên ở cục thuế, tính chất công việc của tớ với hiệu trưởng trường tiểu học công lập có bắc tám cái thang cũng không tới, đúng lúc ngày hôm qua tớ gặp được A Lâm bên cậu, tớ đề cập với anh ta chuyện này, sau đó...”

“Đừng cúp máy, A Từ, A Từ, tớ cũng không ngờ anh ta nhiệt tình như vậy...”

Từ Từ phiền loạn ném điện thoại lên ghế, Chu Duy vừa đi đánh bóng rổ về, thấy Từ Từ cau mày vội đi tới hỏi thăm: “Sao vậy, có chuyện gì khó chịu? Nếu là chuyện của Tiểu Miêu, cứ để anh từ chối...”

Từ Từ: “Em chỉ đang nghĩ xem buổi tối nên ăn cái gì.”

Chu Duy khẽ cắn môi Từ Từ: “Chúng ta ra ngoài ăn.”

Từ Từ kéo tay Chu Duy: “Ăn ở nhà đi, nhưng mà là anh nấu cơm.”

Chu Duy đáp ngay: “Không thành vấn đề.”

Về chuyện Bạc Lâm giúp đỡ giải quyết việc chuyển trường cho Tiểu Miêu, Từ Từ nghĩ thật lâu, cuối cùng đành gọi điện thoại cho anh.

Bạc Lâm hẹn cô ra ngoài, địa điểm là một phòng trà cao cấp ở thành tây.

Bạc Lâm đến trước Từ Từ, ngồi bên cửa sổ sát đất nhâm nhi ly cà phê đã nguội lạnh.

“Đến?” Bạc Lâm chỉ xuống, ý bảo Từ Từ ngồi xuống đối diện với anh ta.

“Chuyện Tiểu Miêu chuyển trường cảm ơn anh.” Từ Từ đi thẳng vào vấn đề luôn.

Bạc Lâm không tỏ rõ ý kiến chỉ khẽ cười, nói sang chuyện khác: “Sau này chuyện phiền toái như vậy còn rất nhiều, em còn có thể cảm ơn anh được mấy lần.”

Hóa khí bốc lên ngàn ngút, còn chưa ngồi xuống, Từ Từ đã xoay người rời đi. Không ngờ Bạc Lâm dường như đoán được ý định của cô, trước khi Từ Từ quay người đi đã giữ lấy cổ tay cô. Giọng nói trở nên dịu dàng vô cùng, Bạc Lâm mỉm cười, lấy từ trong túi ra một cái hộp màu hồng.

“Ngọc thạch Vân Nam đúng là thứ tốt, anh bảo người làm cho em một cái vòng tay, mở ra xem xem có thích không?”

Kỷ Từ Từ cau mày: “Bạc Lâm, rốt cuộc anh muốn cái gì?”

Bạc Lâm nghiêng người tới: “Anh muốn làm cái gì, anh nghĩ tới cái gì, A Từ, không phải em rõ lắm sao?”

Từ Từ hát tay Bạc Lâm ra, chạy trốn khỏi phòng trà. Bạc Lâm vuốt lên lòng bàn tay vẫn còn vương hơi ẩm, cong khoe môi tự giễu.

Ngày hôm sau, nhân viên chuyển phát đến, đưa vòng tay cho Kỳ Từ Từ.

Hơn nữa chuyện như vậy, có một thì lại có hai, sau vòng ngọc, dường như cứ cách một khoảng thời gian, Từ Từ sẽ nhận được đủ loại đồ trang sức, có khi là một chiếc nhẫn kim cương đắt tiền, khi lại là cái mũ đội đầu bình thường dành cho con gái...

Nhưng tất cả đều giống nhau, trên hộp quà đều viết một câu: “Sinh nhật vui vẻ nhé, A Từ của anh.”

Từ Từ hiểu, những đồ này đều là quà tặng của Bạc Lâm dành cho cô, là quà sinh nhật từ khi cô đi Pháp đến giờ. Nếu như nhận được quà tặng là một niềm vui vậy thì những món quà này đối với Từ Từ mà nói lại chính là khó chịu và bất an.

Danh sách nhận được nhà góp vốn đã có, không ngờ lại không có tên Kỳ Từ Từ cũng không có tên Chu Duy. Theo số lần nhân viên chuyển phát tới càng ngày càng nhiều, sắc mặt Chu Duy cũng càng ngày càng khó coi, đầu tiên là chiến tranh lạnh, sau đó là gây gổ, cuối cùng Chu Duy giật cửa rời đi.

Khi Triều Ca gọi điện tới cũng là lúc Từ Từ đang ở trong bếp làm cơm tối cho mình, khi Triều Ca hỏi cô sống thế nào, cô lựa chọn nói dối, cô cười nói rất tốt, tựa như lời cô nói với Triều Ca khi cô ấy tới thành phố S, Chu Duy rất tốt, đối với cô cũng rất tốt.

Nhưng cho dù Từ Từ có nói dối thế nào cô cũng không dối được lòng mình. Lúc bắt đầu cô ôm niềm hy vọng bước vào cuộc sống hôn nhân, bất kể ba mẹ khuyên can thế nào cô cũng khư khư cố chấp. Cái cô muốn, chỉ là kết hôn thôi, cho dù người đó không phải là người cô yêu nhưng anh ta có thể cho cô một cuộc sống bình yên, có thể kết thúc những dây dưa không chịu nổi cùng Bạc Lâm. Kết quả, cô cũng không ngờ kết quả lại như vậy, bởi vì hiện giờ cô không biết nên đi tiếp như thế nào.

Tối đêm Chu Duy mới trở lại, uống đến say mềm, Từ Từ nhúng khăn ẩm tới lau người cho Chu Duy, vậy mà còn chưa chạm vào Chu Duy đã bị anh ta đẩy ra.

“Cô có biết buổi tối nay ai mời tôi uống rượu không?” Chu Duy vừa cười vừa hỏi.

Từ Từ: “Không biết.”

Chu Duy: “Là thị trường Bạc, chính là thị trường Bạc của thành phố S chúng ta đây.”

Từ Từ “À” một tiếng, không để ý tới lời của Chu Duy, đưa khăn cho anh ta. Chu Duy không cảm động lấy một chút, cắn chặt răng, mắt đỏ ngầu trợn to: “Kỳ Từ Từ, cô thật sự coi Chu Duy tôi là đồ ngu sao?”

Ánh mắt Từ Từ trong trẻo lạnh lùng, ngồi xổm xuống: “Chu Duy, chúng ta nói chuyện một chút.”

Chu Duy tiến lên ôm lấy Từ Từ: “Cô nói chuyện của Tiểu Miêu là ba cô giúp, Từ Từ, nói cho tôi biết, rốt cuộc là ba cô giúp hay là thị trường Bạc giúp?”

Từ Từ nghiêng mặt đi. Chu Duy ra vẻ hiểu rõ nở nụ cười: “Đúng là cục trưởng Bạc có bản lĩnh, còn cả mấy bộ quần áo đẹp để kia, cả đồng quà tặng mấy ngày nay, đều là của hân có đúng không? Một câu nói có thể cho Tiểu Miêu vào trường tiểu học công lập, cũng chỉ có một câu thôi là có thể nhẹ nhàng gỡ tên tôi khỏi danh sách nhận được nhà góp vốn...”

“Chu Duy...” Từ Từ trầm mặc mà chống đỡ, mặc cho Chu Duy điên cuồng rống lên: “Người Kỳ gia các người thật dơ bẩn.”

“Bốp...” một cái tát thật vang, Từ Từ nhìn chăm chăm lòng bàn tay đỡ bưng của mình, khẽ nói, “Đừng có vũ nhục người nhà tôi.”

Chu Duy lắc đầu một cái, giống như đang cố để mình tỉnh táo lại, anh ta há mồm muốn xin lỗi nhưng cuối cùng cũng không nói lời nào, bò dậy từ dưới đất, trở vào phòng ngủ luôn.

Đầu thu, khí trời chuyển lạnh, Từ Từ không về phòng mà đi ra ngoài ban công phòng khách. Chu Duy thích cây cảnh nên ngoài ban công đều là chậu cây nhỏ anh ta mua về.

Từ Từ ngồi yên trên cái ghế ngoài ban công, ngồi suốt cả đêm. Lúc trời rạng lên ngày hôm sau, cô vuốt ve cái nhẫn đang đeo trên ngón áp út, sau đó tháo nó xuống.

Chu Duy không đồng ý ly hôn, Từ Từ viết xong đơn ly hôn rồi đưa cho Chu Duy, nói là để cho anh ta suy nghĩ sau đó cô tới nhà bạn ở.

Rất kỳ lạ, Chu Duy ngày đầu thái độ vẫn cứng rắn đến ngày thứ hai lại gọi điện thoại cho Từ Từ nói anh ta đồng ý ly hôn. Từ Từ đến nhà trọ của Chu Duy tìm anh ta, vậy mà vừa mới vào nhà, cả người kéo mạnh vào sau đó ghim chặt lại. Cả phòng đều là mùi khí gas, Từ Từ nước mắt chảy ròng. Chu Duy ở bên cạnh cô, anh ta lấy dây trói chặt cô, Từ Từ mê man sắp ngất. Bên tai là giọng nói điên cuồng của Chu Duy: “Từ Từ, anh sẽ không bao giờ ly hôn với em, chết cùng không...”

Thành phố S xảy ra chuyện động trời, con gái cục trưởng Kỳ bị con rể cưỡng ép hít khí gas mà chết, tin tức chấn động thật lâu, có rất nhiều phiên bản, có người nói thế này, có người nói thế kia, có người còn đem thị trường Bạc dính vào, cụ thể là như thế nào, ngoại trừ người trong cuộc ra thì không ai biết. Nói ví dụ như phiên bản liên quan đến thị trường Bạc là có thật đi, vậy mà ngày Kỳ Từ Từ đưa tang, thị trường Bạc vẫn còn đi Thanh Đảo.

___A Lâm, đợt kỳ thi tốt nghiệp trung học của em kết thúc, anh dẫn em đi Thanh Đảo chơi nhé.

~

5 năm sau.

Trên chuyến bay từ Pháp tới thành phố Z, có một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai lười biếng híp mắt xem quyển tạp chí mới trên tay, anh ta có một đôi mắt cực kỳ đào hoa, ngược cằm lên, anh ta chán nản thờ dài, nghiêng đầu liếc nhìn cô gái mặc áo sơ mi rộng thùng thình ngồi bên cứ yên lặng tựa như không tồn tại.

“Cô tên là gì?” Anh chàng đó hỏi, rồi tự giới thiệu trước, “Kiều Từ Quan, rất vui vì cùng quốc tịch với cô.”

“CLORIS”

“CLORIS...” Chàng trai khẽ đọc lại, nghiêng người sang hỏi, “Nữ thần ư?”

Không hề nhận được câu trả lời như đã nghĩ, anh ta tiếp tục đặt câu hỏi: “Cô cũng là người thành phố Z sao?”

“Không phải ư?”

“Vậy là nơi nào?”

“Thành phố S, lát nữa sẽ trung chuyển.”

“Thành phố S sao, tôi cũng có bạn ở đó đấy.” Anh chàng kia vui vẻ, có thể là vì chuyến bay quá nhàm chán, một câu nói đơn giản cũng có thể khiến cho anh ta nảy sinh hứng thú, không so đo với thái độ qua quýt của cô gái, anh ta tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, “Đây là Tiểu Hùng, trông đẹp không?” Anh ta móc từ trong túi ra một con gấu nhỏ bằng thủy tinh, “Tôi mua cho cháu gái yêu của tôi đấy.”

“Đúng rồi, để tôi cho cô xem ảnh con bé, cực kỳ đáng yêu đó.” Anh ta nhanh chóng móc từ trong túi ra một bức ảnh: “Cháu tôi đấy, đáng yêu cực kỳ.”

Cô gái gật đầu một cái.

Anh chàng lại mở một tấm ảnh nữa ra, là ảnh hai mẹ con chụp chung, từ bức ảnh có thể thấy được cô bé rất giống mẹ mình.

“Mẹ của con bé à?”

Anh chàng gật đầu, cảm khái: “Thời gian trôi thật nhanh, con nhóc ngày nào cũng đã làm mẹ rồi.”

Những lời này cũng chẳng buồn cười lắm, cô gái lại bật cười, rồi hỏi: “Có ảnh của ba con bé không?”

Anh chàng dựng thẳng lưng: “Tôi giấu ảnh của chú mình làm cái gì, gay à?!”

“Đúng rồi, lúc trước cô đi tới Pháp làm gì, du học sao?”

“Không phải à, vậy là du lịch?”

“Vẫn không phải, vậy là đi giải sầu?”

“Anh rất phiền.”

“Tôi chỉ là quá nhàm chán.” Anh chàng thẳng thắn thừa nhận.

Cô gái cười khẽ, xoay sang nhìn anh: “Tôi là bay tới nước Pháp.”

“Cô là ma à?”

“Cũng có thể nói như vậy?” Cô gái mỉm môi cười.

Ngày hôm nay, tôi đặt tên Hạ Ngang vào trong tim rồi tiếp tục bước đi, cuộc sống này không tránh khỏi không trọn vẹn nhưng giờ đây tôi vẫn cảm thấy mình còn may mắn, may là còn có thể tìm được một người cùng tôi chia sẻ cuộc sống không trọn vẹn này.

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Trong phòng chợt vang lên tiếng bước chân xuống giường, Diệp Cẩm Du, anh muốn đi ra làm cái gì?

Cửa phòng bị mở ra, Cẩm Du bước ra, ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa. Đôi mắt đẹp dễ của anh hơi nheo lại, liếc về phía Phó Dương Dương, bình thản mở miệng nói: “Chắc cô Phó hiểu lắm rồi, tuy tính Triều Ca có hơi nóng nảy nhưng cũng chỉ là đối với người nhà mình mới vậy, cô ấy chưa từng xa nhà, cũng rất ít khi sống chung với ai. Dù vậy, tính của cô ấy bây giờ hẳn sẽ không dễ xảy ra tranh chấp gì với cô Phó đâu, nếu quả thật có chỗ nào khiến cho cô Phó hiểu lầm, tôi thay cô ấy xin lỗi cô.”

Phó Dương Dương xị mặt sau đó cong khóe miệng nói với tôi: “Ngại quá chị Triều Ca, chắc tại em suy nghĩ nhiều.”

“Không có việc gì.” Tôi nói. Phụ nữ 27 tuổi làm sao còn có thể so đo không đâu với một cô gái vừa mới 20 xuân xanh, nhưng vừa rồi Cẩm Du lên tiếng che chở, tất cả vẫn thấm vào trong lòng tôi.

Trở về phòng, Phó Dương Dương không nói thêm gì nữa, mở máy tính của mình ra viết sổ ghi chép của giáo viên.

Tôi đặt một cốc nước trên mặt bàn cô ấy, cười hỏi: “Dương Dương, lần trước em kể em với bạn trai gặp gỡ nhau ở hội sinh viên, có thể kể thêm một chút không?”

Phó Dương Dương ngược mắt liếc tôi một cái: “Yên tâm đi, em không có hứng thú với chú Diệp đâu.”

“Nhưng bởi vì anh ấy lớn lên quá vừa mắt, làm vợ anh ấy, về phương diện này chị thật sự vẫn nên lo lắng đấy.” Tôi nở nụ cười, “Em nói có đúng không, Dương Dương?”

Phó Dương Dương gập máy tính lại, hỏi: “Chú ấy là chồng chị?”

Tôi gật đầu: “Phải.”

Phó Dương Dương: “Không phải chồng chị là người Hoa quốc tịch Pháp sao?”

“Anh ấy mất rồi.” Tôi đáp, đã rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên tôi thẳng thắn thừa nhận với người khác cũng là tự thẳng thắn thừa nhận với mình. Ngày hôm nay, tôi đặt tên Hạ Ngang vào trong tim, rồi tiếp tục bước đi, cuộc sống này không tránh khỏi không trọn vẹn nhưng giờ đây tôi vẫn cảm thấy mình còn may mắn, may là còn có thể tìm được một người cùng tôi chia sẻ cuộc sống không trọn vẹn này.

Phó Dương Dương không đáp lời, leo lên giường trên nằm, tôi cũng đi lên giường ngủ, lấy điện thoại ra xem, trong đó có một tin nhắn vừa gửi tới, là Phó Dương Dương.

“Chị Triều Ca, xin lỗi nhé, nếu như chú Diệp vẫn chưa kết hôn, em cảm thấy đúng là mình đã có hy vọng.”

Ngơ ngẩn nhìn màn hình sau đó tôi gửi tin đáp lại, “Chị cũng cảm thấy như vậy.”

Ngày hôm sau vẫn dậy sớm như bình thường, lúc tôi ra ngoài đánh răng, Cẩm Du đã tới trước rồi, anh đang súc miệng, thấy tôi đi ra, anh nhổ một ngụm bọt nước trắng xóa ra rồi bảo: “Chào buổi sáng cô giáo Tần.”

Tôi cười giễu anh, đáp: “Chào buổi sáng Diệp tiên sinh.”

Vẫn còn chưa chải đầu, trên đầu là mái tóc rối bù lộn xộn, nhớ tới “mùi bánh rán dầu” ngày hôm qua Cẩm Du chê, tôi cào tóc xuống dưới, ngẩng đầu nói với Cẩm Du: “Em muốn gội đầu.”

Cẩm Du cũng tiện tay vuốt tóc tôi, vô cùng đồng cảm bảo: “Đúng là nên gội đầu đi.” Dừng một chút, “Anh đi lấy nước ấm.”

Qua một lát sau, Cẩm Du bưng tới một ấm nước nóng, tôi hỏi anh: “Đun từ khi nào vậy?”

“Đoán là sáng nay em sẽ gội đầu nên anh đã đun nước từ trước, kéo em lại phải vội vội vàng vàng.” Tâm trạng của Cẩm Du rất tốt vừa nói chuyện vừa xắn tay áo lên thử độ ấm trong chậu nước rửa mặt.

Tôi nói cảm ơn, mặc dù là trời hè nhưng nhiệt độ buổi sáng ở nơi này cũng không ấm, tôi cúi đầu hắt hơi một cái, Cẩm Du nắm lấy tay tôi nhíu chân mày: “Hay là đừng gội nữa, bị cảm thì không tốt đâu.”

“Tôi qua là ai chê có mùi bánh rán dầu.” Tôi nhắc nhở người nào đó, mà người nào đó bất chợt mỉm cười, kéo tôi vào lòng anh, ghim chặt đầu tôi, giọng của anh ẩn chứa ý cười: “Thực ra anh cũng đã mấy ngày chưa tắm rồi, đoán được bao nhiêu không?”

Tôi xì một tiếng cười: “Đã ngủi thấy rồi, giám định là 3 ngày chưa tắm.”

Cẩm Du xấu tính xoa rối tóc tôi, dâng cho tôi một nụ cười tươi tắn, giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Về cái này chúng ta xứng đôi lắm.”

“Bậy bạ.” Tôi nói, cuối cùng tôi cũng không nhịn được mùi chua chua nên vẫn gội đầu, Cẩm Du lấy khăn mặt lau tóc cho tôi. Ngồi trong phòng ngủ của

anh, tôi vừa nằm trên đùi anh để yên cho anh lau tóc, vừa lấy sách giáo khoa ra cố ôn tập lại bài giảng hôm nay.

“Em dạy ngữ văn à?” Cẩn Du hỏi tôi.

Tôi lật trang sách: “Ngoại trừ ngữ văn, em còn dạy cả âm nhạc và toán học.”

Cẩn Du cúi đầu cười, thông thả nhả chữ: “Ồi giỏi quá.”

Tôi hừ hừ hai tiếng, cầm lấy tay Cẩn Du, nhìn đồng hồ trên tay anh, nhanh nhẹn vén tóc lên: “Em đi dạy trước đây.”

Cẩn Du giữ chặt tôi: “Tóc còn chưa khô.”

“Cũng khá khô rồi, không thể đi muộn được.” Tôi nói.

“Đi thôi.” Gương mặt khô ngò của Cẩn Du hiện lên nụ cười thoải mái, sau đó anh không quên dặn tôi: “Nhớ mang một bình nước theo, khi giảng cổ họng dễ bị ngứa.”

~

“Cả người phủ một lớp lông vũ đen nhánh lấp lánh, đôi cánh đẹp dễ nhẹ lướt, thêm cả cái đuôi tựa như cây kéo, kết thành chim én nhỏ hoạt bát thông minh... Chim én nhỏ bay từ phương nam về, gom góp thêm biết bao sức sống cho mùa xuân...”

Hôm nay tôi dạy bài văn “Chim én” cho học sinh lớp 3, khi đọc đến đoạn “Chim én nhỏ bay từ phương nam về”, ngẩng đầu lên liền thấy ngay một bóng dáng cao to đứng ngoài cửa, ánh nắng sớm chiều lên trên cái áo sơ mi tối màu mảnh khảnh của anh, khoe miệng anh mỉm cười, trong mắt như chứa đựng cả những tia sáng. Cẩn Du như vậy chợt khiến tôi cảm thấy thật quen thuộc, rất giống như được trở về thời trung học, anh mặc bộ đồng phục học sinh sạch sẽ chỉnh tề, nụ cười trên mặt rực rỡ như ánh sáng mặt trời, khiến cho người ta quyến luyến.

Hàng cuối còn thừa một chỗ ngồi, Cẩn Du ngồi lên đó. Học sinh trong lớp lén xoay xuống dưới nhìn anh, sau đó lại trộm xoay lên tiếp tục bài học.

“Trong cơn gió nhẹ, trong ánh mặt trời, chim én nghiêng cả thân mình lướt bay trên bầu trời, kêu chiu chiu, mới đậu ở bên bờ ruộng lúa này mà chỉ trong chớp mắt đã bay đến dưới bóng cây liễu bên kia...”

Chỉ chớp mắt, thanh xuân cứ vậy mà trôi đi, tất cả bị thương, sung sướng, tiếc nuối đều cứ vậy mà trôi đi, đến cuối cùng ngoảnh đầu lại, vẫn là con người thừa ban đầu.

~ Hoàn chính văn~

Đoạn kết

Cuộc sống 3 tháng dạy học kết thúc, tôi bảo Cẩn Du đặt cho tôi vé máy bay tới Pháp.

Cẩn Du: “Vé đi?”

“Vé khứ hồi.”

Cẩn Du ấn một dãy số: “Đặt trước hai vé máy bay đi Lille, vé khứ hồi...” Cúp máy, anh nói, “Để anh đi cùng em”

~

Tôi chạy xuống chỗ hòm thư dưới nhà, ngoại trừ mấy bức thư của quỹ từ thiện và mấy thư khác, tổng cộng có hơn mười bức thư đến từ huyện Ninh, hào hứng bước lên tầng, tôi không thể chờ đợi thêm bất đầu bóc mở thư ra.

Cẩn Du tắm xong đi ra, liếc nhìn mấy bức thư trên bàn, hơi trêu tức mở miệng nói: “Đúng là một cô giáo tốt, hàng tháng đều có học trò gửi thư tới.” Dứt lời, tay anh nhặt mấy bức thư trên bàn lên, liếc xuống, “Tại sao toàn là trò nam gửi thư nhiều hơn trò nữ vậy?”

“Diệp Cẩn Du, anh có cảm thấy nhàm chán quá không?”

Cẩn Du mỉm cười, mắt nhìn đồng hồ, đứng dậy: “Đến lúc đón Lê Từ rồi, đây là ngày đầu tiên Lê Từ về nước đi học nhà trẻ, không biết có quen không.”

Tôi cũng đứng lên: “Cùng đi đi.”

Cẩn Du vào phòng thay đồ lấy cho tôi một cái áo khoác, lúc bước ra ngoài anh đột nhiên cúi xuống hôn tôi, không đúng, là liếm khoe môi tôi một vòng.

“Son môi bị chệch ra.” Cẩn Du nín cười nói.

Tôi vươn tay ôm chặt hai vai Cẩn Du sau đó nhảy lên lưng anh: “Hôm nay không đi thang máy, chúng ta đi thang bộ.”

Cẩn Du vui vẻ mỉm cười, cõng tôi đi đến lối đi dành cho thang bộ.

Bàn tay đặt trên bờ vai anh, tôi mở miệng hỏi Cẩn Du: “Ngoại trừ em, anh còn công những ai rồi?”

“Lâm Tương.” Cẩn Du suy nghĩ một lát rồi nói, “Có lần chân cậu ấy bị ngã gãy ra, không còn cách nào khác đành phải công cậu ta về nhà.”

“Còn ai nữa?” Tôi hỏi.

“Hà Tiểu Cảnh.” Cẩn Du.

“Chân cô ấy cũng bị thương sao?” Tôi lén tới, “Có phải anh còn đồng ý sẽ công cô ấy cả đời phải không?”

Tôi lăm bắm, sau đó hỏi: “Nghe nói Hà Tiểu Cảnh sắp kết hôn?”

“Ừ.”

“Anh biết à?”

“Anh có nhận được thiệp mời.”

“Anh sẽ đi chứ?”

Cẩn Du: “Không đi thì tốt hơn.”

“Đi đi.”

Cẩn Du: “...”

Chẳng biết từ khi nào đã đi được 3 tầng rồi, tôi tuột xuống khỏi lưng Cẩn Du, “Đi thang máy đi.”

Bước vào trong thang máy, Cẩn Du khều khều tay tôi: “Không để anh công nữa à?”

Tôi quay mặt sang: “Còn hơn 20 tầng nữa đấy, anh chắc chứ?”

“Vây thì thôi đi, Lê Từ sắp tan học rồi.” Cẩn Du vừa ấn số tầng trên thang máy vừa quay đầu nói với tôi, “Nếu em muốn, buổi tối chúng ta sẽ bỏ sung 25 tầng còn thiếu.”

Tôi véo tay Cẩn Du: “Cả đi lên đi xuống.”

Cẩn Du xoa rối phần tóc mái tôi mới cắt, nặng nề đáp lại đúng một chữ: “Được.”

Lê Từ đi học ở nhà trẻ số 1 thành phố Z, lúc xe của tôi với Cẩn Du còn chưa đi đến cổng trường học đã thấy bên ngoài đổ đầy xe của các phụ huynh, nhất thời không tìm được chỗ đậu xe, tôi đi xuống đón Lê Từ trước, Cẩn Du ở lại tiếp tục tìm chỗ đỗ.

Đi vào cổng trường, dọc theo đường đi, thấy không ít xe đẹp, xem ra nhà trẻ Cẩn Du chọn cũng không phải là loại thường đâu.

Lê Từ bắt đầu đi học nhà trẻ ở nơi này, Cẩn Du trước đó cũng có lo lắng, tôi cũng vậy nhưng ở trong nước một khoảng thời gian, Lê Từ lại không muốn quay về Thụy Sĩ nữa, theo lời con bé nói là: “Nơi này có rất nhiều bạn nhỏ giống Lê Từ, đều là tóc đen.”

Bước tới cổng trường mẫu giáo, tuy còn chưa tan học nhưng xung quanh đã có không ít phụ huynh đón sẵn, trong đó có một người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi rất cuốn hút ánh mắt, tây trang phẳng phiu, trên cổ tay áo còn đính một đôi cúc áo nhỏ xinh xắn.

Chuông tan học vang lên, cả một lũ nhóc từ trong các phòng học đổ ra, tôi tìm tìm con gái nhà mình, thấy con bé đang đeo cái cặp sách màu hồng nhạt yêu thích bước ra.

“Mama.” Lê Từ vừa thấy tôi liền chạy ngay tới bên.

“Thấy thế nào?” Tôi ngồi xổm xuống xoa mấy lọn tóc xoăn trên đầu Lê Từ, hỏi con bé cảm nhận về ngày đầu tiên đến trường.

Lê Từ nhoeo miệng cười: “Con quen với bạn mới nhé.”

Đúng lúc này, bé con thất bím hái bên tóc chạy thẳng từ chỗ người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu tới, lông mi dài chớp chớp, đáng yêu vô cùng.

“Mẹ Lê Từ, cháu là Mộc Mộc, là bạn ngồi cùng bàn Lê Từ.”

“Là Mộc Mộc à.” Tôi kéo tay cô bạn nhỏ Mộc Mộc này, cười nói: “Lê Từ nhà cô mới đến trường ngày đầu tiên, Mộc Mộc có thể giúp cô quan tâm tới bạn ấy không?”

Mộc Mộc gật đầu thật mạnh.

Lê Từ huých huých tay tôi: “Con mới không cần quan tâm...”

‘Ai nói không cần quan tâm, cậu ngay cả chữ nhất còn chưa viết được đâu.’”

Quá sĩ nhục rồi, con nhóc lừa đảo nhà ai vậy trời, không phải ở Thụy Sĩ Cẩn Du đã tự mình dạy con bé luyện chữ sao, chẳng lẽ hiệu quả quá ít, ít tới mức không có hiệu quả?

“papa. “Lê Từ chạy tới bên Cẩn Du đang nói chuyện với người đàn ông mặc tây trang nọ, Cẩn Du quay sang bế Lê Từ lên, người đàn ông kia cũng ôm lấy bé con thất hai bím tóc.

“Vậy Kiều tổng, có cơ hội chúng ta lại hợp tác.”

“Được...”

~

Sinh nhật Cẩn Du, tôi với Lê Từ muốn đem đến cho Cẩn Du niềm vui bất ngờ, tôi định treo các dải ruy băng để trang trí phòng khách nên bảo Lê Từ vào trong thư phòng lấy keo dán, con bé lại ngồi xồm một bên xem ảnh.

Tôi đi tới hỏi con đang xem gì, con bé lắc đầu giấu ảnh đi.

Tôi ngồi xuống bắt đầu đủ loại cường ép dụ dỗ, sau đó đến khi tôi nhìn thấy bức ảnh trong tay Lê Từ, đáy lòng chợt nhói lên.

“Bức ảnh này là Lê Từ lấy từ trong sách của papa đấy.” Lê Từ cúi đầu giải thích với tôi, “Sau đó papa bảo không được cho mama xem ảnh.”

“Không có việc gì.” Tôi xoa đầu Lê Từ, “Trên ảnh chụp là...”

Không để tôi kịp nói hết lời, Lê Từ đã ngắt đầu hỏi tôi: “Là em trai phải không ạ? Rõ ràng là em trai vậy mà papa cứ bảo là anh trai...”

Tôi nhéo nhéo má Lê Từ: “Ba con nói đúng đấy, đó là anh trai.” Sau đó tôi lấy lại bức ảnh trong tay Lê Từ, đặt lại vào trong sách của Cẩn Du.

Buổi tối, tôi nằm trong lòng Cẩn Du, nói: “Cẩn Du, chúng ta sinh một đứa con đi.”

Cơ thể Cẩn Du cứng lại, sau đó anh ôm chặt lấy tôi, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

~

Lời của tác giả: Cứ vậy kết thúc thôi, trải qua tất cả, vẫn ở bên người bạn đầu ~ câu chuyện tới đây là kết thúc, nhưng mà cuộc sống của gia đình Triều Ca vẫn luôn tiếp diễn ~

Bạn đang đọc truyện *Quá Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.